

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

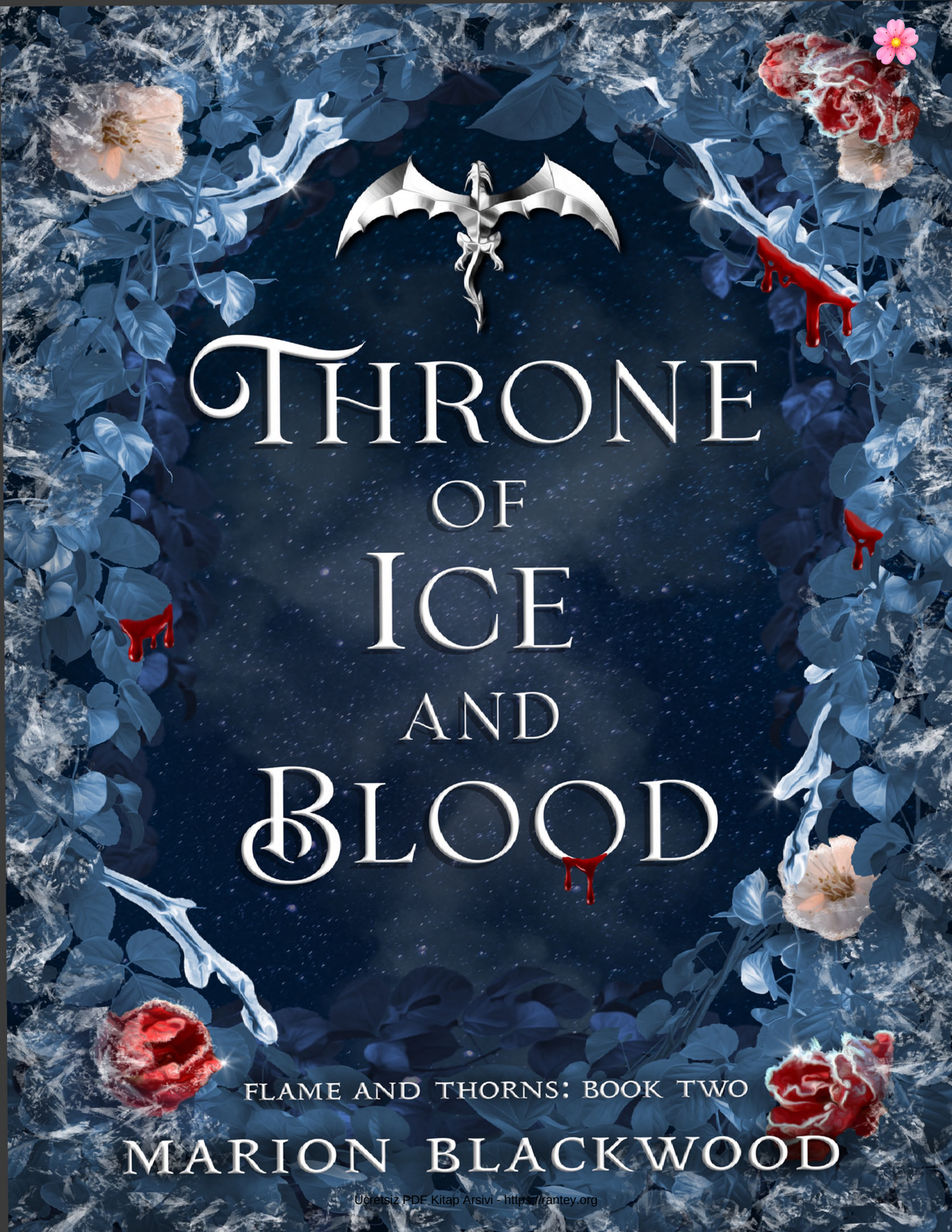
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THRONE OF ICE AND BLOOD

FLAME AND THORNS: BOOK TWO

MARION BLACKWOOD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BUZ VE KAN TAHTI

ALEV VE DİKENLER

İKİNCİ KİTAP

MARION BLACKWOOD

İÇİNDEKİLER

İçerik uyarıları Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Bonus](#)

[sahne](#)

Telif Hakkı© 2025 yazar Marion Blackwood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa pasajlar alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için iletişime geçin info@marionblackwood.com

ISBN 978-91-989043-0-7 (e-kitap)

ISBN 978-91-989043-1-4 (ciltlessiz)

ISBN 978-91-989043-2-1 (ciltli)

ISBN 978-91-989043-3-8 (özel baskı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.marionblackwood.com

İÇERİK UYARILARI

Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.marionblackwood.com/content-warnings

*Özdeğer duygusu başkalarının fikirlerine derinden bağı olan tüm insanları
memnun edenler için.*

Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsiniz.

Sen yeterlisin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Buz tenimi ısıyor. Boğazıma baskı yapıyor ve gücümü tüketiyor, sanki haftalardır uyumamışım gibi hissetmeme neden oluyor. Kısa bir an için yatakta yuvarlanıp uyumaya devam etmeyi düşünüyorum. Ama Tanrıça yukarıda, o garip buzu boğazımdan uzaklaştırmam gerekiyor.

Gözlerimi zorla açmaya çalışırken, halsizce boynuma doğru uzanıyorum. Işık gözlerime batıyor ve parlaklığa karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarım boğazımı çevreleyen soğuk ve sert bir şeye sürtünüyor.

Aklımdan bir anı geçiyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Sonra tüm anı fırtınası acımasız bir soğuk dalga gibi üzerime çöküyor.

Kefaret Duruşmaları. Buz Sarayı. Kazananın töreni. Ve Draven

Ryat'ın boğazıma demir bir tasma geçirmesi.

Nefes nefese uyandım. Kalbim kaburgalarımın çarparken yatakta dimdik oturduğumda, kalan tüm sersemlik güneşteki sis gibi buharlaşıyor. Gözlerimi öfkeyle kırıştırarak başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum.

Beyaz buzdan yapılmış soluk duvarlar karşılıyor beni. Ve şu anda içinde bulunduğum koyu gri çarşafli bir yatak. Buz Sarayı'nın gördüğüm diğer bölümlerinin aksine, bu yatak odasında buz zemini kaplayan ahşap döşeme tahtaları var. Sol tarafımdaki pencereden içeri süzülen ve koyu renkli tahtaları açık renklere boyayan güneş ışığına bakıyorum. Zihnim çalkalanıyor.

Buraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum.

Hatırladığım son şey, o taht odasında Draven'in ayaklarının önünde diz çöktüğüm ve sessizce onu öldürmeye yemin ettiğim. Sonra bir yorgunluk dalgası üzerime çöktü, o kadar çok sallanmama neden oldu ki kendimi yere atmak zorunda kaldım. Ondan sonra her şey karardı.

Panik kafatasımın içinde çınlıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Elimi kaldırarak parmaklarımı umutsuzca boğazımdaki demir tasmanın üzerinde gezdiriyor, kopçayı bulmaya çalışıyorum. Bulamayınca içimdeki o yoğun panik daha da artıyor. Parmaklarımı yaka ile boynum arasındaki küçük boşluğa doğru kaydırırken kısa sığ nefesler alıyorum ve bunun yerine çekip çıkarmaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Yakayı kavrarken soğuk demirin o buz gibi hissi elimi ısıyor. Çılgınca tekrar tokayı arıyorum.

"İşe yaramayacak."

Boğazımdan bir nefes kopuyor ve başımı sesin geldiği yöne doğru çeviriyorum.

Draven Ryat odanın köşesindeki bir koltukta oturuyor. Pencereden gelen ışık keskin elmacık kemiklerine kısmen vuruyor ve yüzünün geri kalanını gölgede bırakıyor. Üzerinde sadece siyah bir pantolon var ve siyah saçları hafif nemli, sanki banyodan yeni çıkmış gibi görünüyor. Bakışlarım vücudunda geziniyor.

Koyu gri koltuğunda sanki bir tahtmış gibi uzanıyor. Arkasına yaslanmış, bacaklarını açmış ve kollarını kolçaklar boyunca sarkıtmış, güç ve otorite yayıyor. Keskin karın kasları ve kaslı göğsü, pencereden içeri süzülen ve odanın karanlık köşesine vuran kısmi güneş ışığının hem ışığı hem de gölgeleriyle boyanmış.

Boğazımdaki tasmaya doğru başını salladığında altın rengi gözlerine küçük bir ışık vuruyor ve onları parlatıyor. "Bir toka bulamazsın. Sadece bir ejderha şekil değiştiren böyle bir tasmayı çıkarabilir."

İnatla tasmayı tekrar çekiştiriyorum. Ama çıkmayınca, doğru söylüyor olabileceğini kabul etmek zorunda kalıyorum. Elim tekrar aşağı indirirken öfke göğsümü yakıyor.

Ama sonra elim serin ipek kumaşla buluştuğunda içimi bir sarsıntı kaplıyor. Bakışlarımı vücuduma çeviriyorum ve bir panik dalgası daha üzerime çöküyor.

Taht odasında bayıldığımda üzerimde özenle hazırlanmış gümüş bir elbise vardı. Şimdi ise siyah ipekten yapılmış basit, kısa bir gecelik giymiştim. Bu da demek oluyor ki ben baygınken biri kıyafetlerimi değiştirmiş.

"Kıyafetlerimi değiştirmiştin" diye bağırdım.

Tüm bu olanlardan sonra, Draven'a söylemem gereken milyonlarca başka şey olduğunu biliyorum.

an. Ancak zihnim şu anda içinde bulunduğum durumun büyüklüğünü kabullenmekte hala zorlanıyor, bu yüzden daha küçük bir şeye odaklanmam gerekiyor. Daha yönetilebilir bir şeye. Bunun gibi bir şeye.

Draven başını eğiyor. "Evet."

Beni izlerken yüzünde tamamen okunamaz bir maske var. Çarşafı daha sıkı kavıyorum, vücudumu daha fazla örtmek için onları yukarı çekme dürtüsüne direnmeye çalışıyorum. Bunun yerine, vücudumu yana doğru bükmeye gerek kalmadan onunla yüz yüze gelebileceğim bir açıda oturacak şekilde pozisyonumu değiştiriyorum. Öfkeme odaklanarak, kafatasımın içinde hâlâ çınlamakta olan paniğı geri itmeye çalışıyorum.

Gözlerimi Draven'a dikiyorum. "Kıyafetlerimi mi çıkardın?"

"Üç gündür uyuyorsun." Kaslı omuzlarını kayıtsız bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Bunun içinde balo elbisesinden daha rahat edeceğini düşündüm."

Midem bulanıyor ve şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum. Üç gün mü? Üç gündür dışarıda mıydım?

Hâlâ panik ve şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken Draven'a sert bir bakış fırlatıyorum. "Yani ben baygınken beni çırılçıplak soymayı kendine görev mi edindin?"

Yavaş ve acımasız bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Daha önce görmediğim bir şey değıl."

Kalbim, yeraltı ormanında o öğleden sonra beni o kaya duvara doğru ittiğı ve tam istediğim gibi becerdiğı anı hatırlayınca sarsılıyor. Sanki onunmuşum gibi.

"Ve ayrıca," diye devam ediyor. Bakışlarımı tutarken gözlerinde acımasız ve son derece sahiplenici bir parıltı parlıyor. "Seni iç çamaşırlarına kadar soyup kıyafetlerini değıştirenin rastgele bir yabancı olmasını mı tercih ederdin?"

Bunu düşünmek içime bir korku dalgası gönderiyor. Ardından haklı olduğunun sinir bozucu bir şekilde farkına varıyorum. Üç gün boyunca balo elbisesiyle uyuyamazdım. Ve kesinlikle bir yabancının kıyafetlerimi değıştirmesini istemezdim.

Ama bunu ona itiraf etmeden önce öleceğim, bu yüzden sadece alay ediyorum ve yatağın kenarına doğru kayıyorum.

Çarşaf uzuvlarıma dolanıyor. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamadan önce onları sabırsızca itiyorum.

"Yapmamalısın-" Draven başlıyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum.

Bacaklarım hemen bükülüyor.

Yere doğru devrilirken dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Ama yere çarpmadan hemen önce bir çift güçlü kol vücudumu sarıyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. Bir anda kendimi Draven'ın çıplak göğsüne yanağımı dayamış halde bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Vücudu benimkine karşı sıcak. Ve onun sarhoş edici gece sisi ve köz kokusu ciğerlerimi dolduruyor

nefes aldığımda. Damarlarımdan ateş fışkırıyor.

Bu da beni hemen sinirlendiriyor.

Dik durmaya çalışarak göğsünü sertçe itiyorum. "Dokunma bana."

"İlk boşaltım her zaman en zordur," diyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

Ve gitmeme de izin vermiyor. Elleri omuzlarımda tutuyor ve kendi başıma ayakta durabileceğimden emin olana kadar dikkatli gözlerle beni izliyor. Emin olunca da nihayet beni bırakıyor. Ama geri adım atmıyor.

Başım dönüyor, karnım açlıktan ağrıyor ve demir tasmanın verdiği yorgunluk hala kemiklerime yapışıyor, bu yüzden henüz hareket etmeye cesaret edemiyorum. Üç gün boyunca yatakta yattıktan sonra vücudumun alışmasına izin vermem gerekiyor. Bu yüzden aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymak yerine, başımı arkaya yatırıp ona dik dik bakmakla yetiniyorum.

"İlk ve *tek* tükeniş," diye karşılık veriyorum.

Bakışlarımı tutarken yüzü okunmaz bir maskeye dönüşüyor. "Bir yaşam kölesinin tüm amacı seni büyüden arındırmaktır."

"Ben senin kölen değilim."

"Boynundaki tasma aksini söylüyor." "Eğer beni bir daha süzersen, seni öldürürüm."

Yavaşça bir elini boğazıma doluyor ve gözleri gözlerimin içine bakarken beni sıkıca yerinde tutuyor. "İkimiz de biliyoruz ki, eğer almak istersem, alabilirim."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ve her ne kadar bundan nefret etsem de, varlığımın her zerresiyle nefret etsem de, onun haklı olduğunu biliyorum. Demir tasma hem sihrimi engelliyor hem de gücümü azaltıyor, onunla asla savaşamam. Bana ne isterse yapabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Sonunda, çenemi kaldırarak orada öylece duruyorum ve bakışlarını sessizce tutuyorum.

Elini boğazımdan çekip bırakıyor. "Ama yapmayacağım." İçimde bir şok dalgası.

"Taht odasında bir dinleyicimiz vardı," diye devam ediyor Draven.
"Şimdi yok."

Bir adım bile geri çekilmeden önce ona şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalı ki Draven yumuşak bir iç geçiriyor ve kaşlarını sertçe kaldırıyor. "Seni bundan kurtarmaya çalıştığımı söylemiştim, hatırladın mı?"

O taht odasındaki sözleri, dudaklarıma yumuşak sözler fısıldarken gözlerindeki hüznün dolu bakışlar aklımdan geçiyor.

Seni sabote etmeye çalışmıyordum, küçük asi. Seni kurtarmaya çalışıyordum. Bundan.

Öyle demişti. Ve kaybetmem için duruşmaları kurcalayarak beni kurtarmaya çalışıyordu.

O taht odasında ona hiç cevaplamadığı bir soru sormuştum. Şimdi tekrar soruyorum.

"Neden?"

Yüzü bir anda yine duygusuz bir maskeye dönüştü. "Fark eder mi?"

Tam *"Evet, önemli!"* diye bağırmak üzereydim. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadan hemen önce tereddüt ediyorum. Sebebi gerçekten önemli mi? Yine de beni yakaladı. Daha önce bana yardım etmeye çalışıyor olabilirdi, ama iş o noktaya geldiğinde, beni yine de kölesi yaptı.

Kalbimin etrafına sert bir şey yerleşti. Alışık olmadığım bir şey. Ama panik ve umutsuzluğu uzak tutmaya yardımcı oluyor, bu yüzden ona yaslanıyorum.

Draven'ın bakışlarıyla tekrar buluştuğumda boğazımdan hain bir alay kopuyor. "Hayır, sanırım öyle değil."

Gülümsüyor ama bu gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülümseme.

Bir elimi boğazımdaki tasmadan çekerken Draven'a sert bir bakış fırlatıyorum. "Bunun için seni öldüreceğim."

Kısa bir an için gözlerinde gerçek bir neşe ve neredeyse bir onaylama parıltısı gördüğüme yemin edebilirim. Ama konuştuğunda, ses tonu sadece acımasız bir alaycılıkla dolu, bu yüzden onu gördüğümünden hemen şüphe etmeye başlıyorum.

Elini kaldırıp yanağıma tepeden bakan bir okşayış atıyor. "İşte ruh bu."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, daha önce hareket etmenin yaptığı gibi sallanmama neden olmuyor. Bacaklarım artık sabit. Tasma hâlâ gücümü tüketiyor ama artık çökmek üzereymişim gibi hissetmiyorum.

Ağzımı açarak Draven'ın suratına bir cevap tükürmeye hazırlanıyorum. Ama tam bir şey söyleyecekken midem gurulduyor. Yüksek sesle.

Draven ona doğru bir bakış fırlatıyor. Bu konuda benimle alay etmesini bekliyorum ama konuştuğunda sesi birden ciddileşiyor.

"Üç gündür hiçbir şey yemedin." Aniden kapıya doğru ilerlemeden önce bir an bakışlarımla karşılaşılıyor. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Davranışındaki ani değişiklik karşısında irkilerek tek söyleyebildiğim, "Ben, uhm..."

Draven sağımdaki beyaz buzdan duvarın yanındaki soluk ahşap şifonyere doğru başını sallıyor. "Kıyafetlerin orada. Sen burada kal. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Ben daha nasıl cevap vereceğimi düşünmeden kapıyı açıp dışarı fırlıyor. Yana doğru eğilerek kapı aralığından dışarı bakıyorum. Dışarıda daha büyük bir oda daha var gibi görünüyor. Draven bir sandalyenin üzerine örtülmüş bir gömleği kapıyor ve botlarını da giymeden önce üzerine geçiriyor. Sonra odanın duvarına yerleştirilmiş başka bir kapıya doğru ilerliyor ve kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim arkasından bakmak oluyor. Sonra harekete geçiyorum.

Yerde koşturarak Draven'ın işaret ettiği şifonyerin en üst çekmecesini çekip çıkarıyorum. Söz verdiğim gibi, giysilerimin çoğunu orada buluyorum. Hepsi yıkanmış ve düzgün yığınlar halinde katlanmıştı.

Siyah ipek geceliğimi üzerimden attıktan sonra, dar kahverengi pantolonumun içine giriyorum ve ardından beyaz gömleğimi başıma geçiriyorum. Bıçağım hiçbir yerde görünmüyordu. Hiç şaşırmadım. Ama Draven deri botlarımı şifonyerin yanına, yere koymuştu, ben de yatak odasından aceleyle çıkmadan önce ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi, yatak odamın kapısı başka bir odaya açılıyor. Yatak odasından daha büyük ve neredeyse bir oturma odası ya da süslü bir oturma odası gibi görünüyor. Bir duvarda büyük bir masa ve alçak bir masanın etrafında bir dizi koltuk ve kanepe var. Açık bir kapıdan karşıdaki duvarın dibindeki banyo görünüyor. Ve aynı duvarda kısa bir mesafe ötede kapalı bir kapı daha var. Sağımda başka bir kapı daha var. Bu kapı şeffaf buzdan yapılmış ve bir balkona açılıyor. Ama ben hiçbirleriyle uğraşmıyorum. Onun yerine, Draven'ın ayrılırken kullandığı kapıya doğru koşuyorum.

Kapının kolunu itip kilidi açtığımda kalbim küt küt atıyor.

Beni yalnız bıraktı ve içeri kilitleme zahmetine bile girmedi. Ne kadar aptal olabilir ki?

Kapıyı hızla açarak eşikten içeri daldım.

Fenerlerin yumuşak beyaz ışığı, bu lanetli kalenin geri kalanıyla aynı beyaz buzdan yapılmış geniş bir koridoru aydınlatıyor. Ama az önce çıktığım odanın aksine, burada ahşap döşeme tahtaları yok. Bunun yerine, altımda, üstümde ve etrafımda sadece buz parıldıyor. Kapıyı hızla arkamdan itip kapatıyorum ve koridorda ilerliyorum.

Koşarak uzaklaşırken botlarım soluk zemine çarpıyor ve saçlarım arkamda dalgalanıyor. Nerede olduğumu ya da hangi yöne doğru koşmam gerektiğini bilmiyorum ama koridordan aşağıya ve bir sonraki koridora dalarken içimde hala ezici bir umut ve rahatlama hissi var. Dışarı çıkıyorum. Hemen şimdi. Demir tasmayı nasıl çıkaracağımı sonra düşünebilirim. Bu kaleden çıkmayı başardığım sürece, özgürlük yine avuçlarımda olacak.

Buz Sarayı'nda yolumu bulmaya çalışırken, sadece gümüş ve ışıltılı faeligh'tlarla süslenmiş beyaz koridorlar etrafımda yanıp sönüyor. Hizmetkârlardan ve muhafızlardan birkaç kez kaçmam gerekiyor ama bir şekilde her seferinde gözden uzak kalmayı başarıyorum.

Bir köşeden daha kayarken kaslarım yanıyor ve ciğerlerim ağrıyor. Ve bir grup muhafızla yüz yüze geliyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kendimi geriye doğru atarak köşeden geri dönüyorum. "O da neydi?" diye bir ses geliyor koridordan.

"Birini mi gördün?" diye soruyor başka bir adam.

İçimden sessizce küfrediyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken aceleyle geri çekiliyorum. Kısa bir mesafe arkamda başka bir koridor daha vardı. Eğer oraya daha önce varabilirsem-

Köşeden yere vuran botların sesi geliyor.

"Kontrol edeceğim," diye cevap verir ilk ses.

Kahretsin.

Bir gözümü köşeden ayırmadan, diğer koridora ulaşıp geri geri girene kadar neredeyse geriye doğru koşuyorum.

Midem bulanıyor.

Topuklarım bir şeye çarptığında dudaklarımdan bir feryat dökülüyor. Hızımla birleşince bu ani engel beni geriye doğru savuruyor. Umutsuzca kollarımı sallıyorum, dengemi geri kazanmaya çalışıyorum ama uzun koşu, yiyecek eksikliği ve boynumdaki demir yüzünden reflekslerim çok yavaş.

Geriye doğru devrildim ve yere çakıldım.

Muhafızlardan bağırışlar geliyor ve bana doğru koştukça çarpan ayaklarının sesi daha da yükseliyor.

Çaresizce kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve bacaklarımı takıldığım uzun şeyin üzerinde sallıyorum. Ne olduğunu fark ettiğimde etrafımda dönmeyi ve dizlerimin üzerine çökmeyi henüz başarmıştım.

Bir ceset.

Bakışlarım altında oluşan kan gölüne kayd.

onu.

Tek bir saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmaktı. O cesede bakmak. O ölü bedene ve şu anda avuçlarımı dayadığım suçlayıcı kan gölüne.

Sonra gerçeklik bana geri dönüyor ve ellerimi yerden çekiyorum. Kan avuç içlerimi kaplıyor ve ayağa fırlamak için hareket ettiğimde parmaklarımdan küçük damlalar uçuyor.

Ama ben daha yerden kalkmadan bir grup muhafız köşeyi dönüyor.

Durdular.

Benden cesede, kanla kaplı ellerime ve sonra tekrar geriye bakarken yüzlerinde şok titreşimleri var.

"Göründüğü gibi değil," diye
geveliyorum. "Yakalayın onu!" diye
bağırıyor manga lideri.

Hepsi ileri atılırken gümüş zırhlarında ışık parlıyor. Geri çekilip kaçmaya çalışıyorum ama daha yerden yarı yarıya kalkmadan bir çizme kaburgalarımın yan tarafına saplanıyor. Kuvveti beni ters çeviriyor ve kan lekeli buzun üzerine düşmeme neden oluyor.

Nefesimi ciğerlerime geri çekiyorum ve kendimi yukarı itmek için avuçlarımı yere koyuyorum.

Biri kürek kemiklerimin arasına bir çizme yerleştiriyor ve beni tekrar aşağı itiyor. Göğsüm tekrar yere değdiğinde bir huff sesi çıkarıyorum. Ve daha ses ağzımdan çıkmadan biri kollarımı arkamdan büküyor. Demir kelepçeler bileklerime geçirilirken bir tıslama duyuyorum.

Boğazımdaki demir ve şimdi de her iki bileğimdeki demirle birlikte, zaten bitkin ve açlıktan ölmek üzere olan bedenim o kadar güçsüz düşüyor ki, yüzüstü yatıp yanımdaki cesede bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Muhafızlardan biri tepemde bir yerde, "Kaptana Hazine Efendisi'nin öldüğünü söyleyin," diye bağırıyor. "Ve katili yakaladığımızı."

Yanağımı yere bastırmış, sırtımda bir çizme, bileklerimde kelepçeler ve İmparatoriçe Jessina ile İmparator Bane'in Gümüş Ejderha Klanı'ndan bir manga muhafız kılıçlarını kaldırmış etrafımı sarmış halde yatarken, Hazine Efendisi'nin cesedinin altındaki artık bozulmuş havuzdan akan kan yavaşça yüzüme doğru akıyor.

Derin bir iç
geçirdim. Şey...
siktir.

İKİNCİ BÖLÜM

Buzdan yapılmış koca bir kalenin en soğuk kısmının aslında buzdan yapılmamış tek yer olması oldukça ironik. O da zindan oluyor.

Hücremin ön duvarının tamamını oluşturan demir parmaklıklara bakıyorum. Taş zeminden gelen soğukluk pantolonumun kumaşından sızıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. Vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

Ayağa kalkabilseydim, en azından ileri geri adım atarak biraz ısınmaya çalışabilirdim. Ama yapamıyorum. Ellerim arkamdan demir kelepçelerle bağlı ve boğazımdaki tasma ile birlikte zaten azalmış olan enerjimi ve gücümü tüketiyor. Öyle olmasalardı bile, yine de ayağa kalkamazdım. Çünkü kelepçeler de arkamdaki kalın taş zemine yerleştirilmiş demir bir halkaya kilitlenmiş ve beni diz çökmüş bir pozisyona hapsediyor.

Uzun bir iç çekiyorum.

Nefesim önümdeki havada küçük beyaz bir bulut oluşturuyor.

Demir tasma ve prangaların boğazıma ve bileklerime bastırıldığı buz hissi de durumu pek iyileştirmiyor. Hücremin parmaklıklarının dışındaki boş taş koridora bakarken, bu zindanın da buzdan yapılmamış olmasına bir kez daha hayıflanıyorum.

Tıpkı Isera gibi, Iceheart hükümdarları da yarattıkları buzun sıcaklığını bir şekilde kontrol edebiliyor olmalılar. Çünkü sarayın duvarları ve tüm zeminleri buzdan yapılmış gibi görünebilir ama gerçek buz gibi soğuk değiller. Sadece pürüzsüz ve soğuk. Mermer gibi.

Ama burada, Buz Sarayı'nın yamaçlarında oturduğu dağın içinde, bana eziyet etmek için sadece soğuk taş ve demir bırakıldı.

Koridordan yeni bir ses geliyor.

Bakışlarım ona doğru yöneliyor.

Kulaklarımı zorlayarak, koridorun aşağısındaki bir odada kendi aralarında konuşan muhafızların seslerini duymaya çalışıyorum.

Duvarlara yerleştirilmiş meşalelerden gelen ateş ışığı kaba taş üzerinde dans ediyor ve arkamdaki köşeden sessiz bir su damlaması geliyor. Muhafızlar usulca sohbet etmeye devam ediyor.

Bu yeni sesi tanımlamaya çalışırken başımı hafifçe eğiyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ses yine gelmiyor.

Yenik bir iç çekişle başımı tekrar aşağı indiriyorum. Çenemi göğsüme dayayıp kucağıma bakarken hem hayal kırıklığı hem de ani bir umutsuzluk hissi içimi kaplıyor.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Mabona'nın memeleri, ne düşünüyordum ki? Planını bilmediğim bir kalede körlemesine koştum. Muhafızlar beni zindana götürene kadar kalenin hangi katında olduğumu bile bilmiyordum. Önce düzgün bir plan yapmalıydım. Gücümün bir kısmını geri kazanmak için yemek yemeliydim. Kaçış rotamı belirlemeliydim. Pek çok şeyi farklı şekilde yapmalıydım.

Ama ben sadece... Bu fırsatı kaçıramazdım. Draven'ın kapıyı kilitlemeyi unutmak gibi bir hatayı tekrar yapıp yapmayacağını kim bilebilirdi ki? Bana sunulan bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım.

Rahatsızlık içimde dalgalanıyor.

Neden lanet olası bir Hazine Efendisi tam da benim umutsuz kaçışımın ortasında öldürülmek zorundaydı ki?

"Duyduğuma göre birini
öldürmüşsün." Başımı
kaldırdım.

Draven'ı demir parmaklıkların hemen diğer tarafında dururken bulduğumda dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. Şimdi yine siyah ejderha pullu zırhını giyiyor ve yarı vardiya da yapmış olmalı, çünkü kanatları dışarıda. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beni izlerken yüzünde onaylamayan bir ifade var.

"Ve sadece biri değil," diye devam ediyor. "Hazinenin Efendisi." "Ben değildim," diye itiraz ediyorum.

Bir kahkaha attı. "Evet, hepsi öyle diyor."

Bir kez daha kapana kısıldığımı hatırlamadan önce ayağa kalkmaya çalıştığımda kelepçelerim kısa zinciri şingirdatırken metal tıngırıyor. Hayal kırıklığı içime işliyor ve kelepçelerimi tekrar boş yere çekiştiriyorum.

"Lanet olsun, Draven," diye bağıryorum. "Beni dinle. Bunu ben yapmadım." Sessizce beni izlemeye devam ediyor, yüzü okunmuyor.

Ona ters ters bakarken kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama içimde bir endişenin dalgalanmasına engel olamıyorum. Ya gerçekten o adamı benim öldürdüğümü düşünüyorsa? Buz Sarayı'nda cinayetin cezasız kalacağından şüpheliyim. Ben zaten bir köleyim. Bunun için gerçekten aşağı inersem bana başka ne yapacaklar?

Draven uzun bir nefes veriyor ve kollarını açıyor. "Biliyorum."

Kemerindeki keselerden birinden bir dizi anahtar çıkarırken metal hafifçe şingirdiyor. Demir parmaklıkların kapı işlevi gören bölümünün kilidini açarken hâlâ biraz şaşkınlıkla onu izliyorum. Başımı hızlıca sallayarak, Draven hücreye doğru ilerlerken kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Onu benim öldürmediğimi biliyor musun?" Yankıladım.

"Evet." Botları tam dizlerimin önüne gelene kadar hareket ediyor. "Boğazı kesilmişti ve senin onu kesecek hiçbir şeyin yoktu."

Artık tepemde dikildiği için, gözlerimi ona dikerken bakışlarıyla buluşabilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. "Ben olamamamın tek nedeni bu olduğu için mi? Ne bileyim, masum ve silahsız bir adamı asla öldürmeyeceğim gerçeği yüzünden değil mi?"

Bana bir kaşını kaldırırken gözlerinde eğlence titreyiyor. "Dikenli ormanda yüzüme bir bıçak sapladığını çok net hatırlıyorum."

"Evet, şey..." Öfkelendim. "Masum değildin. Ya da silahsız değildin."

Boğazından karanlık bir kıkırdama kaçıyor ve haklı olduğumu kabul edercesine başını yana eğiyor.

Kelepçelerimi tekrar şingirdatıyorum. "Peki, kelepçelerimi çözecek misin, çözmeyecek misin?"

Dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle yavaşça öne uzanıyor ve bir elini çenemde gezdiriyor. Bu şeytani gülümseme nazik dokunuşla birleşince tenimde şimşekler çakıyor. Parmakları çenemin altında durup yukarı doğru iterek başımı daha da geriye yatırdığında keskin bir nefes alıyorum.

"Henüz karar vermedim," diye cevaplıyor

Draven. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ama onu ben öldürmedim."

"Hayır. Ama sana kalmanı söylememe rağmen küçük bir hırsız gibi koşarak uzaklaştın-"

"Ben köpek değilim."

"-Ben sana yiyecek bir şeyler almak için çıkarken odandaydım," diye bitirdi sözünü sanki ben bölmemişim gibi. Ve son kelimeye ekstra vurgu yapıyor. Sanki ben

Beni kölesi yaptıktan sonra hâlâ beni beslemeye niyetli olduğu için minnettar olmam gerekiyordu.

"Belki de sana itaatsizlik hakkında bir ders vermek için seni bir süreliğine burada bırakmalıyım." Gözleri parlıyor. "Ve çünkü kelepçeler içinde gerçekten çok seksi görünüyorsun."

Bir sarsıntı içime doğru fırlıyor. Hemen ardından bir öfke dalgası geliyor. Ona bu şekilde tepki vermemeliydim. Olan onca şeyden sonra olmaz. Ama görünüşe göre, Draven'a karşı geliştirmeye başladığım duygular bir gecede sihirli bir şekilde yok olmuyor. Aramızdaki her şey şimdi her zamankinden daha karmaşık olsa da.

Çenemi sıkarak sessizce ona bakıyorum. O da bana öylece bakıyor. Eli hâlâ çenemin altında, başımı geriye yatırıyor ve boğazımı ona gösteriyor.

"Yalvarmayacağım, eğer beklediğin buysa," diye ilan ediyorum. O bakışlarımı tutarken etrafımızdaki sessizlik çatırdıyor.

Sonra dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçır. "Tabii ki yapmayacaksın, küçük asi."

Elini çenemden çekip arkamdaki kelepçelere ulaşana kadar etrafımda dolaşıyor. Hafif çınlama sesleri. Sonra iki farklı tıkırtı.

Demir kelepçeler bileklerimden kaybolduğunda göğsümün derinliklerinden rahat bir nefes geliyor.

Omuzlarımı kısırarak ellerimi ileri doğru götürüyorum ve demirin tenime değdiği yerleri ovuyorum. Bu, daha önceki buz hissini yok etmeye yardımcı oluyor. Ayağa kalkmak için avuç içlerimi yere bastırırken Draven etrafımda dönüyor.

Bacaklarım hareket etmiyor.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor. O kadar çok demirle temas ettikten ve birkaç gün aç kaldıktan sonra hâlâ çok güçsüzüm, henüz ayağa kalkamıyorum. Vücudumun ayağa kalkacak gücü toplaması birkaç dakika daha sürecek. Bırakın gardiyanların beni sürükleyerek indirdiği o merdivenleri çıkmayı.

Ama Draven'a bunu söyleyemeyecek kadar sinirli, utanmış ve inatçıyım, bu yüzden o kapıya doğru bir adım atarken ben dizlerimin üzerinde öylece kalıyorum.

"Sen..." diye başlıyor ama onu takip etmediğimi fark edince susuyor.

Dönüp bana bakarken kara kaşları çatıldı. Sonra yüzünde bir farkındalık beliriyor.

Bakışlarımı kaçırarak boğazımı biraz beceriksizce temizliyorum, bu sırada yanaklarımda bir utanç titreşimi daha beliriyor. Mabona'nın lanet memeleri, yemin ederim bir gün o yerde diz çökerken önünde duran güçlü ve kuvvetli kişi ben olacağım.

Bir çift kaslı kol aniden beni yerden kaldırıncı şok içinde keskin bir nefes alıyorum. Gözlerimi kırıştırtarak bakışlarımı Draven'ın yüzüne dikeyorum, beni göğsüne yaslayana kadar kollarının arasında tutuyor. Bana dönüp bakmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Kollarında ben varken hücreden dışarı çıktı. Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı.

Ama içimde kopan garip duygu fırtınası, Draven merdivenlere doğru sağa dönmeyince şaşkınlıkla bastırılıyor. Onun yerine sola dönüyor ve koridorda yürüyor. Muhafızların hâlâ belli belirsiz konuştuğu odaya doğru.

Sinirle dudaklarımı yalıyorum. Ama ne yapacağımı bilseydim bile, şu anda bunu yapacak kadar hareket edemezdin. Ve Draven'a endişelendiğimi göstermeyi reddediyorum. Bu yüzden o koridorda yürürken ben de onun kollarında öylece yatıyorum.

Kapıyı tekmeleyerek açtığında kaba taş duvarlar arasında bir gümbürtü yankılanıyor. Odanın içindeki duvara çarpıyor ve meşaleler metal tutucularında titreşiyor.

Gümüş zırhlı üç ejderha değıştirici oturdukları sandalyelerden fırlıyor. İçlerinden biri o kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse etrafında oturdukları masayı deviriyor. Kâğıt iskambil kâğıtları yere düşüyor ve kupalar masanın üzerinde sallanıyor.

Üçü birden doğrulurken kahverengi saçlı olan "Komutanım," diye bağıyor.

Onunla benim aramda bakışırırken yüzlerinde şaşkınlık ve hayret ifadeleri beliriyor. Draven hepsini görmezden geliyor. Sola doğru dönerek beni kapının hemen yanındaki masanın üstüne bırakıyor. Ben de en az muhafızlar kadar şaşkın olduğum için ona bakıyorum. Ellerini birkaç saniye boyunca omuzlarımla hemen yanında tutuyor, sanki masadan düşersen beni yakalamaya hazırlanıyor. Ama yüzü okunmaz bir maske ve ben de sihrimi kullanamıyorum, bu yüzden şu anda ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Draven masadan düşmeyeceğinden emin olduktan sonra Gümüş Ejderha Klanı'ndan üç muhafıza dönüyor.

Üçü de saygıyla çenelerini indiriyor. İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane'in klanının bir parçası olabilirler ama Draven Dehşet Lejyonu'nun Komutanı, dolayısıyla onlar da onun astları.

"Komutan," diye mırıldanıyorlar hep bir ağızdan. "Onu kim kelepçeledi?" Draven soruyor. Endişeli bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Ben yaptım efendim," diye cevap verir kahverengi saçlı olan.

Odanın içinde bir rüzgâr patlaması olur. Üç gardiyanın da göğsüne çarparak geriye doğru uçmalarına neden olur. İki sarışın arkalarındaki duvara çarpıp yere yığılırken, kahverengi saçlı adam bir masanın kenarına çarpar, masanın üzerinden takla atar ve sonra diğer tarafa çöker.

İki sarışın muhafız öksürüp dizlerinin üzerinde debelenirken Draven ona doğru yürüyor.

"Komutanım," diye mırıldanıyor siyah saçlı olan, masadan kayarken çarptığı sandalyeden kendini kurtarmaya çalışırken. "Ben-"

Draven onu yakasından çekip yumruğunu adamın suratına indirince sözleri kesiliyor.

Hâlâ masanın üzerinde oturduğum yerden onlara iri gözlerle bakarken bir nefes çekiyorum.

Gardiyan başını geriye atarken homurdanıyor. Draven yumruğunu tekrar suratına indiriyor.

"Komutan," diye sesleniyor sarışın adamlardan biri odanın diğer tarafından. "Lütfen-"

Odanın içinde şimşekler çakıyor.

Sarışın muhafızlar geri sıçrayıp kendilerini korumak için kollarını havaya kaldırırken alarm çığlıkları duvarların arasında yankılanıyor. Draven onlara bakmıyor bile. Öfkeli gözleri sadece önündeki adama odaklanmış, onun suratına bir yumruk daha indiriyor. Taş zemine bir şimşek daha çakıyor ve odanın içinde kara bulutlar çalkalanıyor.

Draven yumruğunu muhafızın karnına indiriyor. Sonra sonunda adamın yakasını serbest bırakır. Adam yere yığılırken boğazından acı dolu bir nefes kopar. Ama Draven botunu adamın sırtına vurup onu taş zemine doğru iterken bir başka oflamayla kesiliyor.

Meşalelerden gelen ateş ışığı, gözlerini kırıştırıp ciğerlerine hava çekmeye çalışan adamın yüzünde dans eden gölgeler oluşturuyor.

Draven botunu sırtından çıkardığında gözlerinde rahatlama titreşiyor. Ancak Draven bunun yerine dirseğinin arkasına yerleştirdiğinde bu kısa sürüyor. ile

Draven yere çömelir ve adamın bileğini yakalar.

Draven botunu dirseğinin arkasında tutmaya devam ederken kolunu yukarı doğru kaldırdığında muhafızın boğazından acı dolu bir çığlık kopar. Eğer çok yukarı çekerse adamın kolunu ikiye ayıracak.

"Komutan, lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor muhafız. Draven'ın botunun altında yerde kıvrılırken gözlerinde acı ve dehşet parlıyor. "Lütfen. Özür dilerim. I-"

Draven kolunu daha yukarı kaldırırken ciğerlerinden bir acı çığlığı daha kopuyor.

Ve Draven sonunda konuştuğunda, sesi o kadar soğuk ve ölümcül ki omurgamdan aşağı buzlar kayıyor.

Muhafızın bileğini sıkıca kavrayan Draven, o öfkeli altın gözleriyle ona bakıyor. "Eğer ona bir daha dokunursan, o lanet ellerini kırarım. O benim. Anladın mı?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Evet, efendim," d i y e nefes nefese kalıyor gardiyan. "Lütfen. Özür dilerim. Komutanım.

Lütfen."

Draven kolunu bir nefes daha yukarı kaldırır.

Muhafızın ağzından bir inilti dökülür.

Sonra Draven sonunda onu serbest bırakır. Yere kıvrılır, kolunu kucaklar. Diğer iki muhafız hâlâ arka duvarın dibinde saklandıkları yerden yüzleri korkudan bembeyaz olmuş bir halde komutanlarına bakıyorlar.

Derin bir nefes alıyorum. Son birkaç dakikadır hiç nefes alıp almadığımdan emin değilim.

Tekrar doğrulurken Draven'ın siyah zırhının üzerinde ateş ışığı dans ediyor. Kurbanına bir saniye bile bakmadan doğruca bana doğru ilerliyor ve bir kolunu dizlerimin altından, diğerini de sırtımın arkasından geçiriyor.

Sonra beni kucağına aldı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Draven'a kendi başıma yürüyebileceğimi söyleyecek kadar hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendime geldiğimi ancak merdivenleri çıkıp kalenin zemin katındaki ilk buz koridorunun yarısına geldiğimizde fark ediyorum. Beni nazikçe yere bırakıyor ama sanki yere yığılacağımdan endişeleniyormuş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyor.

Bu garip korumacı davranış kalbimin göğsümde sıkışmasına ve başımın sarmaşıklarla doluymuş gibi hissetmesine neden oluyor. Bu korumacı tavır, daha üç gün önce beni demirle tasmalayıp sihrimi boşalttığı gerçeğiyle o kadar çelişiyor ki.

Kaşlarımı çatarak, hâlâ tam önümde durduğu yerde onu inceliyorum. Faelight mücevherleri tavana yerleştirilmiş ve tüm buz koridoru parıldayan yıldızlardan oluşan bir örtüyle kaplanmış gibi görünüyor. Yumuşak beyaz ışık buz duvarlarda parıldıyor ve Draven'ın vurdumduymaz yüzünde belli belirsiz yansımalar yaratıyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

Umursuyormuş gibi görünmüyor. Ama öyle davranıyor. "Neden?" diye soruyorum.

Gözlerinde acımasız bir parıltı belirliyor. "Çünkü insanların bana ait olana dokunmasından hoşlanmıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben sana ait değilim." "Evet, aitsin. Önemli olan her yönden."

"Yeter!" Birden kendimi bitkin, bıkkın, savunmasız ve her şeyi aynı anda hissetmeye başladım. Kollarımı iki yana açarak, Draven'ın bakışlarını tutarken hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Beni yemlediğini biliyorum. Bunu beni kızdırmak için kasten söylediğini biliyorum. O yüzden kes şunu."

Şaşırtıcı bir şekilde, inkar etmeye çalışmıyor. Tartışmıyor. Bana kuruntulu demiyor ya da geçiştirmeye çalışmıyor. Onun yerine, o yoğun gözleriyle sessizce beni izliyor.

Ve bu bir şekilde daha kötü.

Çılgılık atmak istiyorum. Yatağa girip yorganı başımın üzerine çekmek istiyorum. Birini öldürmek istiyorum. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Birkaç dakika içinde tüm hayatım alt üst oldu. Bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğu ortaya çıktı ve sahip olduğum her şey benden koparıldı. Ve bunu sindirecek zamanım bile olmadı. Bayıldım, sonra uyandım ve cinayetten tutuklandım ve şimdi de... bu. Dünyanın kontrolden çıkmasını bir saniyeliğine durdurmak istiyorum.

"Bütün bunları neden yaptın?" Sesim istediğimden daha tiz ve çaresiz çıkıyor.

"Bunu biraz daraltman gerekecek."

"Neden Kefaret Denemeleri'ni kazanmamı engellemeye çalıştın?"

"Sana zaten söyledim. Seni korumaya çalışıyordum. Bundan."

"O zaman neden bunu en başından söylemedin?" Tüm çelişkili duygularım fokurduyor ve azgın bir sel gibi içimden akıyor, bu yüzden kelimeleri neredeyse ona bağırarak söylüyorum. "Bana Kefaret Duruşmaları'nın düzmece olduğunu söyleseydin her şey çok daha kolay olurdu!"

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" "O zaman neden söylemedin?"

Draven cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama görünüşe göre bu soruya verecek iyi bir cevabı yok çünkü ağzını tekrar kapatıp elini hayal kırıklığı içinde esnetirken yüz hatlarında yine bir kızgınlık ifadesi beliriyor.

Ancak ben konuyu daha fazla zorlayamadan koridorun ilerisinden ayak sesleri geliyor.

"Komutanım," diye sesleniyor bir ses. Bir an sonra bir haberci köşeyi dönüyor ve bizden birkaç adım ötede kayarak duruyor. Derin bir nefes aldı. "İmparator ve İmparatoriçe taht odasında bulunmanızı talep ettiler."

Draven'ın çenesinde bir kas kıpırdıyor ve bir an için sadece bana bakmaya devam ediyor. Sanki tartışmamıza devam etmek istiyormuş gibi. Ama sonra uzun bir nefes alıyor ve sonunda dönüp habercinin bakışlarıyla buluşuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtlıyor Draven. Kolumu sıkıca kavrarken çenesini haberciye doğru sallayarak onu başından savıyor. "Onlara hemen orada olacağımı söyle. Sadece evcil hayvanımı ait olduğu yere geri götürmem gerekiyor."

Ona ters ters bakmak için başımı çeviriyorum ama tek bir kelime bile edemeden haberci boğazını temizliyor.

"Senin, uhm..." Rahatsız bir şekilde kıpırdanırken bakışları bir saniyeliğine boş koridorda geziniyor. "*Derhal* hazır bulunmanız rica olunur efendim."

Draven çenesini sıkar. Sonra da, "Peki," der.

Habercinin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir ve Draven'a başıyla onay verir. "Lütfen, beni takip edin."

Arkasını dönüp geldiği yöne doğru koridorda ilerlemeye başlayan habercinin sırtına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Draven belli ki bu kalede yaşadığı için taht odasına nasıl gidileceğini zaten biliyor. Bu yüzden birinin ona bu şekilde eşlik etmesine gerek yoktu. İsteddiği zaman çağrılabilceğini hatırlatmak için bir güç oyunu olması dışında. Bu da bana biraz garip geliyor.

Draven ilerlemeye başladığında eli hâlâ kolumda, beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Düşüncelere dalmış olduğumdan, yanına düşmeden önce biraz tökezliyorum.

"Terbiyeli ol," diye emrediyor, sesi sert.

Bakışlarımı ona çevirerek, tam da ona evcil hayvanı olmadığımı haykırmak üzereydim. Ama yüzündeki ifade beni durduruyor. Sesi soğuk ve acımasız, sözleri emir niteliğinde olabilir ama bakışlarımla buluştuğunda daha çok bir yalvarışa benziyor.

Bakışlarım tekrar önümüzde koridor boyunca ilerleyen habercinin sırtına kayıyor.

Midemde bir tedirginlik duygusu geziniyor. Şu anda her ne oluyorsa belli ki henüz anlamadığım şeyler içeriyor. Ve bir şeye körü körüne saldırıp kaçma şansımı mahvetmek gibi bir hata yapmak istemiyorum.

Bu yüzden inatçı bir meydan okuma ve aptal bir gururla Draven'ı terslemek yerine, bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum ve uyarıyı anladığımı belirtmek için yavaşça başımı sallıyorum.

Yüzündeki o soğuk ve acımasız maske tekrar ortaya çıkmadan önce yüzünde bir anlığına rahatlama ifadesi beliriyor. Ama kolumu bırakmadan önce küçük bir sıkma hareketi yapıyor.

Bundan sonra sessizlik içinde taht odasına doğru ilerliyoruz.

Pırıl pırıl buzdan kalenin içinden geçerken izlediğimiz yolu ezberlemeye çalışıyorum. Ve muhafızları da sayıyorum. Girdiğimiz çoğu koridorda

ıssız ve birkaç kez birileriyle karşılaştığımızda da hizmetkâr gibi giyinmiş insanlar oluyor. Ama büyük bir sinirle, geçtiğimiz merdivenlerin çoğu gümüş zırlı ejderha değıştiriciler tarafından korunuyor. Yine de yerlerini zihinsel haritama ekliyorum.

Nihayet taht odasının büyük çift kapısı önümüzde belirdiğinde bakışlarımı tekrar Draven'a çeviriyorum. Sırtını dik tutarak ve çenesini kaldırarak yürüyor ve yüz hatlarında her zamanki acımasız güç ifadesi var. Umutsuzca büyümle uzanmak ve gerçekten ne hissettiğini görmek için duygularını zorlamak istiyorum.

"Majesteleri," diyor haberci, sesi yüksek tavanlı salonda yankılanarak, açık kapılardan geçip taht odasına girdiğimizde. Bir adım yana çekilerek kolunu Draven'a doğru uzatıyor. "Komutan Draven Ryat."

Draven sanki değerli vaktinin bir saniyesini bile ona ayırmaya zahmet edemeyecekmiş gibi haberciye bakmadan yanından geçip gidiyor. Haberci aldırıyor gibi görünüyor. Sadece Iceheart'lara selam veriyor ve sonra tekrar taht odasından çıkıyor. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda, Draven ve ben ilerideki kürsüye doğru ilerlerken onun arkamızdaki devasa buz kapıları kapattığını görüyorum.

Kapıların artık kapandığını işaret eden uğursuz bir gümbürtü odada yankılanmadan hemen önce bakışlarımı tekrar önümdeki iki tahta çeviriyorum.

Jessina ve Bane Iceheart kürsünün üstündeki heybetli buzdan tahtlarında oturuyorlar. Her zamanki gibi ikisi de gümüş tonlarında kusursuz kıyafetler giymiş. Jessina'nın beyaz saçları ışıltılı tokalarla tutturulmuşken, Bane'in siyah saçları pürüzsüz siyah bir şelale gibi sırtından aşağıya doğru sarkıyor. Jessina'nın soluk gri gözleri Draven'ı incelerken onun siyah gözleri bana sabitlenmiş. Devasa gümüş kanatları daha geniş açıldıkça hafifçe hışırdıyor.

Draven kendi kanatlarını sıkıca tutuyor. Ejderha şekil değıştiren kültürü hakkında tüm incelikleri anlayacak kadar bilgim yok ama bu bir şekilde başka bir güç oyunu gibi geliyor. Sanki Iceheart'lar baskınlıklarını göstermek için kanatlarını daha geniş açıyor ve Draven da onlara meydan okumaya niyeti olmadığını belirtmek için kendi kanatlarını kapalı tutuyor.

Kürsüye beş adım kala Draven durdu. Isera, Alistair ve benim sahte kazanan seremonisi sırasında durduğumuz yerin aynısı

üç gün önce. Sadece bunu düşününce bile, elimi uzatıp boğazımdaki demir tasmayı tekrar çekiştirmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Ancak ben daha elimi kaldıramadan Draven hükümdarlarının önünde eğiliyor.

Şu anda Iceheart'lara göstermeyi tercih edeceğim başka jestler de var ama sebepsiz yere aptallık etmekten kaçınmaya karar verdiğim için ben de reverans yapıyorum. Jessina hafifçe kıs kıs gülüyor, bu da bana düzgün bir şekilde reverans yapma yeteneğimin bilinçsiz olduğum süre boyunca gelişmediğini bildiriyor.

Tekrar doğrulurken Draven'ın yarım adım gerisinde durmaya devam ediyorum. "Selena uyandı," diyor İmparator Bane söze girmeden.

Hafifçe irkiliyorum ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Bu önemli bir çağrı gibi görünüyor, bu yüzden ağzından çıkan ilk şeyin bu olması beni şaşırtıyor. Siyah gözleri hâlâ yüzüme sabitlenmiş durumda ve kıpırdanma isteğime direnmek zorundayım.

Ama Draven sadece başını sallıyor ve "Evet" diye cevap veriyor.

İmparatoriçe Jessina, "Alistair ve Isera değil," diye ekliyor. Draven'ın bakışlarını tutarken gözlerini hafifçe kısıyor. "Bu da demek oluyor ki ondan gerektiği kadar enerji çekmemişsin."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Draven. "Selena hem Isera'dan hem de Alistair'den daha zayıf olduğu için ilk seferde çok fazla enerji alıp haftalarca baygın kalma riskini almak istemedim."

Bana dönüyor ve bir elini boğazıma doğru kaydırıyor. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışıyorum ama parmakları boğazıma dolanıyor ve beni sıkıca yerimde tutuyor. Bana biraz daha yaklaşırken dudaklarında zalim bir gülümseme yayılınca kalbim yerinden fırlıyor ve kaburgalarım sertçe çarpıyor. Bana kilitlediği gözlerinde ne sıcaklık ne de şefkat var.

"Bu hatayı bugün düzeltmek zorunda kalacağım," diyor Draven, sesi de gülümsemesi kadar acımasız.

Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sözümden geri mi dönüyor? Az önceki yatak odasında bir daha sihrimi kullanmayacağını söylemişti. Ama Iceheart'lardan tek bir hoşnutsuz yorum geldi ve o da şimdiden tam olarak bunu yapacağına söz veriyor.

Bakışlarımı bir saniye daha tutarken gözleri hiçbir şeye ihanet etmiyor. Sonra aniden boğazımı bırakıyor ve Jessina ile Bane'e dönüyor.

"Ama beni bu yüzden çağırmadığınızı varsayıyorum," diyor.

Bane kara gözlerini Draven'a kaydırıyor. "Hayır, öyle değil. Klanımızdan üç yüksek rütbeli lord, hepsi de sarayımızda önemli mevkilere sahip, bugün öldürüldü."

"Aralarında Jonah da vardı," diye devam ediyor İmparatoriçe Jessina. Elini sıkıp açarken solgun gözleri öfkeyle parlıyor. "Yüzyıllardır sahip olduğumuz en yetkin Hazine Efendisi'ydi. Ölümünün yönetimimiz için ne kadar yıkıcı bir kayıp olduğunu ifade edemem bile."

Bane başını sallayarak onaylarken parmaklarını tahtının kolçağına vuruyor. "Sarayda öldürülen üç önemli kişi... Bunun tek bir anlamı olabilir." Çenesini sıkıyor. "Kızıl El geri döndü."

Yüzümdeki nötr ifadeyi korumak için tüm irademi kullanıyorum. Ama güvenli kafamın içinde zihnim çalkalanıyor. "Evet, öyle görünüyor," diye cevaplıyor Draven.

Jessina dişlerini gıcırdatıyor. "Geçen sefer onu neredeyse yakaladıktan sonra Kızıl El'in bir daha asla yüzünü göstermeye cesaret edemeyeceğini söylediğini sanıyordum. Hayatının geri kalanını saklanarak geçireceğini ve insan isyanının sonsuza dek bastırıldığını söylemiştin."

Kalbim küt küt atıyor. İnsan isyanı mı? Buzyürek Hanedanlığı'nı devirmeye çalışan insanlar da mı var?

"Görünüşe göre yanlışım," diyor Draven basitçe.

Havadan buz fişkırıyor.

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve eğilip bükülürken yüzümü korumak için kollarımı havaya kaldırıyorum.

Ama vücuduma keskin buz parçaları çarpmıyor. Kafamı kaldırdığımda Draven'ın daha önce durduğu yerde durduğunu görüyorum. Yedi buz bıçağı boğazından kıl payı uzakta havada asılı duruyor. Yüzündeki o vurdumduymaz ifadeyle iki hükümdarı izlemeye devam ediyor. Sanki buz ona doğru fırladığında irkilmemiş gibi.

Kollarımı yavaşça indirerek tekrar doğruluyorum ve Bane ile Jessina'ya bir kez daha bakacak şekilde geri dönüyorum. Nabzım hâlâ kulaklarımda atıyor.

"Bulun onu," diyor İmparatoriçe Jessina gıcırdayan dişlerinin arasından.

Draven başını eğiyor. Bu hareket neredeyse buz parçalarının kendisini kesmesine neden olacaktı ki Jessina bileğini oynatarak buz parçalarının tekrar yok olmasını sağladı.

"Cesedini hemen size teslim edeceğim," diye söz veriyor Draven.

"Hayır," diye araya giriyor Bane. "Onu canlı istiyorum. Ayaklarımıza zincirlenip diz çökmesini istiyorum. Ve sonra insanların içindeki umudun ölmesini izlemek istiyorum."

İsyanlarının en büyük sembolüne gözlerinin önünde işkence ederek öldürdüğümüzde gözleri yaşaracak."

Draven çenesini indirir. "Olmuş bilin."

Göğsüm sıkışıyor. Sonra göz ucuyla Draven'a bir bakış atarken kararlılık kalbime sızıyor.

Bunu yapmasına izin veremem. İnsan isyanını ezmelerine izin veremem. Seelie Sarayı'nın tek başına Buzyürek Hanedanlığı'na karşı hiç şansı olmayabilir. Ama eğer bir şekilde onların insan isyanını bizim fae direnişimizle temasa geçirebilirim, birlikte bir fark yaratacak kadar güçlü olabiliriz.

Uzun bir nefes çekerek, elimi yumruk haline getiriyorum. Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kaçmalıyım, insan isyanını bulmalıyım ve sonra Kızıl El'i Draven'ın görevi hakkında uyarmalıyım.

Draven'a bir kez daha bakarken kalbimin etrafındaki o soğuk ve sert duvar kalınlaşıyor. Kızıl El'i ve insan isyanını koruyacağım. Bunu yapmak için Draven'ı öldürmem gerekse bile.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eşikten geçip Draven'ın süslü oturma odasına geri döndüğümüzde **dehşet** ciğerlerimi sıkıyor. Taht odasından geri dönerken, Draven'ın odalarından ana girişe nasıl ulaşacağımı nihayet öğrenebildim. Ama oraya yakalanmadan asla ulaşamayacağımı giderek artan bir umutsuzlukla fark ediyorum. Neredeyse her merdiven boşluğu korunuyor.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor. Bakışlarımı oturma odasında gezdirerek nasıl kaçacağıma dair bir plan yapmaya çalışıyorum. Alçak ahşap masanın etrafındaki koyu gri koltuklar ve kanepeler odanın diğer ucundan bana boş boş bakıyor. Sağımdaki masa ve sandalye de pek umut verici görünmüyor.

Bakışlarım karşımdaki balkona açılan şeffaf buzdan kapıya takılıyor. Bunun altında ne olduğunu merak ediyorum. Aşağıya tırmanabilir ve-

Parmaklar enseme değiyor.

Bir elimi korumak için kendi boğazıma sararken arkamı dönüyorum. Draven'ın tam orada durduğunu, elinin hâlâ boynuma değdiği andan beri havada olduğunu gördüğümde dudaklarımdan keskin bir şaşkınlık nefesi kaçıyor.

Buz damarlarıma yayılıyor. Bane ve Jessina'nın ona yapmasını söylediği şeyi yapacak. Sihrimi daha fazla sömürecek.

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirimizi izliyoruz. Sonra elini çeviriyor ve iki parmağını bana doğru seğirterek yaklaşmamı emrediyor.

"Buraya gel," diye emrediyor.

"Sakın buna cüret etme," diye hırlıyorum ona.

Hayal kırıklığıyla başını sallayarak tekrar boğazıma uzanıyor. "Ben-"

Kaçıyorum.

Yana doğru fırlayarak onu geçmeyi ve koridora açılan kapıya ulaşmayı hedefliyorum.

Devasa siyah kanatları genişçe açılarak yolumu kapatıyor.

Bir nefes çekiyorum ve kayarak duruyorum. Kendimi yana doğru atarak, eli bileğime dolanmadan önce zar zor ulaşabiliyorum. Güvenli bir yer bulmak için başımı bir o yana bir bu yana savururken kalbim küt küt atıyor.

Draven bana doğru hamle yapıyor.

Kafatasımın içinde panik havası esiyor. Anlık bir kararla en yakın kapıya doğru koşuyorum. Bu kapı da uyandığım yatak odasına açılıyor. Odaya dalarken ayaklarım koyu renkli ahşap döşeme tahtalarına çarpıyor ve kapıyı tutup arkamdan kapatıyorum.

Draven'in omzuna çarptı.

Oflayıp pufluyor ve kapıyı tekrar iterek açarken kaşlarını aşağı indiriyor.

Etrafımda dönerek kapıyı kapatma çabalarımın vazgeçiyorum ve bunun yerine odanın içine doğru geri dönüyorum. Draven peşimden geliyor. Körü körüne uzanıyorum ve bulabildiğim en yakın şeyi tutuyorum. Bu, ortasında bir faeligh mücevheri olan cam ve çelikten yapılmış bir masa lambası oluyor.

Bir çılgılla Draven'in yüzüne doğru fırlatıyorum.

O sadece biraz sağa doğru eğiliyor ve masa lambası zararsız bir şekilde omzunun üzerinden süzülüyor.

Masa lambası Draven'in arkasındaki beyaz buzdan duvara çarpıp parçalandığında kırılan camın sesi odada yankılanıyor. Parçalar yağmur gibi yağar ve metal tabandan gelen daha ağır gümbürtülerle birlikte yere çarparak çınlar. Faeligh mücevheri enkazın arasında titriyor.

Geri çekilmeye devam ederken göğsüm kısa ve sık nefeslerle inip kalkıyor.

Draven omzunun üzerinden parçalanmış ışık tutucuya tembel bir bakış atıyor. Sonra bakışlarını tekrar bana kaydırıyor ve başını eğiyor. "Bu... antika bir şeydi."

"Dokunma bana," diye hırladım. Ama sesimdeki öfke, titremesini zar zor gizlemeyi başarıyor. "Mabona'ya yemin ederim, eğer bana dokunursan, ben-"

Odanın öbür ucuna uçuyor.

Devasa kanatlarının güçlü bir vuruşuyla aramızdaki mesafeyi kapattı. Yanlara doğru dalıp ulaşamayacağım bir yere kaçmaya çalışıyorum. Ama kolları belime dolanıyor ve yere çakılıyoruz.

Topuğumu geriye doğru tekmeleyip kaval kemiğine nişan alıyorum. Ancak topuğum ejderha pullu zırhına çarptığında kendi ayağımda donuk bir acı hissediyorum. Çırpınarak ve kıpırdanarak, beni tamamen sıkıştırmadan önce üzerimdeki hakimiyetini kırmaya çalışıyorum.

Beni tutmaya çabalarken boğazından bir homurtu ve alçak bir küfür kaçıyor. Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken dirseklerimi ona tekrar vuruyorum.

Sonra elleri bileklerimi sıkıca sarıyor ve aynı anda beni de yanına alarak yuvarlanıyor. Draven ağırlığını kalçalarımaya verirken sırtım yere bastırılıyor.

Panik içimde zonkluyor ve ellerimi dizlerine doğru çekmeye başladığında bileklerimi kavrayışına karşı öfkeyle çekiyorum. Ciğerlerimden hüsrana dolu bir çığlık kopuyor. Ama faydasız. Draven ellerimi dizleriyle yere sabitleyene kadar hareket ettiriyor.

Dizleri avuç içlerime bastırduğında bileklerimi serbest bırakıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdaki çarpıntıdan hiçbir şey duyamıyorum.

Sanırım Draven bir şeyler söylüyor ama duyamıyorum.

Paniği geçtim.

Tekrar boğazıma doğru uzanıyor.

Korku ve öfke ruhumu parçalarken altında çaresizce kıvranıyorum. Büyümü tekrar emecek ve sonra yerde çaresizce yatmak zorunda kalacağım. Asla kaçamayacağım. Çünkü büyümü çekmeye devam ettiği sürece, savaşmak ya da kaçmak için yeterli gücü toplayamayacağım. Ya da herhangi bir şekilde direnmek için. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım. Kendimi kurtarmak için.

Elleri boğazıma ulaşıyor.

Panik kafatasımın içinde çınılıyor ve onun ezici gücüne karşı savaşırken kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Bunun için seni öldüreceğim!" Ona bağıryorum ve sesim neredeyse çatlıyor. "Yemin ederim seni bunun için öldüreceğim."

Boğazıma baskı yapan demir kayboluyor.

Büyümle olan bağlantım yeniden sağlandığında nefesim kesiliyor. Enerjim normal seviyelere çıkmaya başlarken, uzuvlarıma tekrar güç gelmeye başlıyor.

Yerde yatarken büyük bir şok içinde Draven'a bakıyorum.

Hâlâ kalçalarıma sarılmış ve ellerimi dizlerinin altına sıkıştırmış durumda. Ama büyümü boşaltmadı. Onun yerine.

Bakışlarımı eline kaydırıyorum, parmaklarından sarkan nesneye anlamsızca bakıyorum.

Demir bir
tasma. Demir
tasma. *Benim*
demir tasmam.

Draven'ın gözleri bakışlarımı tutarken ciddi.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Birkaç saniyeliğine sanki zaman hiç akıyor.

Sonra Draven dizlerini avuçlarımdan kurtarıp tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarken gerçeklik tekrar üzerime çöküyor.

Artık serbest olan ellerimden birini boğazıma götürüp parmaklarımı boynuma geçiriyorum. Gözlerim Draven'ın demir tasmayı çıkardığını çoktan onaylamıştı ama zihnim hâlâ bunu sindirmeye çalışıyor, bu yüzden onaylamak için fazladan bir dokunuşa ihtiyacım var.

Parmaklarım sadece boğazımın pürüzsüz derisiyle buluştuğunda, dudaklarımdan derin bir rahatlamamanın küçük bir hıçkırığı kaçıyor.

Bu sesle birlikte Draven'ın demir tasmayı kavrayışı sıklaşıyor, öyle ki parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor.

Birdenbire tekrar bana takacağından endişelenerek yerden kalkıyorum ve ben de ayağa kalkıyorum. Ama Draven sadece önümde duruyor ve okuyamadığım gözleriyle beni izliyor. Kaslı göğsü son derece kontrollü gibi görünen nefeslerle inip kalkıyor.

Elimi tekrar boğazıma götürerek onu izliyorum, bir yandan da şok kafatasımın içinde çınlamaya devam ediyor. "Yakamı çıkarmışsın."

"Evet." Ses tonu bile doğal olmayan bir şekilde kontrollü.

"Duygularını manipüle etmeyeceğime ve kaçmaya çalışmayacağıma güveniyor musun?" "Hayır."

Gözleri ateş gibi gözlerime bakıyor ve bu kelimeyi tüm varlığıyla kastettiğini anlayabiliyorum. Şimdi kaçmak için sihrimi kullanmaya çalışacağımı biliyor. Ama nedense yine de yakamı çıkardı.

Bu söylenmemiş soru aramızdaki havada asılı duruyor. Sessizlik şimşek gibi çakıyor sanki.

"Neden?" Sonunda bastırmayı başarıyorum. Bir fısıltıdan daha fazlası gibi çıkmıyor.

Son derece kontrollü bir nefes daha çekiyor ve yakasını sıkıca kavriyor. "Çünkü seni bu tasmayla gereğinden bir saniye daha fazla görmek zorunda kalırsam, insanları öldürmeye başlayacağım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Nefes almaya çalışırken çenesindeki kaslar titriyor ve parmaklarını hâlâ elindeki tasmanın etrafında büküyor. "Bu odanın dışında bunu takman gerekiyor. Eğer takmazsan sana işkence ederler. Ama burada, sadece biz olduğumuzda çıkaracağım."

Ben daha buna nasıl cevap vereceğimi düşünemedim dönüp duvarın yanındaki soluk ahşap şifonyere doğru yürüdüm. Tasmayı alt çekmecelerden birine koyduktan sonra siyah kumaştan yapılmış bir şey çıkardı.

"Sen baygınken onu çıkaramazdım çünkü her gün her dakika burada olamazdım." Çekmeceyi kapattı ve bana döndü. "İnsanlar bazen benden habersiz temizlik için buraya geliyorlar ve seni onsuz görmelerini göze alamazdım. Ama artık uyandığına göre, ben burada olmasam bile kendin saklayabilirsin."

Bana doğru yürüyüp zengin siyah bir pelerin uzatırken ona bakıyorum, zihnim hala inançsızlıkla dönüyor.

"Eğer saklaman gerekirse bunu giy," diyor ve giysiyi bana uzatıyor. "Pelerin boğazının önünden bağlanıyor ve yakanın olması gereken kısmı gizliyor. Pelerinin altına giyip giymediğini kimse anlayamayacak."

Uzanarak uyuşuk bir şekilde pelerini alıyorum. Kavrıldığında avucuma yumuşak ve sıcak geliyor.

"Bunu seni küçük düşürmek için giydirdiğimi ağzımdan kaçıracağım," diye devam ediyor. "Klanımın renginde, bu yüzden insanlar bunun artık sana sahip olduğumu hatırlatma yöntemim olduğunu düşünecekler."

Pelerini ölümüne kavrarken kararsız bir nefes alıyorum. Başımın çınladığını hissediyorum.

"Neden?" Sesi bastırmayı başarıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Gözleri bir anlığına yumuşuyor. Sonra kayboluyor ve onun yerine küçük bir iç çekiyor. "Sana zaten söyledim. Çünkü bunu hak etmiyorsun."

Ön kapıdan bir ses geliyor.

İçimde panik titreşirken başımı kapıya doğru çeviriyorum.

Ama Draven bunu bekliyormuş gibi görünüyor, çünkü elimdeki pelerine sakince başını sallıyor. "Giy onu."

Pelerini ölümüne tuttuğum elimden çekip çıkarmam bir saniyemi alıyor. Zengin siyah kumaşı silkeleyerek omuzlarımdan geçiriyorum ve sonra boğazımın önünden bağlıyorum. Tıpkı Draven'ın dediği gibi, boğazımın büyük bir kısmını görünmez kılıyor.

Yerine oturduktan sonra Draven başıyla onaylıyor ve kapıya doğru yürüyor. Durduğum yerden, kapıyı açtığında diğer tarafta kimin olduğunu göremiyorum, ama Draven'ın beklediği kişi gibi görünüyor, çünkü o kişiyi içeri davet edercesine bir adım geri atıyor.

"Masanın üzerine koy," diye emrediyor, sesinden otorite damlıyor. Sonra bir elini kaldırıyor ve içinde durduğum yatak odasını işaret ediyor. "Sonra da yerdeki pisliği temizle."

Bakışlarım eskiden antika bir masa lambası olduğu anlaşılan parçalanmış cam ve çelik çerçeveye kayıyor.

Soluk gri elbiseli bir kadın Draven'ın yanından geçerken başıyla onaylıyor. Elinde yemek dolu bir tepsi tutuyor. Gördüğüm anda midem gurulduyor.

Tepsiyi masanın üzerine bıraktıktan sonra aceleyle yatak odama giriyor. Bana selam bile vermiyor. Sadece yaptığım dağınıklığı tek kelime etmeden temizlemeye başladı.

Oturma odasında Draven parmaklarını şıklatıp benimle göz göze geldikten sonra elini yemek tepsisine doğru uzattı. "Ye."

Onun bu küstah emrine alınmayacak kadar aç olduğum için masaya doğru yürüyüp oturuyorum. Draven kollarını kavuşturup bir omzunu duvara yaslayarak üç tabak dolusu yemeği mideye indirişimi ve bir sürahi dolusu suyu yutuşumu izliyor.

Gri elbiseli kadın, ben yemeğin son lokmasını yutarken aynı anda temizliğini bitiriyor. Draven'a selam verdikten sonra elinde boş tepsi ve cam kırıklarıyla dolu küçük bir çantayla kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Draven bana dönüyor.

"Güzel," diyor. "Tasman çıkarıldı, yemek yedin ve içinde bulunduğun durumu anlıyorsun." Uyandığım odaya doğru başını sallıyor. "Orası senin yatak odan." Çenesini oturma odasının diğer tarafındaki kapalı kapıya doğru salladı. "Orası benim yatak odam. Banyo onun yanındaki kapı. Sorusu olan var mı?"

Neredeyse sesli gülecektim. Şaka yapıyor, değil mi? Milyonlarca farklı şey hakkında milyonlarca sorum var.

Ama sorusunun cevabının *hayır* olması gerektiğini hissettiğim için ona istediğini vermeye karar veriyorum. "Hayır."

Başını salladı. "Güzel. Şimdi burada kal." "Nereye gidiyorsun?"

"Bane ve Jessina'yı duydun. Serbest dolaşan bir katil var."

"Kızıl El."

"Evet."

Ağzımı açtım ama sonra çok fazla soru sormanın aptalca olacağına karar verdim çünkü bu onu şüphelendirecekti. Zaten bir planım var ve planımı uygulayabilmem için bir an önce gitmesi benim için daha iyi olur. Bu yüzden Kızıl El hakkında daha fazla soru sormak ya da bu şehirdeki en önemli direniş savaşçısını öldürme görevi hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemek yerine, bir iç çekiyorum ve sanki gerçekliğimi kabul etmişim gibi başımı sallıyorum.

Draven sanki bir an bile inanmamış gibi birkaç dakika daha sessizce beni izliyor. Sonra başını sallayarak bu numaramı hiç de yutmadığını belli ediyor ve duvardan doğruluyor.

"Aptalca bir şey yapma," diyor.

Ben karşılık veremedim kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor.

Kapıyı da kilitlerken beyaz buzdan duvarlar arasında iki farklı tıklama sesi yankılanıyor. O görmese de kapıdan ona bir bakış fırlatıyorum.

Sonra sandalyeden fırlıyorum ve aceleyle balkon kapısına gidiyorum.

Bulmam gereken bir insan direnişi var.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rüzgâr geniş balkonun üzerinde dönüyor, siyah pelerinimi çekiştiriyor ve uzun gümüş saçlarımın arkamda dalgalanmasına neden oluyor. Avuçlarımı buzdan korkuluklara dayıyorum ve aşağıya bakabilmek için biraz öne eğiliyorum.

Yer, dört kat yukarıdan bana bakıyor. Midem bulanıyor.

Bakışlarımı kaydırarak yanımdaki, aşağıdaki taş zemine kadar uzanan buz duvarı inceliyorum. Jessina'nın Kefaret Denemeleri sırasında çit labirentinde yarattığı buz duvarı gibi, bu da buz alevleri tarafından yapılmış gibi görünüyor. En azından kısmen. Duvar düz ama pürüzsüz değil. Buz alevleri çarptıkları yerde donmuş olmalı, çünkü duvarın tüm yüzeyi pürüzlü ve düzensiz. Bu da tırmanmanın mümkün olabileceği anlamına geliyor.

Bakışlarım tekrar sert taş zemine kayıyor.

"O kadar da yüksek değil," diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum, sanki bu bir şekilde zemini daha da yakınlaştıracakmış gibi. "Buna kesinlikle tırmanabilirim."

Balkonda bir rüzgâr daha esiyor ve içgüdüsel olarak korkulukları daha sıkı kavıyorum. Mabona'nın memeleri, onca günün arasında bugün gerçekten rüzgârlı olmak zorunda mıydı?

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Bu açıdan, açık balkon kapısından oturma odasının sadece bir kısmını görebiliyorum. Ama Draven'ın odasının ön kapısı kapalı ve kilitli duruyor.

Yutkunarak bakışlarımı tekrar dışarıdaki dünyaya çeviriyorum. Bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin veremem. Draven tasmamı çıkardı, gitti ve muhtemelen bir süre daha gitmiş olacak. Eğer kaçmak ve insan direnişini aramak için bir fırsat varsa, o da şimdi.

Gözlerim Buz Sarayı'nı çevreleyen savunma duvarlarının diğer tarafında görünen şehri tarıyor. Güneş ışığı, dağın eteklerindeki otlaklara yayılan geniş şehri aydınlatmak için çoğunlukla açık bir gökyüzünden aşağıya doğru parlıyor. Seelie Sarayı ile karşılaştırıldığında

O kadar büyük ki zihnim gerçek boyutunu zar zor kavrayabiliyor. Ahşap ve taştan yapılmış binalar neredeyse güneş ışığında parıldıyor gibi görünüyor.

Ve oralarda bir yerde insan direnişi ve Kızıl El olarak bilinen efsanevi suikastçı var.

Şehre doğru bakarken kararlılık kalbimi dolduruyor.

Doğrulurken elimi yumruk yapıp buzdan parmaklığa vuruyorum ve başımla onaylıyorum. Riske girmeliyim.

Solumda kısa bir mesafe ötede yüksek savunma duvarlarının içine yerleştirilmiş bir yan kapı var gibi görünüyor ve artık sihrimi geri kazandığıma göre oradan geçebilirim. Tek yapmam gereken oraya inmek.

Yere kadar inen engebeli buz duvarını takip ederken midem yine bulanıyor. Mide bulantısını geri itmeye çalışırken bir kez daha yutkunuyorum. Bunu yapabilirim. Tıpkı Kefaret Denemeleri gibi. Sadece biraz daha yüksek. Aslında, çok daha yüksek. Ama hey, kim sayıyor ki?

Balkonun kenarına doğru ilerlerken kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Korkuluklara oturacak şekilde tırmandıktan sonra, duvardan biraz dışarı çıkan en yakın buz parçasına doğru uzanıyorum.

Tıpkı bu kalenin geri kalanı gibi, normal buz gibi donmuyor. Sadece serin. Vücudumu büküp ayağımı küçük bir girintiye sokarken doğaçlama tutamağı sıkıca kavriyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bir nefes daha aldıktan sonra korkulukları itiyor ve kendimi duvara doğru sallıyorum.

Bir korku sarsıntısı tüm vücuduma yayılıyor ve başımın döndüğünü hissediyorum. Geçici tutunma noktalarımın parmaklarımın ağrıyacak kadar sıkı tutunurken gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum.

Dehşet ve baş dönmesi hissi geçtikten sonra gözlerimi tekrar açıyorum ve yüzümün önündeki buzdan duvara odaklanıyorum. Sadece onu izlediğim ve aşağıya bakmadığım sürece, şu anda gerçekten ne kadar yüksekte olduğumu bilemeyeceğim.

Biraz daha aşağıda bir tutamak daha var. Elimini aşağıya doğru kaydırırken bir bacağımı da aşağıya bırakıp başka bir dayanak arıyorum. Onu bulduğumda, yavaşça aşağı iniyorum.

Ve sonra tırmanıyorum.

Buz Sarayı'nın yanından aşağı inerken nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Ciğerlerime zar zor hava girip çıkıyor çünkü zihnim bana bunun berbat bir fikir olduğunu ve kayıp düşerek öleceğimi haykırıp duruyor. Ama durmak için çok geç. Bunu yapmalıyım

Şimdi aşağı. Öyle ya da böyle. Ama tercihen beni aşağıdaki taşların üzerinde kırılmış ve ölmüş halde bırakmayacak bir şekilde.

Bir rüzgâr havayı yırtıyor.

Pelerinime takılıp onu sertçe yana doğru çekerken nefesim kesiliyor. Dengemi bozuyor ve bir sonraki dayanağı kaçıyorum.

Onun yerine havaya doğru adım attığımda midem bulanıyor. Panik içinde haykırıyorum.

Vücudum aşağı doğru düşerken kulaklarıma hava doluyor. Ellerimle buzı sıkıca kavıyorum ama ayaklarım hiçbir şeye tutunamadığında aşağıya doğru ani bir çekiş sol elimi tutunduğum buz parçasından koparıyor.

Bir rüzgâr daha çarpıyor bana.

Elimi başka bir tutamağa uzatmak için çabalarken hem soğuk rüzgârdan hem de panikten gözlerim yaşıyor. Pelerinim rüzgârda arkamda savruluyor. Sağ elimle buzı sıkıca kavırken sol elimi körlemesine dışarı atıyorum. Ama kayıyor.

Panik omurgama doğru yayılıyor. Sadece yapmam gerek-

Elim duvardan kayıyor.

Korkmak için zamanım bile yok. Bunun yerine, aşağı doğru düşerken garip bir hayal kırıklığı duygusu tüm bedenimi sarıyor. Öleceğim. Aşağıdaki taşlara çarpıp bacaklarımı kıracağım. Omurgam parçalanacak. Kafatasımı kır. Düşüş-

Ayaklarım sadece bir saniye sonra yere çarpıyor.

Çarpma o kadar ani ve beklenmedik ki, kuvveti çok güçlü olmamasına rağmen dizlerim bükülüyor. Devrilerek yere çakılıyorum.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim yan yatmak ve altımdaki yüzeyi oluşturan düzensiz gri taş bakmak oluyor. Zihnim hala havada düşüyor olmam gerektiğine ikna olmuş durumda. Ama yanağımın altındaki pürüzlü taş aksini söylüyor.

Titreyen bir nefes alarak elimi soğuk taşların üzerinde kaydırıyorum.

Yere.

Görünüşe göre düşündüğümünden çok daha yakınmış.

Kendimi dizlerimin üzerine iterek, bir çalıyı dirsekle yolumdan çekiyorum ve sonra önümdeki buzdan duvara bakmak için başımı geriye doğru eğiyorum. Kaydığım tutamak sadece kısa bir mesafe yukarıdan bana bakıyor

Ben. Tırmanırken duvara o kadar odaklanmışım ki ne kadar yukarıda olduğumu görmek için aşağıya hiç bakmadım. Görünüşe göre fark ettiğimden daha fazla ilerleme kaydetmişim.

Zihnim dönmeye devam ederken düzensiz bir nefes daha çektim.

Midem bulanıyor.

Ben ölmedim. Taşların üzerinde kırık ve felçli bir şekilde yatmıyorum. Hâlâ hayattayım. Hâlâ zarar görmedim.

Bir elimi buzdan duvara dayayarak yanımdaki çalıya doğru eğildim.

Ve sonra kusuyorum.

Tekrar tekrar.

Her bir uzvum titriyor ve nabzım hala kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyor ve kararsız bir nefes alıyorum.

Zihnim nihayet ölmediğim gerçeğini kabullendiğinde, kendimi dizlerimin üzerine itiyorum ve sendeleyerek duvardan uzaklaşıyorum. Nöbetçilerin burada devriye gezip gezmediğini bilmiyorum, bu yüzden fazla oyalanamam. Balkondan gördüğüm yan kapı sadece kısa bir mesafe ötede, bu yüzden pelerininim kapüşonunu yukarı kaldırıyorum ve ona doğru gizlice ilerliyorum.

Yaklaştıkça, kapının katı bir şeyden ziyade yuvarlak metal çubuklardan yapıldığını fark ediyorum. Duvarın gölgesinde ona yakın bir pozisyon alırken rengini inceliyorum. Rengine bakılırsa demirden yapılmış gibi görünüyor.

İçimden bir sıkıntı geçiyor. Tabii ki lanet olası demir.

Bakışlarımı önünde duran adama kaydırıyorum.

Gümüş zırh giyiyor, bu da Draven'dan ziyade Bane ve Jessina'nın klanının bir parçası olduğu anlamına geliyor. Tüm yetişkin şekil değiştirenler gibi yirmi beş ila otuz yaşlarında görünüyor, bu yüzden sadece görünüşüne bakarak deneyimli mi yoksa yeni bir acemi mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi kısarak beden dilini inceliyorum. Rahat olamayacak kadar dik duruyor. Daha yaşlı ve deneyimli insanlar genellikle daha rahat görünürler, çünkü yeteneklerine ve emirlerine güvenirler. Parmaklarımı uyluğuma vuruyorum. Tahmin etmem gerekirse, kendini kanıtlamak için yanıp tutuşan biri olduğunu söyleyebilirim. Ve umarım doğru tahmin etmişimdir. Çünkü hayatım buna bağlı olmak üzere.

Pelerinin sivri kulaklarını örttüğünden emin olduktan sonra gölgelerin arasından çıkıp emin adımlarla muhafıza doğru ilerliyorum.

"Neden bu kapı zaten kilitli değil?" Kendimi bile şaşırtacak kadar otoriter bir şekilde bağıyorum.

Muhafız şaşkınlıkla sıçradı ve sonra bana dönüp dikkatini toplarken aceleyle tekrar doğruldu. "Ne-"

"Komutan Ryat yarım saat önce, ortaya çıktığım anda kapıyı açıp benim için hazır olmanız gerektiğini söyledi," diyerek sözünü kestim. "Burada harcadığınız her saniye, görevimin yerine getirilmediği bir saniye daha demek."

Draven'ın adını duyan ve siyah pelerinimi gören muhafızın yüzünde endişe ve panik ifadeleri beliriyor.

Sağa dönerek elimi kesinlikle gelmediğim bir yola doğru uzatıyorum. "Sana doğru yürüdüğümü görmeyen ve çoktan hazır olman gerekirdi."

İşaret etmek için arkamı döndüğüm anda, artık gözlerimi göremezken, büyümü çağırıyorum ve muhafızın göğsündeki sarı panik kıvılcımına doğru itiyorum. Sonra da onu bir orman yangınına dönüştürüyorum.

"Ben- ben yapmadım-" diye kekeliyor.

Büyümün akışını keserek tekrar ona doğru dönüyorum. "İtaatsizliğini komutana rapor etmeden önce o kapıyı açmak için iki saniyen var."

Muhafızın yüzündeki tüm kan çekiliyor.

Anahtar yüzüğünü öyle hızlı kapıyor ki neredeyse düşürüyor. Etrafında dönerek anahtarı kilide sokmaya çalışıyor. Ama hareketleri o kadar çılgınca ki birkaç kez ıskalıyor.

Sırtı bana dönükken, bir kez daha büyümü çağırıyorum. Bu kez göğsündeki beyaz korku kıvılcımını itiyorum. Ellerinin titrediğini görene kadar hızla arttırıyorum.

Anahtarlar elinde şingırdıyor. Ama sonunda kapının kilidini açıyor ve iterek açıyor.

O arkasını dönüp gözlerimin parladığını görmeden hemen önce büyümü kesiyorum.

"İşte, özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Lütfen, ona söyleme."

İlerleyerek homurdandım: "Bu kapının ben daha ulaşmadan benim için her zaman açık olduğundan emin ol, ben de ona bundan bahsetmemeyi düşünüyem."

"Teşekkür ederim," diye soluk soluğa bağıırken ben yanından geçip kapıdan çıkıyorum.

Onu geçer geçmez, bir kez daha büyümle uzanıyorum ve korkusunu arttırıyorum. Kapıyı kapatmak için mücadele ederken metal tıngırdıyor ve tıkırdıyor.

Kapıyı arkamdan kilitle.

Ağzımda muzaffer bir gülümseme yayılıyor.
Bunu bir rahatlama ve saf neşe dalgası takip ediyor.

Buz Sarayı'ndan özgür bir kadın olarak uzaklaşırken serin sonbahar rüzgârları eğimli dağ yamacında dönerek ciğerlerimi dolduruyor. Başardım. Dışarı çıkmayı başardım. Bir daha asla o boğucu kaleye geri dönmek zorunda kalmayacağım. Bir daha asla o korkunç demir tasmayı takmak zorunda kalmayacağım. Asla Draven'ın ayaklarının dibinde diz çökmek ya da Icehearts'ın bana sırtımasını izlemek zorunda kalmayacağım.

Özgürüm.

Ve şimdi, karşılık verme zamanı.

Dağın yamacına bir yol açılmış ve bu yol aşağıdaki şehre iniyor. Onu takip ediyorum.

Yolun sonuna ulaştığımda ve ilk binalar önümde belirdiğinde içimde şimşek gibi bir heyecan çakıyor. Kefaret Denemeleri düzmece olabilirdi ama nihayetinde amacıma ulaşmıştım. Seelie Sarayı'ndan çıkmayı başardım. Ve şimdi, yeni bir hayata başlamak için bir şansım var.

Ahşap ve taştan yapılmış binalar, küçük patikayı geride bıraktıktan sonra başladığım geniş arnavut kaldırımlı sokakta sıralanıyor. Issız bir yer. Ama sesler daha aşağılardan geliyor. Ona doğru ilerlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kızıl El'i ve insan direnişini nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden önce şehri keşfedip bir fikir edinmem gerekiyor.

Yukarı uzanarak kapüşonumun yerinde olduğundan bir kez daha emin oluyorum. Sivri kulaklarım kapalı olduğu sürece ejderha değiştiren biri gibi görünebilirim. Ya da bir insan.

İçimde bir başka saçma heyecan patlaması yaşanıyor.

İnsanlar. İlk kez gerçek insanlar görmek üzereyim.

Sokağın sonundan gelen yumuşak sesler her adımda daha da yükseliyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

İşte bu kadar.

Köşeyi dönüyorum.

Ve kalabalık bir yola giriyorum.

Her şekil ve boyutta insan gruplar halinde, çiftler halinde ya da tek başlarına caddede bir aşağı bir yukarı koşuşturuyor. Bir süre öylece durup bakıyorum.

Koyu kahverengi saçlı iki kişi büyük bir çuvalı açık bir kapıdan alıp bekleyen bir arabaya doğru taşıyor. Çuvalı ileri geri salladıktan sonra, zaten yarısı dolu olan arabaya yüklüyorlar. Bir gümbürtüyle yere iniyor ve un gibi görünen küçük bir bulutu havaya savuruyor. Tozlarını

ellerini çekip bir tane daha almak için karanlık ahşap binaya geri dönüyor.

Sokağın karşısında, sade yeşil elbiseli bir kadın, bir tür dükkân gibi görünen bir yerin önündeki verandayı süpürüyor. Süpürgeyi binanın taş duvarına dayamadan önce elinin tersiyle alnını siliyor. Sonra tekrar içeride kayboluyor.

Daha fazla insan caddede bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı canım?"

Şaşkınlıkla başladım. Ağzımın hafifçe açık kaldığını fark edince kapattım ve sesin kaynağına doğru dönmeden önce kafamı hızlıca sallayarak temizledim.

Yuvarlak yüzlü ve kibar bir gülümsemeye sahip kısa boylu bir kadın kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Dalgalı sarı saçları omuzlarının üzerinde dalgalanırken, binaların arasında bir rüzgâr daha esiyor.

Bana bir soru sorduğunu hatırlayarak gözlerimi kırptırıyorum.

"Uhm, hayır," diye bastırmayı başarıyorum sonunda. Sonra dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirip başımı sallıyorum. "Ama teşekkür ederim."

O da başıyla onaylıyor ve hemen yanında durduğum kapıyı açmadan önce kolumu okşuyor. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışırken bir kez daha başımı hızlıca sallıyorum ve neredeyse kapattığım kapıdan uzaklaşıyorum.

Burada durmak bile dikkat çekmeye yettiğinden, bir yön seçip yürümeye karar veriyorum. Şehrin daha içlerine doğru giden yolu seçiyorum.

Güneş ışığı mavi gökyüzünden süzülüyor ve yanından geçtiğim binaların pencerelerinde parıldıyor. Verandaların birçoğunda yaprak dökmeyen küçük saksılar var ve ahşap evlerden birkaçı parlak renklere boyanmış bile.

Etrafımda insanlar her zamanki gibi sohbet ediyor ve günlerine devam ediyor. Sanki bu hayatımdaki en önemli anlardan biri değilmiş gibi.

Sağ tarafımdaki kapıdan bir kadın çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sonra sendeleyerek verandaya yerleştirilmiş çürük tahta bir sandalyeye doğru ilerliyor. İçine çöktüğünde sandalye gıcırıyor. İç çekerek arkasına yaslanıyor ve yüzünü güneşe doğru eğiyor.

Yolun ortasında ölü gibi duruyorum.

Yüzünü gördüğümde çenem neredeyse yere çarpacak.

Buruş buruş.

Yanakları sarkmış, gözlerinin altında torbalar var ve alnının her yerinde ve gözlerinin etrafında çizgiler var.

Şok içinde ona bakarken kalbim zar zor atıyor. O yaşlı.

Ve sadece yaşlı değil. Yaşlı *görünüyor*.

Daha önce hiç yaşlı görünen birini görmemiştim. Büyüleyici. Yaşlı kadın orada oturup güneşi emerken, ben kısa bir mesafede durup ona tam bir aptal gibi bakıyorum. Uzunlarının ince ve zayıf görünüşüne bakıyorum. Derisinin kemiklerinin etrafında gevşekçe asılı durmasına. Cildindeki kırışıklıklara ve koyu lekelerle.

Fae'ler fiziksel olarak böyle yaşlanmazlar. Ejderha değiştirenler de öyle. Bu yüzden ilk defa fiziksel olarak yaşlı bir insan görüyorum. Akıllara durgunluk veriyor. Tüm vücudu *yaşadığı* gerçeğinin bir kanıtı. Gördüğü on yılların kanıtı. Katlandığı ve deneyimlediği her şeyin. İnanılmaz bir şey. Kesinlikle inanılmaz.

İnsanlar *bana* bakmaya başlayıncaya kadar kendimi hareket etmeye zorluyorum. Ama önemli değil. Çünkü bir sonraki sokakta ilerlerken birkaç yaşlı insanla daha karşılaşıyorum. Onlara da bakıyorum, ama biraz daha ihtiyatlı bir şekilde.

Birkaç sokak derine indiğimde, nihayet insanlarla ejderha şekil değiştirenleri nasıl ayırt edeceğimi buldum. Normal ejderha şekil değiştirenler yarı şekil değiştirme yapamadığından, buradaki hiç kimsenin Draven ve Iceheart'lar gibi kanatları yok. Boy ya da fizik açısından da gerçek bir fark yok. Bunun yerine, insanları birbirinden ayıran şey daha soyut bir şey.

Hepsi hem ejderha şekil değiştirenlerden hem de biz fae'lerden daha canlı, daha gerçek *görünüyor*. Fiziksel olarak yaşlanmadığımız için, hem fae hem de ejderha şekil değiştirenlerin yüz hatlarında ruhani bir zamansızlık hissi var. İnsanlarda yok. Bunun yerine, gerçekten yaşamış gibi *görünüyorlar*, genç olanlar bile, bizim yapmadığımız bir şekilde.

İnsanlarla ilgili tüm hikayelerde, hiç kimse onların sahip olduğu ve bizim sahip olmadığımız bu garip aurdan bahsetmedi. Gerçi sanırım ejderha şekil değiştirenler bizi fethettikten sonra yaşamalarına izin verilen fae'lerin bundan önce bir insanla tanışma şansı olmamıştı, belki de bu yüzden.

Yürürken onları dikkatle inceliyorum. Yüz hatlarında ruhani bir nitelik olmamasının yanı sıra, neredeyse tıpatıp ejderha değiştiricilere benziyorlar. Ayrıca

yerine tek renk olan o garip gözlere sahip- Panik göğsümden fırladı.

Gözlerim.

Kulaklarımı kapatıyordum. Ama turkuaz ve lavanta gözlerim de bir o kadar lanetleyici. Burada iki gözünde de iki renk olan tek kişi benim.

Kahretsin. Pelerinin kapüşonunu aşağı çekerek gözlerimi insanların fark etmeyeceğini umduğum bir gölgeyle kapatıyorum. Kapıdaki ejderha şekil değiştiren muhafız fark etmiş olmalı. Ama duygularını yeterince manipüle etmiş olmalıyım ki, Fae olmama rağmen beni Draven'ın gönderdiğine gerçekten inanmış. Ve sokaktaki o insan kadınla şansım yaver gitmiş olmalı. Ya da belki insanlar fae'leri bilmiyordur.

Bir köşeyi dönüp çok daha az işlek bir caddede kaybolurken kaşlarımı çatıyorum.

Ejderha şekil değiştirenlerin varlığımızı bir sır olarak saklamış olmaları mümkün mü? Ya da belki de daha önce hiçbirimizi görmedikleri için tüm fiziksel özelliklerimizi bilmiyorlardır. Tıpkı insanların bizim gibi ruhani özelliklere sahip olmadıklarını bilmediğim gibi.

Başımı sallayarak şehrin derinliklerine doğru ilerliyorum. Artık bir parçası olmam gereken bu dünya hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Bu yüzden yürürken her şeyi dikkatle inceliyorum.

Artık hangi insanların insan, hangilerinin şekil değiştiren olduğunu bildiğime göre, başka bir şey daha fark ediyorum. Önünden geçtiğim tüm lüks dükkanlar ejderha şekil değiştirenlere ait ve tüm ağır işçilik insanlar tarafından yapılıyor. Ayrıca şekil değiştirenler daha iyi giyiniyor. Tarz olarak değil ama kalite olarak. İnsanların giydiği kıyafetler genel olarak daha yıpranmış ve yıpranmış. İnsanlar da daha yorgun görünüyor ama bunun nedeni farklı yaşlanmaları mı bilmiyorum.

Yolda ağır bir arabayı çeken bir insanın gömleğindeki delikleri fark edince kaşlarımı çatıyorum. Belki de şekil değiştirenler insanlara da bize davrandıkları gibi davranıyorlardır. Ama neden davransınlar ki? Onların ırkı ejderha şekil değiştirenleri bizim atalarımızın yaptığı gibi köleleştirmedir.

"Sen neye bakıyorsun öyle?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve sesin geldiği yöne doğru dönüyorum.

Yorumun bana yönelik olmadığını anladığımda içimden küçük bir rahatlama nefesi kaçıyor. Yolun karşısında, biraz sağımda, gümüş zırhlı iki erkek ejderha şekil değiştiren, bir insanı duvara sıkıştırmış.

"Bir şey yok," diyor insan. Başını sallarken çenesini aşağıda tutuyor. "Sana bakmıyordum."

"Gerçekten mi?" diye cevaplıyor siyah saçlı şekil değiştiren. "O zaman neden fark etmediğimi sandığın o saygısız gözlerini bana dik dik bakarken görebildim?"

İnsan yutkunur. "Ben... uhm..." Onu duvara doğru itiyorlar.

İçimde bir öfke parlıyor. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için bakışlarımı yolda bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra büyümü çağırıyorum ve şekil değiştirenin göğsündeki öfke kıvılcımını itiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, orada değil. Başka bir duyguyu deniyorum.

Göğsündeki kendini beğenmiş üstünlük duygusunun turuncu kıvılcımı o kadar büyük ki, şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Gerçekten de tüm insanlardan daha iyi olduğunu düşünüyor olmalı.

Büyümü kullanarak, üstünlük duygusunu bir titreşimden öteye gidemeyecek kadar azaltıyorum.

Ne yazık ki bunun bir önemi yok.

Yumruğunu hâlâ insanın midesine indirirken nefesim kesiliyor ve büyümü bırakıyorum.

Adamın ciğerlerindeki hava patlıyor ve iki büküm oluyor. Ama ikinci şekil değiştiren onu tekrar ayağa kaldırırken, arkadaşı ona tekrar vuruyor. Zırlı bir yumruk yanağına çarparken insanın yüzünde acı titreşiyor.

Ve etrafımdaki insanlar hiçbir şey yapmıyor. Sadece gözlerini kaçırıyor ve aceleyle uzaklaşıyorlar.

Öfke bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Bu kibirli salaklardan ve lanet olası haklarından bıktım. Kabadayı gibi davranıyorlar. Hem de hiçbir sebep yokken. Atalarının binlerce yıl önce acı çekmiş olması onlara şimdi masum insanları dövme hakkı vermiyor.

Yüzümü gizlemek için kapüşonumu hâlâ aşağıya doğru çekmiş halde, askerler insanı dövmeye devam ederken aceleyle uzaklaşan insanlara bakıyorum. Birileri bir şeyler yapmalı. Biri müdahale etmeli. Biri bunu durdurmalı.

Ve sonra fark ediyorum ki *ben* biriyim.

Daha ne yaptığımı anlamadan, yanımdaki pencere pervazından küçük bir saksı alıp en yakındaki ejderha değiştiriciye fırlattım.

Saksı havada süzülürken, saksının içine dikilmiş olan yaprak dökmeyen bitki sıkıntıyla ileri geri sallanıyor.

Sonra ejderha değiştiricinin kafasının arkasına çarptı.

Yüksek bir gümbürtü duyulur. Ardından saksı arkasındaki taşların üzerine düşerken bir çarpma sesi duyulur. Dizleri bükölür. Sonra o da yere düşer.

Birkaç saniye boyunca tüm sokak sessizliğe gömölüdü.

İnsan adam bana bakıyor, mavi gözleri inançsızlıkla kocaman açılmış. Kalan ejderha şekil değiştiren de öyle. Bakışları şu anda baygın olan ortağına ve sonra yavaşça bana kayıyor.

Mantık ve akıl sonunda beni yakaladı.

Bunu yapmamalıydım.

Bunu gerçekten yapmamalıydım.

Hâlâ duvara yaslanmış bir şekilde durduğı yerden insan bana minnettarlık dolu bir bakış atıyor.

Onun önündeki ejderha şekil değiştiren ise bana ölümcöl bir bakış fırlatıyor. Yavaşça öne doğru bir adım attı.

Sonra bana doğru hızla geliyor.

Lanet olsun.

ALTINCI BÖLÜM

Etrafımda dönerek, caddenin diğer tarafına doğru koşuyorum. Ejderha değiştirici peşime düşerken, arkamda çarpan ayaklar yankılanıyor.

"Durdurun onu!" diye bağıyor sokaktaki vatandaşlara. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ama insanlardan hiçbiri beni durdurmak için yola çıkmıyor. Aslında, az önce kurtardığım adama ve arkamda bıraktığım bilinçsiz askere şöyle bir baktıktan sonra, tam tersini yapıyorlar. Ben caddede hızla ilerlerken yolumdan çekiliyorlar.

Küçük bir verandanın parmaklıklarına tutunarak kendimi binanın köşesine doğru sallıyorum ve dar bir sokağa doğru koşuyorum. Beni gözden kaybetmesini sağlamalıyım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, koşarken attığım adımlar arkamdaki kaldırım taşlarına çok yakından çarpıyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayıp bir kaçış rotası çizmeye çalışıyorum. Takipçilerden kaçmak mı? Bunu Seelie Sarayı'nda daha önce yüzlerce kez yapmıştım. Tek sorun şu ki, o zamanlar her sokağı avucumun içi gibi biliyordum. Şimdi ise nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Sokak aniden önümde bitiyor. Pazar tezgâhları ve insanlarla dolu geniş bir meydana doğru kayarken şok içinde gözlerimi kırpttırıyorum. Ve daha fazla gümüş zırhlı asker.

Panik içime işliyor. Arkamdaki adam seslenmeden ve onlara benim-

"Siyah pelerinli insan!" diye bağıyor arkamdaki asker. "Durdurun onu!"

Gümüş zırhlı üç asker başlarını bize doğru çeviriyor. Mabona lanet olsun.

Sola doğru koşarak, pazar tezgâhları ve ben yanlarından hızla geçerken soluk soluğa kalan ve tökezleyerek yoldan çekilen şaşkın insanlardan oluşan bir denizin içinden geçiyorum.

Ahşap tezgâhların üzerindeki rengârenk tenteler rüzgârda dalgalanıyor, pişen ekmek ve baharatlı et kokuları havaya karışıyor.

Etlî börek satan geniş bir tezgahın etrafından dolanıyorum. Tam önümde bir kumaş parçası beliriyor. Onu yukarı iterek altından geçiyorum ve diğer taraftaki standın arka tarafında ayağa fırlıyorum. Büyük yuvarlak gözlüklü bir adam sandalyesinden o kadar hızlı fırlıyor ki sandalyeyi deviriyor. Tahta bir şangırtıyla yere çarpıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum saat ve cep saatleriyle dolu raflarının altından geçerken.

"Orada!" diye bağıyor öfkeli bir ses sol tarafımda bir yerden.

Pazar tezgâhlarının olduğu sokaktan aşağı doğru inerken ciğerlerimden yumuşak bir küfür kopuyor. İnsan kalabalığının arasından eğilip bükülerek, bu kalabalık meydandan uzaklaşan en yakın yola doğru ilerliyorum.

Son insan grubundan da ayrıлып, seçtiğim ara sokaktan aşağıya engelsiz bir şekilde koşabildiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Ancak yolun yarısına geldiğimde dehşet damarlarımda buz gibi dolaşmaya başlıyor.

Koşarak indiğim yolun sonunda bir ev var. İçimde bir panik havası esiyor.

Burası çıkmaz bir sokak.

Çılgılık atarak duruyorum ve omzumun üzerinden panikle bakıyorum. Ejderha değiştiricilerin bu yola ulaşması an meselesi. Ve ulaştıklarında beni görecekler.

Ve saklanacak hiçbir yerim yok.

Çıkmaz sokağa doğru geri geri gitmeye devam ederken sokağın ağzına bakacak şekilde arkamı döndüğümde kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Onlarla savaşmak zorunda kalacağım. Ya da duygularını manipüle etmem. Ya da duygularını manipüle edip onlarla savaşmak. Dördü birden.

Keşke bıçağım olsaydı. O zaman... O zaman ne yapabilirdim? Dört eğitimli ejderha şekil değiştiren askeri tek başıma mı alt edebilirdim? Yüce Tanrıça, bu asla işe yaramayacak.

Güçlü bir el aniden üst kolumu sarıp beni yana doğru çekerken dudaklarımdan bir feryat dökülüyor. Yana doğru bir adım attığımda zemin ayağımın altında kaybolurken midem bulanıyor.

Yanımda biri nefesinin altından küfrediyor ama kim olduğuna bakacak vaktim yok çünkü kısa basamaklardan aşağıya düşmekle meşgulüm.

bir tür mahzen. Bir hışımla yere çarpmadan önce ahşap basamaklardan aşağı yuvarlanırken vücuduma batıyor.

Düştüğüm kapak çekilip kapatılırken ahşap inliyor. Bunu yumuşak bir gümbürtü takip ediyor, çünkü basamakların tepesindeki adam onu da kalın bir tahta çubukla sürgülüyor.

"Ah," diye inlerken bir sandığın kenarına yaslanıp duruyorum.

Adam başını bana doğru çeviriyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. Tam ağzımı kapatıyorum ki yukarıdan bir yerlerden sesler yankılanıyor. "Yemin ederim buraya koşarak girdi," diyor biri.

"O zaman nerede?" diye homurdanıyor başka bir erkek sesi. Bunu tanıdım. Beni kovalayan ilk şekil değiştiren. "Burada kimse yok."

"Eğer siyah pelerinli bir kadını arıyorsan, buraya doğru koşar gibi yaptırı ama sonra geri dönüp diğer yola saptı," diyor yeni bir ses.

"Hangisinden?"

"Hemen sol taraftaki."

Öfkeli küfürler havada yankılanıyor ama sonra botların tepinmesiyle birlikte silikleşiyor.

Peşimdeki askerler, iyi kalpli birinin onlara yalan söylediği diğer sokağı aramak için ayrılırken derin bir oh çekiyorum. Ayağa kalkarak beni kurtaran diğer iyi kalpli insana doğru dönüyorum.

İnce kahverengi saçlı ve dağınık sakallı bir insan, mahzenin taş zeminine inen basamaklardan aşağıya doğru yürüyor. Mavi gözleri beni değerlendiren ama düşmanca olmayan bir şekilde yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Orada yaşlı Jerry için ne yaptığını gördüm," diyor. "Çatıdan izliyordum, görüyorsun."

"Beni sakladığın için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum üzerimin tozunu alırken ve kıyafetlerimi düzeltirken.

"Mm-hmm." Önümde dururken sakalını kaşıyor. "Çok tuhaf gözlerin var. Daha önce gördüğüm hiçbir ejderha şekil değiştirene benzemiyorsun. Peki kimsin sen?"

Bir an için içimden bir tereddüt geçti. Kim olduğumu açıklamak riskli olabilir. Ama aynı zamanda, insan direnişini olabildiğince hızlı bulmam gerekiyor. Ve eğer bu adam beni Gümüş Klan askerlerinden saklamaya istekliyse, en azından direnişçilerle aynı duyguları paylaşıyor olmalı. Hatta onlardan biri bile olabilir. Ya da en azından onlarla nasıl irtibat kuracağımı biliyorum.

"Ben, uhm..." İçimde bir endişe titreşiyor, ama onu görmezden geliyorum ve bunun yerine kapüşonumu geri itmek için uzanıyorum. "Ben bir ejderha şekil değiştiren değilim."

Çarpık dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. Tökezleyerek bir adım geri atıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. Ya da bana değil. Daha ziyade sivri kulaklarıma bakıyor.

"Sen de o fae'lerden birisin, değil mi?" demeyi başardı.

Son.

Başımı salladım.

"Evet." "Yüce

Peder."

Yüce Peder'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o da aynı şekilde söylüyor Tanrıçamız Mabona'nın adını kullanarak lanet ettiğim için bunun insan tanrı olması gerektiğini varsayıyorum.

"Bu beni şok edecek bir şey değil," diyor bana inanmayarak başını sallarken. "Şehre girmeyi nasıl başardınız? Hepinizin buradan birkaç fersah ötede bir ormanda olmanız gerekmiyor mu?"

"Evet, ben, uhm..."

Yukarıdaki tanrıça, son birkaç haftadır başıma gelen her şeyi nasıl özetleyebilirim? Ne kadarını biliyor ki?

"Kefaret Duruşmaları hakkında bir şey biliyor musun?" Onun yerine ben sordum. "Hayat kölelerini seçtikleri yarışmalar mı?" Elini şapırdatıyor. dudaklarını büker ve başını sallar. "Evet. Söylentileri duydum."

"Tamam..." Bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Sonunda, sadece söylemeye karar verdim. "Ben de onlardan biriyim."

Yüzündeki kan çekildi ve bir adım geri çekildi. "Sen...? Sen onların yaşam kölelerinden biri misin?"

"Öyleydim. Kaçtım."

"Yüce Peder." Bir elini sakalında gezdirerek çenesindeki karışık kılları çekiştiriyor. "Kimin?"

"Draven Ryat'ın."

Bana bakarken eli sakalından uzaklaşıyor. "Ölümün Gölgesi mi? Sen onun musun?"

"Öyleydim," diye tekrarlıyorum. "Kaçtım."

"Ah, kadın. Bu... Benimle gelmelisin. Çabuk."

Etrafımda bir adım atarak, mahzen zemininde aceleyle ilerleyip sağ tarafımdaki duvara gömülü bir kapıya doğru giderken eliyle çılgınca el sallıyor.

İçimde umut dalgalanıyor. Direnişi biliyor. Bilmek zorunda.
Aksi takdirde böyle tepki vermezdi.

Damarlarımda dolaşan heyecanla peşinden koşuyorum. Kapının kilidini açıp kapıyı çekerken mahzenin taş duvarları arasında metalik tıkırtılar yankılanıyor.

"Acele et," diye sesleniyor ve omzunun üzerinden sabırsız bir bakış fırlatıyor. "Fazla zamanım yok."

O eşikte gözden kaybolurken ben de hızlanıyorum. Arkasından aceleyle odaya girerken ayaklarım taşlara çarpıyor.

Gözlerimi kırıştıtararak durdum. Bir çeşit depo odasına benziyor. Ahşap sandıklar yerden tavana kadar istiflenmiş ve karanlık. Tek ışık, az önce çıktığımız ana odanın duvarına yerleştirilmiş meşalelerden geliyor. Ve adam hiçbir yerde görünmüyor.

"Nerede..." Tam arkamda bir şey gıcırdarken başlıyorum.

Etrafımda döndüm.

Ama artık çok geçti.

Görünüşe göre kapının hemen yanındaki duvarın arkasında saklanan adam çoktan dışarı fırlamış ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Ona doğru koşuyorum ve tam metalik bir klik sesi duyarken omzumu tahtaya çarpıyorum.

Artık odayı zifiri karanlık kaplamıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Yumruğumu tahtaya vururken kapıdan ona doğru bağıyorum.

"Akıllıca olan tek şey," diye cevap veriyor diğer taraftan. "Seni Ölümün Gölgesi'ne geri vereceğim ve merhameti için ona yalvaracağım."

"Hayır!" Yumruğumu tekrar kapıya vuruyorum. "Yapma bunu! Yapamazsın-"

"Mecburum. Seni sakladığımı... Sana yardım ettiğimi öğrenirse... Konuştuğum herkesi katleder."

Sihrimi çağırarak göğsündeki sempati kıvılcımını umutsuzca itiyorum. Ama orada değil.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, manipüle edebileceğim bir sempati kıvılcımı yaratmaya çalışıyorum. "Beni öldürecek. Bana işkence edecek. Beni ona geri veremezsin. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Çılgınca tekrar sempatisini kazanmaya çalışıyorum. Ama görünüşe göre yalanlarım sempati yaratmaya yetmemiş. Elimi kapıya vuruyorum.

Diğer taraftan hiç ses gelmiyor.

Çoktan gitmiş olması gerektiğini anladığımda içimi bir korku kaplıyor. Kapıya sertçe vururken ve omzumu defalarca kapıya atarken ahşap sıkıntıyla inliyor. Ama kapı hareket etmeyi reddediyor.

"Korkak!" Artık orada olmayan adama bağıyorum. "Seni lanet olası korkak!"

Her şeyi deniyorum, her şeyimi ortaya koyuyorum ama ne yaparsam yapayım kapıyı açamıyorum.

Yere çöküp sırtımı soğuk taş duvara dayadığımda boğazımdan hıçkırıkla çığlık arası bir şey kopuyor.

Lanet olsun ona. Tanrı her şeyin belasını versin.

Neden hiç rahat edemiyorum?

YEDİNCİ BÖLÜM

Kapının diğer tarafından sesler geliyor. Ayağa fırlıyorum ve bu zifiri karanlık odada bulabildiğim, uzaktan bile silah olarak sınıflandırılabilir tek nesneyi kapıyorum. O da oldukça sağlam bir havuç oluyor.

"-Sana inanamıyorum!" diye bağıyor bir kadın sesi. "Ya tam şu anda seni kontrol etmeye gelmemiş olsaydım? Bana haber bile vermeden onu Draven Ryat'a teslim edecektin!"

İçimde bir sarsıntı oldu. Bunu küçük bir umut filizi takip ediyor. Bu kadın beni Draven'a geri verme fikrine çok karşı gibi görünüyor. "Söyledim ya, söyledim" diye yanıtlıyor az önceki adam. "İstemiyorum senin küçük isyanınla hiçbir ilgisi yok."

"*Küçük* değil, baba. Ve eğer saraydaki fae'lerden biri gerçekten oradaysa, direnişimiz önümüzdeki haftalarda son on yılda kaydettiğimizden daha fazla ilerleme kaydedecek."

Kalbim göğsümde sarsılıyor. Bu kadın isyanın bir parçası. Ve benden yardım istiyor gibi görünüyor.

Hızla sihrimi çağırarak, cesaretin bordo kıvılcımını aramak için dışarı atıyorum. Sadece bir tane buldum, o da kadına ait olmalı. O huysuz adam bana pek cesur görünmedi. Büyümü o tek cesaret kıvılcımına akıtarak, kadının cesur ve kararlı hissetmesi için onu artırıyorum.

"O bir fae, tamam mı?" diye hayıflanarak cevap veriyor adam. "Sivri kulakları ve her şeyi var."

"Ve sen onu oraya mı kilitledin?" diye cevap veriyor kızı, sesi öfke dolu. "Şimdi bana güvenmesini nasıl sağlayacağım?"

"Benim sorunum değil."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Silahı var mı?" "Bilmiyorum. Kontrol etmedim."

Bir derin iç çekiş daha. "Yüce Tanrım, umarım onu bıçaklamaz. Ben."

Sonra kilitten ağır bir klik sesi geliyor ve kapı çekilerek açılıyor.

Camdan içeri süzülen ani fener ışığına karşı gözlerimi kırıştıyorum. ve tam yüzüme çarptı. Gözlerim alıştığında, bej bir gömlek, kahverengi bir pantolon ve sıradan kahverengi bir pelerin giymiş bir kadınla yüz yüze geliyorum. Kızıl saçları köprücük kemiklerinin biraz ötesine düşüyor ve başını eğdiğinde pelerinin kumaşına sürtünüyor.

"Bu...?" Elime bakarken koyu mavi gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. "Beni bir *havuçla* bıçaklamayı mı planlıyordun?"

Hafifçe irkiliyorum ve hâlâ elimde tuttuğumu unuttuğum sağlam sebzeye bakıyorum. Doğaçlama silahımdan başımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum ve omuz silkiyorum. "Şalgamlar biraz fazla yumuşaktı, o yüzden..."

Bir kahkaha patlattı.

Sesi o kadar gerçek bir neşeye doluydu ki, beni bir an için sersemletti. Hâlâ ana odada pusuya yatmış olan babası kaşlarını indiriyor ve hem bana hem de kızına kaşlarını çatıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Kadın kahkaha patlamasının ardından ciğerlerini yeniden doldururken "Senden şimdiden hoşlanıyorum," diye bastırıyor.

Daha son kelime dudaklarından dökülmeden harekete geçiyorum. Cesaretine giden büyü akışını keserek, onun yerine güvenin derin mavi kıvılcımına doğru itiyorum. Küçük bir kıvılcım. Ama orada. Ona tutunuyorum ve büyümü sabit bir akışla içine akıtıyorum, sürekli yanana kadar arttırıyorum.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor ve bulantı boğazımdan yukarı tırmanıyor. Hayatımı herkese bu tür bir insan olmadığımı kanıtlamaya çalışarak geçirdim. İnsanların duygularını onların izni olmadan manipüle edecek biri olmadığımı. İnsanların beni sevmesi için asla sihrimi kullanmayacağımı. Ama yine de işte buradayım, tam olarak bunu yapıyorum.

Yutkunarak mide bulantımı ve suçluluk duygumu bastırmaya çalışıyorum. Çünkü bu iş şansa bırakılamayacak kadar önemli. Bu kadının beni direnişlerine kabul etmesini sağlamam gerekiyor ve bana normal yollardan güvenmesini sağlamak için zamanım yok. Kefaret Denemeleri sırasında dersimi aldım. Oyunu daha önce oynadığım gibi oynamaya devam edemem. Kaybetmemeye çalışmak bir strateji değil. Kazanmak için oynamalıyım.

"Ben Kath," diye devam ediyor ve bana küçük bir el sallıyor. Sonra arkasından hâlâ bize kaşlarını çatarak bakan adama doğru eliyle işaret ediyor. "Babam için üzgünüm. O-"

"Bu lanet olası ailedeki tek akıllı başında insan," diye hışımına araya giriyor. Kath omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlatır.

Aklımdan birkaç farklı plan geçiyor. Kapının dışındaki konuşmalarına kulak misafiri olduğum için, onun direnişin bir parçası olduğunu zaten biliyorum. Bu yüzden ona hemen Draven'ın Kızıl El'i avladığını söylemek ve beni direnişçilere götürmesini sağlamak istiyorum, böylece onlara komplo ve plan kurmalarında ve Buzyürek Hanedanlığı'nı alaşağı etmelerinde yardım etmeye başlayabilirim. Ama sonunda, kapıdan hiçbir şey duymamış gibi davranmaya karar veriyorum. Çok fazla şey bilirim ya da bu kadar erken zorlarsam, bu bir şüphe patlamasını tetikleyebilir.

"Yani beni Draven Ryat'a geri vermeyi planlamıyorsun?" Onun yerine ben soruyorum. Sanki ben de buradaki herkes gibi Draven'dan korkuyordum gibi sesimi hafifçe titretiyorum.

Kafasını bana doğru çeviriyor ve dehşetle bakıyor. "Tanrım, hayır!"

Hesaplanmış bir rahatlama nefesi veriyorum. Ve göğsündeki derin mavi güven kıvılcımını o kadar güçlü yanana kadar beslemeye devam ediyorum ki, büyümü geri çektiğimde bile kalacağını biliyorum.

"Aslında," diye devam ediyor Kath. "Tanışmanı çok istediğim bazı insanlar var." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama daha hiçbir şey söyleyemeden Kath telaşla ekliyor: "Bak, bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum." Özür dilercesine yüzünü buruşturuyor. "Özellikle de babam seni buraya kilitledikten sonra. Ama sana söz veriyorum, biz aynı taraftayız. Icehearts ve Draven Ryat'tan en az senin kadar nefret ediyoruz ve söz veriyorum, eğer bizi dinlersen, bize güvenebileceğini göreceksin."

Yukarıdaki Tanrıça, bana güvenmesi için onu manipüle etmek için büyü kullandım. O da *benim onlara* güvenmeyeceğimden endişeleniyor. O soğuk, yapışkan suçluluk duygusu yine içimi kemiriyor. Onu engellemeye çalışıyorum.

Kaşlarımı hafifçe çatarken, normal bir insanın yapacağı gibi birkaç saniye düşünmüş gibi yapıyorum. Sonra doğruluyorum, havucu yanımdaki sandığın üzerine bırakıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Pekâlâ."

Yüz hatlarından rahatlama okunuyor. Bir kez daha içimdeki suçluluk duygusunu bastırmak zorunda kalıyorum.

"Harika!" Çenesini sallarken yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayılıyor. "Benimle gel."

Artık bana güvenmesini sağladığımdan oldukça emin olduğumdan, karanlık odadan çıkarken aynı zamanda sihrimin üzerindeki tutuşu da bırakıyorum.

depo odası. Bu şekilde, sadece karanlık ve meşalelerin yansıması yüzünden gözlerimin parladığını düşünebilirlerdi.

"Kötü bir karar bu," diye mırıldandı huysuz adam köşedeki raflardan birini karıştırırken. "Sana söyleyeyim. Çok kötü. Bu iş yüzüne patladığında gelip bana ağlama."

"Evet, evet, ben de seni seviyorum baba," diye cevap veriyor Kath ve odanın diğer tarafındaki merdivenlere doğru adım atmadan önce ona yumuşak bir gülümseme veriyor.

Kulaklarımı gizlemek için kapüşonumu yukarı kaldırdıktan sonra, merdivenlerden yukarı çıkıp kapaktan dışarı çıkarken onu takip ediyorum. Kath bana el sallıyor ve çıkmaz sokaktan geri dönmeye başlıyoruz.

Şehirde ilerlerken güneş ışığı mavi gökyüzünden süzülüp yanaklarımı ısıtıyor. Mırıldanan sesler çeşitli dükkânların içinden gelen tıkırtı ve takırtı seslerine karışıyor ve birkaç pencereden ekmek ve yemek pişirme kokuları yayılıyor. Kale duvarından aşağı düştükten sonra yediğim yemeklerin çoğunu kustuğum için midem gurulduyor. Neyse ki, hoşnutsuz karın organımın homurtuları şehrin sesleri tarafından bastırılıyor.

Bir köşeyi dönüp başka bir yoldan devam ederken Kath, "Gözlerin gerçekten harika," diyor. Bir gözünü etrafımızdaki insanlardan ayırmadan gözlerimi işaret ediyor. "İki renk ve parlama... Hep böyle mi yapıyorlar?"

"İki renk, evet. Parlama, sadece bazen." "Güzel. Evet, sanırım karanlık olduğunda harika oluyor."

Zihnim çalkalanıyor. Demek gözlerimin karanlık yüzünden parladığını düşünüyor. Fae'ler hakkında ejderha değiştiriciler kadar çok şey bilmiyor olmalılar. Parlayan gözlerimin nedeni konusunda onu düzeltmemeye karar veriyorum. Gerçek güçlerim hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi. En azından şimdilik.

Kath koyu renkli ahşaptan yapılmış üç katlı bir binanın önünde durduğunda, "İşte geldik," diye anons ediyor.

Başımı arkaya eğerek oldukça etkileyici binaya bakıyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Tanrım, hayır!" Gülüyor. "Hayatım boyunca para biriktirsem bile bunu karşılayamazdım. Burası Kara Zümrüt. Bir... hırsız barı."

Şaşkınlık içime işliyor ve dönüp şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirirken boynunun arkasını biraz mahcup bir şekilde kaşıyor. "İçeride açıklayacağım."

Çenesini bana doğru salladıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve açtı. Eşikten geçerken onu takip etmeden önce omzumun üzerinden ejderha değiştiricileri kontrol etmek için bir bakış atıyorum.

Tavernanın içi de koyu renkli ahşaptan yapılmış. Masalar ve sandalyeler odanın ön tarafını kaplarken, zümrüt yeşili kumaştan minderlere sahip ahşap kabinler duvarları kaplıyor. Sağımda uzun bir tezgah ve mutfığa açılan bir kapı gibi görünen bir şey var. Kath ve ben geniş meyhanenin içinden geçip odanın arka tarafındaki ahşap merdivene doğru ilerlerken bakışlarımı etrafımızda yiyip içen ve sohbet eden insanların üzerinde gezdiriyorum.

İnsanlar önce beni kuşkulu gözlerle izliyorlar ama Kath'i fark eder etmez kuşkuları yok oluyor ve tekrar yemeye ve içmeye başlıyorlar.

Merdivenlerden yukarı çıkıp ikinci kattaki koridora doğru ilerlerken seslerin yumuşak mırıltısı kayboluyor. Kath düz ahşap bir kapının önünde durup kapıyı çalarken kalbim göğsümde küt küt atıyor.

"Evet?" diye sesleniyor içeriden biri.

"Benim," diye yanıtlıyor Kath.

Ve karşıdaki kişi başka bir şey söyleyemeden kapıyı açıp içeri giriyor. Ben de onu takip ediyorum.

Girdiğimiz oda alt kattaki taverna alanından çok daha küçük. Odanın ortasında büyük bir masa yer kaplıyor. Etrafında on iki sandalye var ama sadece üçü dolu. Pencereden içeri parlak gün ışığı girmesine rağmen yanan mumlar masanın ortasında bir küme halinde duruyor. Masada oturan üç kişiyi hızlıca inceliyorum.

İki erkek ve bir kadın. Üçü de Kath ile aynı yaşlarda görünüyor. İnsanlar farklı yaşlandıkları için bunu söylemek zor ama en iyi tahminim yirmili yaşlarda oldukları.

"Hector nerede?" Kath masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekerken soruyor.

Adamlardan biri, Kath'inkiyle aynı tonda kızıl saçları ve yine benzer renkte mavi gözleri olan bir adam cevap veriyor.

"O..." diye başlıyor adam ama bakışları bana kayınca sözünü kesiyor. Bir saniyelik duraksamadan sonra cümlesini belli belirsiz bir "Dışarıda" ile bitiriyor.

Boğazını temizleyerek bakışlarını tekrar Kath'e çevirdi. "Bu kim?"

"Bu, uhm..." Elini boş sandalyenin arkasına koyarak durup bana doğru döndüğünde Kath'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Yüce Peder, adınızı bile sormadım, değil mi?"

"Selena," diye cevap veriyorum boş sandalyeye dikkatle bakarken. "Benim adım Selena."

"Selena," diye yineliyor Kath ve sanki beni diğerleriyle tanıştırmış gibi bir elini bana doğru uzatıyor. "Bu Selena." Sonra masada oturan ve bunca zamandır sessizliğini koruyan sarışın adamı işaret ediyor. "Ve bu da Peter." Elini onun yanında oturan çene hizasında siyah saçlı, kahverengi gözlü kadına doğru uzatıyor. "Ve Ami." Sonra nihayet kızıl saçlıya başını sallıyor. "Ve şuradaki şüpheli kişi de benim küçük kardeşim Kyler."

"Merhaba," diyorum. Kulağa o kadar garip geliyor ki, bir yaltaklanmayı bastırmak zorunda kalıyorum.

Kyler sadece kız kardeşine dönüyor. "Hâlâ buraya neden bir yabancı getirdiğini açıklayacağın kısmı bekliyorum."

"Doğru." Kath bakışlarını bana çeviriyor ve sonra pelerininim kapüşonunu işaret ediyor. "Selena, sakıncası yoksa...?"

Başlığımı aşağı itiyorum.

Peter'ın nefesi kesildi. Ami irkildi ve şok içinde gözlerini kırıştırdı. Ve Kyler'ın ağzı açık kalıyor.

Kath neşeyle, "Evet," diyor ve sonunda daha önce çektiği boş sandalyeye oturuyor. "İşte bu yüzden."

Ben masadaki bir başka boş koltuğa otururken Kath kim olduğumu açıklıyor. "Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?" Kyler, Kath bir kez

Bitti. Bana özür dilemeyen bir bakış attı. "Alınmak yok."

"Babam Jerry'yi bir şekil değiştiren devriyesinden kurtardığını söyledi," diye yanıtlıyor Kath.

Cümleye başladığı anda pelerininim sandalyenin ayağının altına sıkışmış gibi yapıyorum ve düzeltmek istercesine yana doğru bükülerek eğiliyorum. Böylece son kelime ağzından çıkar çıkmaz, onlar gözlerimi göremezken ben büyümü çoktan çağırılmış oluyorum. Kath'in açıklamasının ardından göğüslerinde beliren küçük güven kıvılcımlarına doğru itiyorum. Sert bir itişle bu kıvılcımları büyük ve sabit alevlere dönüştürüyorum. Sonra büyümü bırakıyorum ve tekrar doğruluyorum.

İşe yaradı. Bana baktıklarında yüzlerinde güvensizlik parıldamıyor. Şimdi.

"Bunun ne kadar mükemmel bir fırsat olduğunun farkında mısınız?" Kath bana dönmeden önce arkadaşlarına şöyle diyor. "Tamam, gerçekten şifreli konuştuğumun farkındayım. Mesele şu..."

O zaten bildiğim şeyi açıklarken ben şaşırılmış gibi yapıyorum. İnsan isyanının üyeleri olduklarını ve Buzyürek Hanedanlığı'nı yıkmaya çalıştıklarını. Sonra şu anki planlarının ne olduğunu açıkladığında şaşkınlığım gerçek oluyor.

"Soygun mu?" Yankıladım. "Bir soygun mu planlıyorsunuz?"

Kath'in gözlerinde hınzır bir yaramazlık parlıyor. "Evet. Hazineslerini vuracağız ve finansal güçlerini yok edeceğiz. Bu onların tüm yönetimini felce uğratacak."

Siyah saçlı kadın Ami, zeki kahverengi gözlerini bana kaydırıyor. "Ama henüz hepimizi hazineye nasıl sokacağımızı ve sonra da ganimetlerle birlikte nasıl çıkaracağımızı çözemedik."

Kath'in yüzünde bir başka ışıltılı gülümseme yayılıyor. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

Kafam karışıyor ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizim gözümüz ve kulağımız olabilirsin."

Dört insan umut dolu gözlerle bana dönerken odaya sessizlik çöküyor. Pencereden içeri süzülen ışık gözlerini adeta parlatıyor. Havada sürüklenen birkaç toz parçacığı ışığı yakalıyor. Peter sandalyesinde öne doğru eğilip kollarını koyu renkli ahşap masaya dayadığında havada uçuşuyorlar. Sessizlik o kadar yüksek ki neredeyse kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

Sözlerinin ne anlama geldiğini nihayet anladığımda damarlarımdan buz sızıyor.

"Sen..." Başlıyorum ama devam etmeden önce boğazımda safra gibi yükselen korku ve paniği yutmam gerekiyor. "Benden... geri dönmemi istiyorsun."

Kath'in yüzünü sempati kaplıyor ama yine de "Evet" diyor.

Elim boğazıma doğru kayıyor. "Orada bana ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Hayır." Sesi de gözleri kadar yumuşak. "Ama hoş olmadığını tahmin edebiliyorum."

Umutsuzca başımı sallarken kısa ve sık nefesler alıyorum. "Geri dönemem. Kelimenin tam anlamıyla kaçtım. Yapamam..." Başımı sallıyorum.

Tekrar.

"Bak," diye araya giriyor Kyler. Onun yüzünde de bir sempati var ama elini yumruk haline getirirken bu neredeyse alev alev yanan bir kararlılığın ardına gizlenmiş. "Çok şey istediğimizin farkındayım. Ama gerçek şu ki, içeriden biri olmadan asla bir soygun gerçekleştiremeyeceğiz. Sana ihtiyacımız var."

Kafamın içindeki çınlamadan onu zar zor duyabiliyorum.

Geri dönmek mi? Geri dönemem. Dönersem, soygundan sonra tekrar kaçabileceğimin garantisi yok. O zaman boynumda bir tasma ile orada sıkışıp kalacağım. Sonsuza kadar.

"Sen özgür olabilirsin ama geri kalanımız değil," diye devam ediyor Kyler. "Ve saraydaki diğer fae'ler, onları gerçekten orada bırakmaya razı mısın?"

Suçluluk duygusu içimde patlıyor. Isera. Ve Alistair. Hâlâ orada kapana kısılmış durumdalar.

"Kyler," diye uyarıyor Kath.

"Ne?" diye cevaplıyor. "Ona *ihtiyacımız var.*" "Evet, ama..."

Onun acımasız ikna taktikleri hakkında tartışmaya devam ediyorlar ama kendi zihnim çok gürültülü olduğu için onları zar zor duyabiliyorum. Ve en kötüsü de Kyler haklı olabilir.

İnsan direnişine dışarıdan yardım edebileceğimi düşünmüştüm. Hatta belki onları Seelie Sarayı'ndaki kendi direnişimizle temasa geçirebilirim. Ama Kyler haklı. Buz Sarayı'nın içinde bir casusa sahip olmak çok değerli. Her zaman daha önemli olmak istediğimi söylemedim mi? Direnişte daha büyük bir rol oynamak istediğimi? Sadece gözcü olarak çalışmak yerine gerçekten fark yaratacak bir şey yapmak istediğimi? İşte bu. Bu benim gerçekten değerli bir şey yapma şansım. Değerli olduğumu kanıtlamak için. Ayrıca Isera'yı orada bırakamam. Alistair'i bile. Zorba olabilir ama o da bizden biri. Ben özgür kalırken onları işkence ve umutsuzluğa terk edemem.

"Ben yaparım."

Tüm sesler aniden kesildi.

Ve fikrimi değiştiremeden tekrar ediyorum, "Yapacağım."

Hepsinin üzerine bir rahatlama çöküyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldar Kath. "Ama ihtiyacım olacak..."

İçimde bir sarsıntı hissedince sözümü kesiyorum. Draven. Mabona'nın memeleri, eğer bunu yaparsam, Draven kaybolduğumu fark etmeden önce geri dönmeliyim.

Ben o kadar hızlı ayağa fırlıyorum ki sandalye geriye doğru devriliyor ve yere düşüyor.

"Acele etmeliyim," diye bastırıyorum, çılgınca gözlerimi onların arasında gezdirerek. "Onlar kaybolduğumu fark etmeden önce geri dönmeliyim. Tırmanma ekipmanınız var mı?"

Dördü de ayağa fırladı. "Tırmanış malzemeleri mi?" Kath şaşkınlıkla bana bakarak soruyor.

"Dışarı çıkmak için kalenin yanından aşağı tırmanmak zorunda kaldım. Tekrar yukarı tırmanmam gerekecek."

"Oh." Gözlerini kırıştırıyor ve sonra başını Peter'a çeviriyor. "Onun için bir çift eldiven ve ayakkabı kılıfı getir."

Peter hemen harekete geçer ve Ami masanın etrafında koşuştururken odadan dışarı fırlar. Bir kâğıt çıkarıp nasıl bilgi aktarabileceğimi anlatmaya başlarken kâğıtlar uçuşuyor. Görünüşe göre, kalenin arazisinde bir teslim yeri varmış. Ami hala bir harita çizip prosedürleri açıklarken Peter geri dönüyor ve ellerime bir çift eldiven ve başka bir şey tutuşturuyor. Kapıya doğru acele etmeden önce onlara ve kâğıda bakmadan alıyorum.

Tam kapıyı fırlatıp açmak üzereydim ki dışarıdan biri kapıyı açtı. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, uzun boylu ve kaslı bir adam kapıdan içeri adımını atıyor ve neredeyse bana çarpacakken duruyor.

"Hector," diye bağıyor Kath arkamdan.

Dördü de otoriteyle karşılaşan insanların yaptığı gibi çenelerini hafifçe indirip doğruluyor. Bakışlarım tekrar önümdeki adama kayıyor. Diğerlerinin davranışlarına bakılırsa, bu Hector denen adam direnişin lideri olmalı.

Sivri kulaklarımı görünce gözleri açılıyor.

Ama duracak vaktim yok, o yüzden gözlerinin içine bakıyorum ve en başından beri yapmak istediğim uyarıyı yapıyorum.

"Dikkatli ol. Draven Ryat Kızıl El için geliyor."

Hector şaşkınlıkla başlasa da etrafından dolaşıp kapıdan dışarı fırlıyorum. Draven gelmeden önce odama dönmeliyim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yan kapıya giden patika boyunca son mesafeyi koşarken ciğerlerim yanıyor. Her nefes alışımda cam kırıkları soluyormuşum gibi hissediyorum ama kendimi zorlamaya devam ediyorum. Başarmak zorundayım. Lütfen, Mabona, başarmak zorundayım.

Şehrin içinde bu şekilde koşuşturmak neredeyse tüm enerjimi aldı. Balkona nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bakışlarım hala elimde tuttuğum eldivenlere ve diğer garip ekipmanlara kayıyor. Umarım bunlar beni oradan geçirmeye yeter.

Sonunda, yan kapı önümde görünür hale geliyor. Bir çaresizlik hıçkırığıyla, enerjim zaten hızla tükeniyor olsa da büyüme uzanıyorum. Ama ben onu muhafızın üzerinde kullanamadan, o kendi kendine harekete geçiyor.

Hala ona doğru koşarken, kapının kilidini açıp benim için kapıyı açtığında şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Yaklaştığımda, daha önceki gardiyanın aynısı olduğunu fark ediyorum. Çelişkili duygular göğsümde düğümleniyor. Görünüşe göre, ilk seferinde duygularını o kadar güçlü bir şekilde manipüle etmeyi başarmışım ki, benimle ilgili algısını kalıcı olarak değiştirmişim. Bir yandan, bu beni inanılmaz derecede güçlü hissettiriyor. Ama aynı zamanda, keskin bir suçluluk duygusu ve mide bulantısı beni tam karnımdan vuruyor.

Hayatım boyunca insanlar beni kendilerinden uzak tuttular çünkü onlara böyle bir şey yapabileceğimden korkuyorlardı. Ve ben de bu varsayımlarından dolayı onlara kızgındım. Ama şimdi, her zaman korktukları kişi oluyorum. Olmayacağıma yemin ettiğim kişi.

Öfke içimi yakıyor ve suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. İnsanlara yardım etmek için kullanamayacaksam büyüye sahip olmanın ne anlamı var? İnsanların duygularını manipüle etmek gibi bir alışkanlığım yok. Bugün sadece bir istisnaydı. Bir zorunluluk. Gardiyanın beni dışarı çıkarmasını sağlamalıydım ve

Direnif grubundaki insanlar bana guveniyor. Tek seferlik bir fedydi. Tekrar olacak gibi değil. Değil mi?

Kapıya ulaştığında, nöbetçinin fazla şüphelenmemesi için yavaşça yürüyorum. Ama bu gereksiz bir nlem gibi görünüyor, çünkü bana baktığında gözlerinde sadece korku var.

Ben açık kapıdan geçerken, "Lütfen Komutan Ryat'a bundan bahsetme," diye fısıldıyor.

Ona sert bir bakış atıyorum ve sesimi sertleştiriyorum. "Kapıyı amanı bir daha beklemek zorunda kalmadığım sürece, başarısızlığın bir sır olarak kalacak."

"Kalmayacak." Kuvvetle başını sallıyor. "Söz veriyorum."

İçimde sarhoş edici bir memnuniyet patlaması yaşanıyor ve kendimi yenilmez hissediyorum. Kapıdan uzaklaşıp Draven'ın balkonunun bulunduğu تنها bölüme doğru ilerlerken sırtıma dürtüsüne karşı koymam gerekiyor.

Oraya ulaştığında, Kara Zümrüt'ten ayrıldığımdan beri ilk kez tamamen duruyorum. Ciğerlerimi yeniden doldurmak ve hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes alarak, sonunda elimdeki eşyaları açıyorum.

Bana verilen eldivenlerin avuç içi kısmı ve parmakları garip bir maddeyle kaplanmış. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yapışkan olması gerekiyormuş gibi görünüyor ama parmağımla drttğmde yapışmıyor.

Başımı sallayarak eldivenleri yere bırakıyorum, bu arada haritayı da katlayıp gömleğimin içine saklıyorum. Sonra son iki parça ekipmanı silkeliyorum. Kaşlarımı atıyorum. Kabaca alçak ayakkabılar gibi şekillendirilmiş iki küçük poşete benziyor. Esnek olmaları ve alt kısımlarının eldivenlerle aynı tuhaf malzemeye kaplı olması dışında.

Bunu ikinci kez düşünecek vaktim olmadığından, onları botlarımın üzerine çekiyorum ve eldivenleri de çekiyorum. Sonra duvardan çıkan en yakın buz parçasına uzanıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

İçimde bir şok dalgası.

Ellerim ve ayaklarım... sanki ben onları geri çekene kadar buza yapışıyorlar. Bu bana inanılmaz bir tutuş sağlıyor. Hatta buz parçalarını kavramak için sadece ellerimi kullanırken ayakkabılarımın altını düz duvara bastırabiliyorum, böylece uygun tutamaklar bulma ihtiyaını ortadan kaldırıyorum. Malzemenin binanın kenarından yukarı doğru yürümeme izin verecek kadar güçlü olduğundan şüpheliyim, ancak tutamakların yardımıyla ayakkabılarım sıkıca yapışıyor. Ellerim de yle. Sadece kasıtlı olarak çektiğimde çıkıyorlar. Kaymak neredeyse imkânsız.

Umut ve heyecan içimde dalgalanıyor. Bunlarla istediğim zaman odaya girip çıkabileceğim. Hatta bunu kaledeki diğer pencerelere gizlice girmek için bile kullanabilirim, böylece Draven'ın haberi olmadan direnişçilerin hazineye giden bir yol bulmasına yardım edebilirim. Bu mükemmel olacak.

Güçlü bir rüzgâr kalenin etrafında dönüp pelerinimi ve saçlarımı çekiştirirken sırtıyorum, bir yandan da buzdan duvarın üzerinde sıkıca duruyorum.

Geri dönüş koşuma başladığımdan beri ilk kez kararımдан pişman değilim. İstedğim zaman buradan ayrılabilceğim. Yani burada gerçekten kapana kısılmış değilim.

Düşüncesi bile göğsümden büyük bir ağırlık kaldırıyor.

Bu işe yarayacak. Direnişçilere hazineye giden bir yol bulmaları için yardım edeceğim, onlar da hazineyi soyacaklar ve sonra bu kaleden temelli ayrılacağım. Buzyürek Hanedanlığı mali olarak çökmüş olacak. Ben özgür olacağım ve intikamımı almış olacağım.

Sonunda Draven'ın balkonuna tekrar ulaştığımda kaslarım titriyor. Eldivenlerin ve galoşların yardımına rağmen, bir binanın kenarına tırmanmak hâlâ fiziksel güç gerektiriyor. Ki şu anda buna pek de sahip değilim.

Yumuşak bir efor iniltisiyle kendimi parmaklıkların üzerinden sürüklüyorum ve balkona düşüyorum. Kapı hâlâ hafifçe açık. Ciğerlerime daha fazla hava çekerken boşluğun ne kadar büyük olduğunu tahmin ederek ona bakıyorum. Boşluk benim bıraktığımla tamamen aynı görünüyor. Bu da umarım Draven'ın buraya gelip bunu fark etmediği anlamına gelir.

Eldivenleri ve galoşları çıkardıktan sonra Mabona'ya haklı olduğuma dair umutsuz bir dua gönderiyorum.

Sonra balkon kapısından içeri süzıldüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ben.

Oturma odasının içinde doğrulurken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Ama gölgelerden öfkeli bir ejderha şekil değiştiren fırtınası çıkmadı.

Uzun bir rahatlama nefesi üfleyerek aceleyle yatak odama girdim ve Çekmecelerden birini aç. Tırmanma ekipmanlarını saklamam gerekiyor. Onları haritayla birlikte Draven'ın dokunacağından şüphelendiğim başka giysilerin içine koyuyorum.

Çekmeceyi kapatıp oturma odasına geri döndükten hemen sonra ön kapıdan bir tıkırtı geliyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Mabona'ya kadar, uzun koşudan sonra yanaklarım kızarmış, tırmanıştan sonra saçlarım rüzgarla savrulmuş ve nefes alıp kendimi toparlamak için tek bir saniyem bile olmamıştı. Draven beni bu halde görürse, yapmamam gereken bir şey yaptığımı anlayacaktır.

Anlık bir karar vererek tam karşımdaki kapıya doğru koşuyorum.

Eğer beni bu kadar şüpheli görüyorsa, ona beni yaparken yakalayabileceği başka bir şey vermeliyim.

Ön kapı açılmadan hemen önce Draven'ın yatak odasının kapısını çekip açıyorum ve içeri koşuyorum.

İçerideki koyu renkli ahşap döşeme tahtalarının üzerinde kayarak durduğumda kalbim çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum. Ve hemen pişman oldum. Çünkü tüm oda onun gibi kokuyor. Ve bu koku bana gömleğini verdiği zamanı hatırlatıyor. Ve vücudumun her santimini öptüğü ve ruhumdaki her zevk damlasını sıktığı zamanı.

"Gözetliyorsun, ha?"

Draven'ı kapıda dikilirken bulmak için döndüm. Ya da *ayakta durmak* tam olarak doğru kelime değil. Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirmiş ve bir omzunu kapının pervazına yaslamış. Vücudu yatak odasından çıkış yolumu tamamen kapatıyor.

Draven başını iki yana sallıyor ama bakışlarımı tutarken gözlerinde muzip bir parıltı var. "Yine de sanırım şaşırmamalıyım. Eğer doğru hatırlıyorsam, kalelerin etrafında gizlice dolaşmak en sevdiğin eğlencelerden biriydi." Ve işte böyle, sanki Seelie Sarayı'na geri dönmüşüz gibi hissediyorum, ileri geri şakalaşıyoruz. Gülümsemek istiyorum. Ama a y n ı zamanda kafamı karıştırıyor. Önce, Kefaret Duruşmaları sırasında beni sabote etmeye çalıştığı için ondan nefret ettim. Sonra, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım. Sonra bana tasma takıp beni kölesi yaptığında ondan yine nefret ettim. Ama sonra ilk fırsatta tasmamı çıkardı ve beni korumak için elinden geleni yapıyor. Ve şimdi, nerede olduğumuzu bilmiyorum

artık dayanamıyorum.

Mantıken ondan hala nefret etmem gerektiğini biliyorum. Ama ona karşı hissettiğim diğer tüm duyguları da silemem. Onu öpmenin nasıl hissettirdiğini silemem. Sırf istediğim için onu becermenin. Beni nasıl özgür ve güçlü hissettirdiğini ve kendimi daha az yapmak zorunda değilmişim gibi hissettirdiğini silemem. Seelie Sarayı'ndaki şakalaşmalarımızdan ne kadar keyif aldığımı silemem. Hâlâ ona karşı bir çekim hissediyorum.

Ona hâlâ cevap vermediğimi fark edince başımı hızlıca sallıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Burnumu sokmuyordum," diye bastırmayı başarıyorum sonunda.

"Hayır mı?" Draven bir kaşını kaldırıyor. "O zaman neden öfkeyle kızarıyorsun?"

Çünkü az önce tüm şehri koşarak geçtim ve sonra sarayın duvarına tırmandım, diye cevap veriyorum sessizce ve zihnimde oldukça kendini beğenmiş *bir* şekilde. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, sadece oflayarak cevap vererek utançtan kızardığımı düşünmesine izin veriyorum.

Sırıışı genişliyor. "Beni yatakta mı hayal ediyordun?"

Kalbim tekliyor.

Kıkırdıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bunu daha önce de yapmıştın."

Seelie Sarayı'ndaki odasında beni şaşırttığı zamanki utanç verici gevezeliğimi hatırladığımda bu kez hem yüzüm kızarıyor hem de kendimden utanarak ofluyorum. "O zaman kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Kapının pervazını iterek doğruldu ve dudaklarında hâlâ o şeytani gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Öyle değil miydi? Ne kadar... *ıslak* olduğunu çok net hatırlıyorum."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Draven önümde durdu ve iki parmağını çenemde gezdirdi. Yumuşak dokunuşuyla tenimde şimşekler çakıyor. Parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor ve sonra yukarı doğru iterek başımı daha da geriye yatırıyor, böylece benimle göz göze gelebiliyor.

"Ne?" Bana sırtarak bakıyor. "Zekice cevaplar yok mu?"

"Kaçacağım, biliyorsun."

Daha yakına eğilerek düşünceli bir mırıltı çıkarıyor. Alçak ve karanlık bir ses, neredeyse dudaklarımda titreşiyor. Kalbim bu hissi duyunca küt küt atıyor.

"Çünkü seni son kez yatak odama kilitlediğimde çok iyi gitmişti," diye yem atıyor Draven.

"Seni yine masana kelepçeleylebilirim."

Gözleri parlıyor. "İstersen deneyebilirsin, küçük asi. Ama ikimiz de biliyoruz ki kelepçeler içinde benden çok daha seksi görünüyorsun."

Kalbim sarsılıyor ve sonra bunu telafi etmek için sertçe atıyor. Ve içimi bir ateş kaplıyor.

Hemen ardından bir panik parlaması geliyor. Bunu yapmamalıydım. Bunu hissetmemeliydim. Ve kesinlikle bu şakalaşmadan ve parmaklarını tenimde hissetmekten zevk almamalıyım.

Draven kamarasındaiken tasmayı çıkararak bana bir parça merhamet göstermiş olabilir ama bu onun Dehşet Lejyonu'nun Komutanı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Icehearts'ın sadık bir hizmetkârı. Sihrimi tüketmiyor olabilir ama ben hâlâ onun tutsağıyım. Ben ona güvenemem, o da bana güvenemez.

Draven'a karşı hissettiğim tüm karmaşık duyguları bastırarak, aramıza biraz mesafe koyabilmek için aniden bir adım geri çekiliyorum. Bu onun elini çenemden uzaklaştırıyor.

Bir an için neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor. Sanki neden aniden böyle geri çekildiğimi anlayamamış gibi. Sonra bakışları boynuma, yakamın olması gereken yere düşüyor ve yüz hatlarındaki tüm duygu izleri siliniyor.

Yüzündeki o acımasız otorite maskesiyle bir adım geri çekiliyor ve çenesini kapıya doğru sallıyor. "Biraz dinlen ve sonra hazırlan. Bu akşam klanımla yemek yiyeceğiz."

Birkaç saniye önce sesini süsleyen alaycı notalardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şimdi sesi, gözü kara bir emirle dolu. Bu bir öneri değildi. Bu bir emirdi. Efendiden kölesine.

Dişlerimi sıkıyor ve yumruğumu sıkıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Ne de olsa, küçük anımızı en başta mahveden bendim. Bu yüzden anlamsız bir gururla reddetmek yerine sessizce yatak odasından çıkıyorum.

Ama hain kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Bir düğmeye basıp Draven'la aramızda olan her şeyi unutabilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Kefaret Duruşmaları'nda birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bana hissettirdiği her şeyi unutabilirdim. Ama herkesten çok benim bildiğim gibi, duygular bundan çok daha karmaşıktır. Ve çok daha tehlikeli.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Draven akşam yemeğini klanıyla yiyeceğimizi söylediğinde, bunun Buz Sarayı'nın daha kısıtlı alanlarını göreceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm ki bu da hazineye giden yolu bulma görevim için harika olacaktı. Ama tam tersi oldu.

Akşam rüzgârları saçlarımı kamçılıyor ve dağın yamacından aşağıya, savunma duvarlarının dışında bulunan kışlalara doğru yürürken siyah pelerininin arkamda dalgalanmasına neden oluyor. Neyse ki doğu yerine batı tarafındalar, bu da daha önce gizlice çıktığım yan kapıyı kullanmak zorunda olmadığımız anlamına geliyor. Eğer o muhafız beni Draven'la bu şekilde görseydi kimliğimin açığa çıkacağından oldukça eminim.

Yürürken Draven'a bakıyorum. Bana biraz dinlenmemi ve hazırlanmamı emrettiğinden beri neredeyse tek kelime etmedi. Ve yüzü de hiçbir şey söylemiyor. Ay ışığının siyah saçlarına gümüş vurgular yapmasını ve gözlerini nasıl parlattığını izliyorum. Mabona adına, bazen kafasından neler geçtiğini bilmek için neler vermezdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu incelediğimi fark etmiyor bile. Gözleri önümüzde duran barakalara sabitlenmişti. Aramızdaki son mesafeyi de kapatırken çenesini sıkıyor ve uzun bir nefes alıyor. Kendini hazırladığına dair garip bir hisse kapılıyorum.

Ancak bunu ona sormadan kapıyı açıyor ve adımlarını içeri atıyor. Onu takip ediyorum.

Kapı kısa bir koridora açılıyor. Koridorun sağında ve solunda kapıları yarı açık birkaç oda var ama Draven doğruca koridorun sonundaki açık kapıya doğru yürüyor. O odadan neşeli sesler ve kahkahalar yükseliyor ve sanki içeride çok sayıda mum yakılmış gibi titrek ışık taş duvarların üzerinde dans ediyor.

Ön kapıyı tekrar arkamdan kapattıktan sonra, rüzgârla savrulan birkaç saç telini yüzümden uzaklaştırıyorum ve sonra aceleyle

Draven. Ama görünüşe göre acele etmeme gerek yokmuş. Çünkü Draven eşiğin önünde durdu.

Açık kapının gölgesinde durmuş, sessizce diğer taraftaki odayı izliyor. Beklediği kişinin ben olabileceğimi düşünerek hızla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ama yanında durduğumda hala hareket etmiyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve sonra odaya da göz gezdiriyorum.

Koyu renkli ahşaptan yapılmış uzun masalar devasa odayı boydan boya kaplıyor. Hepsi aynı yönde konumlandırılmış, kısa kenarlarından biri bu kapıya doğru, küçük masa ise diğerlerine dik olarak yerleştirilmiş. Her birinin tablasına mumlar yerleştirilmiş ve bu mumların ışığı tüm odayı sıcak bir ışıltıya boğuyor.

Öndeki kısa masa hariç tüm masalar çoktan dolmuş. Bakışlarımı masalarda oturan insanların üzerinde gezdiriyorum. Hepsi siyah ejderha pulu zırhı giyen ejderha şekil değiştiriciler. Zırhları Draven'inki kadar karmaşık değil ama tarzları benziyor. Siyah olmaları da elbette bu askerlerin Siyah Ejderha Klanı'na ait olduklarının bir göstergesi.

"Bekle," diye sesleniyor bir dişi ejderha şekil değiştiren, masanın ön ucunda, boş kısa masanın olduğu yere yakın bir yerde oturduğu yerden. Masaya doğru eğiliyor ve karşısında oturan erkek şekil değiştirene doğru elini uzatıyor. "Saçında bir şey var."

Adam gözlerini kırıştırıyor, menekşe rengi gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Hayır, bilmiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, onu dikkatle inceliyorum. Sanki onu daha önce görmüş gibiyim. Sonra aklıma geldi. Kefaret Duruşmaları sırasında Altın Saray'da gizlice dinlediğim askerlerden biriydi. Draven güç karşılığında tüm klanını Iceheart'lara satmadan önce Draven'ın en iyi arkadaşı olan adam.

"Ah, bekle," diyor kadın ve sanki bir şey hatırlamış gibi alnını tokatlıyor. Yüzüne hınzırca bir muziplikle dolu geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bir yığın çam iğnesi sandım ama sadece saçınmış."

Masanın etrafında kahkahalar patlar.

Sarışın adam oflayıp pufluyor ve kadına bir parça ekmek fırlatıyor. "Çok komik, Lyra."

"Hadi ama, komikti," diyor dişi şekil değiştiren Lyra, ağzında hâlâ o hınzır sırıtışla. Turuncu gözleri mum ışığında parıldıyor,

ve elini havada çırparken dalgalı kahverengi saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyor. "Şu çam ağacına doğru uçtun."

"Senin deli kışının etrafından dolanmak zorunda kalmasaydım ona çarpmazdım." Adam ona başını sallıyor ama yüzünde bir eğlence ifadesi parlıyor. "Cidden, kim lanet olası bir uçurumdan atlar ve havada kayar ki?"

Lyra ona sırtlıyor. "Kazanmak isteyen biri." "Sen kazandın çünkü hile yaptın."

"Oh, hadi ama, Galen." Lyra ona göz kırptıyor. "Bu kadar acılı bir kaybeden olma."

"Ezik mi? Ben mi?" Draven'ın eski en iyi arkadaşı Galen, abartılı bir şok gösterisiyle elini göğsüne bastırır. "Sen konuşmayı seven birisin. Tanıdığım en rekabetçi insan gibisin." Başparmağını masanın ilerisindeki bir adama doğru kaldırıyor. "Şuradaki zavallı Finlay hâlâ son antrenman maçında senin kazanmana izin vermiş olmayı diliyor, çünkü bu yüzden ona ne kadar üzülüyorsun."

Odada bir kahkaha dalgası daha yayılıyor ve Lyra'nın yanında oturan kadın Lyra'nın kaburgalarına dirsek atarken Lyra gözlerini deviriyor.

Bakışlarımı tekrar gölgelerin arasında kıpırdamadan duran Draven'a çeviriyorum. Gözleri Galen, Lyra ve diğerlerine sabitlenmiş durumda ama yüzündeki ifade her zamanki gibi okunmuyor. Gerçekte ne hissettiğini anlayabilmek için umutsuzca büyümle ona ulaşmak ve farklı duyguları zorlamak istiyorum. Ama Draven'ın odasından ayrılmak zorunda olduğumuz için tasmayı bana geri takmak zorunda kaldı.

Bir an için ona doğrudan iyi olup olmadığını sormayı düşündüm. Ama ben karar vermeden aniden nefes alıp veriyor ve gölgelerin arasından çıkıp kapıdan içeri giriyor.

O görünür hale geldiği anda tüm konuşmalar kesiliyor.

Odaya bir veba gibi yayılan ölüm sessizliği o kadar sarsıcı ki Draven'ı odaya kadar takip etmeyi neredeyse unutuyorum. Tüm neşe işaretleri ve tüm neşe sesleri birkaç saniye içinde buharlaştı.

Draven doğruca odanın önündeki küçük masaya doğru ilerliyor ve arkasında pozisyon alıyor. Ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin olamadığımdan, kapının hemen içindeki duvarın yanında oyalanıyorum. Ama şekil değiştirenlerin hiçbiri bana bakmıyor. Bunun yerine hepsi bakışlarını indirip başlarını Draven'ın önünde eğiyor.

"Yemeğe başlamadan önce yapmamız gereken ilk iş," diyor Draven söze girmeden. Güçlü sesi devasa taş odada yankılanıyor. "Yeni siparişlerimiz var."

Klan üyeleri ona bakmak için başlarını kaldırıyor.

Ve boğazımdan bir nefesin kaçmasını engellemek için tüm irademi kullanıyorum.

Ona baktıklarında hiçbirinin gözlerinde ne arkadaşlık, ne saygı, ne de sıcaklık var. Bunun yerine, ifadeleri kızgınlık dolu. Ve sadece herhangi bir kızgınlık değil. O kadar güçlü ki, büyümü kullanmadan bile asidik nefretlerini hissedebiliyorum. Ve o kadar açık ki gözden kaçırmak imkansız.

Beni derinden sarsıyor. Seelie Sarayı'nda kulak misafiri olduğum o konuşmadan sonra, Draven'ın klanındaki bazı insanların ona kızgın olduğunu biliyordum. Ama bunu gizlice yaptıklarını sanıyordum. Yapmıyorlarmış. Ona kızgınlar ve bunu saklamaya bile çalışmıyorlar. Ben de sadece bazı klan üyeleri sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Hepsi öyleymiş.

Tamamen sersemlemiş bir halde, tek yapabildiğim Draven'ı izlerken herkesin yüz hatlarında beliren nefrete bakmak.

Draven ise ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Bakışlarını tüm halkının üzerinde gezdirirken aynı boş acımasız otorite maskesi yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Kızıl El geri döndü," diye duyuruyor. "Ve biz onu bulmakla görevlendirildik."

Çoğu insan sinirli bir iç çekişle yetinirken, odanın ön tarafında Galen çenesini sıkıp elini yumruk haline getiriyor.

Draven, "Şehrin insan kısımlarına odaklanacağız," diye devam ediyor. "Nazik davranmakla vakit kaybetmeyin. Cevap vermezlerse, cevap vermelerini sağlayın."

Bakışlarımı Draven'a çeviriyorum, içimde öfke titreşirken ona bakıyorum. Ve görünüşe göre, öfkelenen tek kişi ben değilim. Odadaki kızgınlık artık o kadar elle tutulur hale geldi ki, neredeyse tenimde titreştiğini hissedebiliyorum.

"Eğer biz-" diye başlıyor Draven.

Galen yumruğunu masaya vurarak onun sözünü kesiyor. "Yine mi Kızıl El! Ona karşı kaybettiğini kabullenemiyor musun?"

Tüm oda toplu bir nefes alır ve askerlerin yarısı şok içinde Galen'e bakar. Sanki bunu yüksek sesle söylemeye cüret ettiğine inanamıyorlarmış gibi.

Galen'in patlamasının ardından odaya ölüm sessizliği yayılır.

Yüz ifadesi hâlâ değişmemiş olan Draven bakışlarını eski en iyi arkadaşına kaydırır. "O da neydi öyle?"

Galen ayağa fırlar. Draven'a ters ters bakarken menekşe rengi gözlerinde öfke titreşiyor. "Beni duydun. Sırf seni alt etmeyi başaran tek kişi o olduğu için Kızıl El'e kafayı takıyorsun. Ve sırf gururunu kurtarmak için insanları incitmekten bıktım." İki elini yumruk şeklinde sıkıyor. "Olsa olsa Kızıl El'e *yardım etmeliyiz*."

Bu kez insanların nefesi kesilir. Daha önce ona sataşan ruhlu kadın Lyra bile uzanıp kolundan tutarak onu koltuğuna geri çekmeye çalışıyor. Ama Galen geri adım atmıyor. Draven'ın bakışlarını tutarken gözlerinde öfke titreşiyor.

Ben de Galen'e bakıyorum. Kızıl El'e yardım etmeleri gerektiğini söylemek düpedüz ihanetten sadece bir kelime ötede.

Draven yana doğru yavaş bir adım atıyor. Masanın etrafında dönüp eski en iyi arkadaşına doğru ilerlerken tüm oda nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"İçini dökmek istediğin bir şey mi var Galen?" diyor, sesi soğuk ve meydan okumayla dolu.

Galen odanın içinde hızlıca bir göz gezdiriyor ama Draven ona doğru yaklaşıırken olduğu yerde duruyor.

Galen'in önünde durduğunda Draven'ın tüm vücudundan acımasız bir güç fışkırıyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Azaroth'un beni klan lideri yaptığında yanlış seçim yaptığını düşünüyorsan, bunun için bana meydan okumalısın. Beni öldürüp büyüü serbest bırakmalısın ki Azaroth başka birini seçebilsin."

Odada kimsenin nefes aldığını sanmıyorum.

Lyra, Draven ve Galen arasında endişeli bir bakış atıyor, Galen'i koltuğuna geri mi çekeceğine yoksa yanında durup savaşmasına yardım mı edeceğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

Draven, Galen'in bakışlarını tutarken devasa siyah kanatlarını açık bir güç gösterisiyle genişçe açıyor. "Tekrar soruyorum. İçini dökmek istediğin bir şey mi var Galen?"

Gerginlik odada şimşek gibi çakıyor. Galen dişlerini gıcırdatıyor ve elini esnetiyor. Bir an için bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum. Ama sonra gözlerini indiriyor ve boyun eğerek başını eğiyor. "Hayır, efendim."

"Güzel." Draven emredici elini Galen'ın boş sandalyesine doğru uzatıyor. "O zaman yerine otur."

Galen sandalyesine geri çökerken odadaki herkes boyun eğerek çenesini aşağı indirir. Draven'ın çenesinde bir kas titrer ve bir an öylece durup sessiz asker denizine bakar.

Sonra da "Kızıl Elma avı gün doğumunda başlıyor" diye bağırır.

Klan üyeleri emri onaylamak için başlarını öne eğiyor. Draven bir saniye onları izler. Sonra aniden topuğunun üzerinde döner ve kapıya doğru yürür.

"Selena," diyor, sesi hâlâ soğuk ve kesik, yanımdan geçip giderken. "Hadi gidelim. Birden iştahım kaçtı."

Bana, peşinde dolaşması beklenen bir köpekmişim gibi davranmayı bırakmasını söylememe bir saniye kala, yüzündeki ifadeyi gördüğümde kelimeler dilimde canlanıyor. Sadece bir saniyeliğine ve muhtemelen o açıdan kimsenin göremeyeceğini düşündü. Ama duvarın hemen yanında durduğum için, kapıdan çıkarken sırtı tamamen bana ve diğer herkese dönük olmadan önceki o kısa an için yüzünü görebildim.

Ve o kısacık saniye boyunca gözlerinde titreşen yürek burkan acı o kadar güçlüydü ki ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu.

Draven'ı takip ederken sessiz ejderha şekil değiştirenlerle dolu odaya doğru bakıyorum.

Draven'ın kaybolan sırtına hançer gibi bakarken yüzlerinde bir kez daha nefret titreşiyor.

Her zaman kendi halkının ondan nefret etmesini umursamadığını düşünmüşümdür. Ama belki de tüm bunlar onu itiraf ettiğinden daha fazla rahatsız ediyordur.

ONUNCU BÖLÜM

Draven'ın Kızıl El'i aramasıyla ilgili tek iyi şey, bana çok fazla denetimsiz zaman kazandırması. Draven günün çoğunda ve bazen geceleri de dışarıda olduğu için çok fazla gizlice dışarı çıkabiliyorum. Balkondan tırmanıp diğer pencerelerden içeri girerek, Buz Sarayı'nın aksi takdirde erişilemeyecek kısımlarını araştırdım. Şu anda içinde bulunduğum çok iyi korunan kanat gibi.

Kendimi beyaz buz duvarı boyunca yukarı çekip köşeden bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. İçimden bir sarsıntı geçiyor.

Koridorun ilerisinde, bir kapının iki yanında gümüş zırhlı iki muhafız duruyor. Süslü gümüş miğferler giyiyorlar ve uzun mızraklar tutuyorlar.

Başımı geri çekiyorum.

Ne yazık ki, bir pencereden gizlice girebilmem, içeri girdikten sonra özgürce dolaşabileceğim anlamına gelmiyor. Özellikle de burada. Bane ve Jessina'nın özel kanadında.

Sessizce küfrederek koridordan geri dönüp, tırmandığım ıssız ve kilitli olmayan odaya doğru aceleyle ilerliyorum.

İnsan direnişi tarafından işe alındığımdan beri geçen bir hafta içinde onlara değerli çok az bilgi vermeyi başardım. Buz Sarayı çok büyük ve hazinenin hangi katta olması gerektiğini bile bilmiyorum. Bu da çabalarımı yoğunlaştırmamı zorlaştırdı. Bu ve kimsenin beni tanımasına izin veremeyeceğim gerçeği. Biri beni görüp kim olduğumu anlar ve Draven'a ihbar ederse başım büyük belaya girer.

İssız odanın dışında durup kapı koluna uzanıyorum. Ama sonra tereddüt ettim.

Yapılacak en akıllıca şey, Icehearts'ın kraliyet kanadındaki sayısız muhafızdan herhangi biri beni yakalamadan önce pencereden geri tırmanmak ve Draven'ın odalarına dönmek olurdu. Burası büyük ihtimalle daha iyi korunuyor.

ve oraya gizlice girmeye çalışmak hem tehlikeli hem de aptalca. Ama aynı zamanda bu fırsatın elimden kaçmasına da izin veremem.

Hem Bane'in hem de Jessina'nın bütün gece başka bir yerde meşgul olduklarını biliyorum. Görünüşe göre, bu gece saray için bir tür ziyafet var. Bunu biliyorum çünkü bir hizmetçi Draven'ın katılmasını sağlamaya çalıştı ama Draven hizmetçiye Kızıl El'i avlamayı planlamakla çok meşgul olduğunu söyledi. Ve hem Draven hem de Iceheart'lar sarayın diğer bölümlerinde meşgulken, kraliyet kanadını aramak için bu fırsatı boşa harcayamam.

Tek sorun tabii ki oraya nasıl gireceğim.

Önümdeki kapıya birkaç saniye daha bakıp riskleri ve kazançları tartıyorum. Sonra kararlı bir nefes veriyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. En azından denemeliyim.

Kapıyı arkamda bırakarak koridordan diğer yöne doğru gizlice ilerliyorum. Girişi koruyan muhafızları geçemezsem, içeri girmenin başka bir yolunu bulmalıyım. Kraliyet kanadına girmenin tek bir yolu olamaz. Bir çeşit hizmetli girişi olmalı. Ya da acil çıkış gibi bir şey.

Keşke Isera burada olsaydı. Muhtemelen şu buz duvarlarından birini büyüyle yarabilir ve biz de geçebilirdik. Ya da Alistair. Birinde bir delik açabilir.

Isera ve Alistair'i düşününce kalbim sıkışıyor. Draven ve Buzyıldızları hepimizi yakaladıktan sonra taht odasında bayıldığımdan beri onları görmemiştim. Draven Kızıl El'i avlama emrini aldığı anda Jessina, Isera ve Alistair'in Bane'le birlikte onlardan çektikleri büyü yüzünden henüz uyanmadıklarını söylemişti. Ama bu bir hafta önceydi. Şimdiye kadar mutlaka uyanmış olmalılar.

Nasıl olduklarını merak ediyorum. Iceheart'ların tasmalarını Draven'ın benim için yaptığı gibi çıkardıklarını hayal edemiyorum. Onlara ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Onlarla konuşmak için. Onlara insan direnişiyle çalıştığımı söylemeliyim. Bir planımız olduğunu. Ve onlara biraz daha dayanmalarını söylemek için.

Ama şimdilik odaklanmam gerekiyor. Bu yüzden Isera ve Alistair için duyduğum endişeyi bir kenara bırakıp şu anki sorunuma odaklanıyorum. Tutuklanmadan ya da öldürülmeden kraliyet kanadına girebilmek.

Koridorda ilerlerken tavana yerleştirilmiş fenerler üzerimde yıldızlar gibi parlıyor. Pencereilerin dışında gökyüzü

Karanlık. Akşam yemeği çoktan geldi ve geçti ve gece yarısını çoktan yarıladık.

Buz koridoru boyunca ve bir sonraki köşeye doğru gizlice ilerlerken adımlarımı yumuşak tutuyorum. Teknik olarak, kraliyet kanadından uzaklaşıyorum. Ama eğer haklıysam, diğer tarafta bir yerde başka bir giriş olabilir. Sadece ihtiyacım olan-

"Neden sıkıcı vardiyayı almak zorundaydık ki?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

İlerideki köşeyi dönünce başka bir ses cevap veriyor: "Sıkıcı bir vardiya değil. Kraliyet kanadını korumak büyük bir onurdur."

"Ama ziyafet salonunu korumak çok daha eğlenceli. Gecenin bu saatinde her şey gerçekten ilginleşmeye başlar."

Lanet olsun.

Bu iki muhafız zaten kraliyet kanadının girişinde konuşlanmış olanları rahatlatmak için geliyorlar. Ve oraya ulaşmak için bu koridordan geçmeleri gerekiyor. Şu anda içinde bulunduğum koridordan. Aslında içinde bulunmamam gereken koridor.

Kafamı bir o yana bir bu yana savururken kafatasımın içinde alarm zilleri çalıyor. Gardiyanlar beni fark etmeden önce ıssız odaya geri dönemeyecek kadar uzaktayım. Ve bu koridorda arkasına saklanabileceğim hiçbir şey yok. İçindeki tek şey tavandaki ışık mücevherleri. Masa yok. Süsleme yok. Halı bile yok.

Bakışlarım koridorun ilerisindeki kapalı bir kapıya takılıyor. Eğer kilitli değilse, oraya ulaşabilir ve muhafızlar köşeyi dönmeden hemen önce odaya girebilirim. Değilse, öldüm demektir.

Ona doğru koşuyorum.

İkinci muhafız, "Kraliyet kanadını korumak için olaysız bir geceyi Kızıl El tarafından öldürülmeye tercih ederim," diyor.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyor.

Neredeyse köşeye vardılar.

Koridordan onlara doğru hızla ilerlerken kalbim kaburgalarımına çarpıyor. Artık ya hep ya hiç. Eğer kapıdan geçmeyi başaramazsam, onlara kaçamayacak kadar yakın olacağım. Kapının kilidi açılmalı. Lütfen Mabona, kapının kilidi açılmalı.

"Gerçekten Kızıl El'in kalabalık bir ziyafete gizlice girip insanları öldürmeye başlayacağını mı düşünüyorsun?" diye cevap veriyor ilk muhafız.

Hemen köşede.

Kendimi kapıya kadar olan son mesafeye atıyorum.

"Bence sarayın içinde çok fazla boğaz kesildi ve bir sonrakinin benimki olmasını istemiyorum."

Elim kapının koluna dolanıyor ve kapıyı çekip açarken aynı nefeste aşağı itiyorum.

Hiçbir dirençle karşılaşmayınca içime bir rahatlama çöküyor.

Eşikten atlayarak kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Ve bir çift altın gözle yüz yüze geliyorum.

Kalbim durdu.

Draven Ryat haritalarla kaplı bir masanın diğer tarafında durduğu yerden şok içinde geri çekiliyor. Bana bakarken tüm yüzünde sersemlemiş bir inançsızlık ifadesi belirliyor.

Ağzımı açıyorum.

Draven odanın öbür ucuna fırlarken siyah kanatları parlıyor.

Draven bir elini ağzımın önüne kapatıp beni duvara doğru ittiğinde kalbim tekrar harekete geçiyor ve sertçe çarpıyor. Ön kolu köprücük kemiklerimi kavrayarak beni duvara sabitliyor, diğer eli ise ağzımın üzerinde sıkıca duruyor.

"Burada riskin daha yüksek olduğunu düşünmüyor musun?" diyor ilk muhafız kapının hemen diğer tarafından.

"Hayır. Kızıl El asla İmparator ve İmparatoriçe'ye suikast düzenleyecek kadar aptal olmaz. Onlarla yüz yüze gelirse katledileceğini biliyor."

"Umarım öyledir."

"Umuda gerek yok. Burası saraydaki en güvenli yer." "Yine de sıkıcı."

"Şimdi sen sadece..."

Koridorda gözden kaybolduklarında sesleri giderek azalıyor.

Hâlâ duvara yaslanmış halde Draven'ın artık öfkeli olan gözlerine bakıyorum. Elini bırakmadan önce birkaç saniye daha ağzımın üzerinde tutuyor. Ama geri adım atmıyor. Ön kolunu göğsümden de çekmiyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor bana.

Kendimi duvardan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o sadece ön kolunu vücuduma daha sert bastırıyor ve beni daha sıkı bir şekilde hapsediyor.

"Ne yapıyorum *ben* burada? *Senin* burada ne *işin* var?" Karşı çıkıyorum.

Serbest elini haritalarla kaplı masaya doğru uzatıyor. "Çalışıyorum. Şimdi şu lanet soruya cevap ver."

Ona burada gerçekten ne yaptığımı söyleyemeyeceğim için, "Kaçmaya çalışıyordum!" diyorum. Yalanı yutturmak için dişlerimi gıcırdatıyor ve ona kızgınlıkla bakıyorum. "Ama her yerde gardiyanlar var. Yarım saattir koridorlarda koşuyorum, merdivenlerden inip çıkıyorum ama yine de bir şekilde bu lanet kalenin derinliklerine inmeyi başarıyorum."

"Tabii ki var! Ne olacağını sanıyordun ki? Öylece çıkıp gidebileceğini mi?" İnançsızlıkla başını bana doğru sallıyor. "Odadan nasıl çıktın ki?"

Göz temasını keserek başımı yana çeviriyorum ve inatçılık ettiğimi düşünmesini sağlamak için çenemi sıkıyorum.

Eli boğazımdan yukarı kayıyor ve sonra çenemin altında kilitleniyor. Sıkı bir tutuşla başımı geriye çeviriyor, böylece tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Cevap ver bana, küçük asi. Yoksa bu senin için çok uzun bir gece olacak."

"Bir kadın temizlik yapmaya geldi," diye yalan söyledim. "O banyoyu temizlemekle meşgulken gizlice çıktım."

Nefesinin altında küfrediyor. Yalanlarıma gerçekten inandığından emin olmak için ağzımı açıyorum ama daha sesim çıkmadan Draven aniden çenemi bırakıyor ve avucunu tekrar ağzımın üzerine bastırıyor. Tutuşunun altında debeleniyor ve duvara doğru kıvranıyorum.

Draven bana sert bir bakış atıp başını sallıyor. İfadesinde beni sessizliğe ve hareketsizliğe iten bir şey var.

Birkaç saniye sonra kapıdan belli belirsiz ayak sesleri duyuluyor.

Farkına varıyorum.

Tabii ya. Görevden alınan iki gardiyan. Bir sonraki görev yerlerine ya da her ne yapıyorlarsa ona gitmek için buradan geri dönüyorlar.

Ayak sesleri artık duyulmadığında, Draven sonunda elini ağzımdan çekiyor ve ön kolunu köprücük kemiklerimden indiriyor. O yarım adım geri çekilirken ben de ellerimi buruşuk kıyafetlerime sürterek orada sakladığım eldiven ve galoşların hâlâ yerinde olduğundan emin oluyorum.

Sinirli bir şekilde iç çekerek parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bana bıkkın bir bakış atıyor. "Sana odanda kalmanı söylediğimi sanıyordum."

"Ve gerçekten bunu yapmamı mı bekliyordun?" Karşılık veriyorum. Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum, öfke ve hayal kırıklığı benim de içime işliyor. "Emirlerine itaat edeceğimi ve kaçmaya çalışmayacağımı mı sandın?"

"Senin büyüü boşaltmıyorum. Yakanı çıkardım. Deniyorum-"

"Beni kölen yaptın, Draven! İşler zora girdiğinde, yine de o demir tasmayı boğazıma kilitledin ve sihrimi bedenimden emdin."

"Bak, ihanete uğramış hissetmeni anlıyorum."

"Öyle mi? Bu kadar derinlemesine aldatılmanın nasıl bir his olduğunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Aldatılmak hakkında konuşmak ister misin?" Gözlerinde acı titreşiyor. Onu daha derin bir şey takip ediyor. Daha çok acı gibi bir şey. "O yeraltı ormanında kendimi nasıl hissettim sanıyorsun? Beni gerçekten istediğin için becermediğini fark ettiğimde ne hissettim sanıyorsun? Her şeyin bir rol olduğunu. Beni gerçekten istemediğini. Beni sadece yüzüğü benden çalmak için bir oyalama aracı olarak becerdiğini."

Sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

Onun bakış açısından bunun nasıl görüldüğünü fark etmemiştim bile. Yaptığım şeyden sonra, elbette her şeyin kurnazca bir aldatmaca olduğuna inanıyor.

Ama onu nehir kenarında becermek planın bir parçası değildi. Plan her zaman onu o yapışkan bitki yapışkanıyla ıslatmak ve nehirde kıyafetlerini çıkarmasını sağlamaktı, böylece yüzüğü keseden çalabilirdim. Başka bir şey değildi.

Onunla yattım çünkü istiyordum. Sadece istediğim için, bunu yapmak planımı riske atsa bile.

Draven'a bakarken göğsüm inip kalkıyor. Kelimeler dilimin ucunda, ama nedense kendimi onları söylemeye zorlayamıyorum. Gerçeği bilmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Biz hâlâ düşmanız. Ben hâlâ onun kölesiyim. Ve hâlâ insan direnişinin Buzyürek Hanedanlığı'na karşı yıkıcı bir soygun yapmasına yardım ederek onu mahvetmeyi planlıyorum.

Birbirimize karşı zaten çok karmaşık olan hislerimiz her şeyi daha da kötüleştirecek. Sonunda ağzımı tekrar kapatıyorum.

Draven kendini toparlamak istercesine derin bir nefes alıyor. Sonra yarım adım daha geri çekilerek aramıza daha da mesafe koyuyor. Ve tekrar konuştuğunda, sesinde ya da yüzünde o yoğun duygulardan eser yok.

"Beni dinleyin. Bu mahkeme acımasızdır. Senin bile bilmediğin şekillerde. Bu yüzden kurallarına uymalı ve odalarımızda kalmalısın. Dışarıda olduğumuzda da uslu durmalısın." Uzanıp çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor ve başımı geriye yatırıyor, böylece bakışlarımı tutarken tek görebildiğim onun ciddi gözleri oluyor. "Kapalı kapılar ardında beni hor görmen umurumda değil ama burada, insanların görebileceği bir yerde kölemmişsin gibi davranmalısın."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve söyleyeceğim her kelimedede ciddi olduğumu anlaması için ona ters ters bakıyorum. "Asla senin kölen olmayacağım."

Ciğerlerinden sinirli bir nefes kopuyor. Birkaç saniye boyunca içten içe bir şeyler tartışıyor gibi görünüyor. Sonra bir kez daha iç geçiriyor, bu seferki kızgınlıktan çok yorgun bir ses. Beni kolumdan tutup kapıyı iterek açıyor ve koridora doğru yürürken beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

"Benimle gel."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İlk başta beni odasına götürüp oraya kilitleyeceğini düşündüm. Ama bunun yerine bana zemin kata kadar eşlik ediyor. Ana salonlar yerine dar hizmetli koridorlarından geçerken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor ve ifadesi de hiçbir şey ele vermiyor.

Onu bir türlü anlayamıyorum. Beni kaçmaya çalışırken yakaladığında öfkelenmesini beklerdim. Ve evet, bir dereceye kadar kızgındı. Ama her şeyden çok güvenliğim için endişeleniyor gibiydi. Anlamadığım şey de bu. Eğer beni gerçekten önemsiyorsa, neden kaçmama *izin vermedi*?

Sanki tamamen farklı iki yönü varmış gibi. Icehearts'ın her sözüne itaat eden Dehşet Lejyonu'nun acımasız Komutanı. Ve çok dolambaçlı bir şekilde beni bu kaderden kurtarmaya çalışan kişi. Görünüşe göre beni bunu yapacak kadar önemsiyor. Keşke nedenini bilseydim.

"Beni dikkatle dinle," diyor Draven seyahat ettiğimiz hizmetkârlar koridorunun sonundaki sade bir kapının önünde dururken. Gözlerini bana dikerken çok ciddiydi. "Birazdan göreceklein çok zor olacak ama onların dikkatini çekecek herhangi bir ses çıkarmamalısın. Eğer yaparsan, kalmamızı isterler. Ve bunu gerçekten istemezsin. Özellikle de şu anda tasmayı takmadığın için."

Sözleri, ses tonundaki ciddiyetle birleşince içimde bir alarm fişegi çıkıyor. O kapının diğer tarafında her ne varsa gerçekten korkunç olmalı.

"Anlıyor musun?" Draven talep ediyor.

Dehşet yine içimi kaplıyor ama başımı sallarken bakışlarını tutuyorum. "Evet."

Sanki uyarısının önemini gerçekten anladığımdan emin olmak istercesine birkaç saniye daha gözlerini benden ayırmıyor ve başıyla bana karşılık veriyor. Sonra tutamağa uzanıyor. Dikkatli hareketlerle

yavaşça aşağı itiyor ve kapıyı küçük bir aralıkla açıyor. Sonra küçük aralıktan bakabilmem için bir adım öne çıkmamı işaret ediyor.

Yaklaştığımda göğsümde endişeli bir yılan gibi kıvrılıyor. Kendimi belli bir açıyla konumlandırdıktan sonra kapıdaki çatlaktan içeri bakıyorum.

İlk başta, bakmam gereken şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Draven burada korkunç bir şey varmış gibi konuşmuştu ama bu sadece bir ziyafet.

Kapının diğer tarafındaki oda, tıpkı kalenin geri kalanı gibi beyaz buzdan yapılmış ve faeligh mücevherleri tavanı yıldızlar gibi kaplıyor. Beyaz masa örtüleriyle örtülü masalar zemin boyunca düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve gümüş şamdanlar duvarları kaplamış. Masaların üzerindeki gümüş mumluklarla birlikte odayı sıcak bir ışıkla boyuyorlar.

Bakışlarımı masalarda oturan insanların üzerinde gezdiriyorum. Çeşitli renklerde güzel giysiler giymiş ejderha şekil değiştirenler yüzlerinde gülümsemelerle yemek yiyor ve konuşuyorlar.

Kafamın içinde bir karmaşa dönüyor. Draven'ın beni soluk soluğa kalmamam için uyarmasını gerektirecek kadar korkunç olan şey neydi?

Masalar yüksek masayı işaret eden bir düzende yerleştirilmiş. Bakışlarımı oraya doğru kaydırıyorum.

Jessina ve Bane Iceheart orada kendi özel masalarında oturuyorlar. Her zamanki gibi gümüş renginde giyinmişler ve devasa kanatları sergileniyor. Jessina gülüyor ve sonra bir şey söylemek için eğilirken elini Bane'in koluna koyuyor. O da ona gülümsüyor.

Sonra bakışlarım kısa masalarının iki yanındaki boşluklara kayıyor.

Ve kalbim duruyor.

Draven'ın uyarısını hatırlayıp ağzımı kapatmadan önce bir nefes boğazımın yarısına kadar geliyor ve ses dudaklarımdan çıkmadan kesiliyor.

Iceheart'ların masasının iki yanında diz çökmüş iki kişiye bakarken acı, dehşet ve tam bir kalp ağrısı sıcak bir bıçak gibi göğsüme saplanıyor.

Isera ve Alistair.

Her ikisi de gerçek kıyafetlerden çok iç çamaşırına benzeyen gümüş giysiler giyiyor ve neredeyse yarı çıplak kalıyorlar. Demir yakaları bir zincirle yerdeki bir halkaya kilitlenmiş, bu halka onları hafifçe öne eğilerek diz çökmeye zorlayacak kadar sıkı ve elleri arkadan zincirlenmiş.

Bakışlarımı yüzlerine kaydırduğımda artık nefes aldığımı bile sanmıyorum.

Renklerine bakılırsa demirden yapılmış gibi görünen metal göz bağları ve ağızlarının içinde bir tür mekanizma var. Dışarıda kayış ya da başka bir şey yok ama dişlerinin arkasında ağızlarını açık tutmaya zorlayan bir tür metal halka var gibi görünüyor. Hiç şüphe yok ki Iceheart'lar istedikleri zaman büyülerini boşaltabilsinler diye.

Onlara bakarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Diz çökmüş, yarı çıplak, kelepçeli, tasmalı, gözleri bağlı ve ağızlarını kapatamıyorlar. Karşı koymak bir yana, etraflarında neler olduğunu bile göremezken, onlara bakıp istediklerini yapabilecek insanlarla dolu devasa bir odanın tam ortasında.

Yanımda Draven yavaşça kapı koluna doğru uzanıyor ve sonra kapıyı tekrar usulca kapatıyor. Orada öylece durup önümdeki kapalı kapıya bakıyorum. Diğer tarafta gördüğüm dehşet sonsuza dek zihnime kazındı.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Sonunda bastırdım. Fısıltıyla nefes arası bir şey gibi çıkıyor.

"Onları kırıyorlar," diye cevaplıyor Draven.

Sesi tüm duygulardan yoksun. Bakışlarımı kapıdan ayırıp ona bakıyorum. Bir kez daha, yüzündeki ifade hiçbir şeye ihanet etmiyor. Sadece bakışlarımı tutuyor, gözleri ciddi.

"Yaptıkları şey bu," diye devam ediyor. "Yeni yaşam kölelerine alıştıkları ilk birkaç hafta ya da ay, hatta bazen yıllar. Fae hala karşı koymaya çalıştığında. Hala direnmeye çalışırlar. Sonunda kırılmadan ve itaatkâr küçük köleler haline gelmeden önce, sadece işkenceyi ve aşağılanmayı durdurmak için."

"Bunu Kefaret Duruşmalarını kazanan tüm fae'lere mi yapıyorlar?" "Evet."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki artık onu zar zor duyabiliyorum. Başımı çevirip tekrar kapalı kapıya bakıyorum, sanki Isera ve Alistair'in çektiği işkenceyi bizi ziyafet salonundan ayıran soluk ahşaptan bile görebiliyormuşum gibi.

Yumuşak parmaklar çenemde beliriyor ve başımı tekrar öne bakacak şekilde geriye çeviriyor. Bunu yaptığında, Draven'ın orada, öncekinden daha yanımda durduğunu görüyorum. Elini çenemde tutuyor ve bakışlarını gözlerimden ayırmıyor.

"Sana bunu neden gösterdiğimi anlıyor musun?" diye soruyor.

Zihnim dönüyor, bu yüzden zamanında bir cevap formüle etmeyi başaramıyorum. Saniyeler geçtikçe Draven benim yerime soruyu yanıtlıyor.

Boşta elini kaldırarak kapıyı işaret ediyor. "Benim de sana yapmam beklenen şey *bu*."

Kalbim panik içinde sarsılıyor.

Sanki bir sonraki sözlerini gerçekten duymam ve anlamam gerekiyormuş gibi çenemi daha sıkı kavlıyor.

"Yani seni çoktan kırmışım gibi davranmalısın. Anlıyor musun?" Gözleri ruhumu yakıyor. "Eğer seni kırmayı başaramadığımı düşünürlerse, hevesle seni kendileri kırmaya çalışacaklardır. Ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kararsız bir nefes çekiyorum.

"Öyleyse benden istediğin kadar nefret et, küçük asi. Ve benimle özel hayatında istediğin kadar savaş. Ama burada, halkın içinde, sanki ben senin Tanrınmışım gibi davranmalısın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Draven'ın odasına döndüğümüzde ve o ön kapıyı arkamızdan kapattığında kulaklarım hâlâ çınlıyor. Başımı duvara çarpıp kafatasımı çatlatan büyük bir patlamayla vurulmuş gibi hissediyorum. Iceheart'ların acımasız olduğunu biliyordum ama bunu hiç beklemiyordum.

"Neredeler?"

Kelimelerin ağzımdan çıktığını fark etmem birkaç saniye daha sürdü. Başımı hızlıca sallayarak yaşadığım şoku ve korkuyu üzerimden atmaya çalışıyorum. Kendimi toparladıktan sonra, birkaç adım ötede duran ve okunamayan gözlerle beni izleyen Draven'a dönüyorum.

"Draven." Onunla gözlerimi kilitlediğimde sesim çelikleşiyor. "İsera ve Alistair'i herkesin içinde bu şekilde küçük düşürmedikleri zaman nerede tutuyorlar?"

Çenesini sıkıyor ve bir saniye boyunca sessizce beni izliyor.

"Kulübede," diye cevap veriyor sonunda. Ve ben daha tek bir kelime bile edemedim, "Ama oraya gitmiyorsun," diye ekliyor.

"Onları görmem gerek!" İtiraz ediyorum. "Onlarla

konuşmam gerek." "Ne diyeceksin? *Orada mı kalayım?*"

Alaycı sözleri bir tokat gibi çarptı yüzüme. Çünkü ben de tam olarak bunu söylemeyi planlıyordum.

İki elini saçlarının arasında gezdirirken, bana bıkkınlık dolu bir bakış fırlatarak sinirli bir nefes verdi. "Onlara bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Söyleyeceğin tek şey *seni* tehlikeye atmak olur."

"Neyden?" Ben de karşılık verdim.

"Herkesten!" İleri doğru iki güçlü adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. "Dikkatli olmalısın. Bu saraydaki herkes onlar için çalışıyor." Gözleri hayal kırıklığıyla yanarken, gözlerini bana kilitliyor ve omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

omuzlar. "Sözlerimi dinleyin. Buradaki *herkes* onlar için çalışıyor. Bu yüzden gizlice çıkmaya çalışma, görünme ve kimseyle konuşma."

Böyle bir söz vermeye hiç niyetim yok, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. Bir elimi kaldırarak ziyafet salonunun genel yönünü işaret ediyorum. "Önceki hayatındaki kölene de böyle şeyler yaptın mı?"

"Evet, benden beklenen bu" diye cevap verirken ses tonunda hiç duygu yoktu. Sonra bir anlığına gözlerinde acı beliriyor ve ekliyor: "Ama bunu sana yapmak istemiyorum. Yapamam. O yüzden lütfen onların dikkatini çekecek aptalca bir şey yapma."

Ve işte yine beni gerçekten önemseydiğini düşündüren şeyler söylüyor. Ama hala bana bunun için bir sebep vermiyor. Ya da bana yardımcı olabilecek tek şeyi yapmıyor, yani kaçmama izin vermiyor. Ama şu anda bu tehlikeli konuya girmemeye karar veriyorum. Hâlâ ilk fırsatta Isera ve Alistair'i bulmak için gizlice kaçmayı planlıyorum, bu yüzden Draven'ı fazla şüphelendirmeyi göze alamam.

Gözlerimi kısarak yüzündeki gergin ifadeyi inceliyorum ve onun yerine soruyorum: "Her zaman böyle midir? Aşağılanma ve zalimlik?"

"Evet. Fae ejderha binicileri tarafından bok gibi muamele gördükleri için, şimdi size karşı acımasız davranarak teraziyi dengelemek istiyorlar."

"Ama *biz* hiçbir şey yapmadık. Isera ve Alistair bunların hiçbirini yapmadı."

"Biliyorum. Ama umurlarında değil." Yüzünde bir an için gerçek bir nefret belirliyor ve elini yumruk yapıyor. "Onlar için geçmişte işledikleri suçlar şu anda yaptıklarını haklı çıkarmak için yeterli."

"*Onlar deyip* duruyorsun. Katılmıyor musun?"

Bana sert bir bakış attı. "Öyle olsaydı, seni bundan kurtarmaya çalışmazdım, değil mi?"

Ani bir hüsrana patlaması ruhumu parçalıyor ve sonraki kelimelerim bir çılgılık gibi çıkıyor. "Peki neden onlara hizmet ediyorsun?" Ona bakarken öfkeyle kollarımı iki yana açıyorum. "Onları hor gördüğünü söyleyebilirim! Yaptıkları şeyi küçümsüyorsun. Öyleyse neden hala onların emirlerini yerine getiriyorsun?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. İçini çekerek başını sallıyor ve gidecekmiş gibi arkasını dönmeye başlıyor.

Elim dışarı fırlıyor ve kolundan tutup yüzüme bakması için geri çekiyorum. "Hayır! Yapma bunu. Cevap vermeye başlama ve sonra yarı yolda fikrini değiştirme. Bunu hep yapıyorsun. O yüzden bir kez olsun cevap ver! Neden onlara hizmet ediyorsun?"

Yüzünde öfke parlıyor. "Çünkü başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır!"

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrin yok." Yüzündeki öfke, ifadesi tekrar okunamaz hale gelmeden önce bir saniyeliğine yakıcı bir acıya dönüşüyor. Çenesini sıkarak elini büküyor ve kontrollü bir nefes alıyor. "Onları benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun. Daha önce neler yaptıklarını. Bana yaptıklarını. Ve diğerlerine."

"Sen sadece bir korkaksın!"

Yüzünde bir anlığına acı belirdi.

Ve ben hemen sözlerime pişman oluyorum. Çünkü o haklıydı. Bundan önce neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Onu güç karşılığında tüm klanına ihanet etmeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama ben daha lafımı geri alamadan, yüzündeki o incinmişlik ifadesi kayboluyor ve onun yerine yüzüne meydan okuyan bir gülümseme yayılıyor.

"Güzel," diyor, bir adım daha yaklaşırken dudaklarında hâlâ o sırıtış var. "İşte aradığım o keskin dil ve ateş. Buraya geri döndüğümüzde o kadar ıssız görünüyordun ki temelli sönmüş olabileceğinden endişelendim." Bir elini kaldırarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Hâlâ orada olduğunu gördüğüme sevindim."

Şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Beni tuzağa mı düşürüyordu? Tüm bu konuşma, Isera ve Alistair'i gördükten sonra hissettiğim panik ve dehşetten kurtulmamı sağlamak için bir oyun muydu? Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama eğer öyleyse, kesinlikle işe yaradı.

Başparmağını tekrar alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde içimde yasak bir arzu dalgalanıyor.

Elini tokatla uzaklaştırıyorum.

Gözleri parlıyor ve o şeytani sırıtışı genişliyor. "Güzel. Benden nefret et. Benimle savaş. Bütün hıncını benden çıkar."

Zırhının yakasından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum, bu sırada benim ağzımdan da meydan okumayla dolu bir sırıtma yayılıyor. "Bu dileğine pişman olacaksın. Çünkü bu duvarların içinde senin en kötü kâbusun olacağım ve kendi kişisel Cehennem Kraliçenin önünde eğilene kadar durmayacağım."

Parmaklarını dudaklarımdan aşağı kaydırıp boğazımın etrafında dolaştırıyor. Ağzını benimkinin üzerine eğip dokunmaktan çekinirken vücudumda bir ürperti dalgalanıyor. Ve konuştuğunda, nefesi dudaklarımı öyle bir okşuyor ki, omurgamda zevk kıvrımları oluşuyor.

"Bu duvarların *dışında* ben senin Tanrınmışım gibi davrandığın sürece, buradaki cehennemine hoş geldin diyorum, küçük asi."

"Anlaştık."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Anlaştık."

Ama o dışarıda Kızıl El'i avlarken burada kalacağıma dair söz vermedim. Çünkü yardım etmek için bir direnişim var.

Savaşmamı mı istiyor? İyi o zaman. Savaşacağım. İnsan direnişinin bu soygunu gerçekleştirmesine ve Buzyürek Hanedanlığı'nı sakatlamasına yardım edeceğim.

Sonra da Isera ve Alistair'i alıp buradan mümkün olduğunca uzağa gideceğim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kalenin geri kalanı uyurken gizlice dışarı çıkma fırsatını bulmam iki günümü aldı. Draven gece yarısı ortadan kayboldu, muhtemelen Kızıl El'in avıyla ilgili bir şeydi ve bir saat önce odalarımızdan ayrıldı. Ben de kısa süre sonra çıktım ama kapı yerine odamın penceresinden.

Kulübeler olarak bilinen bölüme olan son mesafeyi kapatırken kalbim göğsümde çarpıyor. Hizmetçilerden birini bana yerini söylemeye ikna etmek için sihrimi kullanmak zorunda kaldım ama şimdi buradayım ve neden köpek kulübesi dendiğini hâlâ anlamış değilim. Zemin katta, sarayın dış duvarının hemen yanında yer alıyor, bu yüzden kalenin yanından aşağı tırmanmam ve ardından kısa bir mesafe ötedeki koridordaki bir pencereden içeri girmem gerekti.

Kapıya doğru ilerlerken bakışlarımı ileri geri hareket ettiriyorum. Ama beni şaşırtan şey, burada hiç muhafız olmaması. Yine de içeride olabilirler ve kontrol etmem için kapıyı açmaktan başka bir yol yok.

Sade kapının önünde durup derin bir nefes alıyorum. Sonra kolu aşağı itiyorum. Yavaşça.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Ama alarm çalmıyor.

Kapıyı dikkatlice aralayıp içeri bakıyorum. Gardiyan yok. Omzumun üzerinden son bir kez baktıktan sonra kapıdan içeri süzülüyorum ve arkamdan kapatıyorum.

Diğer tarafta beni kafeslerle dolu bir oda karşılıyor. Olduğum yerde duruyorum.

Kafesler. Hücre değil. *Kafesler*. Hiçbiri bir yetişkinin dik durabileceği kadar büyük değil. Korku ve öfke damarlarımda dolaşırken onlara bakıyorum.

Tüm odada sadece bir fener var ve o da kapıya yakın bir yerde, bu yüzden odanın geri kalanı karanlık gölgeler içinde kalıyor. Ama gözlerimi kısarsam

Tam önümdeki en yakın iki kafeste oturan iki kişiyi seçebildiğimden oldukça eminim.

İçimdeki duygu fırtınasını bastırarak onlara doğru ilerliyorum. Ben yaklaştıkça, ilk kafesteki adam başını kaldırıyor.

Bir çift turuncu ve yeşil göz ve bir tutam kıvrıcık sarı saç buluşuyor Ben.

Alistair.

Beni görünce şokla geri çekildi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. halüsinasyon görüp görmediğini anlamaya çalışıyor.

"Selena?" diye bastırıyor, sesi boğuk. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Nasıl geldin buraya? Draven nerede?" Sonra yüzünde bir şüphe beliriyor ve gözlerini bana diyor. "Bu bir tuzak mı?"

Kafesinin önünde durup onu incelerken kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Kefaret Denemeleri sırasında Alistair'le aramızda kesinlikle bir aşk yaşanmamıştı. Bana göre o bir zorba ve her zaman da öyle oldu. Seelie Sarayı'nda geçirdiğim onca zaman boyunca onu sadece kötü davranırken ve diğer insanların kendilerini küçük, zayıf ve değersiz hissetmelerini sağlayacak şeyler yaparken gördüm. Ama önceki davranışları ne olursa olsun, *bunu* hak etmiyor.

Kafesin arka tarafında, kapıyı tam olarak görebileceği bir yerde oturuyor. Üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırına benzeyen o dar şort var. Üzerini örtmek için sahip olduğu tek şey ince bir battaniye. Onu da çıplak sırtını yaslandığı kafesin demir parmaklıklarından koruyacak şekilde omuzlarına örtmüş. Dizlerini göğsüne çekerek oturmuş, battaniyenin kalan parçalarıyla vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını sarmaya çalışıyor.

Bana bir soru sorduğunu hatırlamam bir saniye daha sürüyor. Kalbimi boğan acıyı engellemeye çalışırken, kafesinin üzerine çıkmak yerine önünde dizlerimin üzerine oturacak şekilde çömelıyorum.

"Draven Kızıl El adında bir insan isyancıyı avlamaya gitti," diye cevap veriyorum. "O gittikten sonra gizlice kaçmayı başardım."

Bakışlarımı Alistair'inkinin hemen yanındaki kafese kaydırıyorum.

Ve engellemeye çalıştığım o acı, göğsüme inen bir darbe gibi tekrar yüzüme çarpıyor.

Isera kafesin arka tarafında, Alistair ile aynı şekilde oturuyor. Omuzlarında ince bir battaniye ile oturuyor.

Dizlerini göğsüne kadar çekmiş ve sırtını demir parmaklıklara yaslamış. Ayrıca hala sadece iç çamaşırına benzeyen giysiler giymiş durumda.

Ama Alistair'in aksine bana bakmıyor. Sadece odanın karşısındaki beyaz buzdan duvara boş boş bakıyor. Uzun siyah saçları yüzünün etrafında koyu renk perdeler gibi sarkıyor ve mavi gümüş gözlerinde hiçbir yaşam belirtisi yok. Göğsünün inip kalktığını göremeseydim, neredeyse öldüğüne inanacaktım.

"İsera," diyorum usulca.

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor. Beni duyduğuna dair herhangi bir işaret bile göstermiyor.

Yutkunarak bakışlarımı tekrar Alistair'e çeviriyorum. "Nasılsın? yukarı?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi tokatlamak istiyorum. İçinde Aptalca sorular tarihinde, bu soru kesinlikle ilk onda yer almalı. Alistair kaşlarını çatarak aşağıya doğru çeker. "Ne düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum ve bunun aptalca bir soru olduğunun ben de farkında olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Sonra bakışlarım tekrar İsera'ya kayıyor. O hala cevap vermiyor. Sadece orada oturuyor, duvara bakıyor.

Alistair, "Bize tasmaları taktıklarından beri böyle," diye ekliyor. Gözleri bir anlığına yumuşuyor ve bir iç çekiyor. "Son Kefaret Denemeleri'ni kazandıktan sonra annesine gerçekte ne olduğunu öğrendiğinden beri."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmıyor." Yumuşaklık yerini yoğun bir tiksinti parıltısına bırakıyor. "Buzyürekler geldiğinde, karşı koymaya bile çalışmıyor. Ne isterlerse yapmalarına izin veriyor. Sanki oyuncak bir bebekmiş gibi."

"Belki de o..." Ani bir farkındalık beni vurduğunda dehşet üzerime çöküyor. "Oh Tanrıça yukarıda. Klostrofobik. Yoğun klostrofobik."

Kefaret Denemeleri sırasında o tünelden sürünerek geçmek zorunda kaldığımızda yaşadığı korkuyu hatırlayarak, bakışlarımı hızla ona geri çeviriyorum ve cevap vermesini, bana bakmasını ya da herhangi bir şekilde korkusunu giderme teklifimi duyduğunu kabul etmesini sağlamaya çalışıyorum. Ama o sadece odanın diğer tarafındaki buzdan duvara bakmaya devam ediyor. Genelde bu tür şeyleri sadece karşımdakinin izni varsa yaparım, ancak onun bu şekilde ilişkisini kesmesine neyin sebep olduğunu bildiğimden, meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim.

Tasma takmadığım için büyümü çağırıyorum ve göğsündeki kemik beyazı korku kıvılcımına doğru i t i y o r u m . Bir orman yangını gibi alev almasını bekliyordum. Ama büyük bir şokla, öyle olmadığını gördüm.

Aslında, orada bile değildi.

Tamamen sersemlemiş bir halde, sihrimi bırakıyorum ve sadece ona bakıyorum. Klostrofobik hissetmiyor mu? Ama o zaman neden bu kadar katatonik?

Başım Isera'ya dönük olduğu için büyümü kullandığımı göremeyen Alistair, sanki onun korku içinde kaybolmadığını daha önce doğrulamamışım gibi cevap veriyor.

"Sadece bu kafeslerin içindeyken değil," diyor. "O her zaman böyle." Bir iç çekiş ile mizahsız bir eğlence nefesi arasında bir şey çıkarıyor. "Bir de *şu* var."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, arkamdaki köşede duran kafese doğru başını salladığını görüyorum. Arkamı dönüyorum.

Orada üçüncü bir kişinin oturduğunu görünce şok geçiriyorum.

Akan kahverengi saçları, pembe ve mor gözleri, yanağında ve çenesinde bir yara izi olan muhteşem bir kadın kafesin ortasında oturuyor.

Çenem düşüyor. "Lavendera?"

Lavendera Dawnwalker beyaz buz zeminde bağdaş kurmuş, ellerini kucağına koymuş oturuyor. Boğazında da bir tasma var ama Isera ve Alistair'in aksine, Kefaret Denemeleri'nde bizimle yarışırken giydiği kıyafetleri giyiyor. Ve her zamanki gibi, sanki gerçekten burada değilmiş gibi boşluğa bakıyor.

Ancak adının söylenmesiyle başını tekrar aşağı eğiyor ve bakışlarını tavanın baktığı kısımdan kaydırıp bana diyor. Birkaç saniye boyunca yüz hatlarında o boş ifade kalıyor. Sonra birkaç kez sertçe göz kırpmıyor ve gerçeklik ona geri dönüyor gibi görünüyor.

"Selena?" diyor. Gözleri gerçek bir şoka benzeyen bir şekilde açılıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne mi yapıyorum?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "*Sen* ne yapıyorsun? burada ne yapıyorsun?"

Kefaret Duruşmaları'nın sona ermesinden bu yana geçen iki hafta içinde olan her şeyi anlatıyormuş gibi güzel yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirirken başını yana eğiyor.

"Buzyürekler beni almak için geri döndüler," diyor sonunda. Dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. "Ağaç büyüsünün serbestçe dolaşmasına izin vermeyecek kadar önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Çok *tehlikeli* demek istiyorsun,"
diyorum. Dudaklarındaki o acı
gülümseme genişliyor.

"Yani evet," diyor Alistair arkamdan. Sesinde acı bir alaycılık ve
bıkkınlık var. "Nasıl olduğumu mu soruyorsun? Tamamen katatonik olan bir
kişi var ve bir diğeri ya orada oturup boşluğa bakıyor ya da buranın ne kadar
kalabalık olduğu konusunda çılgık atıyor."

Lavendera'nın gözlerinde keskin bir parıltı beliriyor. "*Burası*
kalabalık." "Ne olursa olsun, ikiniz de karşı koymak için bir şey
yapmıyorsunuz." "Çünkü bu *anlamsız*."

Bize son sözünü söylerken sesinin keskinliği beni hayrete düşürüyor.
Dizlerimin üzerinde kayarak, her ikisini de görebileceğim bir açıda oturacak
şekilde hareket ediyorum. Alistair Lavendera'ya ters ters bakıyor, Lavendera
da ona aynı sertlikte gözlerle bakıyor.

"Iceheart'larla savaşmak anlamsız," diye tersliyor, sesi havada bir kırbaç
gibi şaklıyor. "Onlar çok güçlü. Çok acımasızlar. Çok gaddarlar. Her şeyi
kontrol ediyorlar. Ne kadar yemek yiyebileceğimizi. Ne içebileceğimizi. Kaç
çocuk sahibi olabileceğimizi-"

İçimde bir sarsıntı oldu. "Bekle, ne?"

Bakışlarını bana kaydırmadan önce bir saniye daha Alistair'e bakmaya
devam ediyor ve soruyu anlamamış gibi başını sallıyor. "Ne, ne?"

"Ne demek kaç çocuk sahibi olacağımızı onlar kontrol ediyor?"

Hâlâ kafesinin ortasında bağdaş kurmuş otururken, sanki cevap çok
açıkmiş gibi birkaç dakika sessizce bana bakıyor. Sonra başını eğiyor ve yüz
hatlarında düşünceli bir ifade beliriyor. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?
Gerçekten hiçbir şeyden şüphelenmedin mi?"

"Neyden şüphelenmedim?" Alistair sağımdan sesleniyor, sesi benim
kadar sabırsız çıkıyor.

"Bizi sterilize ettiklerinden."

Midem bulanıyor.

Bir süre için ölü sessizliği sadece duvarın yanındaki tek meşalenin hafif
tıslaması bozuyor. Titrek alevinden çıkan ışık, beyaz buzdan duvarların
üzerinde dans ederek odanın geri kalanına uğursuz gölgeler düşürüyor.

"Ne?" Sonunda sesimi çıkarmayı başarıyorum.

Lavendera ciddi gözlerle bakışlarımı yakalıyor. "Biz her zaman tek çocuk doğurmazdık. Savaştan önce istediğimiz kadar çocuk sahibi olabiliyorduk. Ama bizi Seelie Sarayı'na hapsedtikten sonra, bir çocuk doğurduktan sonra bizi kısırlaştırmaya başladılar."

Buz damarlarıma yayılıyor.

"Neden Seelie Sarayı'ndaki tüm doktorların ejderha değiştirici olduğunu düşünüyorsun?" Sanki bunu hiç düşünmediğime inanamıyormuş gibi başını bana doğru sallıyor. "Anne doğum yaptıktan sonra ona acıyı dindireceğini söyledikleri bir şey veriyorlar. Ama aslında bizi kısırlaştırıyor."

"Neden?" Alistair soruyor. Sesi benim kadar dehşete düşmüş gibi geliyor. "Güçlü büyü kullanıcıları üretmek için."

Sözleri kafatasımda çınlarken mide bulantısı boğazıma kadar tırmanıyor. "Bizi mi yetiştiriyorlar?"

"Evet. Birden fazla çocuk sahibi olmanın kanımızdaki sihri azalttığını düşünüyorlar, bu yüzden o çocuk sihirli doğarsa, o soydaki tüm sihri alacağından emin olmak için sadece bir tane yapmamıza izin veriyorlar.

Kararsız bir nefes alarak elimi ağzıma götürüyorum. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Biz onlar için insan değiliz. Hayvandan daha değersiziz. Kontrol edilecek ve yetiştirilecek bir kaynak.

Ve sonra, Seelie Sarayı'ndan ayrıldığımda çoktan gömdüğümü sandığım asırlık suçluluk duygusu aniden içimde alevleniyor. Çocuğun büyüsunü güçlendirmek için bizi tek çocukla sınırlıyorlar. Bu da sadece doğarak ailemi tamamen yok ettiğim anlamına geliyor. Bildiğimden bile fazla. Sadece ben doğduktan sonra annemi haberi olmadan kısırlaştırdıkları için değil, aynı zamanda sihrimi daha güçlü hale getirdikleri için. Bu da sonuçta ailemin tüm ilişkisini mahvetti.

"Ve ayrıca," diye devam ediyor Lavendera. "*Bütün bir ırkı* tek bir şehirde başka nasıl tutabilirlerdi ki? Eğer birden fazla çocuk sahibi olabilseydik, şehri ve sağlayabileceği kaynakları aşardık."

Dünyanın tüm temelleri yıkılıyormuş gibi hissediyorum. İçimdeki seli umutsuzca engelleyerek, tamamen parçalanmasını ve beni bir daha asla çıkamayacağım kadar çok molozun altına gömmesini önlemeye çalışıyorum. Şu anda bunun tüm sonuçlarını düşünemiyorum. Gerçekten doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Öyle olsaydı, bilirdik. Değil mi?

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" Şu anda kendimi tutmaya çalıştığım için sesim zorlanarak soruyorum.

"Nasıl *bilmiyorsun*?" Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. "Bunu hiç düşünmedin mi? Eğer gerçekten sadece bir çocuk yapabilseydik, türümüzün soyu uzun zaman önce tükenirdi."

"Ama o zaman... şimdi soyumuz tükenmeyecek mi?"

"Çok uzun süre yaşadığımız için, bu biraz zaman alacaktır. Ve sanırım Iceheart'lar akraba evliliği riskini ortadan kaldırdıktan sonra kısıtlamaları kaldırmayı planlıyorlar." Bana yine o mutlak inançsız bakışını atıyor. "Cidden bunların hiçbirini hiç sorgulamadın mı?"

Utanc ve öfke dalgası üzerime çökerken "Hayır," diye çıkışıyorum. Çünkü içten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Bunu sorgulamalıydım. Ama bunun yerine, "Ben... başka şeyler hakkında endişelenmekle meşguldüm. Nasıl hayatta kalacağım gibi. Ve yemek yemek."

Ağzından sert bir kahkaha kaçtı. Sonra da konuyu kabullenmiş gibi başını salladı. "Evet. Bunu böyle yapıyorlar. Dikkatini dağıt-"

Cümlesinin ortasında aniden konuşmayı kesiyor. Gözleri bir saniyeliğine boşluğa düşüyor. Sonra tekrar odaklanırlar. Boğazından bir hırıltı kopuyor ve yerden fırlıyor. Ama kafesin tavanı çok alçak olduğu için, bu sadece kafasını tavana çarpmasına neden oluyor. Çömeliyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor, sonra da bu şekilde eğilerek volta atmaya başlıyor.

"Dur," diye homurdanıyor. "Çok kalabalık. Çok kalabalık amina koyayım."

Ona bakıyorum, davranışındaki ani değişim karşısında tamamen afallamış durumdayım. "Evet, öyle yapıyor," diyor Alistair ve derin bir iç çekiyor.

Lavendera parmaklarını öfkeyle saçlarında gezdirirken volta atmaya devam ediyor. Onu izlerken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Onu bir saniyeden diğerine neyin tetiklediğini bilmiyorum ama sanırım anlıyorum. Eğer gerçekten de insanların söylediği gibi hayatı boyunca dikenli ormanda yaşadıysa, her türlü hapsedilmişlik kalabalık hissettiriyor olmalı. Özellikle de bu.

Bakışlarım hâlâ kafesinde hareketsiz bir şekilde oturup hiçbir şeye bakmayan Isera'ya kayıyor. Sonra Lavendera'ya bir bakış daha atıyorum ve en sonunda bakışlarımı sağımdaki kafeste oturan sarışın ateş silahşörüne çeviriyorum.

Alistair haklı. Kötü durumdayız. Buraya gizlice girdiğimde hem Isera'yı hem de Alistair'i direnişe katabileceğimi düşünmüştüm. Ama görünüşe göre Alistair gerçekten yardım edecek kadar akıllı başında olan tek kişi.

Bu yüzden son birkaç dakika içinde öğrendiğim tüm korkunç şeyleri bir kenara bırakıp görevime odaklanıyorum. Geçmişte olanları değiştiremem. Lavendera'nın haklı olup olmadığından bile emin değilim. Hâlâ sadece onun spekülasyonları. Değiştirebileceğim şeylere odaklanmalıyım. Ki bu da gelecek. Yapacağım son şey olsa bile tüm bu hanedanı alaşağı edeceğim. Bunun için de Alistair'in yardımına ihtiyacım olacak.

Ancak ona döndüğümde, bana kilitlediği yeşil ve turuncu gözlerinde sadece şüphe buluyorum.

"Biliyor musun, soruma hiç cevap vermedin, Ruh Hırsızı," diyor, kendisinin ve arkadaşlarının Seelie Sarayı'nda bana taktıkları lakabı kullanarak. "Buraya nasıl geldin? Eğer Draven'dan gizlice kaçmayı başardıysan, neden kaçmak yerine buraya geldin?"

İçimde bir tereddüt belirdi. Seelie Sarayı'na geri dönmüş olsaydık, Alistair bu kadar tehlikeli bir sır için güveneceğim son kişi olurdu.

Bakışlarım boynundaki tasmaya ve yarı çıplak bedenini saran ince battaniyeye kayıyor.

Kararlılık tereddütlerimi bastırıyor. Alistair ve benim geçmişte farklılıklarımız olmuş olabilir ama şu anda aynı şeyi istiyoruz. Bu yüzden dürüst olmaya karar verdim.

Kaçışımı, insan direnişçilerle buluşmamı ve Buzyürek Hanedanlığı'nı çökertmek için planladığım soygunu anlatırken gözleri açılıyor.

"Seni buradan çıkaracağım," diye bitiriyorum. "Söz veriyorum.

Soygundan sonra hepimizi buradan çıkaracağım. O yüzden dayanmak zorundasın. Sadece bir süre daha." Kafesin arkasında oturmuş, birkaç saniye sessizce beni izliyor. Bir şey söylemesini beklerken kalbim çarpıyor. Bana aptal olduğumu söylemesini. Şansım varken kaçmalıymışım. Bane ve Jessina'dan kafeslerinin anahtarlarını çalmaya çalışmam gerektiğini ve hepimiz buradan defolup gidelim. Ama beni şaşırtmadı.

Uzun bir nefes alarak, "Neye ihtiyacınız var?" diye soruyor.

"Haritalar," diye cevap veriyorum. "Giremediğim yerler var. Kraliyet kanadı gibi. Hazinesin nereden olduğunu ve oraya nasıl gideceğimi anlayabilmem için yerleşim planını bilmem gerekiyor."

Alistair yüzünü buruşturuyor ama sonra başını sallıyor. "Bizi bu kafeslerden çıkardıklarında gözlerimizi bağlı tutuyorlar. Ama kulak misafiri olabileceğim bir şey var mı diye bakacağım."

"Teşekkür ederim."

Bakışlarını kaçırıyor ve iki elini kıvrıkcık sarı saçlarında gezdiriyor. "Sadece... bizi buradan çıkarmak için bir plan yapacağına söz ver. Çabucak."

"Tabii ki. Ben..." Bir şey fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

Ellerini saçlarının arasından geçirmek için kollarını kaldırdığında, etrafındaki battaniye omuzlarından kayarak göğsünü ortaya çıkardı. Göğsünde ve karnında görünen korkunç yanık izlerine bakarken kalbim küt küt atıyor.

"Bunlar... yanık izleri mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Alistair'in gözlerinde panik parlıyor ve battaniyeyi hızla tekrar vücuduna çekerken bakışlarını bana çeviriyor. Sesi titreyerek "Evet" dedi.

"Ama ben senin kendi ateş büyüyle yanamayacağını sanıyordum."

"Yapamam."

"O zaman nasıl-"

"Sadece buradan çıkmanın bir yolunu bul." Bana sert bir bakış atarak tartışmanın bittiğini işaret etti. "Hazinenin yeri hakkında ne öğrenebileceğime bakacağım. Ben de Isera'ya göz kulak olacağım." Sonra başıyla Lavendera'nın hâlâ volta attığı ve ne kadar kalabalık olduğu konusunda hırladığı köşedeki hücreyi işaret ediyor. "O da."

"Teşekkür ederim." Bakışlarını tutuyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Başını sallıyor. Sonra gözlerinde bir anlığına çaresizlik titreyiyor ve yutkunuyor. "Sadece... acele et."

Ben cevap veremediğim için kollarını dizlerine dayıyor ve alnını dizlerine dayamak için başını eğiyor, yüzündeki ifadeyi gizliyor. Bakışlarım ondan katatonik Isera'ya ve panik halindeki Lavendera'ya kayıyor.

Umutsuzca büyümlerle uzanmak ve onları inciten tüm duyguları alıp götürmek istiyorum. Ama bırakın o duyguyu almamın onları nasıl etkileyeceğini, hissettikleri şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bu her şeyi daha da kötüleştirebilir.

Sonunda hepsine hiçbirinin göremeyeceği bir baş selamı verdim.

Ve sonra kapıdan geri çıkıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Draven'ın odasının ön kapısının önünde kayarak durduğumda kalbim göğsümde çarpıyor. Pencereden ya da balkondan içeri girmeyi planlamıştım ama bir ejderha değiştirici, ben ona ulaşmadan duvarın üzerinde bulunduğum kısmına doğru uçtu. Ben de panikledim ve onun yerine başka bir pencereden içeri atladım. Ondan sonra kimse beni görmeden Draven'ın kapısına ulaşmayı başardım ama kapı kilitliyse bunların hiçbir önemi olmayacaktı.

Kalbim hala kaburgalarımın vururken, kolu tuttum ve yavaşça aşağı ittim.

İçimdeki rahatlama bir sel gibi akıyor. Kapı kilitli değil. Odaya şu ya da bu nedenle düzenli olarak gelen hizmetkârlardan biri kilitlemeyi unutmuş olmalı.

Mabona'ya içten bir teşekkür duası gönderirken, kapıdan içeri giriyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum.

Oturma odası etrafımda karanlık. Sadece pencerelerden ve şeffaf balkon kapısından içeri giren ayın soluk gümüş ışığı mekânı aydınlatıyor. Draven'ın yatak odasının kapısına bir göz atıyorum. Kapalıydı. Tıpkı o gittiğinde olduğu gibi. Ve oturma odasının içindeki her şey de aynı görünüyor.

Uzun bir oh çekiyorum. Henüz dönmedi.

Koyu renkli ahşap döşeme tahtaları üzerinde parmak uçlarımda ilerleyerek odama geri dönüyorum ve aceleyle şifonyerin yanına gidiyorum. Çoktan uyumuş olmam gerektiğinden, tırmanış malzemelerimin içinde saklı olduğu normal kıyafetlerimi çıkarıp atıyorum ve ardından çekmeceyi çekip açarak tek pijama tercihim olan kısa ipek geceliği alıyorum.

Kalbim sarsılıyor.

Orada değil. Neden orada değil? Mabona aşkına, lütfen bana kapıyı kilitlemeyi unutan hizmetçinin onu yıkamak için götürdüğünü falan söylemeyin. Bunu Draven'a nasıl açıklayacağım? Uyuyor olmam gerekirken bir şekilde onu bedenimden çıkardığını mı?

Hâlâ tamamen çıplakken, yanlış yere koyup koymadığımı kontrol etmek için başka bir çekmeceyi çekip açıyorum.

"Bunu mu arıyordun?"

Nefesim kesildi. Dönüp odamın arka duvarına bakıyorum. Ya da... duvara değil. Draven'a.

Bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış, soluk buzdan duvara rahatça yaslanıyor. Ama beni izlerken gözleri çok yoğun. Üzerinde sadece bir çift siyah iç çamaşırı var ve ölümcül vücudunun geri kalanını tamamen sergiliyor. Bir elini kaldırmış, avucunu kayıtsızca öne doğru eğmiş ve parmaklarının arasından kısa bir giysi sarkıyor. Benim siyah ipek geceliğim.

"Küçük işimden döndüğümde odanı boş ve kıyafetlerini kayıp bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Sana özellikle burada kalmanı söylediğim halde. Kendi güvenliğin için." Elini eğerek geceliğin parmaklarından kaymasına ve siyah ipekten bir dalgalanmayla yere düşmesine izin verdi. Sonra doğruldu, gözleri içime dikildi. "Neredeydin?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Kısa bir nefes alarak kapıya doğru geri gitmeye başladım.

Draven gözlerini bana dikti. "Yapma."

Dönüp oturma odasına geri dönüyorum.

Devasa kanatların gümbürtüsü odada yankılanıyor ve ben daha ön kapının yarısına bile gelemeden Draven uçarak yanımdan geçiyor. Oturma odasının ortasında donmuş bir şekilde durduğum yere doğru dönmeden önce kapıyı kilitletiğinde belirgin bir klik sesi duyuyorum. Elini uzatıp en yakın fenerin ışığını yaktığında yakışıklı yüzündeki bıkkınlığı görebiliyorum.

"Ne yapacaktın? Ha?" Bedenime doğru başını sallamadan önce başını sallıyor. "Çırılçıplak koridora mı çıkacaktın?"

Bakışlarım kendi bedenime kaydı. Aslında tamamen çıplak olduğumu hatırladığımda yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. Draven'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşınca ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Azaroth'un alevi," diye mırıldanıyor ve tekrar başını sallıyor. Sonra ifadesi keskinleşiyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Hâlâ bir cevap bekliyorum. Neredeydin?"

Bana doğru ilerlemeye devam ederken geri çekiliyorum. Ama sonra balkon kapısına yakın koyu gri koltuklardan birine çarpmadan önce kendimi hatırlıyorum. Kendimi ayakta durmaya zorlayarak çenemi kaldırıyorum ve Draven aramızdaki son mesafeyi kapatırken bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Yumuşak ışık

tam önümde durduğunda altın rengi gözleri parıltıyor. Bu kadar yakından, keskin karın kaslarının her çıkıntısını ve yarı çıplak vücudunda görünen her kası sayabiliyorum.

"Bir daha sormayacağım," diye uyarıyor.

"Peki." Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Isera ve Alistair'i görmek için kulübelere gitmeye çalışıyordum."

Yüzünde hayal kırıklığı belirliyor. "Sana söyledim-"

"Bana ne söylediğini biliyorum. Ama umurumda değil. Onları görmek istedim."

Burnundan kontrollü bir nefes üflüyor ve elini esnetiyor. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Sen çıktıktan sonra odandan bir şey almak için geri döndüğünde," diye yalan söyledim. "O zaman gizlice çıktım."

Unuttuğu her neyse onu aldığı o kısacık anlarda gerçekten gizlice kaçacak vaktim olmasına imkân yok ama bunu bilmesine de imkân yok.

"Azaroth'un lanet alevi," diye homurdanıyor. "Seni gören oldu mu?" "Hayır."

Bana keskin bir bakış attı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi kollarımı açıyorum. "Merdivenlerden inmeyi bile başaramadım! Her merdiven boşluğunda nöbetçiler var."

Isera ve Alistair'le çoktan konuştuğumu bilmesini istemiyorum. Ya da en azından Alistair'le. Ve kesinlikle Lavendera ile konuştuğumu bilmesini istemiyorum. Çünkü onun ve ağaç büyüsunün gizli silahımız olacağına dair bir his var içimde. Teraziyi lehimize çevirecek ve hepimizi buradan çıkaracak tek şey.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek uzun bir rahatlama nefesi verdi. "En azından bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Ellerini tekrar indirdikten sonra benimle ciddi göz göze geliyor. "Sana söyledim. Buradaki *herkes* onlar için çalışıyor. Ve eğer seni tasman olmadan kalede gizlice dolaşırken bulurlarsa, sana ağza alınmayacak şeyler yaparlar. İşte bu yüzden, vücudumdaki her sinir tam olarak bunu yapmam için bana bağırıyor olsa da, gittiğini fark ettiğim anda seni bulmak için tüm bu lanet kaleyi çıplak ellerimle parçalayarak dikkatleri üzerine çekme riskini göze alamadım."

Sesindeki endişe, koruyuculuk ve gözlerindeki korku beni o kadar şaşırtıyor ki, tek yapabildiğim ona bakakalmak oluyor. Güvenliğim için gerçekten endişeleniyor.

Bunun farkına varmak kalbimin göğsümde garip şeyler yapmasına neden oluyor.

Daha önce kimse beni önemsememişti. Ve kesinlikle bu kadar yoğun değil. Ama bir sebepten dolayı ve kendi çarpık yöntemiyle, o önemsiyor. Bu düşünce göğsümde beklenmedik bir sıcaklık patlamasına neden oluyor.

Ve aniden, tüm bunlar çok samimi geliyor. Çok gerçek. Ve ben bununla başa çıkamıyorum. Çünkü bu gerçek değil. Aramızdaki hiçbir şey gerçek değil. Bu savaşta karşı taraflardayız ve şimdiye kadar yaptığımız tek şey birbirimizi kandırmak oldu. Bu yüzden kendimi güvende hissettiğim tek şeye uzandım. Çok samimi olmadan doğal hissettiriyor.

Alaycı meydan okumalar.

"Peki şimdi ne olacak?" Yem atıyorum. Çenemi kaldırarak ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Beni cezalandıracak mısın?" Alaycı bir sesle "Efendim" diye eklerken dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayılıyor.

Gözlerinde karanlık bir arzu alevleniyor. Aramızdaki son mesafeyi de kapatarak elini boynuma doluyor. Boğazımı emredici bir şekilde kavrarken, göğsü yavaş ve kontrollü nefeslerle inip kalkarken bana bakıyor.

"Seni cezalandırmamı ister misin, küçük asi?"

Yasak bir zevk dalgası omurgamdan aşağıya doğru fırlıyor.

Bakışlarını tamamen çıplak bedenimden aşağı kaydırıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, damarlarımdaki ateş onun ifadesine de yansıyor.

Kendime bir kez daha Draven ve benim düşman olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorum. Vücudumdaki emredici ellerinden zevk almamam gerektiğini. Kefaret Duruşmaları'ndan beri içimde dönüp duran, onunla ilgili tüm kafa karıştırıcı duyguları bloke etmem gerektiğini. Ama o bana böyle bakarken, sanki bu dünyada önemli olan tek kişi benmişim gibi, bu imkânsız.

"Şuna ne dersin?" diye başlıyor, sesi alçak ve karanlık. "Eğer sessiz kalmayı başarabilirsen, itaatsizliğini görmezden gelmeyi düşünebilirim. Sadece bu seferlik."

"Ne için sessiz kalacağım?"

Draven bizi döndürüp arkamda bekleyen koyu gri kanepeye otururken beni de kendisiyle birlikte aşağı çektiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Minderin biraz daha arkasına oturuyor ve beni bacaklarının arasına yerleştirmeden önce bacaklarını iyice açıyor. Ağırlığımı tam önündeki minder kenarında dengelemeye çalışırken sırtımı kaslı göğsüne yaslıyorum.

Bacaklarını kaldırıp benimkilerin üzerine örtüyor, bacaklarımı iyice açıyor ve öyle tutuyor.

Kalbim göğsümde sarsılırken bir nefes çekiyorum ve vücudumda ısı birikiyor. Çekirdek.

Boğazımı serbest bırakarak elini aşağıya doğru indirdi. kanepede bacaklarımın arasında. Parmaklarının yakın dokunuşu vücudumdaki her siniri alarma geçiriyor.

"Bunun için," diye fısıldıyor
kulağıma. Parmaklarını klitorisimin
üzerinde gezdiriyor. Omurgamda
şimşekler çakıyor.

"Meydan okumayı kabul ediyor musun?" diye mırıldanıyor, nefesini kulağımın kabuğunda dans ettiriyor, aynı anda orta parmağını tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Zevk içimde titreşiyor ve göğsümün derinliklerinden bir inilti kopuyor.

Boynumun kenarına doğru gülümsüyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Parmağı klitorisimin etrafında uzman bir hassasiyetle dolaşiyor. Vücudumda bir dalgalanma oluyor ve başka bir inlemenin daha dökülmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Parmaklarını girişime doğru kaydırırken elini başparmağı klitorisimi ovacak şekilde kaydırıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve klitorisimdeki tatlı işkencesine devam ederken parmaklarını giriş yerimde nazıkçe gezdirirken titreyen bir nefes çekiyorum. Arzu damarlarımda sıvı ateş gibi dolaşiyor.

Bir parmağını içime sokuyor.

Ellerimi dışarı atarak dizlerini sıkıca kavırıyorum.

Başparmağının pozisyonunu hafifçe değiştirirken klitorisim ihtiyaçla zonkluyor. Mükemmel bir açıyla sürtünürken nefesim kesiliyor.

Draven karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. Sıcak nefesi kulağımın hemen altındaki hassas deriyi okşuyor ve omurgamdan aşağı bir zevk titremesi daha gönderiyor.

Parmağını içimden çıkarıyor ve sonra ikinci bir parmak daha ekliyor.

Vücudumda başka bir zevk şimşegi çakarken sırtımı kamburlaştırıyorum. Başparmağı klitorisimi ovarken Draven parmaklarını pompalamaya başladığında içimde gerilim artıyor. Çenemi sıkarak umutsuzca boğazımda oluşan iniltiyi durdurmaya çalışıyorum.

Draven boşta elini göğsümün kıvrımı boyunca kaydırıp meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken ciğerlerimden bir nefes daha kopuyor. Işıklar

Başparmağının klitorisimde, parmaklarının içimde ve diğer elinin meme ucumla oynadığını hissetmek beni orgazma doğru sürüklerken gözlerimin önünde titreşiyor.

Dizlerini kavrayarak, içimde zevk dalgası yükselirken ağzımı kapatıyorum.

Draven parmaklarını içime sokuyor ve sonra birkaç kez pozisyonlarını değiştirmeden önce onları bir yöne doğru yayıyor.

İçimde bir zevk şimşegi çakarken bedenim sarsılıyor. Umutsuzca kıvranarak, her damarımdan fişkıran yoğun zevki dindirmek için bacaklarımı tekrar kapatmaya çalışıyorum. Ama Draven'ın bacakları benimkilerin üzerinde asılı kalıyor ve acımasız ellerinin önünde bacaklarımı sonuna kadar açıyor.

Diğer eliyle amıma işkence ederken meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladığında zevk vücudumda nabız gibi atıyor. İçimdeki gerilim çatırdayan bir fırtınaya dönüşürken burnumdan kararsız nefesler alıyorum. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Draven ağzı bir kez daha kulağımın hemen yanında olacak şekilde başını eğiyor ve konuştuğunda sesindeki hınzır gülümsemeyi duyabiliyorum. "Eğer ağzını tıkamamı istiyorsan, söylemen yeterli."

Nefesi kulağımın üzerinde dans ediyor ve içimde şiddetli bir zevk ürpertisi yaratıyor. İçimdeki gerilim öylesine şiddetli bir şekilde gümbürdüyor ki, bedenim neredeyse onunla birlikte titreşiyor. Başparmağı klitorisime karşı daha sert hareket ederken, parmaklarını içime emredici vuruşlarla pompalıyor. Orgazmın sınırı yaklaştıkça ciğerlerime hava çekiyorum.

Meme ucumu çimdikliyor.

Serbest bırakma içime çöküyor.

Başımı geriye atıp Draven'ın omzuna yaslıyorum, zevk içimden geçip tüm sinirlerimi ateşe veriyor. Bacaklarım onunkilerin altında titriyor. Ve sadece irade gücümle kendimi zevkten haykırmaktan alıkoymayı başarıyorum.

Draven tüm orgazm boyunca parmaklarıyla beni sikmeye devam ediyor, orgazmı uzatıyor ve ağzımdan iniltileri çıkarmaya çalışıyor. Ama gözlerimin önünde ışıklar titreşirken ve bedenim onunkine karşı kıvranırken bile dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmaya devam ediyorum.

Zevkin son darbeleri de geçip Draven parmaklarını çektiğinde, sanki son birkaç dakikadır hiç nefes almamışım gibi soluk soluğa ciğerlerime hava çekiyorum. Kaslarım çok gevşek ve tenim çok sıcak hissediyor. Draven'ın bedenine doğru yığılıyorum.

Sırtımı ona yasladığımda kaslarının her bir çıkıntısını hissedebiliyorum. Göğsüm kabarıyor.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de hareket etmiyor ya da konuşmuyoruz. Kalbim kaburgalarımın çarparken ve zihnim kendini toparlamaya çalışırken orada öylece oturup ona yaslanıyorum. Odanın karşısındaki faeligh mücevherinden gelen yumuşak beyaz ışık, beyaz buz duvarları parlatıyor. Draven bacaklarını benimkilerden kaldırırken derin bir nefes daha çekiyorum.

Sonra kalçalarını itiyor.

Sertçe.

Beni kanepenin kenarına doğru kaydırırken midem bulanıyor. Vücudum yoğun orgazmın etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamadığı için reflekslerimi zamanında çalıştıramıyorum ve yere yığılıyorum.

Draven ayağa kalkarken kanepeden arkamdan gıcırıyor. Kendimi yeniden yönlendirmeye ve dizlerimin üzerine çökmeye çalışırken, tam önümde durana kadar çıplak bedenimin etrafında dolaşıyor.

"Söylemeliyim ki," diye başlıyor, sesi kendini beğenmiş. "İyi bir çabaydı." "Çaba mı?" Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdığımda karşılık veriyorum. "Ben kazandım."

Elini çenemde gezdirerek başımı daha da geriye yatırıyor ve aptalca yakışıklı yüzüne şeytani bir sırıtma yayılıyor. "Parmaklarım ıslak küçük amına değdiği anda ağzından çıkan o sevimli ve çok çaresiz iniltiyi unuttun mu?" Altın rengi gözleri parlıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, küçük asi, ama daha başlamadan kaybettin."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, ayağa fırlıyorum ve yanaklarımı ısıtırken göğsünü itiyorum. "Pislik herif."

Elleri havaya kalkıyor ve ben onları geri çekemedim bileklerime dolanıyor. Tutuşuna karşı çekiştiriyorum ama o benden çok daha güçlü. Pes etmek zorunda kalmadan önce birkaç saniye daha ona karşı mücadele etmemi izlerken bana kendinden memnun bir gülümseme gösteriyor.

Hareket etmeyi bıraktığımda, yüz hatlarına ciddi bir ifade çökerken benimle tekrar göz göze geliyor.

"İşte anlaşma," diye başlıyor.

"Seninle bir gecelik anlaşma yapmaktan bıktım."

Aramızdaki havada titreşen alçak bir kıkırdama çıkarıyor ve bakışlarımı tutarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Sorun değil. Aslında bu bir anlaşma değil. Bu bir emir."

Gözlerimi ona dikiyorum. Kaşlarını kaldırarak itiraz etmemi bekliyor. Ama o da ben de biliyoruz ki gerçekten isterse ona itaat etmemi sağlayacak güce sahip, bu yüzden sinirlenerek dilimi şaklatıyorum ve savaşı kabul ediyorum. Yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor.

"En basit kurallara bile uyacağın konusunda *sana* güvenemediğim için," dedi bana sert bir bakış atarak, "*kendi güvenliğin* için bile olsa, artık her yerde bana eşlik edeceksin."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Evet, ama-"

"Ama ne?" Kara bir kaşını kaldırıyor. "Yapman gereken başka bir şey mi var?"

İçimde hayal kırıklığı titreşiyor. Kızıl El'i avlamak için beni de yanında götürürse nasıl gizlice kaçıp hazineyi arayacağım? Allah kahretsin.

Ama bunu ona tam olarak söyleyemem, bu yüzden sadece "Hayır" diye mırıldanıyorum.

"Güzel." Bana memnun bir gülümseme daha attı. "O zaman anlaştık."

Bileklerimi serbest bıraktığı anda ellerimi geri çekiyorum. Ona bir bakış daha attıktan sonra dönüp yatak odama doğru yürümeye başlıyorum. Ama daha iki adım atamadan Draven tekrar konuşuyor.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kafam karışıyor ve ona kaşlarımı çatmak için geri dönüyorum. "Yatağıma mı?"

Bakışları içime işliyor. "*Her yere* dedim."

İçimde bir sarsıntı oluyor ve ateş yine içimi yakıyor. Onun yoğun gözleriyle tekrar karşılaşmadan önce yatak odasının kapalı kapısına doğru bir bakış fırlatıyorum. "Beni yatağında istemediğini sanıyordum."

"Yine de içine tırmandın sanıyordum."

Kefaret Duruşmaları sırasında beni yatak odasına kilitletiğinde aramızda geçenleri hatırlayınca kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Draven yatak odamın açık kapısına doğru başını sallıyor. "Gidip geceliğini giymek için otuz saniyen var. Sonra seni yatağımda bekliyorum."

Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

Dudaklarımı yalayarak yutkunuyorum.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni omzuma atar, oraya taşır ve kelepçelerim."

Yasak arzu içimden fişkırıyor.

Draven'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılır. "Bir tane."

Yatak odama daldım. Kısa ipek geceliğimi kaptığım gibi başıma geçiriyorum ve daha önce giymeye fırsat bulamadığım bir çift külotu kapıyorum. Ve Draven otuza kadar saymadan önce, gerçekten de onun lüks yatağının yumuşak çarşaflarında yatıyorum.

Draven tekrar tamamen insan formuna geçtikten sonra uzandığında yatak vücudumun altında kayıyor.

"En azından bu sefer kanatlarınla yatağın yarısını kapatmıyorsun," diye mırıldanıyorum karanlığa doğru.

Draven yumuşak bir kıkırdama çıkarırken ılık hava çıplak omzuma çarpıyor.

Üzerimize sessizlik çöküyor. Yatağa tırmandığım anda sırtım ona dönük olacak şekilde döndüm. Bir süre öylece yan yatıp karanlık odaya baktım. Draven rahatladıkça şilte tekrar altımda kayıyor. Kalbim göğsümde aptalca şeyler yaparken onun sabit nefes alışını dinliyorum.

Ve kendimi durduramadan, "O zamanlar, gecenin bir yarısı bilerek insan formuna geçtin ve beni yatağına kaldırdın, değil mi?" derken buluyorum kendimi.

Cevap vermiyor. Ama nefesi bir an için kesiliyor, bu yüzden beni duyduğunu biliyorum.

"Neden?" diye soruyorum. Soruyorum, çünkü bu konuda haklı olduğumu biliyorum. Bunun başka bir açıklaması yok. O zamanlar yatağa tırmanmamıştım, bu yüzden oraya gelmemin tek yolu beni oraya kendisinin koymuş olması.

Yine de bir şey söylemiyor. Ama inkar da etmiyor.

İçimi çekerek, kararsızlık içimde titreşirken yorganı üzerime daha da çekiyorum. Bana yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum. Belli ki beni bir şekilde önemsiyor ve beni bu kaderden kurtarmaya çalıştı. Ve Iceheart'ların bize yaptıklarından hoşlanmadığını biliyorum. Yani ona insan direnişinden ve soygundan bahsedersen, bana gerçekten yardım edebilir.

Draven'ın nefes alış verişini tekrar düzene girerken, bu fikri birkaç kez kafamdan geçiriyorum. Ama hep aynı sonuca varıyorum.

Hayır, bana yardım etmez.

Ona ne oldu da güç karşılığında kendi klanını sattı bilmiyorum ama belli ki Iceheart'lardan korktuğu için

onlara karşı gelmeye cesaret edemem.

Hayır. Gizli nezaket anları ne olursa olsun, ona güvenemem.

Bu konuda değil. Buzyürek Hanedanı'na karşı tek başımızayız.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Draven her yer dediğinde, gerçekten her yeri kastetmişti. Bu emri vermesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar tatmin olacağını düşünmüştüm. Bunu sadece bir iki günlüğüne, bir şeyi kanıtlamak için yapacağını düşünmüştüm. Ama Tanrıça yanılmışım. Her gün Kızıl El'i avlamak için şehre inerken beni de yanında götürüyor.

Meşale ışığı, içinde bulunduğumuz tavernanın karanlık ahşap duvarları üzerinde dans ediyor. Bitişik koridorda oda kiralayan insanlar, siyah zırhlı dört ejderha değiştiricinin eşikten adımını attığı anda hızla odaların içinde kayboldular. Ancak buraya sadece bir şeyler yemek ya da içmek için gelmiş olan insanlar o kadar şanslı değildi. Draven'ın eski en iyi arkadaşı olan ve hâlâ onun yardımcısı gibi görünen Galen barda bir adama işkence ederken çoğu koltuklarına sinmiş, dikkat çekmemeye çalışıyordu.

İnsan adamın boğazından bir çığlık daha koparken irkiliyorum.

"Kızıl El kim?" Galen talep ediyor, sesi sert.

Adam dişlerini sıkıyor.

İki adım ötede, Draven kayıtsızca bara yaslanmış, acımasız sorgulamayı izliyor. Galen ona bir bakış atar, Draven da başını sallayarak karşılık verir.

Galen adamın kolunu yukarı doğru bükür. Adam çığlık atıyor, yerde diz çöktüğü yerde öne doğru eğiliyor ve kolunun doğal olmayan açısının neden olduğu acıyı dindirmek için vücudunu kaydırıyor.

Boğazından bir acı çığlığı daha yükselirken gözlerimi kaçırarak tekrar irkiliyorum. Tavernadaki diğer insanlar sandalyelerine daha da gömülürken, birkaçı kapıya doğru umutsuz bakışlar fırlatıyor. Ancak Draven'ın getirdiği diğer iki asker kapının iki yanında durarak hepsinin gitmesini engelliyor.

"Kızıl El kim?" Galen tekrar soruyor.

"Direnişin lideri," diyor adam sonunda soluk soluğa.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Bu benim için yeni bir haber. Kızıl El'in direnişin önemli bir parçası olduğunu biliyordum ama asıl liderin o olduğunu fark etmemiştim.

"Bunu biliyoruz," diye yanıtlıyor Galen, adamın kolunu hâlâ doğal olmayan bir açıyla bükülü tutarak. "Ama o *kim*?"

"Bilmiyorum!"

"Mesele şu." Draven'a doğru başını sallar. "Sen bize Kızıl El'in adını verene kadar durmama izin vermeyecek. Ben de onun dediğini yapacağım." Adamın kolunu geriye doğru büküyor. "O yüzden bana istediğimi ver."

Yerde titrerken boğazından bir acı çığlığı ve ardından bir inilti dökülür. "Lütfen. Onun adını bilmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

Ani bir farkındalık bana yıldırım gibi çarptı.

Kızıl El'in kim olduğunu
biliyorum. Hector.

Kapıdan içeri girdiğinde Kath ve diğer insanların verdiği tepkiye bakılırsa, liderleri o. Ve bu adam Kızıl El'in direnişin lideri olduğunu doğruladı. Bu da Hector'un Kızıl El olduğu anlamına geliyor.

Mabona adına. Draven, Kızıl El'in gerçekte kim olduğunu söyletmek için insanlara işkence ediyor. Kızıl El'in kimliğini gerçekten bilmeyen insanlara. Keşke her gece yatağında uyuyan kişinin, sorusunun imrenilecek cevabına sahip olan kişi olduğunu bilseydi.

Kararlılık içimde nabız gibi atıyor. Ne olursa olsun, bu sırrı mezara kadar yanımda götürmeliyim. Kızıl El'i güvende tutmalıyım ki Buzyürek Hanedanlığı'nı devirmek için bir şansımız olsun.

Koyu ahşap duvarlar arasında bir çığlık daha yankılanıyor.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor adam. "Lütfen, size yalvarıyorum. Gerçeği söylüyorum."

Draven birkaç saniye daha acımasız gözlerle onu izler. Sonra bileğine bir fiske vurur. Galen hemen adamın kolunu bırakır ve bir adım geri çekilir. Kolunu tekrar yerine yerleştirirken insandan yumuşak bir inilti gelir.

Draven onu bir süre daha inceledikten sonra bakışlarını tavernanın geri kalanına kaydırır.

Herkes geri çekilirken giysiler hışırdıyor ve soluklar odada dalgalanıyor.

Ama Draven bardan uzaklaşır ve doğrulur.

"Dışarı çıkın," diyor askerlerine, onlar da başlarını sallayıp hemen kapıya doğru yöneliyorlar. Draven bakışlarını bana çeviriyor ve çenesini sallıyor. "Selena."

Draven kapıdan çıkarken, yerde diz çökmüş halde duran adama bir bakış daha atıyorum. Suçluluk duygusu yüreğimi burkuyor. Draven'a bildiklerimi anlatmış olsaydım, bu adamın acı çekmesine son verebilirdim. Aslında, tüm insanların acı çekmesini engelleyebilirdim. Ama bu sadece geçici olurdu. Kızıl El'in ve direnişin yaptığı iş çok önemli.

Bakışlarımı yerdeki adamdan ayırarak ben de kapıya doğru ilerliyorum. Ama sadece bir adım atabildim ki biri kolumu tuttu. Kolumdaki ani çekiş beni yanımdaki masaya doğru tökezletirken midem bulanıyor.

Kısa kahverengi saçlı bir kadın kulağıma tıslayarak, "Ayağın takılmış gibi davran," diyor. "Bu meyhanenin tamamı idealist aptallarla dolu ve bunu sana benim verdiğimi bilmelerini istemiyorum." Bir eli hâlâ kolumdayken, diğer eliyle avucuma bir kâğıt sıkıştırıyor. "Bunu Komutan Ryat'a ver. Kızıl El böyle görünüyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve kadının bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce elimdeki katlanmış kâğıt parçasına bir bakış atıyorum.

Bakışlarımı tutarken kahverengi gözleri ciddiydi. "Ona tüm insanların Kızıl El'i desteklemediğini söyle. Ondan nefret ediyorum. Yaptıkları sadece insan topluluklarının başına bela açıyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden beni serbest bırakıyor ve sanki ona takıldığım için sinirlenmiş gibi beni masadan uzaklaştırıyor.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye hırlıyor bana, çok inandırıcı bir şekilde.

Kâğıdı çabucak cebime tıktırıp aceleyle kapıdan çıkıyorum. Dışarıda

Draven'ı askerleriyle tartışırken buluyorum. Daha doğrusu Galen'le.

Diğer iki ejderha şekil değiştiren şu anda buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyorlar.

Draven başka bir şeyle meşgulken, sanki beklerken onlara yaslanmak istiyormuşum gibi bir varil kümesine doğru sürükleniyorum. Ama oraya vardığımda vücudumu daha iyi bir açıda duracak şekilde kaydırıyorum. Sonra kadının bana verdiği kâğıt parçasını çekip çıkarıyorum ve çevirip açıyorum.

Uzun boylu ve kaslı bir adamın elle çizilmiş bir taslağını bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tıpkı Hector gibi. Robot resimde gri renkte sıradan kıyafetler giyiyor ve kapüşonunu başına kadar çekiyor. Ve yüzünde, yüz hatlarını gizleyen

kırmızı bir maske. Hırlayan bir şeytan şeklinde. Resim Hector'un yüz hatlarını göstermiyor olabilir ama boyu ve yapısı, bu çok belirgin maskeyle birleştğinde yeterince suçlayıcı.

Arkamda Draven Galen'la tartışmaya devam ediyor. Elimdeki kâğıdı görünmeyecek şekilde tekrar buruştururken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sırtımı Draven'a dönerek uzun süre kalamam, yoksa şüphelenir.

Bu yüzden notu elimde saklayarak dönüyorum ve en başından beri yapıyormuş gibi davrandığım gibi varillere yaslanıyorum.

Önümdeki caddeyi izlerken suçluluk, endişe ve kararsızlık yine göğsümün içinde kıvrılıyor.

İnsanlar ve ejderha değiştiriciler kaldırım taşlarında bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Çoğu bir amaç uğruna yürüyor, sanki gidecekleri bir yer varmış gibi. Ama neredeyse tüm insanlar Draven ve askerlerine ihtiyat ve zehir dolu bakışlar fırlatıyor.

Batmakta olan güneşin kızıl ışığı binaların üzerinden süzülerek onları kan rengine boyuyor. Yanımdaki fıçıya tutturulmuş meşale, akşamüstü rüzgârı sokağı süpürürken çıtırdıyor.

Zihnim arkamdaki meyhanenin içindeki adama geri dönüyor. Ve sonra Draven ve klan üyelerinin yanından aceleyle geçen tüm insanlara. Daha fazlası yaralanacak. Draven Kızıl El'i bulamadığı sürece hıncını bu insanlardan çıkaracak.

Son birkaç gündür bunu gördüm. Onun ve diğer ejderha şekil değiştirenlerin Kızıl El'i ararken insanlara uyguladıkları acımasızlığı ve vahşeti gördüm.

Ve buna bir son verebilirim.

Draven'a bu çizimi verir ve Hector'un Kızıl El olduğunu söylersem, daha fazla acı çekilmesini önleyebilirim. Ama bunun bedeli yıkıcı olur. İnsan direnişini felce uğratar ve Iceheart'ları devirmek için sahip oldukları her türlü şansı yok eder.

Bu karışık düşünceler, çoktan gömdüğümü sandığım o sinir bozucu içgüdüğü ortaya çıkarıyor. İnsanların beni sevmesini istiyorum. Gizliden gizliye, tüm bu insanların bana bir kahraman gibi bakmasını istiyorum. Seelie Sarayı'nda asla alamadığım takdiri istiyorum. Oradaki fae isyanı için ne kadar çok şey yaparsam yapayım asla alamadığım takdiri. Diğer Fae direniş üyelerinin hatalı olduklarını kabul etmelerini istiyorum. Bana güvenmeleri gerektiğini söylemelerini. Daha önce yardım etmeme izin vermeleri gerektiğini.

Ama kalbimin derinliklerinde bunun saçma ve tamamen bencilce bir istek olduğunu biliyorum. İnsanların beni sevip sevmemesi önemli değil. Önemli olan bizim kazanmamız.

Bu yüzden gözlerimi benim yüzümden acı çekecek insanlara dikmişken, elimi hemen yanımdaki meşaleye götürüyorum.

Sonra da Kızıl El'in resmini yakıp kül ediyorum.

"Selena, gidelim."

Düşüncelerimden irkilerek bakışlarımı sokakta bir aşağı bir yukarı hareket eden insanlardan ayırıp Draven'a doğru çeviriyorum. Galen ve diğer iki asker şehrin daha içlerine giden yol boyunca ilerlerken, Draven Buz Sarayı'na geri dönen caddeye bakıyor.

Elimi ihtiyatlı bir şekilde arkama götürüp kalan kül tanelerinin yere düşmesine izin verirken varillerin üzerinden kalkıp doğruluyorum. Kara kaşlarını çatmış olan Draven, askerleriyle yaptığı tartışmadan sonra ne yaptığımı fark edemeyecek kadar sinirli görünüyor. Elini esnettikten sonra saçlarını karıştırıyor ve sabırsızlıkla yanına ulaşmamı bekliyor.

Neredeyse son mesafeyi de kapatmıştım ki, yolda ilerlemeye başladı. Yanına düşmeden önce ona yetişmek için birkaç adım koşuyorum. Tartışma her ne hakkındaysa, anlaşılan bundan memnun değil, çünkü bana bakmadan sessizce ilerliyor.

İlk başta, onu kendi haline bırakmayı planlıyordum. Ancak cadde boyunca yürüdükçe, ben de daha bıkkın ve öfkeli oluyorum. Çünkü geçtiğimiz neredeyse her kamu binasında, ejderha şekil değiştirenlerin insanları gereksiz yere sert bir şekilde taciz ettiğini ve sorguladığını görüyorum.

"Bunu durdurabilirsin, biliyorsun," diye mırıldanıyorum sonunda ve bir elimi etrafımızdaki acımasız davranışlara doğru sallıyorum.

Draven göz ucuyla bana bir bakış attı. "Neden yapayım ki?" "Çünkü bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum. Çünkü bu benim amacıma hizmet ediyor."

"Bu insanlar masum! Bunu biliyorsun. Böyle davranılmayı hak etmiyorlar-"

Draven aniden beni yakalayıp karanlık bir sokağa çekerken sözlerim bir nefesle kesiliyor. Beni kaba taş duvara doğru iterken ve avuçlarını başımın iki yanındaki duvara koyup beni hapsederken sadece ıssız ve çok dar patika bizi izliyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Gözleri bana kilitlendiğinde ruhumu yakıp geçiyor. "Ben bir kahraman değilim. Diğer insanlar umurumda değil. Sadece istediğimi elde etmeyi önemsiyorum."

Kararsız bir nefes alarak, kalbim kaburgalarımın doğru sertçe atarken sessizce ona bakıyorum. Çünkü söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Sokağın ağzına doğru başını sallıyor, diğer tarafta ejderha şekli değiştirenler insanları acımasızca sorgulamaya devam ediyor. "Durdurmamı istediğin bu adaletsizlikler mi? Onları *teşvik* ediyorum. Çünkü amacım hizmet ediyorlar."

"Sonunda Kızıl El'i alaşağı etmek mi?" Alaycı bir gülüş attım. "Geçen sefer seni yendiğinde egonu gerçekten o kadar mı zedeledi?"

"Bu benim egomla ilgili değil."

"Gerçekten mi? O zaman neden kendi pantolonu indirilmiş bir kabadayı gibi hincını sivil halktan çıkarıyorsun?"

"Çünkü amaçlarıma hizmet ettiği sürece kimin zarar göreceği umurumda değil. Bu dünya acımasız ve adaletsiz. Ve eğer çok nazik, çok güvenilir ve çok empatik olursanız, insanlar sizden sadece faydalanır."

Sözleri karnıma bir bıçak gibi saplandı. Çünkü derinlerde, ruhumun herkesten saklamaya çalıştığım gizli köşelerinde, onun haklı olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca etrafımdaki insanları memnun etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve şimdiye kadar herkesin yaptığı tek şey bu yüzden beni kullanmak oldu. Başkalarını mutlu etmek ve hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olmak için kendimi tükettim, istediğim her şeyi feda ettim. Ama bu dünyayı daha iyi hale getirmedi. Sadece *beni* mutsuz etti.

Draven bir elini duvardan çekip nazik parmaklarını yanağımda gezdiriyor, saçımın bir tutamını yanağımdan uzaklaştırıp kulağımanın arkasına atıyor. Yumuşak dokunuş omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor.

O yoğun gözleriyle bakışlarımı tutarken, "Bu yüzden ikincil zararlar için ellerimi sıkıyorum," diyor. "Bu dünyadan istediğimi alırım. Ve Tanrı yoluma çıkan herkesin yardımcısı olsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Öfkelenmem gerektiğini biliyorum. Ahlak yoksunluğu ve diğer insanları tamamen hiçe sayması nedeniyle onu azarlamam gerektiğini. Ama ruhumun o gizli köşelerinin derinliklerinde, kendimi umutsuzca kendim için bu tür acımasız bir mahkumiyet arzularken buluyorum. Hayatımı diğer insanlar için yaşayarak geçirdim. Sadece kendim için yaşamak nasıl olurdu? Sadece kendi istediklerimi yapmak? Bu dünyadan istediğimi almak ve diğer herkesin canı cehenneme demek?

Ancak bu karanlık ve yasak düşünceleri asla yüksek sesle dile getiremiyorum. Ve onlara sahip olduğum gerçeği bile beni panikletiyor. Kendimi dehşete düşmüş ve kızgın hissetmeme neden oluyor. Bu yüzden Draven'ın az önce açıkladığı çaresiz arzuyu gerçekten anlayabileceğimi kabul etmek yerine, karşılık vermeye karar veriyorum.

"Başka kimseyi umursamıyorsun, ha?" Meydan okuyorum. Bana keskin bir gülümseme fırlatıyor.

"Hayır."

"O zaman neden *beni* kurtarmaya çalıştın?"

Yüzündeki o acımasız ifade sadece bir saniyeliğine duraksadı. Ama onu çok yakından izlediğim için bunu gördüm. O da benim gördüğümü biliyor. Çenesinde bir kas titriyor.

Bakışlarını tutarak ona bakıyorum. Sonunda güvenliğimi neden önemsedini açıklamasını bekliyordum. Bana söylemesi için ona meydan okuyorum.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, bana cevap vermiyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sarayın devasa buz kapılarından içeri henüz üç adım atmıştık ki, göz alıcı yeşil gözlere sahip dişi bir ejderha şekil değiştirici aceleyle yanımıza geldi. Daha doğrusu Draven'a. Draven yürümeye devam ediyor, biz merdivenlerden yukarı çıkıp odasına doğru ilerlerken kadın da beceriksizce onun yanında koşuyor.

"Komutan," diyor özür diler gibi bakarak. "İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane son birkaç ziyafette yokluğunuzu fark etmişler."

Draven basitçe, "Gözlemleri not edildi," diye yanıtlıyor.

Kendinden emin bir şekilde boğazını temizliyor. "Bu akşamki ziyafete katılmanızı rica ediyorlar."

"Meşgulüm. Kızıl El'i avlamakla meşgulüm." Ona bir bakış atıyor. "Kendi emirlerine göre."

Haberci onun sert bakışları altında kıvranıyor ve son adımda tökezliyor ama yine de "Korkarım ısrar ediyorlar," diye bastırmayı başarıyor.

Draven sinirli bir şekilde iç geçirir. "Peki. Mesajını iletilmiş say."

Draven'ın yanında aceleyle ilerlemeye devam eden kadına bakıyorum. Tüm yüzünde endişe titreşimleri var.

"Yani orada olacak mısınız?" diye soruyor.

Sesindeki yalvarışı duyar gibiyim. Eğer Draven ortaya çıkmazsa, Icehearts muhtemelen *onu* bunun için cezalandıracak.

Draven çenesini sıkıyor ve sonra başka bir iç çekiyor. Ama bu seferki kızgınlıktan çok boyun eğmiş gibiydi. "Orada olacağız."

Kalbim küt küt atıyor. Biz. Orada olacağız. Bu da benim de gideceğim anlamına geliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor haberci usulca ve sonra geldiğimiz yöne doğru gözden kaybolmadan önce Draven'a başını eğiyor.

Draven ve ben onun odasına doğru ilerlerken beklenti ve endişe göğsümün içinde kurtlar gibi savaşıyor. Bu benim için bazı gizli sorgulamalar yapmak ve hazine odasının nerede olduğunu öğrenmek için mükemmel bir fırsat olabilir.

Ama bu aynı zamanda Iceheart'ların önünde rol yapmam ve Draven'in efendim olduğunu kabul etmiş gibi davranmam gerektiği anlamına da gelecek. Ve ben bunu dört gözle beklemiyorum.

Oturma odasına adımımızı attığımız anda kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor. Kaşlarımı kaldırıp ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum. O da bana sadece "*sürekli gizlice kaçan sensin*" şeklinde yorumlayabileceğim sivri bir bakış atıyor. Oflayıp pufluyorum.

Yatak odasına doğru ilerlerken, "Banyo yapıp tüm bu kir ve kandan arınmam lazım," diyor. "Yaka takma töreninde giydiğin o elbise hâlâ dolabında duruyor. Giy onu."

Omzumun üzerinden odama doğru bakıyorum ama kendimi onun yerine onun peşinden giderken buluyorum. Çünkü Tanrıça kahretsin, onu gerçekten çözemiyorum. Özel hayatında tüm varlığı otorite ve kontrole titreşiyor. Ama Bane ve Jessina onu çağırdığı an, emirlerine itaat etmek için sığıyor.

"Bu ziyafete gitmek istemezsin," diyorum onu eşikten geçip yatak odasına kadar takip ederken.

Işıkları açıyor, temiz ve düzenli odayı parlayan beyaz ışıkla yıkıyor. Bana bakmadan, giymediği zamanlarda siyah ejderha pullu zırhının durduğu zırh sehпасına doğru ilerliyor. Kapının hemen içindeki beyaz buzdan duvara sırtımı yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum.

Kollarını ve göğsünü kaplayan zırh parçalarını çıkarmaya başlarken, "Hayır, bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Sırtı hala bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Ama ses tonu düz ve duygusuz. Yakam hâlâ takılı olduğu için, gerçekte ne hissettiğini anlamak için uzanıp duygularını zorlayamıyorum.

"Anlamıyorum," diyorum, sesime hayal kırıklığı sızıyor. "Şehrimizde sen gerçekten de Ölümün Gölgesi'sin. İnsanlar senin adını duyunca bile titriyor." Kaslı sırtına doğru başımı sallıyorum. "Ama burada efendisinin emrine atlayan küçük bir fino köpeği gibisin."

Bir an için hareket etmeyi bırakıyor. Sırtı bana dönük, hareketsiz dururken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Sonra zırhın son parçasını da gövdesinden çıkarıp zırh sehпасının üzerine bırakıyor. Ağır bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Yardım edemiyorum ama belki de geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçtiğimi hissediyorum. Ama artık kararlıyım, bu yüzden kendimi "Bana eğilmemi ve ellerimi duvara koymamı emreden adama ne oldu?" derken buluyorum.

Draven sırtı bana dönük bir şekilde ayakta durmaya devam ediyor, şimdi üzerinde sadece bir pantolon var. Elini esnetirken kolundaki kaslar oynuyor.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Arkasını dönüyor. Ve bana kilitlediği gözlerindeki yoğunlukla nefesim kesiliyor. Bana doğru sinsice yaklaşırken dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılırken damarlarımda ateş titreşiyor.

Yüzümdeki soğukkanlı ifadeyi korumaya ve kollarımı kavuşturarak duvara yaslanmaya devam etmeye çalışıyorum. Ama onun hareketlerinde, hazır olabilmek için kollarımı açıp doğrulmama neden olan bir şey var. Ama neye hazır olduğumu bilmiyorum.

Tam önümde durup bir elini hemen yanımdaki kapı çerçevesine dayıyor ve daha da yaklaşıyor. Başını eğdiğinde gözlerindeki ışık parıldıyor. Dudaklarındaki o şeytani gülümseme genişliyor.

"Eğer yapmamı istediğin şey buysa, tek yapman gereken sormak, küçük asi."

Sesinden damlayan karanlık vaatler karşısında klitorisim zonkluyor ve omurgamdan aşağıya doğru istemsiz bir zevk ürpertisi dalgalanıyor. Bana dokunmuyor bile ama yine de vücudum aniden gerilimle zonkluyor.

Yüce Tanrım, ne yapıyorum ben? Draven benim düşmanım. İnsan direnişinin Buzyürek Hanedanlığı'nı alt etmesine yardım edebilecek tek kişiyi aktif olarak avlıyor. Ve ben buradayım, onun acımasız kanlı ellerini bedenimde arzuluyorum. Tekrar.

Umutsuzca bu kafa karıştırıcı ve son derece rahatsız edici duyguları engellemeye çalışırken, kaşlarımı en iyi kaş çatma denememle aşağı çekiyorum ve bir huff atıyorum. "Kastettiğim bu değildi."

Gözleri parlıyor. "Öyle değil miydi?"

"Hayır. Sadece bir örnekti. Ne demek istediğimi göstermek için."

"Uh-huh." Dilini alt dudağında gezdiriyor ve sonra elini kapı çerçevesinden indiriyor. "Dediğim gibi. Banyo yapmam lazım."

Çok uzun saniyeler boyunca tek yapabildiğim, saçma ve kesinlikle uygunsuz arzular çileden çıkmış bedenimin içinde dolaşırken, o aptal ağzındaki günah kadar sıcak sırtışa bakmak.

Bir kaşını kaldırdı. "Gösteri için mi kalıyorsun yoksa...?"

Sözlerini sindirmem bir an daha alıyor. Ve ilk başta, onlara bir anlam veremiyorum. Sonra bakışlarım ellerine kayıyor ve elini kapıdan çektiğinden beri ne yaptığını nihayet fark ediyorum.

Pantolonunun bağlarını çözüyordu.

Isı yanaklarımı yakıyor ve bakışlarımı tekrar yüzüne dikiyorum.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor.

Gözlerimi kısarak ona meydan okuyan bir bakış fırlattım. "Sözlerimi bir kenara yaz, ey Ölümün Gölgesi, bir gün sana haddini bildireceğim."

Pantolonu hala kalçalarında sallanırken, bir elini kaldırıyor ve yumuşak parmaklarını çenemde gezdiriyor. Ağzındaki sırıtış Cehennem Kralı'nı bile gururlandırır. "Gel de dene, küçük asi."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Öfkeyle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yanaklarım hâlâ alev alev yanarken yatak odasından çıkıyorum.

Memnun kahkahası beni takip ediyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Görünüşümü kontrol etmek için aynanın önünde yavaş bir daire çizerken gümüş elbise beyaz ışıktaki parıldıyor. Bu, Draven boynumdaki tasmayı ilk kez kapatıp dünya hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça ettiğinde sahte kazananların töreninde giydiğim elbise. Ve eğer bu kadar güzel olmasaydı, bu özel kıyafetten nefret etmek çok daha kolay olurdu.

Koyu gümüş korse, parıldayan yıldızlar gibi görünmelerini sağlayan minik beyaz taşlarla kaplı. Dirseklerimin altında biten kolların şeffaf kumaşını parıldayan gümüş ipliklerle yapılmış desenler süslüyor ve hareket ettiğimde akan soluk gümüş etek bacaklarımın etrafında dalgalanıyor.

Hayatım boyunca giydiğim en güzel giysi bu. Bir yanımda sembolize ettiği şey yüzünden ondan nefret etmem gerektiğini biliyor. Ama diğer yanımda, son on yıldır hep aynı gömlek ve pantolonu giymek zorunda kalmak yerine, kendime böyle kıyafetler alabileceğim ve istediğim zaman giyebileceğim bir gelecek için umutsuzca yanıp tutuşuyor.

Omurgamı dikleştirerek aynada kendime bir selam veriyorum. Bu geleceği gerçekleştireceğim. Bir gün. Ama önce bu geceyi atlatmam gerekiyor.

Ellerimi elbisenin pürüzsüz eteklerinde gezdirdikten sonra yatak odamdan çıkıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

Draven zaten oradaydı. Bir kez daha siyah ejderha pullu zırhını giymiş ve her zamanki gibi saçlarını sanki az önce dikkatsizce eliyle karıştırmış gibi yüzünden geriye doğru savurmuş. Devasa siyah kanatları da geniş omuzlarının arkasında görülebiliyor.

Yerde durup, önündeki masanın üzerine koyduğu küçük siyah bir kutuyu açarken birkaç saniye onu izliyorum. İçinde gümüşten yapılmış bir şey parıldıyor.

"Bu sefer pelerin yok," diyorum ve zırhına doğru başımı sallıyorum.

Doğruldu ve bana doğru dönmeye başladı. "Hayır, pelerin yok-"

Bakışları üzerime düştüğü anda nefesi kesilince sözleri aniden cümlelerin ortasında kesiliyor.

Gözlerindeki bakışla tüm bedenimi ısıltılı bir sıcaklık kaplıyor. Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyor.

Sonra sersemliğini üzerinden atıyor ve kendini toparlamak istercesine başını sertçe sallıyor. Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra boğazını temizliyor.

"Hayır," diye tekrarlıyor, sesi hâlâ eskisi kadar sakın çıkmıyor. "Bu sefer pelerin yok."

Bakışlarım kaslı vücudunu kaplayan zırhın üzerinde geziniyor ve o ısıltılı sıcaklık aniden ruhumdan çekilip yerini ayıltıcı bir farkındalığa bırakıyor.

Kefaret Denemeleri'nin başlangıç balosunda Draven süslü resmi kıyafetler ve bir pelerin giyiyordu. Uçmaya çalışsa kanatlarına dolanacak bir pelerin. Bunun bir ifade olduğunu açıkladı. Birisi ona saldırmaya çalıştığında kazanmak için kanatlarına bile ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olduğunu başkalarına göstermenin bir yolu.

Ama şimdi pelerin giymiyor. Süslü resmi kıyafetler bile giymiyor. Onun yerine zırh giyiyor. Bu da demek oluyor ki, bu ziyafeti o kadar tehlikeli buluyor ki, hiçbir avantajını boşa harcamayı göze alamıyor.

Görünüşüne tekrar bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Kılıcını omurgasına bağlamamış ama uyluk kılıfında daha gizli bir hançer var.

Mabona aşkına, nasıl bir şeyin içine girmek üzereyiz? Bunun sadece şık bir akşam yemeği olacağını sanıyordum.

"Buraya gel," diyor Draven.

Gözlerimi kırptırarak endişeli düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Draven'ın iki parmağını bana doğru seğirtirken buluyorum kendimi. Bir an için küstahça emrini görmezden gelmeyi düşündüm. Ama sonunda, sebepsiz yere inatlaşmak yerine savaşımı seçmeye karar verdim ve hâlâ masanın yanında durduğu yere doğru yürüdüm.

Önündeki küçük siyah kutudan nefes kesici bir kolye çıkarırken gümüş ve beyaz taşlar ışıklar içinde parlıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu kolye zırhına hiç uymuyor."

Boğazından şaşkın bir kahkaha kopuyor. Gözlerini kırptırıp kendi göğsüne bir bakış atıyor ve ç ı k a n sesten irkilmiş görünüyor.

Sonra başını birkaç kez hızlıca sallıyor ve bir kez daha eğleniyor.

Gözlerini bana kilitleyerek gülümsemesini bastırmak ve kaşlarını çatmak için elinden geleni yapıyor. Berbat bir şekilde başarısız oluyor. "Bu senin için, ukala."

"Oh."

"Arkanı dön."

Sırtımı ona dönecek şekilde döndüğümde kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlıyor. Vücudumdaki her sinir yüksek alarmda.

Yumuşak parmaklar omzumu okşuyor. Draven elini ensemden geçirip saçlarımı yana doğru çekerken tüm bedenimi bir zevk ürpertisi sarıyor. Onun yerine saçlarımı omzumun üzerinden geçirirken kararsız bir nefes alıyorum. Parmakları tenime her dokunduğunda içimde şimşekler çakıyor.

Draven kolyeyi boğazımın etrafına yerleştirirken soğuk gümüş, aniden ısınan tenimle buluşuyor. Tokayı takmak için biraz eğildiğinde nefesi ensemi okşuyor. Tenimin üzerinde dans eden her sıcak nefesle omurgamda bir ürperti daha dalgalanıyor.

"İşte," diyor. "Tamamdır."

Ama elleri bir saniye daha omuzlarımda kalıyor. Kalbim küt küt atıyor. Sonra ellerinin omuzlarımdan kaymasına izin veriyor. Yüzümü ona dönüyorum.

Bakışlarını tutarak yüz hatlarındaki ifadeyi okumaya çalışıyorum, bir yandan da elimi uzatıp boğazımda duran güzel kolyenin üzerinde gezdiriyorum.

"Bu benim de demir bir tasma taktığım gerçeğini değiştirmiyor," diyorum. Ama sesim istediğim kadar sert çıkmıyor. Onun yerine daha çok kafası karışmış bir soru gibi çıkıyor.

Draven'ın yüzünde bir an için acı belirliyor. "Biliyorum." Bakışlarımı tutarken gözleri ciddiydi. "Ama biraz gizliyor, bu da bu gece birini öldürmemi engellemeye yardımcı olacak."

Ağzım hafifçe aralanıyor ama ben bir şey söyleyemeden göz temasını kesiyor ve bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Ve bunu yaparken gözlerindeki katıksız sahiplenme duygusu içimde bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "O elbise siyah olmalıydı."

Kalbim küt küt atıyor. Ama ağzımdan çıkan tek şey, "Peki neden değil?" oluyor.

Bakışlarını tekrar yüzüme diktiğinde şimdiye kadar fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum. Ve o daha bir şey söyleyemeden, ben fark ettiğim şeyi ağzımdan kaçırıyorum.

"Aslında buradaki hiçbir şey siyah değil." Bir elimi kaldırarak etrafımızdaki odaları gösteriyorum. "Tüm mobilyalar, kanepeler, koltuklar, hatta çarşaflarınız bile gümüş rengi."

Kaşlarını çatarak aşağı indiriyor. "Onlar gümüş değil. Koyu gri. Yani siyaha yakın."

Ağzımdan inançsız bir kahkaha kaçıyor. "Ciddi olamazsın."

"Bunun için zamanımız yok-"

"Neden burada hiçbir şey siyah değil?"

"Mezuniyet balosunda sana gümüş giydirmeleriyle aynı sebepten." Ben daha ağzımı açmadan uzanıp çenemi kavırıyor ve sanki söyleyeceklerini anladığımdan emin olmak istercesine sert bakışlarını üzerime kilitliyor. "Şimdi, yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun?"

Ses tonundaki ani ciddiyet içimde bir korku dalgası yaratıyor. "Evet."

"Söyle."

"Toplum içindeyken, beni çoktan kırmışsın gibi davranmam ve sanki benim efendimmişsin gibi davranmam gerekiyor."

"Yoksa...?"

"Ya da beni kendileri kırmaya çalışacaklar."

"Kesinlikle. Bu, Bane ve Jessina'nın bizi gözlemleyebileceği ilk gerçek sosyal toplantı, bu yüzden her hareketimizi dikkatle inceleyecekler. Anlıyor musunuz? Seni çoktan kırdığıma inanacaklarsa, bunu gerçekten kabul ettirmen gerek."

Nabzım kulaklarımda atıyor ama bakışlarını tutuyorum. "Anlıyorum."

"Güzel." Çenemi bırakarak uzun bir nefes veriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "O zaman gidelim."

Draven'ı kapıdan çıkarken takip ederken damarlarımda endişeli bir endişe dolaşıyor.

Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu sefer olacağını bildiğim halde, ziyafet salonuna girip Isera ve Alistair'i Icehearts'ın masasının yanında diz çökmüş halde gördüğümde yine de dehşet dolu bir nefesi bastırmak zorunda kalıyorum. Tıpkı geçen seferki gibi yarı çıplak, elleri kelepçeli, gözleri demirle bağlı ve yakalarından yere bağlanan sıkı zincirle öne doğru eğilmiş durumdalar.

Cehennemdeki zebanilere rakip olacak bir öfke, sıvı ateş gibi vücudumda dolaşıyor. Yapacağım son şey olsa bile Bane ve Jessina'nın kalbine bir bıçak saplayacağım.

"Ah, Draven," diyor İmparator Bane, yüksek masaya olan mesafeyi kapatırken. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Masalarının bulunduğu kısa platformun altında duruyoruz. Draven'ın iki adım gerisinde kalıyorum ve gözlerimi yerden ayırmıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu, Icehearts'ın gözlerimdeki öfkeyi görmesini engellemek için olduğu kadar, kırık köle rolünü satmak için de. Uzun bir nefes alıyorum ve öfkemi bastırmak için kendimi zorluyorum.

Draven hükümdarlarının önünde eğiliyor. "Yokluğum için özür dilerim. Kızıl El'in izini sürmek tüm zamanımı alıyor."

Ses tonu saygılı ve sözleri kibar ama yine de cevabın söylenmemiş ikinci kısmını duyabiliyorum. *Öyleyse neden beni bu ziyafete gelmeye zorlayarak zamanımı boşa harcıyorsun?*

Ancak Iceheart'lar bunu fark etmemiş gibi görünüyor çünkü Bane'in tek söylediği "Bir gelişme var mı?"

"Hayır."

Bane onaylamayarak dilini tıkırdatıyor. Ama o başka bir şey söyleyemeden Jessina midemi bulandıran bir konuya geçiyor.

"Selena çok... rahat görünüyor," diyor son kelimeyi uzatarak.

Gözlerim hâlâ yerde olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Ama sesi son derece hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

"Onu kırmanın tam ortasında olacağını sanıyordum," diye devam ediyor.
"Ne de olsa en eğlenceli kısmı bu."

"Gerçekten de," diye devam ediyor İmparator Bane. "Yine de, işte orada. Elbise içinde."

Kelepçe yok. Göz bağı yok. Hiçbir şey yok."

"Buna neden ihtiyacım olsun ki?" Draven'ın sesindeki hınzır sırıltısı duyabiliyorum. "Onu çoktan kırmışken."

Ziyafet salonunun bizim bölümüne sessizlik çöküyor. Arkamızda, diğer ejderha şekil değiştiren saray mensupları hiçbir sorun yokmuş gibi yemeye, içmeye ve birbirleriyle sohbet etmeye devam ediyor. Sanki Draven ve ben şu anda bir bıçağın ucunda dengede durmuyormuşuz gibi. Odadaki yüzlerce mumdan gelen ışık gözlerimin köşesinde titreyiyor ve beyaz buz zemini parlatıyor. Kıpırdanma isteğime direnirken gözlerimi bu parlayan yansımalarından ayırmıyorum.

"Şimdiden mi?" İmparatoriçe Jessina sonunda söylüyor. Neyse ki sesinde şüpheden çok şaşkınlık var. "Bunu nasıl başardın?"

"Onu dağın yamacına götürdüm," diye yanıtlıyor Draven. Sesinde hem zalim bir eğlence hem de hınzırca bir tatmin var. "Ve onu çırılçıplak soydum. Sonra onu bir kayaya zincirledim ve bir şimşek fırtınası çağırdım." Acımasız bir kahkaha atıyor. "Onu on iki saat boyunca o şiddetli fırtınanın içinde çıplak ve kelepçeli bıraktım. Ondan sonra ayaklarıma kapanıp merhamet diledi."

Draven aniden elini ensemden saçlarıma doğru kaydırınca içimde bir sarsıntı oluyor. Sıkıca kavradığı saçlarımı yumruğunun etrafına doluyor ve sonra aşağı doğru çekerek bakışlarımı kaldırmaya ve başımı geriye eğerek boğazımı ortaya çıkarmaya zorluyor.

"Bu doğru değil mi?" diye soruyor bana bakarken.

Yüzündeki acımasız ifade ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Bunun bir oyun olduğunu *biliyorum* ama yine de zihnimi panik yapmamaya ikna etmekte zorlanıyorum. Şu anda Draven gerçek bir Ölümün Gölgesi gibi görünüyor. Ağzındaki sert ifade, yüzündeki acımasız ifade, saçlarımı kavrayan emredici eli ve ses tonundaki tam ve mutlak otorite... Her emrine itaat etmezsem bana işkence edecekmiş gibi görünüyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Yukarıdaki Tanrıça, Draven aldatma konusunda bir usta. Asla tahmin edemeyeceğim bir ölçüde.

"Evet" diye cevap verirken sesimdeki soluksuz korkuyu yarı yarıya taklit etmem gerekiyor,
efendim."

Memnuniyeti yüzünden okunuyor ve Iceheart'lara dönmeden önce saçlarımı serbest bırakıyor.

Jessina dudaklarını büzüyor ve parmaklarını oturduğu beyaz ahşap sandalyenin kolçağına vuruyor. "Bize önceden söylemeliydin." Bakışlarını bana kaydırırken soluk gri gözlerinden küçümseme ve kötülük akıyor. "Bunu görmek isterdim."

"Belki şimdi küçük bir gösteri yapabiliriz," diye araya giriyor Bane, Draven cevap veremedi. Dudaklarında zalim bir gülümseme yayılıyor ve siyah gözleri mum ışığında parlıyor, Draven'la tekrar göz göze gelmeden önce bir saniye beni inceliyor. "Onu sana doğru süründür ve ayaklarına kapanmasını sağla."

Midem bulanıyor ve yüzümde beliren şok ve paniği durdurmak için tüm irademi kullanıyorum. Gözleri hâlâ Draven'a sabitlenmiş olan İmparator Bane'e bakıyorum. Ciddi olamaz. Gerçekten beni-

"Diz çök."

Emir havada titreşiyor ve ruhumun derinliklerinde yankılanıyor. Bakışlarımı acımasız imparatorundan ayırıp yavaşça sesin kaynağına doğru dönüyorum.

Draven aramızda biraz mesafe olması için yana doğru birkaç adım attı. Bana bakarken kaslı vücudunun etrafında siyah bir duman gibi güç titreşiyor, sanki emrine itaatsizlik etmem için bana meydan okuyor. Ama kısa bir anlığına da olsa, gözlerinde yalvaran bir ışıltı gördüğüme yemin edebilirim.

Az önceki sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Her hareketimizi mercek altına alacaklar. Bunu gerçekten satmalısın.*

Kendimi dizlerimin üzerine
çökertiyorum. "Bana doğru sürün,"
diye emrediyor Draven.

Ziyafet salonu aniden sessizleşti. Herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. O kadar yoğun ki sanki vücudumda delikler açıyorlarmış gibi hissediyorum. Tek yapmak istediğim onlara bağırarak. Ya da bir bıçakla gözlerini oymak. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

O yüzden dediğini yapıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ayaklarına doğru sürünüyorum.

Odanın ortasında bir yerden kahkahalar yükseliyor. İlk kahkaha patlaması sessizliği bozduğu anda, diğer saray mensupları da kıs kıs gülmeye başlıyor.

Yanaklarım aşağılanmışlıktan yanıyor ve öfke boğazımı düğümlüyor. Draven'ın önünde durduğumda öfke yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

siyah çizmelerimi giyip tekrar dizlerimin üzerine oturuyorum.

"Eğil," diye emrediyor, sesinden emir damlıyor.

Ellerimi çizmelerine yaklaştırarak öne doğru eğiliyor ve alnımı serin buz zemine bastırıyorum.

Bir başka acımasız kahkaha dalgası saray mensuplarının arasında dalgalanıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp onu engellemeye çalışıyorum.

İmparator Bane alaycı bir kıkırdama çıkarır. "Çok acıması. Çok zayıflar. Ejderha çelikleri olmadan bir hiçler."

Demir tasmaları olmadan bir hiç olduklarını söyleyerek karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. Eğer demirle kaplı olmasalardı, Isera ve Alistair muhtemelen bu odadaki saray mensuplarının yarısını, saray mensupları ejderha formlarına bile geçmeden ateş ve buz büyülerıyla alt edebilirlerdi.

"Bizimkileri halkın önünde isteyerek diz çökecek kadar kırana kadar bekleyemeyeceğim," diyor.

Bizimkiler. Sanki Isera ve Alistair oyuncaktan başka bir şey değilmiş gibi. Kullanılacak ve suiistimal edilecek eşyalar. Birden alnımı yere dayadığım için memnun oldum, çünkü yüzümde beliren öfkeyi durdurabileceğimi sanmıyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile.

"Botların biraz kirli görünüyor, Draven," diyor İmparatoriçe Jessina aniden. Sesi meydan okuma ve hınzır bir neşeye doluydu. "Ona onları yalamasını söyle."

Damarlarıma buz yayılıyor. Benden şimdi *ne* yapmamı istiyor?

Başımı kaldırıp Draven'a bakıyorum. Ama ne göreceğimi zaten biliyorum. Yüzünde acımasız, umursamaz bir maske. Herkesi kandıran bir maske. Ben hariç herkesi.

"Çizmelerimi yala" diye emrederken sesi eskisi kadar sert ve acımasız.

Ve küçük oyunumuzu sonuna kadar izlemekten başka seçeneğim olmadığını bildiğim için, tıpkı bana emrettiği gibi tekrar eğiliyor ve çizmelerini yalıyorum.

Öfke tüm ruhuma yayılıyor. Bunun için onları öldüreceğim. Bunun için hepsini öldüreceğim.

Jessina gülüyor. Diğer saray mensuplarının çoğu gibi.

"Mükemmel iş, Draven," diyor memnun imparatoriçe. "Bu küçük gösteri için teşekkür ederim. Kesinlikle gecenin en önemli olayı olarak hatırlanacak. Yerinize oturabilirsiniz."

Bir saniye geçti, muhtemelen ikisini selamlarken, sonra beni kolumdan tuttu ve neredeyse beni yerden kaldırdı. İlk birkaç adımda tökezliyorum, çünkü odanın diğer ucuna doğru adım atarken beni de yanında sürüklüyor. Ayaklarımı tekrar düzgün bir şekilde yere bastığımda, beni şimdi bırakabileceğini bildirmek için tutuşuna karşı gizlice çekiyorum. Bırakmıyorum.

Ona bakıyorum.

Yüzlerimizin artık kimse tarafından görülemeyeceği bir noktaya ulaştığımız anda, çenesini sıkıyor ve elini esnetiyor, bu sırada güneşin kendisini dondurabilecek kadar soğuk bir öfke yüz hatlarında çatırdıyor. Birini öldürecekmiş gibi görünüyor.

Yüksek masaya en yakın masaya doğru ilerlerken, "Sandalyemin yanında dizlerinin üzerine oturman gerekecek," diye fısıldıyor ama sözleri daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor. "Ayrılmamızın kabul edilebilir olması için en az bir saat kalmamız gerekiyor. Ama önce birkaç dakikalığına buradan çıkmam lazım. Aksi takdirde, bu odadaki herkesi öldürmeden o bir saati tamamlayamam. Kalmalısın yoksa şüphelenirler. O yüzden orada otur. Yakında döneceğim."

Ben daha cevap veremedim, yöneldiğimiz masaya ulaşıyoruz.

Masanın Draven'ın adamlarıyla dolu olduğunu fark ettiğimde şok geçiriyorum.

Eski en iyi arkadaşı Galen, masanın başındaki tek boş koltuğun sağında oturuyor. Dalgali kahverengi saçları ve turuncu gözleriyle neşeli bir şekil değiştiren olan Lyra da onun karşısında oturuyor. Her ikisi de siyah giyiyor. Tıpkı uzun masada yanlarında oturan sekiz kişi gibi.

Hepsi de gözlerinde düpedüz bir düşmanlıkla Draven'ı izliyor.

Draven beni masanın başındaki boş koltuğunun sağına çekip durdururken Galen nefesinin altından, "Ona bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye tıslıyor. "Herkesin önünde. Sonunda son onur kırıntını da mı kaybettin-"

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Draven. Gözlerinde şimşekler çakıyor ve bana dönüyor. Sonunda kolumu bırakarak parmaklarını şıklattı ve yeri işaret etti. "Otur."

Tıpkı söylediği gibi, sandalyesinin yanında dizlerimin üzerine oturacak şekilde kendimi yere bırakıyorum.

Sert gözlerini tekrar Galen'e diyor. "Ona göz kulak ol."

"Sen-" Galen karşılık vermeye başlar ama Draven gömleğinin yakasından tutup onu oturduğu yerden yarıya kadar kaldırır.

"Birini öldürmek üzereyim," diye yüzüne karşı homurdanıyor Draven. "Ve o kişinin sen olmasını istemiyorsan, ben dönene kadar ona göz kulak ol."

Galen'in menekşe rengi gözleri, komutanına bakarken gerçek bir şoka benzeyen bir ifadeyle irileşiyor. Sonra hızla başını sallayarak çenesini aşağı indirir.

Draven onun yakasını bırakarak koltuğuna geri oturtuyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. Klan üyeleri yüzlerinde şaşkınlık ve küçümseme karışımı bir ifadeyle onun gidişini izliyor.

Bir yanım Draven'ın hışımla dışarı çıkıp öfkelenmesine ve sonra da içeri girmeden önce soğukkanlılığını toplamasına öfkeleniyor. Mabona aşkına, bütün bir ziyafet salonunun önünde yerde sürünen ve birinin çizmelerini yalayan bendim!

Ama diğer yanım şansına inanamıyor. Draven beni kendisinden nefret eden adamlarının yanına gözetimsiz bıraktı. Bu da sonunda soygun için ihtiyacım olan bilgiyi alma şansına sahip olduğum anlamına geliyor.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Lyra solumdan, sesi empati dolu. Sonra bu duygu kayboluyor ve Alistair ile Isera'nın diz çöktüğü yere doğru bakarken yerini öfke alıyor. "Bütün bu olanlar çok boktan."

"Evet." Aklımı toplamaya ve kelimelerimi çok dikkatli seçmeye çalışarak uzun bir iç çekiyorum. "Neredeyse kaçıyordum, biliyorsun. Uyandığım ilk gün, oraya kadar gitmeyi başardım..." Kaşlarımı çatarak derin derin düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hangi katta olduğunu hatırlamıyorum ama hazinenin olduğu yere yakındı."

"Üçüncü kat mı?" diye soruyor Lyra'nın yanındaki kızıl saçlı.

İçimde zafer nabızları atıyor. Üçüncü kat. Hazine üçüncü katta. Kalbim göğsümde çarpıyor. Şimdi sadece bir şeye daha ihtiyacım var.

"Evet, işte bu," diye cevap veriyorum, bir yandan da umutsuzca üçüncü katın *neresinde* olduğunu söylemelerini nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Lyra kaşlarını çatıyor. "Oraya nasıl geldin ki? Kuzeydoğu merdivenleri tüm şatodaki en iyi korunan merdivenlerden biri gibi."

Neredeyse bir çığlık atacaktım. Hayatımda bir kez olsun şans benden yana gibi görünüyor. Mabona'ya ilahi müdahalesi için içten bir teşekkür duası gönderirken, ağızıma yayılmakla tehdit eden muzaffer sırtışı bastırıyorum.

Hazine üçüncü katın kuzeydoğu köşesinde bir yerde. Artık nihayet insan direnişçilerin soygun sırasında kullanacakları rotayı çizmeye başlayabilirim.

"O zaman öyle olmayabilirdi," diye cevap veriyorum, sesime biraz belirsizlik karışmasına izin vererek. "Hazinenin Efendisi orada olduğu için öyle olduğunu düşünmüştüm."

Lyra kaşlarını kaldırıyor. "Hazinenin Efendisi'yle mi tanıştın?"

"Pek sayılmaz." Yüzümü buruşturuyorum. "Cesedine takıldım."

"Ah, doğru ya. O gün Kızıl El'in o üç kişiyi de öldürdüğü gündü."

Ondan, Draven gittiğinden beri tek kelime etmeyen Galen'e bakıyorum. Beni izlemekle görevlendirilmişti ama menekşe rengi gözleri hâlâ Draven'ın çıktığı yan kapıya kilitlenmiş durumda. Masanın üzerindeki gümüş tutacaklardan gelen mum ışığı yüz hatlarında titreşiyor. Yüzündeki ifadeyi okumak zor ama neredeyse... üzgün görünüyor.

"Draven ve Kızıl El'in olayı nedir ki?" diye soruyorum. "Ona neredeyse kafayı takmış gibi görünüyor."

Bunun üzerine Galen nihayet bakışlarını kapıdan ayırdı ve başını çevirip bana baktı. Yüz hatlarındaki hüznün gitmiş. Onun yerine gözlerinde sadece küçümseme parlıyor.

"Lanet egosu yüzünden," diye homurdanıyor.

"Sessiz ol," diye tıslıyor siyah saçlı bir erkek şekil değiştiren, masanın daha aşağısından. Draven'ın çıktığı kapıya doğru endişeli bir bakış fırlatıyor. "Her an geri gelebilir."

"*Egosu* derken ne demek istiyorsun?" Galen bu tavsiyeye uymadan önce ben soruyorum. Çünkü Draven'ın Kızıl El'le olan geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok istiyorum.

Galen hâlâ kapalı olan kapıya doğru bir bakış attıktan sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Draven her zaman kazandı. Kendisine verilen her görevi her zaman tamamladı. O isyanı bastır. O klanı dize getir. O şehri yak. O kaleyi fethet. Şu kişiye suikast düzenleyin. O *her zaman* başarılı olur." Yüzünde bir an için kendini beğenmiş bir eğlence belirir. "Ama bu adamla değil. Kızıl El, şimdiye kadar kaçabilen tek kişi. Onu alt eden tek kişi."

"Ve gururu buna izin vermez," diye tamamlıyor Lyra masanın öbür ucundan. Çatalını elinde döndürdükten sonra masanın üzerindeki bifttek parçasına saphıyor.

tabağı. "Bu onun gücüne bir tehdit. Onu zayıf gösteriyor. Bu yüzden Kızıl El'i bizzat avlamaya kafayı bu kadar takmış durumda."

"Kesinlikle," diye devam ediyor Galen. Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümseme biraz daha genişliyor. "Ama ben kendi adıma Kızıl El'i Buzyürekler'e bu şekilde meydan okuduğu için alkışlıyorum."

Lyra yan kapıya doğru bir bakış fırlatıyor. "Keşke bizim pek de korkusuz olmayan liderimizde de daha fazla olsa dediğim bir şey."

Galen'in gözlerinde tiksinti titreşiyor. "Icehearts'a bağlılık yemini ettikten sonraki ilk altı yıl boyunca Draven'ın yarı vardiyayı hiç kullanmadığını biliyor muydun? Bir saygı ve teslimiyet jesti olarak." Alay ediyor. "Bir çeşit-"

Yan kapı çekilip açıldığında ve Draven içeri girdiğinde cümlesini bir kalp atışıyla kesiyor.

Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. Saçları biraz dağınık, sanki ellerini defalarca saçlarında gezdirmiş gibi. Ama birini öldürmeye daha az meyilli görünüyor.

Draven masanın başına doğru ilerlerken yemek masasının üzerine baskıcı bir sessizlik çöküyor. O koltuğuna otururken klan üyeleri bir hürmet gösterisi olarak çenelerini aşağı indiriyor. Yerdeki yerimden, Draven'ın kendi açısından göremediği yüz ifadelerini görebiliyorum. Küçümseme ve düşmanlık bir kez daha yüz hatlarını buz gibi kaplıyor.

Küçük bir iç çekiyorum.

Bu uzun bir saat olacak.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonunda Draven'ın odasına döndüğümüzde, sanki vücudumun içinde şiddetli bir şimşek fırtınası varmış gibi hissediyorum. Çok fazla öfke var. Çok fazla öfke. Çok fazla hayal kırıklığı. Çok kırılgan bir umut. Sadece... çok fazla.

"İyi misin?"

Dönüp baktığımda Draven'ın bir adım ötemde durduğunu görüyorum. Yüzümü dikkatle incelerken altın rengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, sanki sorusunun cevabını orada okumaya çalışıyormuş gibi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Karşılık veriyorum.

Kaba cevabım onu rahatsız etmiyor. Onun yerine uzanıp boğazımdaki demir tasmayı çıkarıyor.

Boğazımdaki o soğuk his kaybolup, büyü ve güç bedenime geri döndüğünde dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor. Draven tasmayı yanımdaki kanepelerin yanındaki alçak masaya bırakırken bir elimi boğazımda gezdiriyorum.

O duygu fırtınası yine ruhumu parçalıyor.

Öfke içimde çatırdıyor. Az önce Draven'ın sandalyesinin yanında dizlerimin üzerinde Isera ve Alistair'in Icehearts tarafından aşağılanmasını izleyerek bir saat geçirdim. Ondan önce de yerde sürünerek tüm ziyafet salonunun önünde onun çizmelerini yaladım.

Hepsi bana çok sert ve çok derin bir şekilde çarptı ve ben sadece... koptum.

Draven'a doğru dönerek onu sertçe ittim. "Bunu bana yapmalarına nasıl izin verirsin?"

Tasmayı masanın üzerine koyduğu için hâlâ yarı eğik durduğundan, bu itiş onun sendeleyerek yana kaymasına neden oldu. Doğrulup bana döndüğünde gözlerini kırıştırıyor ve gerçekten şaşırılmış görünüyor.

Onu tekrar göğsünden itiyorum. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Bu sefer, dik durduğu için, itiş onu geri itmek için hiçbir şey yapmıyor. Bu da beni daha da çileden çıkarıyor. Elimi

Avuçlarımı hayal kırıklığı içinde zırlı göğüs zırhına dayarken sesim bağırmaaya yükseliyor.

"Bana diz çöktürdün, süründürdün ve lanet çizmelerini yalattın!"

Bir anda elleri bileklerime dolanıyor ve ben onu tekrar itmeye çalışmadan durduruyor. Ama yüz hatlarında hiç öfke yok. Sadece boyun eğmişlik.

"Bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun." Bakışlarımı tutarken gözleri ciddi. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu."

"Umurumda değil! Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en aşağılayıcı şeydi."

Bileklerimi tutuşuna karşı vahşi bir hayvan gibi çekiştirip mücadele ederken çenesini sıkıyor. İç çekerek aniden öne doğru bir adım atıyor. Ve bileklerimi hâlâ sıkıca kavradığı için beni geri çekilmeye zorluyor. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve daha da sert mücadele ediyorum.

"Kavga etmeyi bırak," diye bastırırken hâlâ beni tutmaya çalışıyor. "Sen-

"Kavga etmeyi keser misin?" Ben de ona bağıyorum. "Yapmayacağım-"

Beni duvara doğru itiyor, bu beni o kadar şaşırtıyor ki cümlemi yarıda kesiyorum. Bu kadar uzaklaştığımızı fark etmemiştim.

Draven ellerimi göğüs zırhından uzaklaştırıp başımın iki yanındaki soğuk buzdan duvara yapıştırırken bana daha da yaklaşıyor ve dizini bacaklarımın arasındaki duvara dayıyor. Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Bu zırh ejderha pullarından yapılmış." Emredici gözlerini üzerime kilitliyor. "Ona bir çentik bile atamadan ellerindeki kemikleri parçalayacaksın. O yüzden evet, dövüşmeyi bırak. Rin Tanaka kendi klanıyla birlikte, kıtanın öbür ucundaki evlerinde. Yani ellerini kırarsan, burada seni iyileştirebilecek kimse yok."

Ona ters ters bakarken göğsüm kabarıyor. Ama her ne kadar kabul etmek istemesem de, haklı olduğu bir nokta var.

Uzun bir nefes almaya zorlayarak, içimde yanan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Sadece kısmen işe yarıyor. Parmaklarımı esnetiyorum ve sonra derin bir nefes daha çekiyorum. Draven beni hâlâ bırakmıyor. Ellerimi duvara sabitlemeye devam ediyor. Dizleri de bacaklarımın arasında duvara dayalı duruyor. Ne kadar yakın durduğu için, pozisyonu neredeyse kalçasına binmeme neden oluyor. Vücudunun benimkine bu şekilde bastırılmış hissi

içimde yanan bir arzu dalgası yaratıyor. Bu da o sinir bozucu piç kurusuna kızmaya çalışırken inanılmaz derecede sinir bozucu oluyor.

"Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Damarlarımdaki ateşi görmezden gelmeye çalışarak soruyorum.

"Biliyorum." Sanki o da benimle aynı öfke ve kızgınlıkla savaşıyormuş gibi bir an için çenesini sıkıyor. "Ama yine de bunu yapmak zorunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Kendi güvenliğiniz için."

"Senin için söylemesi kolay. En son ne zaman birinin önünde diz çöktün?"

"İki yüz yıldan fazla zaman önce. Icehearts'a bağlılık yemini ettiğim zaman."

"Aynen öyle. Sen hiçbir şey ya da hiç kimse için diz çökmezsin, o yüzden nasıl hissettiğimi nasıl bilebilirsin ki?" Tekrar tutuşuna karşı çekerek, "Bana *güldüler*. Odadaki saray mensupları bana güldüler."

"Biliyorum," diye tekrarlıyor, kelimeler daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor. Ellerini bileklerime doluyor ve ölümcül vaatlerle dolu bir bakışla beni sabitlemeden önce çenesini tekrar sıkıyor. "Her birinin yüzünü işaretledim ve sana yemin ederim, bu hafta bitmeden hepsini süründüreceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ağzım açık kalıyor. Bunu gerçekten yapar mıydı? Sırf bana güldüler diye bu mahkemenin üyelerini avlayacak ve aşağılayacak mıydı?

"Sana bunu yaptırdığım için benden nefret ettiğini biliyorum," diyor, yoğun gözleri hâlâ bana kilitlenmişken. "Peki bu nasıl bir intikam?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ama cevap veremeden bileklerimi çözüyor ve doğruluyor. Orada öylece durup bir saniye boyunca beni izlerken kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Sonra Draven dizlerinin üzerine çöktüğünde bir nefes alıyorum.

"Haklısın," diyor başını geriye doğru eğip bakışlarımla buluşuyor. "Hiçbir şey ve hiç kimse için diz çökmem." Altın rengi gözleri alev gibi yanıyor, ruhumu yakıp geçiyor. "Ama senin için... Senin için diz çökerim."

Kararsız bir nefes alıyorum. Zihnim dönüyor ve kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi atıyor. Draven Ryat, Ölümün Gölgesi, korkulan Kara Ejder Klanı'nın lideri ve Dehşet Lejyonu'nun Komutanı, önümde diz çöküyor.

"Ve sana çizmelerimi yalatmaya gelince," diye devam ediyor, şimdi dudaklarında sinsi bir gülümseme oynuyor. "İzin ver o hesabı da kapatayım."

Draven ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp elbisemin uçuşan gümüş eteğini yukarı doğru ittiğinde kalbim birkaç kez atıyor ve sonra bunu telafi etmek için iki kat daha sert çarpıyor. Elleri çıplak bacaklarımda ve kalçalarımda dolaşırken damarlarımda şimşekler çakıyor.

Parmaklarını külotumun üstünden geçirdiğinde nefesim kesiliyor.

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişken külotumu kalçalarımdan aşağıya doğru kaydırmaya başlıyor.

O yumuşak, ince kumaşın sıcak tenime sürtünme hissi boğazımda bir inilti oluşturuyor. Başımı geriye atıyorum ve titreyen bir nefes çekiyorum. Draven külotumu kalçalarımın en kalın kısmından aşağı indiriyor. Sonra onları serbest bırakıyor. Bacaklarımdan aşağı doğru kayıyor ve yere düşüyorlar.

Draven ayak bileklerimi sıkıca kavıyor ve bacaklarımı teker teker kaldırarak atılmış giysiden çıkmamı sağlıyor. Ayak bileklerimin etrafındaki emredici ellerinin hissi, içimde bir başka yakıcı arzu dalgası yaratıyor. Derin bir nefes çekerek, bakışlarıyla tekrar buluşmak için başımı aşağı eğiyorum.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, parıldayan gözleriyle bakışlarımı bir saniye boyunca tutuyor. Sonra ellerini tekrar sol bacağımdan yukarı kaydırıyor. Sıkı bir kavrayışla bacağıma kaldırıyor ve omzuna atıyor. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Bu kadar yakınen ve bacağıma bu şekilde yukarıdayken, sıcak nefesini artık tamamen açıkta olan amımda neredeyse hissedebiliyorum.

Pozisyonunu ayarlayıp öne doğru eğilirken bana baktığında ağzında şeytani bir gülümseme var.

Diliyle klitorisimi okşarken boğazımdan bir nefes kopuyor.

Başımı arkaya atarak arkamdaki soğuk buzdan duvara yaslıyorum ve dudaklarımdan bir inilti çıkmasını engellemek için ağzımı kapatıyorum.

Draven dilini yavaş ve lüks bir vuruşla amımın üzerinde gezdiriyor ve sonra klitorisimin etrafında döndürüyor.

Omurgamdan bir sarsıntı geçiyor ve duvara doğru kıvranıyorum.

Diliyle klitorisimi okşamaya devam ederken ellerini kalçalarıma doğru kaydırıyor. Sıkı bir tutuşla, tatlı işkencesine devam ederken beni yerime hapsediyor. Dilini tekrar amımdan aşağı kaydırmadan önce klitorisimi dudaklarının arasında yuvarlarken titreyen bir nefes alıyorum.

Diliyle girişimi okşarken tekrar duvara karşı kıvranıyorum. Sadece kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni acımasızca hapsediyor.

Dilini tekrar klitorisimin etrafında ustaca bir hassasiyetle döndürürken içimde zevk nabız gibi atıyor. Umutsuz nefesler alırken, körü körüne uzanıyorum ve ellerimi Draven'ın pürüzsüz siyah saçlarının arasından geçiriyorum. Parmaklarımı ipeksi tellerinde kıvrarak saçlarını sertçe kavıyorum.

Göğsünden derin bir inilti geliyor. Zaten zonklamakta olan klitorisimi titreştiriyor ve damarlarımda zevk çığlıkları attırıyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Draven, hassas klitorisime karşı daha da titreşen, kötü bir memnuniyetle dolu karanlık bir kıkırdamaya izin veriyor.

Duvara karşı öfkeyle kıvranırken, Draven klitorisimi tekrar dudaklarının arasına alırken nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Dudaklarıyla ısırırken nefesim kesiliyor.

Beni sıkıca yerinde tutarken parmakları kalçalarıma saplanıyor ve girişime doğru ilerleyip dilini üzerinde kaydırıyor. İçimden bir inilti kaçıyor.

Dilini içime doğru itiyor.

Damarlarımda şimşekler çakıyor. Tüm vücudum bastırılmış bir gerilimle gümbürdüyor. Draven beni diliyle sikerken kararsız nefesler alıyorum. Saçlarını sertçe kavrayıp orgazma yaklaşırken inliyorum.

Draven başını eğiyor ve dilini tekrar klitorisimin üzerinde kaydırıyor. Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama daha çıkarıyor ve bu da zaten zonklayan klitorisime karşı titreşiyor.

İçimdeki bastırılmış gerilim o kadar yoğun ki, yakında serbest bırakılmazsam çığlık atacakmışım gibi hissediyorum.

Draven klitorisime emredici vuruşlarla işkence ediyor. Ellerimi saçlarında daha da sıkıyorum. Dilini tekrar klitorisimin üzerinde kaydırıyor. Ve sonra fiske vuruyor.

Zevk içime çöküyor.

Nefesim tavana doğru yükseliyor, vücudumda bacaklarımı titretecek kadar güçlü bir şekilde salınırken neredeyse yere yığılıyorum. Draven kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, beni ayakta tutuyor ve orgazmı yoğunlaştırmak için diliyle klitorisimle alay etmeye devam ediyor.

Tutarsız inlemeler dudaklarımdan dökülüyor ve siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor. Bacaklarım o kadar titriyor ki Draven'ın elleri kalçalarımın olmasa ayakta duramayacaktım.

Son orgazm da geçtiğinde göğsüm o kadar kabarıyor ki tek yapabildiğim arkamdaki duvara yaslanıp tavana bakmak oluyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ağır nefesler arasında "Ah, kahretsin," diye soluklanıyorum.

Draven kalçalarımı serbest bırakıp sol bacağımı tekrar yere indirmeden önce uyluğumun iç kısmını öpüyor.

Parmaklarımı açıp saçlarımdan kurtarmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. Bir elimi uzatıp duvara dayıyorum ve başımı aşağı eğerken dengemi korumama yardımcı oluyor.

Draven hâlâ önümde diz çökmüş durumda. Şeytani bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri ıslık ıslık parlıyor. "İntikam için bu nasıldı?"

Boğazımdan soluksuz bir kahkaha yükseliyor ve ağzıma yayılan gülümsemeyle savaşmaya çalışırken başımı ona doğru sallıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, yüz hatlarında hâlâ o hınzır memnuniyet var. "Ne?"

Boştaki elimi çenesi boyunca kaydırıyorum. Büyük bir şaşkınlıkla, vücudunda bir ürperti yaratıyor. Bunu görmek kalbimin göğsümde ters takla atmasına neden oluyor.

Hınzır bir sırıtış yayılıyor ağzıma. "Ayaklarımdan önünde diz çökerken ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum."

Yavaşça ayağa kalkıp üzerimde yükselirken gözlerinde karanlık bir arzu ve yasak vaatler parlıyor. Bir elini boğazıma dolayarak beni duvara sabitliyor ve diğer elini kalçamdan yukarı çekiyor. Eli tam amımın önünde durduğunda nefesim kesiliyor.

"Kendini beğenmişlik yapma, küçük asi." Bana sinsi bir sırıtışla bakıyor. "İkimiz de biliyoruz ki parmaklarımdan sadece birkaç stratejik darbesiyle seni sikim için yalvartabilirim."

"Birkaç vuruş mu?" Kaşlarımı kaldırırken alay ediyorum. "Şimdi kim ukalalaşıyor?"

Parmaklarıyla hâlâ hassas olan klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor.

Dudaklarındaki o şeytani gülümseme daha da büyüyor. "Ne diyordun?"

Boğazıma doladığı eline doğru uzanarak kendi elimi bileğine doluyorum ve meydan okuyan gözlerimi ona dikiyorum. "Ben

Belki de ağzını açmayı bırakıp bunu kanıtlamalısın."

Boğazından karanlık bir kıkırdama yükseliyor. Daha yakına eğilerek ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Memnuniyetle. Seninle işim bittiğinde, ıslak küçük amcığın-"

Kapıdan yüksek sesle vurmalar geliyor.

Beni o kadar korkutuyor ki, bir an için ne olduğunu bile anlayamıyorum. Sonra ses tekrar geliyor ve birinin kapıyı çılgınca çaldığını fark ediyorum.

"Komutanım," diye sesleniyor bir adam kapıyı yumruklamaya devam ederken diğer taraftan. "Komutan."

Draven ellerini boğazımda ve amımda tutmaya devam ediyor ama başını çevirip kapıya bakarken bakışları kararıyor. Ve kapının diğer tarafındaki kişiye bağırдыığında, sesi tehditlerle doludur. "Biri ölmüş olsa iyi olur, yoksa senin lanet boğazını parçalayacağım.

Beni boş yere rahatsız ettiğin için dışarı çık!"

Kapının çalınması hemen kesilir ve kapının dışındaki adam sessizliğe gömülür.

Draven tehdidinin işe yaradığından memnunmuş gibi başını yana eğip yarım bir selam veriyor. Ama tam bana dönecekken, dışarıdaki adam tekrar konuşuyor.

"Ama Komutan," diye sesleniyor, sesi endişeli ve özür diler gibiydi. "Biri öldü."

Draven bir saniye daha kapıya kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyor. Sonra neler olduğunu anlamış gibi görünüyor çünkü derin bir nefes alıp bana dönüyor. Gözlerini kapatarak alnını bir saniyeliğine benimkine yaslıyor.

"Bir dahaki sefere, küçük asi," diye fısıldıyor söz verircesine. Sonra beni serbest bırakıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Külotumu geri çekip elbise eteğimi düzelttikten sonra, saçlarımı boğazımı örtecek ve yaka takmadığım gerçeğini gizleyecek şekilde hızla değiştiriyorum. Draven kapıya ulaştığında bana bakıyor ve görünüşe göre saç çözümümünden memnun kaldıktan sonra kapıyı iterek açıyor.

Kurye kıyafetli bir erkek şekil değiştiren kapıya çarpmamak için geri sığıyor. Ellerini sıkıyor ve Draven'a özür dileyen bir bakış daha atıyor.

"Ne oldu?" Draven sorar.

"Kızıl El yine öldürdü."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Draven ve bazı askerlerini olay yerine doğru takip ederken içimde hem beklenti hem de endişe titreşiyor. Kuzeydoğu merdivenlerini kullandık. Merdivenleri çıkarken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Üçüncü kata ulaşır ulaşmaz Draven bizi merdiven boşluğundan çıkardığında keskin bir nefesi bastırmak zorunda kalıyorum. Burası hazinenin olduğu yer. Bakışlarımı tavandaki faeligh mücevherleriyle aydınlatılmış soluk buz koridorunda gezdiriyorum. Sakın bana insanların benim istihbaratımı beklemek yerine hazineye erken girmeye çalıştıklarını söylemeyin.

Draven ve diğer şekil değıştirenler koridorda aceleyle ilerlerken botlar etrafımdaki zemine vuruyor. Bir köşeyi dönüyoruz.

Kan buzu lekeliyor.

Diğerleri birkaç adım ileride yerde yatan adama doğru ilerlerken ben duruyorum. Gümüş zırh giyiyor ama kılıç taşımıyor. Kahverengi saçları, içinde yattığı kan gölünden dolayı ıslak ve kahverengi gözleri şokla irileşmiş. Bakışlarım boynuna kayıyor. Boğazı kesin bir kesikle kesilmiş.

Draven askerlerine, "Bu kanadın tamamını kapatın," diyor. "Tüm katı, üstünü ve altını da kontrol edin. Uçamıyor, bu da hâlâ binada olduğu anlamına geliyor. Bulun onu!"

"Emredersiniz efendim," diye cevap veriyor askerleri, sonra da emirlerini yerine getirmek üzere uzaklaşıyorlar.

İki tanesi yanımdan hızla geçerken ben de kenara çekilip kendimi duvara yaslıyorum.

Soğuk hava enseme çarpıyor.

Sersemlemiş bir halde omzumun üzerinden hızlıca baktığımda arkamdaki pencerenin hafifçe açık olduğunu görüyorum. Ufacık bir çatlaktan başka bir şey değil ve benim gibi tam yanında durmadığınız sürece görünmüyor. Ama sanki birisi tam olarak kapanıp kapanmadığını kontrol edemedi aceleyle itmiş gibi görünüyor.

Ani farkındalık yüzüme bir kürek gibi çarpıyor ve bastırmayı başarmadan önce neredeyse dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Tekrar öne bakacak şekilde başımı hızla geriye çeviriyorum ve vücudum pencereyi daha iyi kapatacak şekilde yana doğru ihtiyatlı bir adım atıyorum.

Mabona'nın göğüsleri. İşte böyle yapıyor.

Kızıl El'in koridorlarda dolaşırken kimse görmeden kaleye nasıl girip çıktığını merak ediyordum. Ve işte bu.

Bana tırmanırken kullandığım özel eldivenleri ve ayakkabı kılıflarını veren insan direnişiydi. Kızıl El de bunları kullanıyor. Bu sayede fark edilmeden içeri girip çıkabiliyor.

Draven ve askerlerinden biri, beyaz sarı saçlı ve soluk mavi gözlü bir kadın, yerdeki cesedin yanına çömelirken ben pencerenin önünde durup tarafsız görünmek için elimden geleni yaparken kalbim göğsümde gergin bir şekilde atıyor.

Draven uçamadığı için Kızıl El'in hâlâ burada olduğundan emin. Kızıl El'in duvarlara kolayca tırmanabildiğini anlamadığı sürece onu yanlış yerlerde aramaya devam edecek. Ve ben de bu şekilde devam etmeliyim.

Bir gözüm Draven ve sarışın şekil değiştirenin üzerindeyken pozisyonumu hafifçe değiştiriyorum ve kolumu rahatça uzatıyorum. Hem Draven hem de kadın önlerindeki cesede odaklandıkları anda pencereyi çekip kapatıyorum. Ve pencerenin tam kapanma anında ayakkabılarımdan pürüzsüz zeminde hafifçe gıcırdamasına neden olacak şekilde ayaklarımı sürüyerek yürümeye dikkat ediyorum.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Ama ne Draven ne de kadın başını kaldırıp bakıyor. İçten içe rahat bir nefes alıyorum. Pencere artık sıkıca kapalı. Draven, Kızıl El'in dışarı çıkmak için bunu kullandığını asla bilmeyecek.

"Efendim," diyor sarışın şekil değiştiren. Draven'ın gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışları bir saniyeliğine koridorda diğer yöne doğru kayar. "Hazineden sadece dört koridor uzaktayız."

Kalbim sıkışıyor. Hazine sadece bu katta bir yerde değil, aynı zamanda *Burada*. Korku içimi kaplıyor. Ya insanlar içerideyse?

"Bu adam hazineyle bağlantılı değil," diye cevaplıyor Draven. O da koridora bakarken yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirliyor. Sonra başını sallıyor. "Ama yine de kontrol edeceğim."

Doğruluk ve öne doğru bir adım atar. Kız da aynısını yapınca, ona otorite dolu bir bakış atıyor.

"Burada kal ve kimsenin, ama hiç *kimsenin* cesede dokunmadığından emin ol," diye emrediyor.

Kadın hemen durur ve çenesini indirerek cesede doğru bir adım geri atar. "Emredersiniz efendim."

Draven bakışlarını bana kaydırıyor ve çenesini sallıyor. "Selena."

Arkamdaki pencereyi düzgün bir şekilde kapattığımı tekrar teyit etme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine koridorda ilerleyen Draven'ı hızla takip ediyorum. Biraz yavaşlayarak bana yetişmeme izin veriyor ama koridorda ilerleyip bir sonraki koridora geçerken hiçbir şey söylemiyor.

Köşeyi döner dönmez başını çeviriyor ve yürümeye devam ederken benimle göz göze geliyor. "Hiçbir şeye dokunma."

Ona bıkkın ve yarı kırgın bir bakış fırlatıyorum.

"Ciddiyim," diyor bakışlarını tekrar koridora kaydırırken, konuşmaya devam ederken sadece ara sıra bana bakıyor. "Senin baş belası kışını bir kez hapisten kurtardım zaten. Eğer şimdi ellerini kana bulayacak olursan, bunu ikinci kez açıklamak çok zor olacak." Boğazıma doğru başını sallıyor ve sesini alçaltıyor. "Özellikle de şu anda tasmanı takmadığın için. Bu yüzden... dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapma."

Haberci zaten Draven'ın kapısının önünde bizi beklediği için tasmayı tekrar takma şansımız olmadı. Bu yüzden hala sadece saçlarımı örtü olarak kullanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu beni de biraz gergin hissettiriyor. Ama bunu Draven'a söylemedim.

Onun yerine kaşlarımı kaldırıyorum. "Öncelikle, birkaç dakika önce *kışından* hoşlanıyor gibi görünüyordun."

Nefesi kesiliyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attıktan sonra başka bir bakış fırlatıyorum. "İkincisi, ben aptal değilim. Parmaklarımı bir cinayet kurbanının kanına batırıp duvara kırmızı çiçekler boyayacak değilim."

O da kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "En son bir cesedin yanına gittiğinde ellerinin tamamen kan içinde olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Çünkü ona takılıp düştüm." "Ben de onu diyorum."

Kaşlarımı aşağıya çekerek bir of çektim.

Ve ben daha uygun bir karşılık bulamadan koridorun sonuna ulaşıyoruz. Orada bizi gümüş zırhlı bir muhafız karşılıyor. Bakışları Draven'a takıldığı anda dikkat kesiliyor.

"Komutan," diyor.

Draven bana dönmeden önce başıyla onu onaylıyor. "Sadece birkaç seçkin kişinin bu noktadan geçmesine izin verilir. Ve sen onların arasında değilsin. O yüzden burada kal."

Hayal kırıklığı ve hüsrân göğsümü yırtıyor. Lanet olsun. Gerçek hazineden hâlâ üç koridor uzaktayız. Draven'ın beni hazineye kadar yanında götüreceğini umuyordum. Ama görünüşe göre, bu akşam bana tanınan şansın da bir sınırı var.

"Ve terbiyeli ol," diye ekliyor bakışlarımı tutarak.

Seyircimiz olduğu için tartışmamaya karar veriyorum. Yumuşak bir iç çekerek ona başımı sallıyorum.

Muhafız değiş tokuşumuzu izliyor ama şüpheli ya da şaşkın görünmüyor, sanırım bu iyi bir şey.

Draven dikkat çekecek bir şey yapmamam gerektiğini bir kez daha hatırlatmak istercesine bakışlarımı bir saniye daha tuttuktan sonra dönüp koridorda bensiz ilerlemeye devam ediyor. Geniş sırtının köşede kayboluşunu izliyorum.

Köşeyi koruyan ejderha şekil değiştiren hâlâ beni izliyor.

Saçımı düzeltme dürtüsüne direniyorum. Boğazımın tamamen kapalı olduğunu zaten biliyorum. Ama yine de bir adım geri atıp koridorda ilerliyorum, aramıza biraz mesafe koymak için.

Ben ilerlerken fenerler üzerimde yıldızlar gibi parıldıyor. Bu kez Draven'a odaklanmadığımda, etrafımdaki geniş koridoru gerçekten incelemek için zaman ayırıyorum.

Bu kaledeki koridorların çoğu gibi burası da neredeyse tamamen çıplak. Yan masalar, süslemeler, duvarlarda meşaleler ve yerde yumuşak halılar yok. Sadece soluk, acımasız buz ve tavandaki parlayan faelighlar var.

Bakışlarımı pürüzsüz duvarların üzerinde kaydırıyorum. İçimden bir sarsıntı geçiyor.

Gözlerimi kırıştırarak koridorun yarısında duruyorum ve duvarın bir bölümüne bakıyorum. İçinde çizgiler var. Derin çizgiler. Çatlak ya da kesik gibi. I

Onları gözlerimle izliyorum. Büyük bir dikdörtgen şekliindeler. Neredeyse...

Keskin bir nefes

çekiyorum. Bir kapı.

Burada gizli bir kapı var.

Heyecan vücudumda dolaşıyor. Yukarıdaki Tanrıça, bu o olabilir. İnsan direniş i için giriş ve çıkış yolu bu olabilir. Kızıl El fark edilmeden duvarlara tırmanabilir ama bütün bir insan topluluğu görülecektir. Ve duvarlara tırmanmak zorunda kalırlarsa hazineyi dışarı çıkaramazlar. Ama bu koridora gizli bir kapıdan girebilirlerse, hazineye ulaşmadan önce sadece üç koridordan daha geçmeleri gerekecek.

Şimdi, sadece nereye gittiğini bulmam gerek.

Hâlâ gizli kapının önünde dururken koridora hızlıca bir göz atıyorum. Gümüş zırlı muhafız hâlâ koridorun sonunda duruyor ve beni izliyor.

Başımın tamamen duvara dönük olduğundan emin oluyorum, böylece gözlerimi göremeyecek ve sonra büyümü çağırıyorum.

"Bu çok havalı bir kapı," diyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, büyümü doğrudan muhafızın göğsündeki sarı-yeş il ş üphe kıvılcımına doğru itiyorum. Tam da beklediğim gibi, sözlerim onu alevlendirdi. Neredeyse tamamen yok olana kadar yavaşça azaltmak için büyümü kullanıyorum.

"Ne oldu?" Masumca soruyorum, sanki tamamen akademik meraktan kaynaklanan bir soruymuş gibi.

Ve büyüm onun nedenlerimden ş üphelenmesini engellediği için omuz silkiyor ve "Acil durumlarda bir kaçış yolu" diye cevap veriyor.

"Oh, bu çok zekice. Sanırım bu taraftaki dağa çıkıyor?"

"Evet."

Zafer nabzı içimde atıyor ve yüzümdeki masum meraklı ifadeyi korumak için kendimi zorlamam gerekiyor. Ama tek yapmak istediğim tam bir kötü adam gibi sırtmak. Bu benim en iyi olduğum şey. Fae direniş inin beni böyle görevler için hiç kullanmadığına inanamıyorum. Ben sins i casusluk ve gözetleme için doğmuş um.

Bir an için gardiyana kaçış yolunun tam olarak nereye çıktığını sormayı düşünüyorum. Her ne kadar doğ u tarafına kadar daraltmış olsam da

dağ, yine de büyük bir dağ. Bu tünelin diğer ucu her yerde olabilir.

Kelimeler dilimin ucunda. Ama ben onları söyleyemeden köşeden ayak sesleri geliyor.

Kalbim boğazıma fırlıyor. Büyümün akışını hızla keserek kapıdan uzaklaşıyorum ve onun yerine kapı ile nöbetçi arasındaki duvara rahatça yaslanıyorum.

Bir saniye sonra Draven köşeden geri dönüyor.

Beni dikkatle inceliyor ama anlaşılan şikayet edecek bir şey bulamıyor çünkü bana ulaştığında tek söylediği "Gidelim" oluyor.

"Hâlâ kaşlarını çattığına göre, orada olmadığını varsayıyorum," diye gözlemde bulunuyorum, orada başka insan bulup bulmadığını söylemesi için onu yemlemeye çalışıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Draven. "Boştu."

İçimi bir rahatlama kapladı. İnsanlardan hiçbiri orada değildi.

Diğer koridora geri dönüyoruz. Ama oraya vardığımızda bizi bekleyen tek şey ceset değildi.

İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane'in yüzlerinde hoşnutsuz bir ifadeyle orada durduklarını görünce öfke içimi yakıyor. Ama öfkemi tetikleyen şey bu değil. Her ikisi de Isera ve Alistair'in demir tasmalarına tasma gibi takılmış bir zincir tutuyor. Hâlâ gözleri bağlı ama en azından artık kelepçeli değiller. Gerçi bunun nedeni muhtemelen göz bağı ve tasmanın yanı sıra demir prangalar da takmış olsalardı hareket bile edemeyecek olmalarıydı. Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanmalarını izlerken elimi yumruk haline getiriyorum.

"Bunun anlamı nedir, Draven?" İmparatoriçe Jessina talep ediyor.

Alistair'in tasmağını bırakıp onun yerine Draven'a doğru yürürken devasa gümüş kanatları öfkeyle parlıyor. İmparator Bane de Isera'nın tasmağını bırakır ve onu takip eder. Hem Isera hem de Alistair duvara doğru yığılıyor.

Draven beni duvara doğru itiyor ve iki öfkeli hükümdarın önünden çekilerek onlarla buluşmak için adım atıyor. Ancak o zaman tasmayı kendimin takmadığımı hatırlıyorum. Eğer Iceheart'lar bunu fark ederse, mahvolurum.

"Hepimiz *ziyafette meşgulken* Kızıl El cinayet serisine devam etti," diye cevaplıyor Draven.

Bu kez, cümlelerin son kısmındaki ses tonundaki asidite herkesin duyabileceği kadar açık ve net. Draven, o zamanı daha önemli şeyler yaparak geçirebilecekken kendisini ziyafete gitmeye zorladıkları için mutlu değildir.

Jessina kanatlarını daha da genişletir. "Benimle bu tonda konuşma. Anlaşıldı mı?"

O ve Bane Draven'ın önünde durur ve kendilerini tam boylarına çekerler. Hem onun hem de Bane'in kanatları artık o kadar geniş açılmış ki koridorun duvarlarına sürtünüyorlar.

Draven onları bir saniye daha süzdükten sonra bakışlarını indiriyor ve çenesini eğerek kendi kanatlarını daha sıkı bir şekilde kapatıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum," diye tersliyor Jessina. "Sonuç istiyorum."

"Bu adam tüm nöbet değişimlerini planlamaktan sorumluydu," diye homurdanıyor Bane, bir elini yerdeki cesede doğru uzatırken. "Başka birinin onun tüm çizelgelerini, listelerini ve programlarını yakalaması haftalar alacak."

"Biliyorum," diye yanıtlar Draven. "Tekrar özür dilerim."

"Eğer Kızıl El'i yakında bulamazsan, bundan seni şahsen sorumlu tutacağız."

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye ekliyor Jessina, sesinden kötülük damlıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Draven, sesi kontrollü. "Ve seni temin ederim, her şeyi yapıyorum..."

Draven ve Icehearts tartışmalarına devam ederken, Isera ve Alistair'in tam arasında duracak şekilde hareket ediyorum. Sonra ellerimi aynı anda kollarının üzerinde gezdiriyorum. İkisi de irkiliyor.

Hâlâ gözleri bağlı olduğu için "Ben Selena," diye fısıldıyorum. Sesimi sadece onların duyabileceği kadar alçak tutarak devam ediyorum, "İnsan direnişi yine öldürdü. Önemli insanları seçiyorlar. Ve ben hazine konusunda ilerleme kaydettim." Ellerimi rahatlatıcı bir jestle tekrar kollarından aşağı çekiyorum. "Sadece biraz daha dayanman gerekiyor."

Sol tarafımda, Alistair beni duyduğunu belirtmek için çenesini kısa bir selamla eğiyor. Isera'ya doğru bakıyorum. O da aynı hareketi yapmıyor. Küçük bir iç çekiyorum.

Tam tekrar uzaklaşmak üzereyken, soğuk bir el benimkini kavıyor.

Elimi sıkarken başımı çevirip Isera'ya bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Beni duydu.

Kalbim küt küt

atıyor.

Tekrar etrafının farkında.

Bu da Iceheart'ların onlara yaptığı her şeyin farkında olduğu anlamına geliyor.

Yarı çıplak bedenlerine, tasmalara, göz bağlarına ve tasmalara bir bakış atıyorum. Yakıcı bir öfke ruhumu dağılıyor ve Isera'nın elini sıkıca geri çekiyorum.

Ve o anda, onları sadece maddi olarak mahvetmenin yeterli olmadığına karar veriyorum. İnsanlar bu soygunu gerçekleştirecek. Ama bu benim için yeterli değil. Iceheart'ların incinmesini istiyorum. Acı çekmelerini istiyorum. Umutsuzluğa kapılmalarını istiyorum. Lanet olası bir savaş istiyorum. Tüm bu kale başlarının etrafında yanıp kül olurken onlara bunu izletmek istiyorum.

Bütün bu lanet şehri onlara karşı çevireceğim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Etrafımdaki atmosfer çoğunlukla neşeli. Ama bu değişmek üzere. Bir grup masalardan birini terk ettiği anda, meyhanenin derinliklerine doğru ilerlemeden önce daha iyi uyum sağlamak için masadan yarım dolu bir kupa alıyorum.

Tüm şehri Iceheart'lara karşı ayaklandırmaya yemin ettiğimden beri birkaç gün geçti ama o zamandan beri Draven'ın yanımda uyumadığı ilk gece bu. Beni gözetimsiz bıraktığını fark etmemem için sessizce sıvışmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Her zaman önce onun uykuya dalmasını beklediğimi bilmiyordu. Bu yüzden her ne ile uğraşması gerekiyorsa onunla uğraşmak için ortadan kayboldu ve ben de kısa süre sonra ayrıldım.

Ve şimdi, gecenin beşinci tavernasına doğru yol alıyorum.

Hem insanlar hem de ejderha şekil değiştirenler ayrı masalarda da olsa burada içki içiyor. Sanki kendime ait bir masa arayışındaymışım gibi sıcak odada sürüklenirken hepsinin konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

Çoğu günlerinden ya da mahallelerindeki son dedikodulardan bahsediyor ama köşede ejderha şekil değiştirenleri dikkatli gözlerle izleyen bir grup insan var. Rotamı onlarınkinin yanındaki soluk ahşap masaya çeviriyorum.

Gözlerimi aşağıda ve pelerininin kapüşonunu yukarıda tutmaya dikkat ederek, büyük grubun yanındaki iki kişilik küçük masadaki koltuklardan birine kayıyorum. Oturduğumda çürük tahta sandalye alarm verircesine gıcırıyor. Onları görebileceğim ama onların kapüşonunun altından yüzümü göremeyeceği bir açıda oturacak şekilde ayarlıyorum. Gözlerimi daha önce çaldığım kupadaki tanımlanamayan sıvıdan ayırmadan büyümü çağırıyorum ve insanlar konuşurken onları dinliyorum.

"Neden burada içmek zorundalar?" diye mırıldanıyor kızıl sakallı bir adam. "Kendimize ait tek bir yerimiz olamaz mı?"

"Bütün şehir artık onların yeri," diye cevap veriyor başka bir adam. Yüzünü buruşturduğunda yanağındaki yara izi geriliyor ve ardından üç masa ötedeki ejderha şekil değiştirenlere bir kez daha kaşlarını çatıyor. "Buradaki şey... Bölgelerini işaretlemek için köpek işemesi sadece."

Büyümle uzanarak göğüs kafeslerindeki soluk kırmızı öfke kıvılcımlarını yakalıyorum ve onları giderek artırmaya başlıyorum.

"Adımızı bile aldıklarını biliyor muydunuz?" diyor kıvrıcık saçlı bir kadın, şekil değiştirenlere hançer gibi bakarken.

Kızıl Sakal ve Yara'nın yanı sıra gruplarının geri kalanı şaşkınlıkla ona doğru dönüyor.

"Ne?" Kızıl Sakal soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Kıvrıcık Saç. Bakışlarını ejderha şekil değiştirenlerden ayırıp tekrar arkadaşlarına bakıyor. "Büyükannem bana bu hikâyeleri anlatırdı. Bir keresinde eski bir dünya haritası gördüğünü söylerdi. Küçük bir kızken sarayda çalışmış. Arşivleri temizlermiş. Ve o haritada şehrimizin adı Stonehollow'muş. Frostfell değil."

Öfkeleri tavan yaptı. Büyümle onu daha da besliyorum.

Scar elini yumruk yapıp masaya vuruyor ve fincanların şingirdamasına neden oluyor. "Iceheart'lar kalelerini buraya taşıdıktan sonra adını değiştirmiş olmalılar."

"Buraya taşımadılar," diye homurdanıyor Kızıl Sakal. "Atalarımızın kalesini yıktılar ve sonra da kendi kalelerini onun kemiklerinin üzerine inşa ettiler."

"Ve bizden her şeyi almaya devam edecekler," diyorum usulca, hâlâ başımı eğik ve yüzümü kapüşonun altında saklı tutarak. "Ta ki biz bu konuda bir şey yapana kadar."

Hepsi bakışlarını bana çeviriyor. Öfkeleriyle olan bağlantımı hemen kesiyorum ve bunun yerine büyümü sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarına doğru itiyorum. Şüphelerini neredeyse yok olana kadar azalttığımda gerginlik duruşlarından dışarı akıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyor Kıvrıcık Saç. Yüz hatlarında hüznün esiyor. "Ama tüm Buzyürek Hanedanlığı'yla savaşamayız, anlıyor musun? Ölümsüzler, ateş püskürtebiliyorlar ve binalar kadar büyükler. Tanrı bile olabilirler."

Korku göğüslerinde alevlenmeye çalışıyor ama onu da çabucak bastırıyorum.

"Buzyürekliiler yaşlılıktan ölmeyecek, hayır," diyorum. "Ama biri kalplerine bir bıçak saplarsa, onlar da bizim kadar kolay ölürler. Ayrıca, bizde onlarda olmayan bir şey var." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum. "Sayılar. Burası *bizim* şehrimiz. Şekil değiştirenlerden sayıca fazlayız. Eğer bir araya gelirsek onları devirebiliriz."

Göğsündeki umudu itiyorum ama sürpriz bir şekilde orada değil. Büyünün akışını keserek, onu hızlıca bordoya doğru itiyorum.

Onun yerine orada olmasını umduğum cesaret kıvılcımları. Çoğunun göğsünde yanan küçük cesaret kıvılcımları bulduğumda içimde bir rahatlama oluyor. Onları alev alev yanan orman yangınlarına dönüştürüyorum.

"O haklı," diyor Kızıl Sakal. Ben cesaretini beslemeye devam ederken omurgasını dikleştiriyor ve çenesini kaldırıyor. "Biz sessiz çoğunluğuz. Sessiz kalmayı bırakmanın zamanı geldi."

Ben onların da cesaretini artırmaya devam ederken diğerleri hararetle başlarını sallıyor. Başımı hâlâ eğik tutarak, insan grubunun ayrılıp başka masalara geçmesini izliyorum. Büyümü tüm tavernaya yayıyorum, insanların öfkesini arttırmak, korkularını azaltmak, cesaretlerini arttırmak ve hatta ortaya çıkan birkaç umut kıvılcımını arttırmak arasında gidip geliyorum.

Midem bulanıyor ama yutmak için elimden geleni yapıyorum. Bir müzisyenin keman çalması gibi bu insanların duygularıyla oynuyorum. Bu doğru değil. İnsanların duygularını bu şekilde manipüle etmek iyi bir insanın, nazik bir insanın yapacağı bir şey değil. Eğer bu insanlar onlara ne yaptığımı bilselerdi, benden nefret ederlerdi. Haklı da olurlardı.

Umutsuzca insanların beni sevmesini isteyen yanım, hayatımda bir kez olsun acımasız olmak ve özür dilemeden istediğimi almak isteyen küçük ama büyüyen yanımla savaşıyor.

Göğsüm endişe ve korkuyla geriliyor. Hemen ardından, başkalarının benim hakkımda ne düşüneceği konusunda endişelenmeden yapılması gerekeni yapamadığım için duyduğum öfke geliyor.

Masadan kalkarak bu gecelik bu kadarının yeterli olduğuna karar veriyorum. Zaten Buz Sarayı'na geri dönmem gerekiyor. Isera, Alistair ve Lavendera'yı kontrol etmek ve ilerlemem hakkında onları bilgilendirmek istiyorum. Ve çok fazla bekleme riskini göze alamam çünkü Draven'ın ne zaman döneceğini bilmiyorum.

Büyümün akışını kestikten sonra, giderek huzursuzlaşan insanların ve onları kaşları çatık bir şekilde izleyen şaşkın ejderha şekil değiştirenlerin arasında dolaşıyorum. Başımı eğiyorum ve kalabalığın arasından fark edilmeden süzülüyorum. Sonra Buz Sarayı'na geri koşuyorum.

Sonunda kulübelerin kapısından içeri sızdıgımda, doğruca Alistair'in kafesine gidiyorum. Ama sürpriz bir şekilde orada değildi. Isera da öyle.

Kısa keserek soluk buz zemin üzerinde duruyorum ve boş kafeslerine bakıyorum. Gecenin bir yarısı. Mabona aşkına, Icehearts onları şimdi neye maruz bırakıyor olabilir?

"Durdurun şunu, durdurun şunu, durdurun şunu."

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çeviriyorum.

Lavendera'yı kafesinin ortasında oturmuş, ileri geri sallanırken ve iki eliyle saçlarını kavrarken bulduğumda kalbim acıyla çarpıyor.

"Durdur şunu, durdur şunu, durdur şunu," diye tekrar tekrar fısıldıyor.

Aceleyle kafesine gidip önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.
"Lavendera."

Yukarı bakmıyor. Parmaklıkların arasından uzanmaya çalışıyorum ama ona dokunamayacağım kadar uzakta oturuyor. Parmakları saçlarının akan kahverengi tellerini o kadar sert sıkıyor ki eklemeleri beyazlamış ve ileri geri sallanmaya devam ediyor. Acı yine göğsümün tam ortasına vuruyor.

"Lavendera, lütfen," diye fısıldıyorum. "Sana yardım edebilirim. Sadece bana ne hissettiğini söyle, ben de o duyguyu uzaklaştırmaya yardımcı olayım."

Başını kaldırıyor ve bakışları benimkilere kayıyor. Bu o kadar ani oldu ki şok içinde geri çekildim.

"Hayır." Gözleri kocaman ve panik içinde bana bakarken ellerini saçlarından indiriyor. "Kafamı karıştırma. Sakın kafamı karıştırma. Zaten çok kalabalık. Çok kalabalık." Aniden boğazından bir hıçkırık kopuyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Çok yorgunum." Bir hıçkırık daha. "Tanrıça, *ne kadar* yorgun olduğumu bilemezsin."

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. Iceheart'lar onu bu şekilde kilitleyerek nasıl bir işkenceye maruz bıraktıklarının farkında mı acaba?

"Söz veriyorum," diye başlıyorum. "Sen istemedikçe duygularına dokunmayacağım. Ama lütfen..."

Sözümü kesiyorum.

Lavendera'nın gözlerinden yaşlar gitti. Ve diğer her şey de öyle.

Kafesin ortasında oturmuş, boş gözlerle arkamdaki duvara bakıyor. Sanki acıdan kaçmak için etrafındaki dünyayla bağlantısını tamamen kesmiş gibi.

Onu izlerken kalbim sıkışıyor.

Ve içimde büyüyen o acımasızlık ruhumun derinliklerine sızıyor, orada zaten iltihaplanmış olan tüm öfke ve acıyla iç içe geçiyor.

Lavendera'yı buradan çıkaracağım. Hepsini buradan çıkaracağım. Ve bu lanet kaleyi yerle bir edeceğim.

Bunu yapmak için bu şehirdeki her bir insanı manipüle etmem gerekse bile.

BÖLÜM 22

Çileden çıkararak demir tasmamı taktığım gerçeğine sessizce lanet okuyarak, normal insanlar gibi flört etmek için elimden geleni yapıyorum. Aslında bu konuda oldukça kötü olabileceğimi çabucak fark ediyorum.

Önümdeki ejderha şekil değiştiren kaşlarını çatıyor ve yüzünde belirgin bir şaşkınlık ve şüpheyi beni izliyor. Yine de devam etmeye karar veriyorum. Draven şu anda bu şekil değiştirenin koruduğu odada, ilerlemesini ve Kızıl El'i yakalama planlarını rapor ediyor ve acil kaçış tünelinin diğer girişinin nerede olduğunu bilebilecek herkesi gizlice sorgulamak için elime geçen her fırsatı değerlendirmem gerekiyor.

Sadece Draven uzaktayken, o da her zaman geceleri, gizlice dışarı çıkabildiğim için dağın yamacında tüneli arayamadım. Dışarısi zifiri karanlık. Taşların üzerinden tırmanmaya çalışırken bileklerimi kırma ihtimalim girişi bulmaktan daha yüksek. Ve gün ışığında oraya gidemeyeceğime göre, çünkü Draven beni diğer tüm zamanlarda onun yanında tutuyor, bana ihtiyacım olan bilgiyi verebilecek başka birini bulmam gerekiyor. Umarım bu adamdır.

"Bu işi almayı başardığına göre inanılmaz derecede yetenekli olmalısın." Söyle.

Önümdeki muhafız ağırlığını kaydırıyor, hafif bir hareketle Gümüş zırhı pencereden içeri süzülen güneş ışığında parıldarken, kaşlarını şaşkınlıkla çatmış beni izlemeye devam ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İmparatoriçe ve İmparator'un kişisel toplantı odasını koruyorsun. Kendini kanıtlamamış birine bu görevi vermezler."

Yüzündeki şaşkınlığı bir parça gurur bastırıyor ve omurgasını hafifçe dikleştiriyor. "Sanırım haklısın." Sonra **k i m i n l e** konuştuğunu hatırlar gibi oldu, çünkü memnun bir gülümseme

gözlerini bana dikerken kayboluyor ve yerini düşmanlık alıyor. "Gerçi sen beceriler ve iş ahlakı hakkında ne bilirsin ki, *fae*."

Sanki tadı iğrençmiş gibi ırkımı tükürüyor.

Bir hırıltıyı bastırıyorum. Büyüm olsaydı bu çok daha kolay olurdu.

Ama yine de devam ediyorum.

Kabalığına duyduğum öfkeyi ustalıkla gizlerken, dilimi bir saniyeliğine dudağımda gezdiriyorum ve sonra bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. "Hiçbir şey. İşte bu yüzden kontrolü elinde tutmayı seven güçlü erkeklerden hoşlanıyorum."

Bu onu o kadar ürkütüyor ki biraz geri çekilip bana göz kırıyor.

Kendine gelmesi için ona bir saniye bile vermiyorum. Kendisini hem şaşkın hem de tahrik olmuş hissetmesini sağlamalıyım ki konuşmayı bu onurlu pozisyona getirilmeden önce nerede görev yaptığı konusuna yönlendirdiğimde gerçekte ne yaptığımı anlamasın. Özellikle de dağın doğu tarafında hiç devriye gezip gezmediğini.

Bu yüzden yarım adım daha yaklaşıp elimi koluna koyarken yüzümde flörtöz bir ifade tutuyorum ve onun üstünlük duygusuyla ve *fae*'leri küçümsemesiyle oynuyorum. "Beni yerime koyabilecek güçlü bir adam. Hükmedebilecek biri-"

Kapı çekilerek açıldı.

Bırakın elimi muhafızdan çekmeyi, ağzımı bile kapatamadan Draven koridora geri dönüyor.

Yere iki adım kala donup kalıyor ve gözleri hâlâ gardiyanın kolunda tuttuğum elime kilitleniyor. Bir an için tek ses kapının arkasından tekrar kapanırken çıkardığı hafif tıkırtı. Sonra ifadesi kararıyor ve bakışlarını gardiyanın yüzüne dikeyyor.

Nöbetçi "Komutan" diye bağırırken ben de aynı anda elimi geri çekiyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Draven tehditle kararmış gözlerini aramızda gezdirerek soruyor.

Muhafız aptalca bir şey söylemeden önce, "Sadece sohbet ediyorduk," diye cevap veriyorum.

Ne yazık ki, yine de bunu yapıyor.

"Ona dokunmadım," diye bastırıyor, gözleri korku ve yalvarışla açılmış. "Benimle flört etmeye çalışan oydu."

Draven'ın gözlerinde şimşekler çakıyor ve yavaşça bana dönüyor. "Öyle mi?" Ama ben daha cevap vermeden bakışlarını tekrar gardiyana çevirdi ve

"Jesper, önümüzdeki beş ay boyunca klanının barakalarında temizlik görevindesin."

Başımı arkaya eğerek, hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi zar zor bastırmayı başarıyorum. Artık benimle kesinlikle konuşmayacak. Ayrıca tüm arkadaşlarını da benimle asla konuşmamaları konusunda uyaracak.

"Bu onun hatası değil," diye başlıyorum, başımı geriye doğru eğerken hasarı hafifletmeye çalışıyorum. "O yapmadı."

Aniden havaya kaldırıldığım için ağzımdan bir çığlık çıkıyor ve cümlem yarıda kesiliyor. Kafamı toparlamak için keskin bir nefes alıyorum ama etrafımdaki manzara hâlâ hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çünkü Draven az önce beni kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Karnım sert omuz plakasına değdiğinde bir of çekiyorum. Bir kolunu kalçalarımın arkasına doladı ve yürümeye başladı.

Kıpırdanarak sırtındaki zırha tutunmaya çalışıyorum ama avuçlarım kaymaya devam ediyor. Bu yüzden elimi yumruk yapıp sırtına vuruyorum. Bu sadece acının elimde nabız gibi atmasına neden oluyor.

"Zırhımı ellerinle kırmaya çalışmaman konusunda sana ne demiştim?" Draven talep ediyor. "Sadece kemiklerini kıracaksın."

"İndir beni," diye hırıliyorum ona, köşeyi dönüp boş bir koridora girdiğinde. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Neye benziyor?"

"Cidden başka bir adamla *konuşuyorum* diye beni omzuna atıp götürdün mü?" Yumruğumu tekrar sırtına vuruyorum ve bacaklarımı karnına doğru tekmeliyorum. "Bu ne tür bir kıskanç bölge saçmalığı?"

"Öncelikle, onunla konuşmuyordun. Onunla *flört ediyordun*. İkincisi, ben kıskanç değilim."

Alay ettim. "Doğru."

Aniden durup beni omzundan kaldırdığında midem bulanıyor. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde gözlerimi kırptıştırıyorum. Ama Draven'ın yüzü tam karşıma gelmeden önce aklımı toparlayacak zamanım bile olmuyor. Bana bakarken gözlerinde ateş yanıyor.

"Ben kıskanç değilim," diye tekrarlıyor. Ben karşılık veremediğim devam ediyor. "Ben de bir anlaşılmamız var sanıyordum. Toplum içinde itaatkâr küçük kölem gibi davranacaksın ve özel hayatında benimle istediğin gibi dövüşeceksin."

"Öyleyim."

"O zaman buna ne diyorsun?" Elini artık solumuzda görünmeyen koridora doğru uzattı. "Azaroth'un alevi, sana da siyah zırh giydirmeliyim, çünkü kendini koruman için verilen basit emirleri yerine getirme konusunda kendi klanım kadar kötüsün."

"Belki de yapmalısın," diye yem attım. "Böylece kime ait olduğum konusunda hiçbir soru işareti kalmaz."

"Bu konuda hiçbir zaman bir soru olmadı."

"Gerçekten mi? Konu ben olduğumda kıskanç ve bölgeci olmadığını söylediğini sanıyordum."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra bakışları koridorda geziniyor. Bir an sonra, ben de duydum. Ayak sesleri. Bu tarafa doğru geliyor.

Bakışlarını tekrar bana çevirerek ellerini saçlarında gezdiriyor ve uzun bir iç çekiyor. "Bu tartışmayı sonraya saklayalım. Şu anda klanımın kışlasına gitmemiz ve onlara bugünkü planımız hakkında bilgi vermemiz gerekiyor."

"Kızıl El'i yakalamak için," diye ekliyorum. Bu yarı ifade, yarı soru ama Draven yine de cevap veriyor.

"Evet, Kızıl El'i yakalamak için."

Ve ikimiz de başka bir şey söyleyemeden iki saray mensubu köşeyi dönüyor. Şaşkınlıkla bize göz kırpmıyorlar. Draven benim de onu takip edeceğimi varsayarak yürümeye başlıyor. Ve ne yazık ki görünüşümüzü korumamız gerektiği konusunda haklı olduğu için, ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Klan barakalarına doğru yürüyüşümüz gergin ve sessiz geçiyor. Yol boyunca sessizlik içinde onun beni orada rahatsız etmesini lanetliyorum.

Benimle konuştuğu için ceza olarak muhafıza temizlik görevi veren Draven, Gümüş Ejderha Klanı'ndan hiçbir muhafızın benimle konuşmaya cesaret edemeyeceğinden emin oldu. Bu da ihtiyacım olan bilgiyi alamayacağım anlamına geliyor. Ve bunların hepsi onun aptal kıskanç saçmalıkları yüzünden.

Siyah Ejderha Klanı'nın kışlasına girerken göz ucuyla Draven'a bakıyorum.

Bölgeci bir pislik mi olmak istiyor? İyi o zaman. Ben de lanet bir tehdit olacağım. "Dinleyin," diye sesleniyor Draven, klanının bulunduğu devasa odaya girerken.

askerler toplandı. "Bugün farklı bir strateji deneyeceğiz."

Draven o günkü emirlerini açıklamaya başlarken ben de ana odaya bağlı soyunma odalarından birine doğru süzülüyorum. Yanlarından geçerken birkaç şekil değiştiren bana meraklı bakışlar fırlatıyor ama kimse beni durdurmuyor. Draven da oradan çıkış olmadığını bildiği için emir vermeye devam ediyor.

Boş soyunma odasına giriyorum. İnsanlar normal kıyafetlerini taş duvarları kaplayan boş zırh standlarının üzerindeki raflara düzgünce katlanmış olarak bırakmışlar. Kapının hemen içinde durup hızla kendi kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Eğer intikam olarak böyle bir şey yapabileceğim bir yer varsa, orası burasıdır. Draven'ın klanı onu Iceheart'lara satmayacak, bu yüzden bu barakada ne olursa olsun bu barakada kalacak.

Küçük ve aptalca davrandığımın farkındayım ama saraydaki muhafızlardan bilgi alma şansımı mahvettiği için hayal kırıklığına uğradım ve ondan öç almak istiyorum. Alenen. Ayrıca, yüksek sesle söylediğini duymak istediğim bir şey var. İtiraf etmesini istediğim bir şey. Önemli olmasa bile. Umursamamam gerekse bile. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa bile. Ama yine de söylemesini istiyorum.

Hayal gücüne çok az yer bırakan iç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra omurgamı dikleştiriyorum ve kalbim aniden göğsümde çarpmasına rağmen kendinden emin bir duruşla çenemi kaldırıyorum.

Ve sonra doğruca ana odaya geri dönüyorum.

Birkaç saniye boyunca Draven emir vermeye devam ediyor ve diğer herkes sadece onu izlemeye devam ediyor.

Odanın içinde biraz daha ilerledim.

Sonra ilk birkaç asker bana bakmaya başladı. Ne giydiğimi fark ettiklerinde iki kez bakıyorlar. Ya da daha doğrusu, giymediğimi. Birbiri ardına hepsi dönüp bana bakarken zırh hafifçe gıcırıyor.

Draven kargaşayı fark ediyor ve sonunda bana doğru bir bakış fırlatıyor.

O da iki kere baktı.

Ağzı bir karış açık, yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ve güvensizlik ifadesiyle bana öyle bir bakıyor ki, neredeyse kahkahalarla güleceğim.

Ama bunun tadını sadece birkaç saniye çıkarabiliyorum. Sonra ifadesi yaklaşan bir fırtına gibi kararıyor.

"Gözler aşağı!" diye bağırıyor odanın öbür ucunda. "Gözlerini kaldıran herkesin gözleri oyulacak."

Odadaki tüm erkekler hızla başlarını geriye atıp bakışlarını yere indiriyor. Ve tüm kadınlar da.

Draven'ın gözlerinde şimşekler çakıyor ve bana doğru ilerlerken elini yan tarafına doğru esnetiyor. Askerleri önünden su gibi ayrılıyor.

affetmeyen bir dağ.

Geri çekilmeye başladığımda kalbim güm güm atıyor. Bu konuşmayı tüm klanının önünde yapmak istemiyorum, bu yüzden soyunma odasının hâlâ açık olan kapısından geçene kadar ilerlemeye devam ediyorum. Draven peşimden içeri giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor.

"Klanının siyah zırhını giymemi istediğini söylemiştin." Kaşlarımı kaldırdım ve meydan okurcasına kollarımı açtım. "İşte buradayım. Diğer kıyafetlerimi çıkardım ama burada fazladan zırh yoktu, ben de bir tane aramaya çıktım."

"Sen..." Kendini keserek, sakinleşmek istercesine burnundan uzun bir nefes çekiyor. Sonra elini yerde yığın halinde duran kıyafetlerime doğru uzatıyor. "Kıyafetlerini tekrar giy. Şimdi."

"Neden? Kıskanmadığını sanıyordum."

"Kıskanmıyorum."

"İyi o zaman. O zaman karşıma çıkan herkesle flört etmeye devam edeceğim." "Gözlerini kaybetmelerini istemiyorsan olmaz. Ve ellerini."

Boğazımdan sinirli bir nefes kopuyor ve bir adım ileri atıp aramızdaki son mesafeyi kapatıyorum, bir parmağımı göğsüne bastırırken meydan okuyan gözlerimi ona kilitliyorum. "Sadece itiraf et."

Bakışları yarı çıplak bedenimden aşağı kayıyor. Çenesinde bir kas titriyor ve burnundan derin bir nefes daha çekiyor. Ama şaşıyorum, gözlerinde titreşen öfke değil. Yakıcı bir arzu.

Bunun farkına varmak vücudumda bir sarsıntı yaratıyor. Hayatım boyunca böyle şeyler yapmaktan kaçındım. İnsanlara meydan okumaktan kaçındım. Onları kızdıracak şeyler yapmaktan kaçındım. Çünkü benden nefret etmeye başlamalarını istemedim. Ve derinlerde, o eski korku içimde kıvrılıyordu, Draven'a da bunu yapmamam gerektiğinden endişeleniyordum. Ona karşı durmak benden hoşlanmamasına neden olacaktı.

Ama tam tersi oldu. Bakışlarını vücudumda gezdirirken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, yaptığım bu hareket onun benden daha çok hoşlanmasına neden oluyor. Ve bunun farkına varmak beni müthiş bir sersemlikle dolduruyor ve aynı anda hem cesur hem de güçlü hissettiriyor.

Draven bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeye zorluyor. "Neyi itiraf edeceksin?"

Ona meydan okuma dolu bir sırıtış atıyorum. "Başka biriyle flört ettiğim düşüncesine katlanamayan kıskanç, bölgeci bir piç olduğunu kabul et."

"Ateşle oynuyorsun, küçük asi."

"Bu konuda oldukça becerikli olduğumu zaten kabul ettiğimizi sanıyordum." "Giysilerini geri giy."

"Kabul et."

Çenesini sıktı ve bana dik dik baktı. Ben de ona bakıyorum.

Göğsünden sinirli bir iç çekişle hırıltı arası bir şey kopuyor.

Sonra uzun bir nefes alır.

"Peki." Çenesini çalıştırıyor, hâlâ o yanan gözleriyle bakışlarımı tutuyor. "Ben senin başka biriyle flört ettiğin düşüncesine katlanamayan kıskanç, bölgeci bir piçim."

Kalbim göğsümde ters takla atıyor ve vücudumu bir sıcaklık kaplıyor.

Bunu biliyordum. Sonunda bunun bir önemi kalmayacaktı, çünkü o her zaman benim düşmanım olacaktı. Ama yine de bunu söylediğini duymak istedim. Söylediğini duymaya *ihtiyacım vardı*.

Kafam karıştı ve son derece uygunsuz duygular göğsümün içinde kıvrıldı. Draven'ın bakışlarını tutarak kısa bir nefes aldım ve "Neden?" diye sordum. "Neden ne?"

"Başka biriyle flört etmemden neden nefret ediyorsun?"

"Sana zaten söyledim." Elini boğazımdan yukarı kaydırıyor ve son derece sahiplenici bir hareketle tam çenemin altına yerleştiriyor. Bana bakarken gözleri ruhumu yakıyor. "Çünkü sen benimsin."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayatının kölesi mi?" "Hayır. *Benim*. Kelimenin tam anlamıyla."

Zevk ve yasak arzusunun ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru dalgalanıyor.

Şu anda bana bakma şekli, tüm ruhumu ona açma isteği uyandırıyor. Beni görüyor. Her tarafımı. Tam olarak nasıl biri olduğumu biliyor. Tam olarak ne yapabileceğimi biliyor. Odasında tasmamı çıkardığında onu sihrimle manipüle etmeye çalışabileceğimi. Savunduğu her şeyden nefret ettiğimi. Onunla özel olarak savaşmaya devam edeceğimi. Ve bu *hoşuna* gidiyor. Onun gözünde ben yeterliyim. Ve sadece yeterli değil. Ben bir şekilde... daha fazlasıyım.

Birden nefes alamaz oldum. Neden en tehlikeli düşmanım olmak zorundaydı? Neden bana böyle hissettiren o olmak zorundaydı? Kimsenin hissetmediği bir şekilde canlı, görülmüş, güçlü ve kuvvetli hissettiren.

Draven boğazımı sıkıca kavrayarak dudakları tam önüme gelene kadar eğiliyor. Ve bir saniyeliğine beni öpecek mi yoksa büyümü boşaltacak mı bilmiyorum.

İkisini de yapmıyor.

"Şimdi kıyafetlerini giy," diyor, kelimeleri doğrudan ağzıma karşı söylüyor.

Nefesi dudaklarımı okşadığında içimde bir haz yuvarlanıyor.

Aklımı başıma toplamama fırsat vermeden beni bırakıyor ve aniden topuğunun üzerinde dönüyor. Kapıya doğru adım atmasını izliyorum. Ama eli kapının kolundayken duraklıyor.

Omzunun üzerinden geriye bakarak bakışlarımla buluşuyor ve yüzüne saf kötücül bir gülümseme yayılıyor. "Oh ve Selena?"

Nasıl konuşacağımı hatırlamam bir saniye sürüyor ve hatırladığımda da kelimeyi utanç verici bir şekilde mırıldanarak söylüyorum. "Evet?"

Gözleri parlıyor. "Bu küçük numaranın bedelini bu gece ödeyeceksin."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Mobilyalar sokağa saçılıyor. Az ötedeki ahşap bir saksının üzerine oturmuş, Draven'ın askerlerinin önümdeki evlerin pencerelerinden sandalyeleri, sehpaları, kitapları ve süsleri fırlatışını izliyorum. İnsanların değerli eşyaları aşağıdaki taş sokağa düşerken ahşap çatlıyor ve seramik parçalanıyor.

Görünüşe göre, Draven'ın bugün kışlada bahsettiği farklı strateji, binalarda Kızıl El ararken insanların evlerini mümkün olduğunca yok etmeyi içeriyor.

Parmaklarımı kısırarak ahşap saksının kenarını sıkıca kavıyorum ve Draven'ı izlerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Sessiz insanlardan oluşan bir sıranın önünde duruyor. Acımasız gözlerle onlara bakarken hepsinin başı öne eğik.

"Eğer bana Kızıl El'in nerede olduğunu söylerseniz, evlerinizi arayıp durmamıza gerek kalmayacak," diyor Draven.

Çarpan mobilyaların sesleri sözlerini nokt alıyor.

Önündeki sırada duran insanlar hiçbir şey söylemiyor. Ama ellerini yumruk yapıp dişlerini sıkıyorlar. Bulduğum yerden bile onlardan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Draven göremese de ona başımı sallıyorum.

Tüm bunlar çok gereksiz. Bu insanlar Kızıl El hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onlar sadece sıradan insanlar.

Uzun bir nefes almaya zorlayarak ellerimi saksının kenarından çözüyorum ve oluşmaya başlayan gerginliği azaltmak için onları esnetiyorum. Draven insanları evlerinin önünde tehdit etmeye devam ederken başımı arkaya eğip gökyüzüne bakıyorum.

Turuncu ve pembe çizgiler gökyüzünü kaplıyor ve yumuşak bulutları canlı renklere boyuyor. Neredeyse gün batımı. Draven ve klan üyeleri bütün gün bunu yaptı. İnsanların evlerine girip, saklanıp saklanmadıklarını kontrol ediyorlar.

Kızıl El orada ve Draven onları dışarıda toplayıp tehdit ederken eşyalarını yok ediyor.

Sanki olabildiğince zalim ve acımasız olmak için elinden geleni yapıyor. Ve bunun bir sebebinin de Iceheart'ların ona nasıl davrandığı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Son cesedin bulunduğu koridorda onu nasıl azarladıklarını ve tehdit ettiklerini hala hatırlıyorum. Belki de bu yüzden insanlara da aynı şeyi yapıyordur. Kontrolü geri almanın bir yolu olarak. Kendini bu kadar güçsüz hissetmemek için.

Orada durup evlerinin yok edilmesini izlemek zorunda bırakılan tüm insanların yüzlerinde görülebilen yakıcı öfkeyi inceliyorum.

Bu çok zalimce. Ama itiraf etmekten nefret etsem de, Draven'ın yaptığına olumlu bir yan etkisi var. İnsanları daha da kızdırıyor. Bu da büyülerimle onların öfke ve kızgınlıklarını daha da arttırarak isyan ateşini körüklememi kolaylaştıracak. Öfke kıvılcımının zaten orada olmasına ihtiyacım var ki onu manipüle edebileyim. Ve bundan sonra, şehrin büyük bir kısmı zaten öfkeyle kaynıyor olacak.

"Arkanı dönme."

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum.

Neyse ki aynı anda bir kitaplık sokağa çarpıyor ve sesi bastırıyor.

Yüz hatlarımı normal bir ifadeye zorlamak ve "Kath?" diye fısıldarken gözlerimi önümdeki binalardan ayırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Merhaba Selen," diye yanıtlıyor Kath aynı derecede yumuşak bir sesle.

Saksının diğer tarafında, arkamda ve biraz solumda oturuyor. Bakışlarımı sokakta bir aşağı bir yukarı gezdiriyormuş gibi yaptığımda, kızıl saçlarını ancak göz ucuyla seçebiliyorum.

Yanıma gelip oturduğunu bile duymadım. Ama Kath insan direnişinin bir üyesi ve üstelik oldukça yüksek rütbeli biri olduğuna göre, sanırım kalabalığın içinde nasıl gizlice hareket edileceğini biliyor.

"Bulunması zor bir kadınsın," diyor.

Başımı eğerek aşağıdaki taşları izliyormuş gibi yapıyorum, böylece kimse ağzımın hareket ettiğini fark etmeyecek, "Biliyorum. Neredeyse sürekli gözetim altındayım. Bıraktığım mesajları aldın mı?"

"Evet ama son mesajınızın üzerinden epey zaman geçti."

"Hâlâ tünelin diğer girişini bulmaya çalışıyorum. Ama bunun için, hava hala aydınlıkken dağın doğu tarafına gitmek için bir bahaneye ihtiyacım var.

gün ışığı."

"Ne yapabileceğime bir bakarım."

Uzun süre aynı şekilde oturmamın şüpheli görünmemesi için pozisyonumu biraz değiştiriyorum. Ağzım bir kez daha gözlerden gizlendiğinde, Kızıl El'in Buz Sarayı'na nasıl girip çıktığını fark ettiğimden beri merak ettiğim soruyu sormaya başlıyorum.

"Kath?"

Başlıyorum.

"Evet?"

"Kızıl El bunu neden yapamıyor? Eğer kaleye girebiliyorsa, hazineye giden yolu bulmam için neden bana ihtiyacın var?"

Kızıl saçları gözümün ucuyla hafifçe sallanıyor, sanki kimsenin beni duymadığından emin olmak için sokağın yukarısına ve aşağısına bakmış gibi. Sonra yumuşak bir iç geçirdi. "Çünkü Kızıl El bizim gizli silahımız. O soyguna dahil değil. Soygun *benim* sorumluluğumda. O sadece stratejik kişilere suikast düzenlemeye odaklanıyor. Böyle bir gözetleme görevi için yakalanma riskini asla göze alamayız." Dudaklarından fısıltıdan öteye geçmeyen yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Ayrıca, ne isterse onu yapıyor."

Sanırım bu mantıklı. Kızıl El sadece insan direnişinin yetenekli bir üyesi değil. O onların en önemli sembolü. Eğer yakalanırsa, sadece yetenekli bir ajanlarını kaybetmiş olmazlar. Draven Kızıl El'i tutuklarsa, bu moralleri bozar ve direnişin inşa ettiği umudu ve devrimci ivmeyi yok eder.

"Mantıklı," diye cevap veriyorum.

"Bir an önce harekete geçmeliyim, yoksa beni fark etmeye başlayabilirler," diye fısıldıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Soygundan sonra şehirden çıkmam gerekiyor." Ani bir korku hissiyle yutkunuyorum. "Draven ne yaptığımı anladığında dünyanın öbür ucuna kadar peşime düşecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni nasıl çıkaracağımıza dair bir plan yapmaya çalışacağız." "Sadece ben değilim. Sarayda üç tane daha Fae var. Ben alıyorum onları da dışarı çıkar."

Kath sessizliğe gömülüyor. Umutsuzca arkamı dönüp ona bakmak istiyorum ama gözlerimi önümdeki binalardan ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. Draven insanların önünde durmuş onlara bakarken, Kara Ejder Klanı'nın askerleri hâlâ mobilyaları ve dekorasyonları pencerelerden dışarı fırlatıyor.

ve onları protesto etmeye cesaretlendiriyor. Bir dolabın yere çarpmasıyla taş duvarlar arasında büyük bir gürültü yankılanır. Sokağın bu kısmından geçen insanlar bir yandan aceleyle yanlarından geçerken, bir yandan da olan bitene endişeli bakışlar fırlatıyor.

"Sadece bir fae'yi şhirden çıkarmak bile yeterince zor olacak," diye cevaplıyor Kath sonunda. "Ama dört tane?" Başını sallarken saçları gözümün köşesinde sallanıyor.

Saksının kenarını sertçe kavırıyorum. "Onlar olmadan gitmiyorum."

Bir kez daha sessizliğı gömülüyor. Sonra yumuşak bir i geçiriyor. "O zaman varlığından bile emin olmadığım birini ikna etmen gerekecek."

"Kimi?"

"Hayatında çok fazla masal dinlemiş olan kardeşime göre, Frostfell'de yaşayan ve diğerk fae'leri şhirden kaçırmaya yardım eden bir fae kadın varmış. Gerçek mi yoksa bu sadece bir efsane mi emin değilim ama kardeşimle konuşacağım. Eğer onu nerede bulabileceğimizi biliyorsa, talimatları bırakma noktasına bırakacağım."

"Teşekkür ederim."

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"O zaman sen..." Sözümü kesiyorum, çünkü gözümün ucuyla gördüğüm kızıl salar çoktan kaybolmuştu.

Birkaç dakika sonra Kath'i caddede diğerk yöne doğru yürürken buluyorum. Bakışlarımı bir kez daha insanları tehdit eden Draven'a kaydırıyorum.

Nefesimi tutarak omurgamı dikleştiriyorum ve içimdeki kararlılık nabız gibi atıyor. Ben.

Bu gizemli Fae kadın gerçek. Olmak zorunda. Ve ben gidiyorum Onu bul.

Az nceki sözleri kafamda yankılanırken Draven'ın kaslı vücuduna bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Bu küçük numaranın bedelini bu gece ödeyeceksin.

Kalbim gğşmde düzensiz atmaya başlıyor.

Evet, gizemli Fae'yi bulacağım. Ama nce Draven'ın bu gece benim için hazırladığı cezadan kurtulmam gerekiyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Su vücudumdan aşağı damlayarak pürüzsüz buz zemine düşüyor. Burası Draven'in kamarasında ahşap döşemesi olmayan tek oda. Sanırım banyo olduğu için mantıklı. Ama yine de küvetteki ılık su ile soğuk buz zemin arasında keskin bir kontrast yaratıyor.

Ani serinlik karşısında kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve göğüs uçlarım sertleşiyor. Bir havluya uzanıyorum ve hızla etrafıma sarıyorum.

Draven'in daha önceki tehditlerine rağmen beni cezalandırmak için hiçbir şey yapmadı. Şehirdeki insanları terörize etmeyi bitirdiğinde, klanıyla birlikte gergin bir akşam yemeği yedik ve sonra odalarına döndük. Banyo yaptım ve sonra yatak odasında kayboldu. Ben de basitçe banyo yaptım.

Kurulanırken kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alamıyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama Draven'la aramızdaki bu küçük şakalaşma, meydan okuma ve sinsî tehditler savaşı bana bir normallik hissi veriyor.

Şu anda tüm hayatım bir bıçağın ucunda dengede durmaktan ibaret. Bu odanın dışına her adım attığımda, şu ya da bu nedenle ölüm ve işkence riskiyle karşı karşıya kalıyorum. Aslında kırılmadım ama herkesin önünde öyleymişim gibi davranmam gerekiyor. Aksi takdirde, Buzyürekler bana kendileri işkence etmeye başlayacaklar. İnsanların soygunlarını planlamalarına yardım ediyorum ve aynı zamanda kendi başıma tam ölçekli bir isyan başlatmaya çalışıyorum. Eğer biri bunu öğrenirse, ölürüm. Yaptığım herhangi bir şeyde tek bir hata yaparsam, mahvolurum. Bazen tüm bunların baskısı o kadar yoğun oluyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Ama Draven'la birlikteyken, bu ölüm kalım tehdidi bir şekilde ortadan kalkıyor. Ve tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Hayatımın, gerçekleşmeyi bekleyen devasa bir ölüm darbesi olmadığını hissediyorum. Bu yüzden neredeyse çırılçıplak soyunup askerleriyle dolu bir odanın içinden geçtikten sonra intikamını nasıl alacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Uzun bir iç geçirdikten sonra aynada kendime bakıp başımı sallıyorum ve havluyu tekrar vücuduma sarıyorum. Geceliğimi odamda bırakmıştım.

ve banyodan yeni çıktığım için normal kıyafetlerimi giymek istemiyorum.

Elimi gümüş rengi uzun saçlarımın arasından geçirdikten sonra banyonun kapısını açıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

Kalbim sarsılıyor.

Salona birkaç adım kala aniden duruyorum ve Draven'ı beni beklerken buluyorum.

Üzerinde sadece siyah bir iç çamaşırı var ve masaya yaslanmış, bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirmiş, yarı oturur vaziyette duruyor. Özellikle yarı çıplak hali ölümcül derecede güçlü vücudunu tam teşhirde bıraktığından, bu pozdan resmen sıradan bir otorite damlıyor. Bu da yetmezmiş gibi, bir elini hafifçe kaldırmış ve parmağının etrafında bir çift kelepçe döndürüyor.

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve bacaklarımın arasında bir zonklama başlıyor. Draven dudaklarında kesinlikle şeytani bir gülümsemeyle beni izliyor.

Ve birden yerde donmuş bir şekilde öylece durduğumu hatırlıyorum. Başımı hızlıca sallayarak aklımı toplamaya çalışıyorum. Pek işe yaramadı. Ama yine de boğazımı temizleyip ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Beni cezalandıracağını söyleyen biri için pek de kızgın görünmüyorsun," diye gözlemliyorum.

"Kızgın değilim." Bakışlarımı tutarken gözlerindeki o yakıcı arzu yeniden alevleniyor ve dudaklarındaki o şeytani gülümseme genişliyor. "Ukala ve çatışmacı olduğunda ne kadar ateşli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Kalbim küt küt atıyor.

"Tüm klanımın önünde bana böyle meydan okumak?" Sahiplenici bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Çok ateşli. Tek yapmak istediğim seni bir masanın üzerine yatırmak ve o anda seni alıp hepsine *benim* olduğunu göstermekti."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve klitorisim daha sert zonkluyor. "Sana bölgeci bir pislik olduğunu söylemiştim."

"Evet, ben gerçekten bölgeci bir pisliğim. İşte bu yüzden sana böyle bir numarayı son kez yaptığını söyleyebilirim."

"Bunu mu kastediyorsun?" Havlumu açıyorum.

Havlu arkamda yere düşmeden önce yumuşak gri kumaş havada uçuşuyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor. Meme uçlarım tekrar sertleşiyor ama bu sefer soğuktan değil.

Draven'ın gözleri arzuyla kararıyor.

Ona haince bir sırtış fırlatıyorum.

Yarı vites değiştirirken devasa siyah kanatları ortaya çıkıyor ve k bir siyah duman bulutu havada syor. Ben daha irkilerek nefes almayı bile bitiremeden Draven odanın öbür ucuna uçtu. Tam önüme dştnde bir adım geriye sendeledim.

Avantajını kullanarak bir adım ne çıkıyor ve beni tekrar geri çekilmeye zorluyor. O bana doğru ilerlemeye devam ederken kalbim göğsümde çarpıyor ve kendimi onun yatak odasına geri dönerken buluyorum.

"Seni baş belası k asi," diyor beni odanın içinde geri geri götürmeye devam ederken. "Odaya böyle yarı çıplak girdiğinde bana nasıl bir işkence yaşattığını biliyor musun?"

Tam cevap vermek için ağzımı aacaktım ki kalamın arkası aniden Draven'ın yatağının kenarına çarpıyor ve dengemi kaybediyorum. Kollarımı döndürerek kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

Draven avucunu gsme koyuyor ve beni itiyor. Geriye doğru yatağın üzerine devrildim.

Doğrulmaya çalışırken koyu gri çarşaflar altımda kırışıyor.

Draven da yatağa tırmanırken, "İzin verin göstereyim," diye devam ediyor.

Sırtım bir gümbürtüyle yatak başlığına çarpıyor.

Draven başını eğiyor. "Tabii üstesinden gelemeyeceğini dşnmyorsan?"

Ben de ona meydan okuyan bir sırtışla karşılık veriyorum. "Seninle gayet iyi başa çıkabilirim, lmn Gölgesi."

Gsnden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. Çenesini sallıyor. "O zaman uzan ve ellerini başının üzerine koy."

Emrine itaat edip sırtüstü yatabilmek için biraz eğildiğimde nabzım hızla atıyor ve içimde ateş birikiyor. Ellerimi başımın üzerinde yukarı kaldırıp başlığa dayadığımda ahşap yatak başlığı tenime karşı serinliyor.

Draven kelepçeleri parmağının etrafında tekrar döndürürken metal, şifonyerin yanındaki tek ışıkta parlıyor. Sonra bileklerime doğru uzanırken gsme yaslanacak şekilde oturuyor.

Draven kelepçelerin bir tarafını bileğime kilitlediğinde kalbim beklentiyle sarsılıyor. Demirden değil çelikten yapılmışlar, bu yüzden büyümü engellemiyor ya da gücümü azaltmıyorlar. Kelepçeleri bileklerime geçirdikten sonra

diğer bileğimi tutup yaklaştırıyor. Sonra diğer kelepçeyi de bileğimin etrafından geçirip kapatıyor. Böylece iki elim de zincirlenmiş ve yatak başlığına kilitlenmiş oluyor.

Draven bacaklarımın üzerinde dizlerinin üzerinde durana kadar geriye doğru kayıyor. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Gergin misin?"

Bakışlarını tutuyorum. "Asla."

Draven aniden beni kalçalarımın altına tutup yatağa doğru çekerken dudaklarımdan bir feryat kaçıyor. Kollarım başımın üzerinde tamamen gerilene kadar yatak boyunca aşağı kayarken yumuşak çarşaf tenime sürtünüyor. Beni yatak başlığına bağlayan kelepçeler yüzünden artık kollarımı bile bükemiyorum.

Draven sağ uyluğumun üzerine oturacak şekilde hareket ederken aniden hızlanan kalbimi sakinleştirmek için nefes alıyorum. Ağırlığını kalçama verirken eliyle diğer bacağımı yana doğru itiyor ve amımı ona gösteriyor.

Kalbim kaburgalarıma çarparken, kelepçelere bakıyorum ve onları çekmeye çalışıyorum. Bir santim bile vermiyorlar.

Bakışlarımı tekrar Draven'a kaydırarak ukala bir kaşımı kaldırıyorum. "Biliyordum. I yatakta kelepçeleri sevdiğini *biliyordum*."

Üzerime eğilirken gözleri parlıyor, o kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. Dudaklarını çenemde gezdirdikten sonra ağzımın üzerinde gezdirip dokunmaktan çekinirken omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yayılıyor.

"Tabii ki istiyorum. Bana kontrol sağlayan her şeyi." Dudaklarıma doğru fısıldarken bir elini boğazıma doğru kaydırıyor, "Ve şimdi, yalvaracaksın. Ve yalvaracaksın. Ve sürün."

"Eğer bu kadar kolay olacağını düşünüyorsan, sen-"

Parmaklarını zaten zonklamakta olan klitorisimin üzerinde sıkıca gezdirirken ciğerlerimden bir nefes kopuyor. Uzman bir hassasiyetle hareket ederek başparmağını tekrar tekrar klitorisimin üzerine sürtüyor. İçimde fırtına gibi esmeye başlayan zevkle başımın arkasını yumuşak yatağa bastırıyorum.

"Ne diyordun?" Draven alay ediyor.

Onun meydan okumasına cevap vermek istiyorum ama ne yazık ki ağzımdan çıkan tek şey bir inilti oluyor.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor.

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ederken, işaret ve orta parmağını aşağı doğru hareket ettiriyor ve girişimi okşuyor. Kelepçeleri çekiştiriyorum

ve içimdeki gerilim arttıkça parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

Draven iki parmağını da içime soktuğunda omurgamda bir sarsıntı oluyor.

Nefesim kesiliyor, parıldayan gözlerine bakıyorum. Yüzü hâlâ tam önümde ve yüzümdeki her ifadeyi incelerken diğer elini hâlâ boğazımda tutuyor.

Draven parmaklarını içeri ve dışarı sokmaya başladığında zevk damarlarımda dalgalanıyor.

Dudaklarımdan bir iniltiyle birlikte bir inilti daha dökülüyor. Yüzündeki sırtış genişliyor.

Draven beni orgazma daha da yaklaştırırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Çarşaflara karşı kıvranıyordum ve kenar daha da yaklaşıırken kısa sığ nefesler emiyordum. Draven sert hareketlerle klitorisimi ovuyor. Neredeyse geldim. Bir tane daha ve sonra-

Aniden parmaklarını hareket ettirmeyi bırakıyor.

Boğuk bir nefes alıyorum ve orgazmım daha başlamadan sönmeye başladığında ani şaşkınlığa karşı gözlerimi kırıştıyorum.

"Eğer bu kadar kolay olacağını düşünüyorsan..." Draven kendi sözlerimi yankılayarak alay ederken, aptalca yakışıklı yüzünde hınzırca bir eğlence parlıyor.

Yanıt olarak ettiğim küfür, Draven klitorisimi tekrar ovmaya başladığında bir nefesle kesilmeden önce ağzımdan ancak yarısına kadar çıkabiliyor. O da parmaklarını sokarken içimde bir kez daha zevk oluşmaya başlıyor.

Kararsız bir nefes alıyorum.

Altında kıvranıyordum ve beni orgazma doğru geri götürürken kelepçelere karşı çekiyordum. Başparmağını tam doğru noktanın üzerinde kaydırırken içimde bastırılmış serbest bırakma titriyor. Zevk birikiyor, sadece serbest bırakılmayı bekliyor. Bir saniye daha ve sonra-

Ellerini oynatmayı bıraktı.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Draven sadece gülüyor.

Sonra beni başka bir orgazmın eşiğine getiriyor ama tam boşalacakken duruyor.

Sonra tekrar yapıyor.

Ve tekrar.

Arka arkaya yedinci kez yaptığında, ciğerlerimi haykırmaya hazırım.

Serbest bırakma beni bulmadan hemen önce parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktığında tüm vücudum onun altında neredeyse titreşiyor. Nefesim kesiliyor

Nefes alıyorum. Göğsüm kabarıyor. Beynim eriyecekmiş ve vücudum bastırılmış gerilimden patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Draven," diye soluk soluğa bağıryorum. "Lütfen."

Klitorisimle alay etmeye başlıyor ve parmaklarını yavaşça tekrar sokmaya başlıyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

"Ah Tanrıça," diye yalvarıyorum çünkü içimde bir kez daha gerilim oluşmaya başlıyor.

Draven elini boğazımda sıkıyor ve doğrudan ağzıma karşı konuşmak için eğiliyor. "Tanrıçan sana yardım edemez."

Parmaklarını içimde kıvrıyor.

Nefesim kesiliyor ve kelepçeleri umutsuzca çekiyorum.

Gözleri bana kilitlendiğinde parlıyor. "Artık senin Tanrın benim."

Bastırılmış ihtiyaçlar içimde fırtına gibi esiyor. Yakında serbest bırakılmazsam öleceğim. Yanacağım ve beynim paramparça olacak ve ben-

"Yalvar bana," diye emrediyor.

"Lütfen." Kelimeyi durduramadan ağzımdan çıkıveriyor ama artık umurumda bile değil. "Draven. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Ne için?"

"Lütfen gelmeme izin ver. Oh Tanrıça... Oh Tanrım... Draven." Çarşaflara karşı kıvranırken ve içimdeki gerilim dayanılmaz seviyelere ulaşırken başımı bir o yana bir bu yana savururken dudaklarımdan umutsuz iniltiler dökülüyor. "Lütfen."

"Ne? Onurlandırıcı bir şey yok mu?" "Lütfen, efendim."

Parmaklarını tekrar içimde kıvrıyor ama beni boşaltmak için çok yavaş hareket ettiriyor. Kelepçeleri çekip yalvaran gözlerle Draven'in sırttan yüzüne bakarken bir sızlanma daha duyuyorum.

"Seni sikmem için bana yalvar," diye emrediyor.

Tereddüt bile etmiyorum. "Lütfen, beni becermen için sana yalvarıyorum."

Kaslı göğsünden memnun bir kahkaha yükseliyor. Sıcak nefesi dudaklarımı okşuyor, bu da omurgamdan aşağı bir zevk dalgası daha gönderiyor.

Parmaklarını daha hızlı itiyor ve başparmağını klitorisime daha sıkı sürtüyor, beni orgazma doğru sürüklüyor. Sınır yaklaştıkça titreyen nefesler alıyorum. Sonunda, nihayet-

Tekrar hareket etmeyi bıraktı. Bu sefer çığlık atıyorum.

Serbest bırakılmam bir kez daha reddedilirken, saf çaresizlik çılgılığı ruhumdan kopup geliyor. Öfkeyle çırpınarak kelepçeleri çekiştiriyor, bir yandan da bacaklarımı bana bu şekilde işkence etmeye cüret eden o piçi tekmeleyebileceğim bir pozisyona getirmeye çalışıyorum.

Draven elini boğazımdan yukarı doğru kaydırarak çenemin tam altına yerleştiriyor. Sert bir itmeyle ağzımı kapatıyor ve sinirli çılgılığımı kesiyor.

Diğer elini amımdan çekip benimle göz göze geldiğinde yüzünde gerçekten kötü bir ifade vardı. "Seni bir duvara dayayıp gelecek yüzyıla kadar beceremeyeceğim bir yerde yarı çıplak ve muhteşem bir ukalalıkla etrafta dolanmanı izlemek zorunda kaldığımda ben de böyle hissettim. Bu hissi unutma, çünkü bir daha böyle bir numara yapmaya kalkarsan sana yapacağım şey bu olacak."

Ve bununla birlikte boğazımı bırakıyor ve onun yerine komodindeki bir anahtara uzanıyor. Sonunda kelepçelerin kilidini açıp onları komodinin üzerine bırakmadan önce çıkardığında göğsüm hala kabarıyor ve vücudum bastırılmış bir serbest bırakma ile titreşiyor. Metalik bir takırtı sesiyle koyu renkli ahşabın üzerine düşüyorlar.

Bir an için öylece üzerimde kalakalıyor. Yaktığı tek faeligh'tın zayıf ışığı dağınık siyah saçlarında gümüş ışıltılar yaratıyor.

Sonra ağzında meydan okumayla dolu hınzır bir sırıtış beliriyor ve uzanıp yanağıma iki sert vuruş yapıyor. "Şimdi uyumaya çalışırken iyi şanslar, küçük asi."

Ağzım öfkeli bir inançsızlıkla açık kalıyor.

Ama Draven üzerimden kalkıyor ve yatağın yanındaki koyu renkli ahşap zeminde doğruluyor.

Yataktan fırlayarak ona küfürler savuruyorum ve hızla uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama vücudumdaki her sinir o kadar sıkı sarılmış ki uzuvlarımı istediğim şekilde hareket ettiremiyorum. Neredeyse devrilecekken bir elimi uzatıp kendimi yatağın kenarına dayıyorum.

Uzun saçlarımı omzumun üzerinden geriye attıktan sonra tekrar doğruluyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Draven birkaç adım öteden soruyor.

Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Banyoya dönüyorum. Başladığın işi bitirmeye."

Draven odanın öbür ucuna fırlayıp ben yetişmeden kapıyı çarparak kapatırken siyah kanatları havada patlıyor. Şimdi kapalı olan kapının önünde kendini tam boyuna çekerken o aptal ağzındaki hain sırıtış geri döndü.

"Hiç sanmıyorum." Gergin bedenimi bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra dilini alt dudağında gezdiriyor. "Sana bunu ödeteceğimi söyledim ve sözlerimi tutarım. Ve tehditlerimi de."

Gözlerimi kısarak, kapıyı kapatarak durduğu yerden ona ters ters bakıyorum.

Belirgin kasları esniyor ve kocaman kanatları havalı bir hareketle kollarını açarken kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bunun için benimle dövüşmek ister misin?"

Bir an için bunu düşündüm. Ama bacaklarım hâlâ o kadar dengesiz ve tüm ruhum o kadar çaresiz bir gerilimle titreşiyor ki, şu anda Draven'a karşı beş saniyeden fazla dayanabileceğimi bile sanmıyorum.

Ama fiziksel güç zaten hiçbir zaman benim avantajım olmadı. Kefaret Denemeleri'ni diğerlerinden daha güçlü olduğum için kazanmadım. Daha zeki olduğum için kazandım. Ve gerektiğinde nasıl kirli oynanacağını bildiğim için.

Gitmeye çalışmak yerine tam tersini yapıyorum. Draven'ın yatağına ulaşana kadar geriye doğru yürüdüm. Yatağın kenarına çöktüğümde şilte altımda hafifçe sallanıyor. Draven bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. Ben de onu yüzünden silmek üzereydim.

"Peki," diyorum, sesimde meydan okuyan bir tonla. "O zaman sanırım sadece izlemek zorunda kalacaksın."

Bacaklarımı iyice açıp tam önünde klitorisimi okşamaya başladığımda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtıyor. Bakışları elime kayıyor ve tekrar yüzüme bakması birkaç saniye daha sürüyor. Bunu yaptığında, gözleri arzudan kararmış ve için için yanan alevler gibi yanıyor.

"Selena." Adım bir hırıltı gibi çıkıyor.

Klitorisimi kızdırmaya devam ederken bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet?" "Sen-"

Bir parmağımı içime sokuyorum.

Draven'ın tehdidi ya da söylemek üzere olduğu şey, onun yerine titreyen bir nefes çekmesiyle kesiliyor.

Kaşlarımı kaldırarak elimle kendimi becermeye devam ederken Draven'a meydan okuma dolu bir bakış fırlatıyorum. "Sorun mu var?"

Aleti daha da sertleşiyor. Parmaklarımın her vuruşunda siki iç çamaşırının koyu renkli kumaşına daha da yapışıyor.

Ona doğru başımı sallıyorum. "Acı verici görünüyor."

Çenesindeki bir kas titriyor ve elini büküyor. Derin bir nefes daha çekerken göğsü kabarıyor. Ve gözleri bir kez daha benimkilere kilitlendiğinde, içlerinde öyle çaresiz bir arzu var ki parmaklarımı hareket ettirmeyi bir anlığına unutuyorum.

Draven o saniyeyi iyi kullandı.

Yerden fırlayarak bana doğru uçuyor. Ondan kaçmak için kendimi yana atıyorum ama bu hareket sadece ikimizin de yere çakılmasına neden oluyor. Sırtım bir gümbürtüyle pürüzsüz döşeme tahtalarına çarpıyor ve Draven elleri ve dizleri üzerinde üzerime inerken devasa siyah kanatlar üzerimizde parlıyor.

Ona bakarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Seni baş belası küçük asi," diye başlıyor Draven, parmaklarını yere doğru kıvrırken. Bakışları içime işliyor.

Ama o söyleyeceklerini bitiremeden, elimi bedenlerimizin arasından bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Hesaplanmış bir inilti çıkararak klitorisimi tekrar ovmaya başlıyorum.

Tam beklediğim gibi, bileğimi tutmak için hızla aşağı uzanıyor. Ama ben çoktan hareket etmeye başlamıştım. Eli sağ bileğimi saramadan sol elim kanadının yumuşak zarında kayıyor.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve göğsünün derinliklerinden bir inilti yükselirken elini tekrar yere vuruyor. Ona merhamet göstermiyorum. Parmaklarımı tekrar kanatlarının üzerinde gezdirirken, diğer elimle kendimi tatmin etmeye devam ediyorum.

Draven'ın gözleri kapanıyor ve vücudundan bir başka ürperti geçerken parmaklarını yere doğru kıvrıyor. Altın rengi gözlerinde saf zevk titreşiyor.

Bunu görmek kalbimi sıkıştırıyor. Onca insan arasından benim ondan böyle bir tepki alabildiğime hâlâ inanamıyorum.

Kararsız bir nefes alıyor ve büyük bir güçlkle uzanıp bir elini sol bileğime doluyor. Üstün gücünü kullanarak elimi kanadından uzaklaştırıyor ve onun yerine başımın yanında yere sabitliyor. Sağ elimle klitorisimi okşamaya devam ediyorum.

"İşte anlaşma, Ölümün Gölgesi." Onun çaresiz bakışlarıyla karşılaştığımda benim gözlerim de meydan okumayla dolu. "Ya beni becerirsin ya da kendimi becermemi izlersin. Bunlar senin iki seçeneğin."

Elini bileğime doladığında kaslı ön kolundaki kaslar kıpırdıyor. Gözleri o kadar büyük bir arzuyla yanıyor ki, neredeyse tüm vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum.

Sonra bir dizi küfür savuruyor. İçimde zafer nabızları atıyor.

"Elini amından çek," diye emrediyor. "Şimdi."

Beni serbest bırakarak hızla iç çamaşırlarını çıkardı ve bir kenara fırlattı. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak bacaklarımı aralıyor ve aralarına yerleşiyor.

Bileğimi kavrayıp başımın üzerinde yere sabitledikten sonra üzerime doğru eğilirken damarlarımda ateş yalıyor. Aleti girişime sürtünüyor.

"Seni sinir
bozucu..." İçime
girdi.

Nefesim kesildi. Sırtımı kamburlaştırarak kalçalarımı daha iyi bir açı oluşturacak şekilde ayarlıyorum ve o tek bir sert hamleyle kendini içimin derinliklerine gömüyor.

"Zahmetli..." diye devam ediyor tekrar yarıya kadar çekerken. Sonra sertçe itiyor. "Asi..."

Bir kez daha dışarı kayarken sikinin yarattığı sürtünme içimde zevk dalgaları yaratıyor.

Tekrar içime girdi. "Küçük asi."

Vücudumda bir sarsıntı oluyor. Boştaki elimi kaldırıp kaslı göğsüne koyuyorum, o çekiliyor ve sonra tekrar derine itiyor. Ama bu sefer tekrar çekmiyor.

Aleti içimde derinlere gömülüyken, yoğun gözlerini bana kilitliyor. "Tanrım, beni tehdit ettiğinde çok ateşli oluyorsun."

Sıcaklık tüm ruhuma yayılıyor ve sanki havai fişeklerle patlıyormuş gibi hissettiriyor. Bakışlarını tutarak elimi çenesine doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı öpüyor.

"Bana karşı asla kendini tutma." Gözleri ruhumu yakıp geçiyor. "Ateşini asla bastırma."

Kalbim aniden o kadar doldu ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Hiç bu kalede olduğum kadar tutsak olmamış olsam da, şu anda hayatım boyunca hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Onunla birlikte. Çünkü

İlk defa kendimi küçültmek zorunda değilim. Başkasını memnun etmek için kendi kişiliğimi feda etmek zorunda değilim.

Draven'la, Kefaret Denemeleri sırasında ve burada Buz Sarayı'nda, yer kaplamaktan korkmak zorunda değilim. Küçük ve göze batmayan biri olmak zorunda değilim. Onunlayken, kendim olabiliyorum. *Gerçek* ben. Ve bu düşünce aynı anda hem o kadar özgürleştirici hem de o kadar baş döndürücü ki başım dönüyor.

Draven çekilirken ve sonra tekrar sokarken zevk vücudumda titreşiyor.

Sıkı bir tempoya başladığında vücudum her emredici itişte hafifçe sarsılıyor. Ama bileğimi yere bastıran eli beni yerimde tutmaya yardımcı oluyor. Diğer elimi boynunun arkasına ve yumuşak saçlarına doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı sırtında gezdirirken kanatları daha da genişliyor.

Draven beni sertçe sikerken içimde bir kez daha gerilim oluşuyor. Ve bu sefer durmuyor.

Parmaklarımı kanadının üzerinde kaydırıyorum, inlemesini ve titremesini sağlıyorum ve birkaç dakikalığına hızını kesiyorum.

Hızını artırıp daha da emredici hamlelerle içime girerken gözlerinde hınzırca bir onay ve sinsi bir intikam vaadi parıldıyor.

Kalın sikinin her itişinde omurgamda şimşek gibi zevk dalgaları oluşuyor.

Açısını hafifçe değiştiriyor.

Yarattığı çılgın sürtünmeyle boğazımdan bir nefes kopuyor.

Draven eğiliyor ve vahşi bir öpücükle nefesimi dudaklarımdan alıyor. Alt dudağını ısıyorum ve misilleme olarak parmaklarımı kanadından aşağı çekiyorum. Ağzımın içinde inliyor.

Beni tam da istediğim gibi sikerken içimdeki gerilim uğuldayan bir fırtınaya dönüşüyor. Sanki ben onunmuşum gibi. Sanki vücudumun her santimi ona ve sadece ona aitmiş gibi.

Orgazma doğru yükselirken yerde kıvranıyorum.

Draven içime giriyor, derinlerde bir noktaya çarpıyor.

Zevk bir şimşek fırtınası gibi içimde çığırıyor ve sonunda serbest kalmak beni buluyor.

Tüm o kenarlar ve reddedilen orgazmlardan sonra, uzun zamandır beklenen serbest bırakma beni o kadar sert vuruyor ki görüşüm bir saniyeliğine kararıyor. Klitorisim zonkluyor ve iç duvarlarım Draven'ın kalın horozunun etrafında çırpınırken, zevk dalgaları boyunca beni becermeye devam ediyor.

Dudaklarımdan nefes nefese ve tutarsız inilti dökülüyor.

Draven'ın göğsünden derin bir inilti koptuğunda bunlar boğuluyor. Serbest bırakma ona da çarptığında horozu içimde titreşiyor.

Ve yakışıklı yüzünü zevk kapladığında, her şey o kadar doğru, o kadar mükemmel hissettiriyor ki, dünyanın geri kalanı bir anda yok olup gidiyor. O değerli anlar için, sadece ben ve o varız. Bedenlerimiz ve ruhlarımız bir bütün.

Eğilip beni öyle acıtıcı bir yumuşaklıkla öpüyor ki kalbim neredeyse yerinden çıkacak.

"O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldıyor dudaklarıma. "O kadar mükemmelsin ki."

Boğazımın arkasından küçük bir ses geliyor.

Ben de onu öperken, unutmama asla izin vermemem gereken o çok önemli gerçeği kendime nasıl hatırlatmam gerektiğini bir türlü anlayamıyorum.

Draven ve benim düşman olmamız gerektiğini.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Boynumun arkası karıncalanıyor. Tekrar. Sokakta rahatça yürümeye devam etmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Takip edilmediğimi çoktan kontrol ettim, ama yine de yardım edemiyorum ama sanki izleniyormuşum gibi hissediyorum.

Bir yanımda bunun bilinçaltımın bana bunun aptalca bir risk olduğunu söylemeye çalışması olup olmadığını merak ediyor. Kath haklıydı ve Kyler hayatında çok fazla masal dinledi. Bu şehirde gerçekten Seelie Sarayı'ndan başka bir fae yaşıyor olabilir mi? Eğer varsa, o zaman nereden geldi? Seelie Sarayı'ndan nasıl çıktı? Bir şekilde kaçmayı başaran Kefaret Yargılamaları'nın eski bir galibi mi? Ama o zaman neden şehirde kalsın ki?

Bu paranoya tekrar içime işliyor.

Sokakta ilerlemeye devam ederken omzumun üzerinden ihtiyatlı bir bakış attım.

Ama bunu en son yaptığımda teyit ettiğim gibi, Draven aslında arkamda pusuya yatmış, beni yakalayıp kaleye geri götürmek için beklemiyor.

Birkaç gün önce koğuşunda yaptığım o numaradan ve onu takip eden inanılmaz ama çok haince seksten sonra Draven beni yakından izlemeye başladı. Sonunda gece uyuduğumu sandığı bir anda sıvışıp gitti. Neyse ki Kath, Draven'ın yanımdan ayrılmadığı o günlerde benim için talimatlar bırakmayı başarmıştı. Artık bu gizemli fae kadını nerede bulacağımı biliyorum. Eğer varsa tabii.

Bakışlarımı tekrar arkamdaki sokakta gezdiriyorum ama karanlığın içinden Ölümün Gölgesi çıkmıyor. Başka ejderha değiştiren ya da insan da yok. Sadece geniş caddeyi kaplayan ağaçlar sessiz nöbetçiler gibi bana bakıyor. Sonbaharın güçlü rüzgârı evlerin arasında dolanırken çorak dalları hışırıyor.

Kapüşonumu daha da yukarı çekerek bakışlarımı tekrar önümdeki yola çeviriyorum.

Kyler'ın çizdiği harita beni Frostfell'in Ember Hill denen bir bölgesine götürdü; görünüşe bakılırsa burası şehrin en zengin yerlerinden biri. Caddenin her iki tarafında, etraflarında gerçek çimler ve çitler bulunan büyük evler tepemde yükseliyor. Yaz aylarında, bu cadde boyunca sıralanan tüm ağaçlar canlı yapraklarla kaplıyken, bu bölge muhtemelen gerçekten güzeldir. Şimdi ise hem sokaktaki hem de bahçelerdeki çorak ağaçlar ve çalılarla neredeyse perili bir havası var.

Aşağı bakarak, elimdeki elle çizilmiş haritayı bir kez daha kontrol ediyorum. Kyler'a göre, gizemli fae kadının ilerideki mavi kapılı beyaz mermer evde yaşaması gerekiyor. Arkamdaki sokağı bir kez daha kontrol etme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine belirtilen eve ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

Bu sokaktaki diğer evlerde olduğu gibi, evin etrafında kısa bir taş duvar var. Gerçi işgalcileri dışarıda tutmaktan çok estetik amaçlı gibi görünüyor, çünkü istersem üzerinden atlayabileceğim kadar alçak. Ama bu oldukça kaba bir davranış olacağından, onun yerine küçük kapıyı kullanmaya karar veriyorum.

Sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor. Sokağın hâlâ boş olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. Boştu. Sıkı bir nefes aldıktan sonra eve dönüyorum ve kapıdan içeri adım atıyorum.

Konağı andıran evi çevreleyen çimler bakımlı; çalılar, ağaçlar ve çiçek tarhları tüm bahçeye sanatkârane bir şekilde yerleştirilmiş. Sonbahar olduğu için hiçbir çiçek açmamış. Ama yine de burada yaşayan kişinin doğaya değer verdiğini düşünüyor bana. Gerçekten bir fae olabilir mi?

Koyu mavi kapıya olan son mesafeyi de kapatırken gergin bir endişe kaplıyor içimi. Pencerelerden hiç ışık gelmiyor. Mabona'nın memeleri, ne demem gerekiyor ki? Gecenin bir yarısı ve ben onun evine habersizce geliyorum. Ya burada yaşayan bir ejderha şekil değiştiren ise? Ya hırsız olduğumu düşünüp beni tutuklatırsa?

Kapının önünde durup dudaklarımı yalıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir nefes daha çekiyorum.

Bu aptalca bir risk. Buraya gelmek inanılmaz derecede aptalca bir risk. Ama bu yine de bunu yapmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.

Isera, Lavendera ve Alistair'i bu şehirden çıkaracaksam, bu gizemli fae kadına ihtiyacım var.

Omurgamı dikleştirerek kararlı bir el kaldırıyorum ve kapıyı alıyorum.

Hiçbir Şey
olmuyor. Tekrar
vuruyorum.

Birkaç saniye daha sadece karanlık ve sessiz bir ev beni izliyor.
Sonra üst kattaki pencerelerden birinde titrek bir mum ışığı beliriyor.
Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Verandada durmuş, titreyen mum ışığının başka bir odaya geçişini izliyorum. Sonra bir süreliğine kayboluyor ve onu taşıyan kişi kapıya doğru yürürken zemin katta tekrar beliriyor.

Lütfen gerçek olsun, lütfen gerçek olsun, lütfen gerçek olsun, diye zihnimde sessizce yalvarıyorum.

Kilit tıklıyor.
Nefesimi
tutuyorum.

Kapı açılırken sıcak mum ışığı karanlığa yayılıyor. İçerideki koridorda karşımda duran kişiyi hızlıca değerlendirmeye çalışırken göz kırpyorum.

Eşiğin diğer tarafından sarışın bir kadın kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yirmi beş ila otuz yaşlarında görünüyor ve hem bizim hem de ejderha şekil değerştirenlerin sahip olduğu o ruhani öze sahip. Bu da en azından insan olmadığı anlamına geliyor. Gerçi bu evin büyüklüğüne bakarak bunu tahmin edebilirdim. Frostfell'de böyle yerlerde hiçbir insan yaşamaz.

"Evet?" diye soruyor kadın, sesi şaşkın geliyor.

Akan saçları kulaklarını örtüyor, bu yüzden görüşüm elindeki küçük şamdandan gelen ışığa biraz uyum sağladığı anda hızla gözlerini inceliyorum.

Koyu maviye benziyorlar. Ama koyu mavi ile menekşe ya da siyah gibi benzer bir rengin karışımı da olabilirler. Etrafımızdaki bulanık karanlık ve mumların titrek ışığı yüzünden bunu söylemek imkânsız.

Endişe içimde zonkluyor. Fae mi yoksa ejderha değerştirici mi olduğunu anlayamıyorum. Saniye uzuyor.

Tanrıça kahretsin, bir karar vermeliyim. Riske girmeli miyim?

Hâlâ cevap vermediğim için kadın başka bir şey söylemek için ağzını tekrar açıyor.

"Burada yaşaması gereken bir fae kadını arıyorum," diye ağzından bir kelime daha kaçırıyorum.

Kaşlarını daha da derin bir şaşkınlıkla çatıyor ve sonra başını sallarken küçük bir kahkaha atıyor. "Bir fae kadını mı? Tanıdığım tek fae Buz Sarayı'nda yaşayanlar."

Yenilgi ve hayal kırıklığı mideme bir buz kütlesi gibi çöktü. Tabii ki gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Ah," diyorum ve az önce bahsettiği o fae'lerden biri olduğumu fark edmeden arkamı dönmeye başlıyorum. "Özür dilerim, unutmuş olmalıyım-"

Eli dışarı fırlıyor ve kolumu şok edici derecede güçlü bir şekilde kavıyor. Başımı geriye atıp ona bakıyorum. Şamdanı daha yukarı kaldırdı ve şimdi ışık doğrudan yüzüne geldiği için gözlerinin gerçekten de tek bir renk olduğunu söyleyebilirim. Koyu mavi.

"Gözlerin," diyor, şamdanı yüzüme yaklaştırırken sesi aniden keskinleşiyor.

Kısa bir an için, şu anda içinde yanıyor olması gereken şüpheyi azaltmak için büyümü kullanmayı düşünüyorum. Ama bu fikri hemen bir kenara bırakıyorum çünkü bu sadece gözlerimin parlamasına neden olur ki bu da benim gerçekten de bir fae olduğumun açık bir kanıtı olur.

"Evet, özür dilerim, gözlerim çok kötü görüyor," diyorum kolumu onun elinden dikkat çekmeden çekmeye çalışırken. "Adresi yanlış okumuş olmalıyım-"

"Başlığını indir," diyor kadın. İçimde alarm zilleri çalıyor. "Ben gerçekten-"

"Beni soymaya çalıştığınızı haykırmadan önce kapüşonunuzu indirmek için beş saniyeniz var. Bunun senin için nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Şimdi öylesine acımasız bir çelikle dolu olan mavi gözlerine bakarken kalbim göğsümde çarpıyor ki neredeyse nefes almayı unutuyorum. O haklı. Eğer çığlık atarsa, bütün mahalle uyanacak. Ve tüm bu ejderha şekil değiştiren sokağına karşı savaşıarak buradan çıkamam. Ama sadece bir kadın olduğu sürece, hâlâ bir şansım var. Ben de onun dediğini yapmaya karar verdim.

Ellerimi yavaşça kaldırarak kapüşonumu sivri kulaklarımı ona gösterecek kadar indiriyorum.

Başını eğdi, gözlerinde keskin bir parıltı vardı. "İlginç. Çok ilginç."

Beni aniden kendisine doğru çekerken midem bulanıyor. Eşikten geçip koridora çıkarken tökezledim, neredeyse devriliyordum.

kolumdaki tutuşunu bırakıyor. Ben hızla yeniden doğrulurken, o ön kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor ve kilitliyor.

Dehşet vücudumda zonkluyor. Bu iyi bir şey olamaz.

Sihrime uzanarak sarışın kadınla tekrar yüzleşmek için dönüyorum. Ama sonra şok damarlarımda çatırdayarak geri çekiliyorum.

Çünkü sarışın kadın gitmişti.

Onun yerine karşımda duran kişiye bakarken zihnim dönüyor ve ağzım açık kalıyor.

Hâlâ yirmi beş ila otuz yaşlarında görünen ve insan olmadığını belli eden o zamansız bakışa sahip bir kadın.

Ama uzun sarı saçları artık siyah ve gözleri...

Gözleri sarı ve menekşe renginde. Her iki renk de iki gözde boya girdapları gibi karıştı. Bu da demek oluyor ki.

"Sen Fae'sin," diye geveliyorum.

Beni izlerken, bir insandan çok sırtan bir kedi gibi görünmesine neden olan yavaş bir kedi gülümsemesiyle gülümsüyor. "Ve sen de öylesin."

"Ama nasıl..." Bir o yana bir bu yana bakıyorum ama zarif koridor bizim dışımızda bomboş. Başımı sallarken tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Sarışın kadın mı?"

"Bir cazibe." Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor ve kara bir kaşını kaldırıyor. "Benim gibi biri için çok kullanışlı bir sihir yeteneği."

"Ama anlamıyorum. Sen kimsin?"

"Adım Nysara."

"Hayır, yani sen *kimsin*? Buraya nasıl geldin? Neden burada yaşıyorsun? Seelie Sarayı'ndan nasıl çıktın?"

Nysara bana o yavaş gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Ah çocuğum, ben Seelie Sarayı'ndan değilim."

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim soluk ahşap döşeme tahtalarının üzerinde öylece durup ona bakmak oluyor. Nabzım o kadar sert atıyor ki kulaklarımın içinde çarptığını duyabiliyorum. Sonunda dönen zihnim beni yakalıyor ve aslında bana ne söylediğini anlıyorum.

"Sen Unseelie Sarayı'ndansın." Kelimeler bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıkıyor.

"Evet," diye cevaplıyor Nysara. Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Bayılacak gibi görünüyorsun. Belki de oturmalıyız."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan, o çoktan solumdaki kapıya doğru yürümeye başladı. Mum ışığı soluk duvarların üzerinde dans ederken

şamdanı da yanında getiriyor. Başımı hızlıca sallayarak sersemliğimden kurtulmaya çalışıyorum ve onun peşinden koşuyorum.

Beni zarif bir yemek odasına götürüyor. Etrafında sekiz sandalye bulunan büyük bir masa odanın ortasındaki alanın çoğunu kaplıyor. Nysara masaya doğru süzülüyor ve şamdanı pürüzsüz masanın üzerine bırakıyor. Sonra oturmak istediğini söylüyor. O şamdanı koyduğu yerin yanındaki gümüş tepside bekleyen kristal sürahiye uzanırken ben de karşısına oturuyorum.

"Şarap?" diye soruyor bana bakmadan.

İlk içgüdüm sorun çıkarmak istemediğim için kibarca reddetmek oluyor. Ama bu konuşmayı atlatmama yardımcı olması için bir kadeh şaraba ihtiyacım olacağını hissediyorum.

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum.

Boğazından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. "Çok kibarsın."

Bunun iyi bir şey olduğunu varsayabilirdim, ama söyleme şekli bunu bir hakaret gibi gösteriyor. Ancak bunu düşünecek beyin kapasitem kalmadı, çünkü şu anda kafamın içinde çınlayan milyonlarca başka soru var. Uzun bir nefes alarak, önce hangi soruyu soracağıma karar verecek kadar aklımı toplamaya çalışıyorum. Sonunda Nysara benim yerime karar veriyor.

"Ee," diye başlıyor iki pırıl pırıl kadehe koyu kırmızı şarap doldururken. "Sen saraydaki hayat kölelerinden birisin ve buraya tasmaşız geldin, bu da şehirden çıkmak için benden yardım dilemeye geldiğin anlamına geliyor. Haksız mıyım?"

"Evet. Ve hayır."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Şarabı doldurmayı bitirdikten sonra kristal sürahiyi tekrar gümüş tepsinin üzerine koyuyor. Sonra kadehlerden birini bana doğru kaydırıyor ve diğerini alıp bir yudum alıyor.

"Oh?" diye soruyor.

"Buradayım çünkü hepimizi şehirden çıkarmana ihtiyacım var" diyorum ve ardından "Lütfen" diye ekliyorum.

"Hepinizi, ha? O zaman diğerleri nerede?"

"Hâlâ kalede kapana kısılmış durumdalar. Ama onları dışarı çıkarmanın bir yolu üzerinde çalışıyorum. Sadece saraydan çıktıktan sonra şehirden de çıkabileceğimizi bilmem gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Peki yardım edebilir misin? Lütfen. Karşılığında size verecek param ya da başka bir şeyim yok ama..." Bakışlarını tutup acınası bir şekilde "Lütfen" diye tekrarlarlarken çaresizlik sesime sızıyor.

Yemek odasına sessizlik çöküyor. Nysara okuyamadığım gözlerle beni izliyor. Sonra şarabından bir yudum daha alıyor. Kadehini yere bırakıp başını eğerken mum ışığı sarı ve mor gözlerinde parlıyor.

"Normalde hizmetlerimin karşılığında bir şey isterim." İnce omuzlarını kayıtsız bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Ya da en azından biraz yalvarma." Dilini şaklatarak uzun siyah saçlarını omzunun arkasına tarıyor. "Ama neyse ki benim işim hem ejderha şekil değiştirenleri gözetlemek hem de Iceheart'ları sabote etmek için elimden geleni yapmak. Ve onların tüm yaşam kölelerini ellerinden almak kesinlikle bu ikinci kategoriye girer."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Ardından da kafa karışıklığı. "Bekle, senin *işin* mi?"

"Evet." Çenesini kaldırdı, bana bakarken ses tonunda gurur vardı.

"Buraya Unseelie Kralı'nın bir görevi için geldim."

Ona göz kırpyorum, ağzım biraz açık kalıyor.

Beklediği tepki bu gibi görünüyor, çünkü sandalyesinde arkasına yaslanırken dudaklarında o kendini beğenmiş kedi gülümsemelerinden biri yayılıyor.

"Unseelie Kralı yaşıyor mu?" Nefes alıyorum. "Evet."

"Ne oldu? Sarayınıza mı? Onlar bizi fethettikten sonra sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. Unseelie Sarayı hâlâ her zaman olduğu ve olacağı gibi görkemli, bağımsız bir fae diyarı."

Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki Nysara bunu mutlaka duyuyordur. Unseelie Sarayı özgürdür. Ejderha şekil değiştirenler onu asla fethedemedi. Tüm bu bin yıl boyunca, biz dikenler ormanında kapana kısılmışken, Unseelie Sarayı dışarıdaydı.

Ve hiçbir şey yapmadılar.

"Neden?" Bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıkıyor.

"Çünkü bizim sarayımız sizinkinden hem daha güçlü hem de daha zeki."

Bakışlarımı tekrar onun yüzüne yönelttim. "Hayır, demek istediğim, neden bize yardım etmediniz? Madem bunca zamandır özgürdünüz, neden bize yardım etmeyi hiç denemediniz?"

Kaşlarını çatıyor, sanki bunu neden sorduğuma gerçekten şaşırmış gibi. Gözlerini kısarak dikkatle yüzümü inceliyor. "Çok şey bilmiyor olmalısın

tarihimiz hakkında."

"Tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ejderha şekil değiştirenler bizi fethettiklerinde her şeyi yaktılar ve çocuklar hariç herkesi öldürdüler."

Dilini şaklatarak parmağını bardağının kenarında gezdiriyor. "Evet, bu çok talihsiz bir durum."

"Talihsizlik mi?" Sandalyemde öne doğru otururken öfkem içimde çatırdıyor. "Biz-"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Gözlerini bana dikerken o acımasız çelik tekrar gözlerine giriyor. "*Evimdesin*, yardımım için yalvarıyorsun, bu yüzden bana sesini yükseltme. Anlaşıldı mı?"

Büyük bir çabayla öfkemi yutuyorum ve tekrar koltuğuma oturuyorum. Çenemi hafifçe indirerek, "Özür dilerim," diyorum.

"Bu daha iyi."

Masanın altında elimi yumruk yapıp sıkıyorum. Ama ağzımı kapalı tutuyorum. Çünkü Mabona adına, Nysara'nın yardımına gerçekten ihtiyacım var.

"Soruna cevap vermek gerekirse," diye başlıyor. "Sana yardım etmeyi hiç denemememizin iki nedeni var. Birincisi, iki saray arasındaki ilişkiler her zaman en hafif tabirle gergin olmuştur. İkinci ve en önemli neden ise başkalarının sorunlarına karışmamamız. Biz kendi alanımızı koruruz. Bunun dışında herkesin ne yaptığı bizi ilgilendirmez."

İşin en çileden çıkarıcı yanı, aslında onun gerekçesini anlıyor olmam. Diğer insanların sorunlarından uzak durmak, büyük olasılıkla saraylarının asla fethedilmemesinin nedenidir. Yine de bu beni kızdırıyor.

Ama bunu ona söyleyemem, bu yüzden öfkemi bastırıyorum ve bunun yerine başka bir soru sormaya karar veriyorum. Başarılı bir isyan başlatma ve sonunda sarayımızı da özgürleştirme planım için çok önemli olacak bir soru.

"Anlıyorum," diye cevaplıyorum açıklamasına karşılık olarak. Sonra bakışlarımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Ama o zamanlar gerçekte neler olduğunu bildiğine göre, en azından ejderha şekil değiştirenlerin bizi nasıl fethetmeyi başardığını söyleyebilir misin? Eğer atalarımızın hepsi ejderha çeliğiyle onları kontrol eden ejderha binicileriye, o zaman bizi devirmeyi nasıl başardılar? Ejderha çeliğini çıkarmayı ve hepimizi öldürmeyi nasıl başardılar?"

Bir kez daha, gerçek bir kafa karışıklığı gibi görünen derin bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Ne demek hepiniz?"

Ben de aynı şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Atalarımız ejderha çeliğiyle hepsini kontrol ederken bizi fethetmeyi nasıl başardılar?"

Birkaç saniye daha sadece birbirimize bakıyoruz. Dışarıdaki çimenlikte kuvvetli bir sonbahar rüzgârı esiyor, ağaç dalları takırdıyor ve pencereye sürtünüyor.

"Malachi'nin topları," diyor sonunda, Tanrıçamız Mabona'nın karanlık muadili, Cehennem Kralı ve Mabona'nın eski sevgilisi Malachi'nin adını kullanarak bir lanet. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kalbim şimdi daha da sert atıyor.

Koltuğunda tekrar geriye yaslanıyor ve sanki beni yeni gözlerle görüyormuş gibi beni izliyor. "Evet, Seelie fae'lerinin çoğu ejderha binicisiydi. Ama sadece küçük bir kısmı şekil değiştirenleri kendi iradelerine boyun eğdirmek için ejderha çeliği kullandı. Geri kalanlar ise fae ve ejderha şekil değiştirenler arasında gönüllü ve karşılıklı fayda sağlayan ortaklıklardı."

Sanırım kulaklarım çınlıyor. "Ne... ne diyorsun?"

"Sadece küçük bir azınlık ejderha çeliği kullanıyordu. Çoğunlukla ejderha şekil değiştirenler tarafından değersiz görülmüş ve geleneksel yöntemlerle ortaklık teklif ettiklerinde reddedilmiş olan hoşnutsuz ve hak sahibi kişiler."

"Küçük bir azınlık..." Sanki biri hemen yanımda bir patlama gerçekleştirmiş ve ben de büyük bir şok dalgasına maruz kalmışım gibi hissediyorum.

"Evet."

"Küçük bir azınlık," diye tekrarlıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Sanki tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor, her şeyi alt üst ediyor ve sandalyeden düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. "Birkaç kendini bilmezini yaptığı bir şey yüzünden Seelie Sarayı'ndaki *herkesi* cezalandırmak için bin yıl mı harcadılar?"

"Adil olmak gerekirse, ejderha şekil değiştirenler en vahşi ve gururlu ırklar arasındadır ve zihinlerinin kontrol edilmesini hoş karşılamazlar. Ve çok uzun hafızaları vardır. Bir Unseelie fae'den daha uzun süre kin tutabilen biri varsa, o da bir ejderha şekil değiştirendir."

Ama kendi çarpan kalbimin ve tüm dünya görüşümün paramparça oluşunun sesinden onu zar zor duyabiliyorum.

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor. "Atalarımın bile yapmamış olabileceği bir şey yüzünden tüm hayatım boyunca acı mı çektim?"

Hayatım boyunca insanlar bana kendimle ilgili şeyler söyledi. Bana sadece bir çocuk sahibi olabileceğimi söylüyorlar. Atalarımın soyundan geldiğimi.

kötü insanlar. Tüm Fae'lerin doğuştan kötü olduğunu. *Benim* kötü olduğumu.

Ve ben sadece... onlara inandım.

Bana tüm bunları söylediklerinde onlara inandım. Bana bir anlaşmayı bozduğumuzu ve ejderha çeliğini bulduğumuzda tüm ejderha şekil değiştirenlere ihanet ettiğimizi söylediklerinde onlara inandım. Ejderha değiştiricilerin kötü atalarımızı cezalandırarak doğru şeyi yaptıklarına.

Masanın kenarına daha sıkı tutunarak çaresizce nefes alıyorum. Ama ciğerlerime oksijen giriyormuş gibi hissetmiyorum.

Her gün, dünyamı alt üst eden başka bir şey öğreniyorum. Her gün, bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğunu öğreniyorum. Dünyanın bana öğretilenden farklı olduğunu.

Yukarıdaki tanrıça, nefes alamıyorum.

Yapamıyorum- Ön kapıdan yüksek sesle vurma sesi geliyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve sandalyeden fırlıyorum.

Büyük bir çabayla, Nysara'nın bana söylediklerinden dolayı yaşadığım tüm panik, kafa karışıklığı ve kalp kırıklığını zihnimin gerisine itiyorum. Şu anda bunları düşünecek durumda değilim. Buraya ne yapmak için geldiğime odaklanmalıyım. Isera, Lavendera, Alistair ve benim şehirden bir çıkış yoluna ihtiyacımız var. Şu anda en önemli şey bu. Kendim hakkında söylenen yalanlar değil.

"Nysara," diye sesleniyor kapının diğer tarafından bir erkek sesi. Sesi kızgın olmaktan ziyade endişeli geliyor. "Orada mısın?"

"Malachi'nin taşakları," diye küfrediyor Nysara, ayağa kalkarken güzel yüz hatlarında sinirli bir ifade beliriyor. "O benim komşum. Aşırı endişeli ve bana çok aşık komşum." İnce bir kolunu kaldırarak evin diğer tarafını işaret ediyor ve koridora doğru adım atıyor. "Arka kapıdan çık."

Peşinden koridora koşuyorum. "Ama benim isteğim. Bize yardım eder misin-"

"Evet. Eğer kaleden kaçtıktan sonra buraya gelebilerseniz, şehirden çıkabilmeniz için hepinizi ejderha şekil değiştirenler gibi gösterecek geçici bir büyü yapabilirim."

Koridorun zemininde kayarak durduğumda, Nysara'nın yerine karşımda duran sarışın ejderha şekil değiştiren kadını görünce şokla irkiliyorum.

Ancak, "Ne zaman kaçıyorsun?" diye sorarken sesi hâlâ aynıydı.

"Nysara," diye sesleniyor dışarıdaki adam yine. Sesi histerinin eşiğinde geliyor. "Lütfen bir şey söyle. Yaralandın mı? Kapıyı kırmam gerekiyor mu?"

"Henüz bilmiyorum," diye yanıtlıyorum Nysara'nın sorusunu.

"O zaman bildiğinde geri gel ve bana söyle." Elini koridorun diğer ucundaki kapıya doğru uzatıyor. "Şimdi, çık dışarı."

Ön kapıdan yine yüksek sesle vurma sesleri geliyor.

Nysara'ya başımı sallayıp arka kapıya doğru ilerliyorum. Kapüşonumu yukarı çekerek kapının kilidini açıyorum ve dışarı süzülüyorum.

"Karleus," diyor Nysara evin içinden. Sesi artık boğuk ve baştan çıkarıcı. "Azaroth aşkına, gecenin bu saatinde burada ne işin var?"

"Pencerenizde yanan ışığı gördüm," diye yanıtlıyor adam, Karleus. "Hastalanmış ya da yaralanmış olabileceğinizi ya da mumları söndürmeyi unuttuğunuzu düşündüm ve endişelendim-"

Arka kapıyı sessizce arkamdan kapatıyorum ve çimenlikte koşmaya başlıyorum.

Nysara'nın arazisinin arka tarafındaki küçük taş çitin üzerinden atlarken soğuk gece rüzgârları pelerinimi çekiştiriyor ve sonra diğer yöndeki caddede kayboluyorum.

Bir görev tamamlandı.

Kaleden çıktıktan sonra, artık şehirden çıkmak için bir yolumuz var.

Ama bu geceki işim henüz bitmedi. Bütün bu lanet şehri kaynayan bir öfke ve kızgınlık kazanına çevireceğim, böylece insanlar soygunlarını gerçekleştirdiklerinde, bu bütün bir isyanı alevlendiren kıvılcım olacak.

BÖLÜM 26

Güröl güröl yanan ocaktan yayılan sıcaklık, zaten tıklım tıklım dolu olan meyhaneye akıyor ve kalın siyah pelerininin altında terlememe neden oluyor. Odanın arka tarafındaki kabinlerden birinde otururken kumaşı bacaklarımdan ve kollarımdan olabildiğince uzaklaştırıyorum. Ama ne yazık ki, sivri kulaklarımı ve parlayan iki renkli gözlerimi buradaki diğer müşterilerden saklayan tek şey olduğu için kapüşonu indiremiyorum.

Geldiğimde ıssız bir masadan aşırđığım bir kupa birayı ellerimle kavırken, gözlerimi daha da gizlemek için başımı hafifçe eğiyorum ve şimdi herkesin göğsünde dikkatle yanan soluk kırmızı öfke alevlerine sihrimi katmaya devam ediyorum.

Buraya geldiğimde, bu meyhanedeki insanların çoğı uzun bir iş gününün yorgunluğunu atmışlardı. Hatta bazıları oldukça iyi bir ruh halindeydi. Ama ortadaki birkaç stratejik masaya fısıldadığım birkaç stratejik fısıltıdan ve büyümün sürekli akışından sonra, tüm bu taverna şimdi bastırılmış öfkeyle titreşiyor. Onu beslemeye devam ediyorum.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye fısıldıyor bir insan yan masamdaki arkadaşına. "Burası bizim şehrimiz. Buzyıldızları Gümüş Klanlarıyla gelip her şeyi almadan çok önce bizim şehrimizdi. Atalarımız burayı terleri, kanları ve gözyaşlarıyla inşa etti. Ve şimdi, kendi evimizde ikinci sınıf vatandaşsınız. Onu geri almalıyız."

Arkadaşı başını sallıyor ama cevap verirken sesinde endişe var, "Katılıyorum. Ama hiç şansımız var mı ki? Onlar lanet ejderhalar, dostum."

"Biliyorum. Ama biz çoğunluğıuz."

Herkesin öfkesiyle olan bağlantımın kaybolmasına izin veriyorum ve bunun yerine bu iki adamın göğsündeki küçük cesaret kıvılcımlarını itiyorum. Sihrimi onlara akıtarak, bu cesur kıvılcımların orman yangınlarına dönüşmesine izin veriyorum.

İlk adam yumruğunu masaya vururken yüzünde kararlılık titreşiyor. "Hadi, bu gece başlayalım. Bir fikrim var."

İkisi birden ayağa fırlayıp kararlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken sandalyeler ahşap döşemelere sürtünüyor.

Başımı daha da eğerek dudaklarıma yayılan hain gülümsemeyi gizliyorum.

Etrafımda insanlar öfkeli seslerle tartışıyor, söyleniyor ve şikâyet ediyor. Düzenli büyü akışımı çoktan kesmiş olsam da etkisi hala devam ediyor. Çünkü o öfke kıvılcımını büyük bir ateşe üflediğimde, kendi kendine sönmeye zaman alıyor.

Ocaktan gelen ateş ışığı soluk ahşap mobilyaların ve etrafımdaki öfkeli yüzlerin üzerinde titriyor. Tüm grupların ne dediğini duyamıyorum ama daha önce stratejik fısıltılarımla sahneyi hazırladığım için, çoğunun Buzyürek Hanedanlığı'na kızgın olduğunu varsayıyorum.

"Azaroth'un alevi, onlardan o kadar nefret ediyorum ki," diye bir erkek sesi sol tarafıma çarpıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sadece ejderha şekil değiştirenler Azaroth tarafından lanetlenir. Başımı hâlâ eğik ve kapüşonumu yukarıda tutarken, dikkatlice sola doğru bakıyorum.

İki insan adamın oturduğu boş masa hâlâ boş, bu da arkasındaki masayı görmemi sağlıyor. Orada dört erkek ejderha şekil değiştiren oturuyor. İkisi kahverengi saçlı, biri sarı saçlı ve biri de gümüş saçlı. Hepsi de inanılmaz derecede kızgın görünüyor.

İçimden sessizce küfrediyorum. Bu tavernada da ejderha şekil değiştirenlerin olduğunu bilmiyordum. İnsanların öfkesini manipüle ettiğimde, bunu buradaki herkese yaptım çünkü en etkili seçenek buydu. Ama bu ejderha değiştiricilerin öfkesini de arttırdığım anlamına geliyor.

"Eğer üzerimizde ejderha çeliği kullanmamış olsalardı, kirli, buruşuk ve medeniyetsiz insanlarla dolu bu lanet şehirde yaşamak zorunda kalmazdık," diye devam ediyor turuncu gözlü kahverengi saçlı olan.

"Bu doğru," diye homurdanıyor sarışın olan yumruğunu sıkarken. "Kendimizi özgürleştirmek için o lanet savaşa girmek zorunda kalmasaydık, atalarımızın topraklarını yakıp yıkmak zorunda kalmazdık."

Kalbim küt küt atıyor. Savaşta vatanlarını mı yakmışlar? Ani bir düşünce içimde çatırdıyor.

Bu yüzden mi geri dönüp Lavendera'yı da aldılar? Çünkü onda ağaç büyüğü olduğunu öğrendiler ve vatanlarını geri getirmek için onu kullanmayı mı planlıyorlar?

"Kahretsin, ziyafetteki gümüş saçlı kaltağı gördün mü?" Turuncu Gözler diyor ki. "Güzel bir balo elbisesi giymiş, sanki halkının geri kalanı gibi vahşi değilmiş gibi. Kahretsin, ondan çok nefret ediyorum."

"En azından Komutan Ryat ona haddini bildirdi," diyor Sarışın.

Turuncu Göz kıs kıs gülüyor. "Onun sürünmesini ve çizmelerini yalamasını izlemek tüm yıl boyunca gördüğüm en tatmin edici şeydi."

Diğer üçü gülüyor. Alaycı ve acımasız bir ses.

Kafam doğal olmayan bir şekilde sessizleşiyor. Çünkü birden kimden bahsettiklerini anlıyorum.

Benden.

Benim hakkımda konuşuyorlar.

Gümüş saçlı şekil değiştiren koltuğunda geriye yaslanıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Anlaştık."

"Eğer benim kölem olsaydı, onu aşağılardım," diye devam ediyor Turuncu Göz, sesi kötülükle dolu. "Üzerindeki o lanet elbiseyi yırtar ve onu her yerde çıplak gezdirirdim. Hayır, aslında yürümesine bile izin vermezdim. Onu her yerde dört ayak üzerinde süründürürdüm. Bu ona öğretirdi. Bu ona pis, vahşi bir hayvandan başka bir şey olmadığını gösterirdi."

Diğerleri yine gülüyor.

Acı tüm göğsümde zonkluyor ve hain gözyaşları gözlerime baskı yapıyor.

Bu insanlar benden nefret ediyor. Beni tanımıyorlar bile. Ama benden *nefret* ediyorlar.

Demir bantlar kalbimin etrafını sarıyor, ani bir acı hissiyle zar zor nefes alabiliyorum.

İçten içe bunun saçma ve acınası olduğunu ve böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Ama bu insanların, benimle hiç konuşmamış ve hakkımda hiçbir şey bilmeyen bu insanların benden ne kadar nefret ettiğini duymak canımı yakıyor. Hem de derinden.

İçimdeki o çaresiz küçük kız hâlâ insanların beni sevmesini istiyor. Bu aptalca, biliyorum. Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini önemsememeliyim. Ama önemsiyorum.

Sanırım büyüdüğünüzde her şeyin sizin hatanız olduğu ve bunu telafi etmeniz gerektiği öğretilirse böyle oluyor.

Damarlarımdan acı akıyor ve Kefaret Denemeleri'nin sonunda kalbimin etrafında oluşturmaya başladığım o sertliğe umutsuzca yaslanıyorum.

Bu insanların ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Ben kendimi onlardan daha iyi tanırken, onların benim hakkımdaki düşünceleri neden benimkinden daha değerli?

"Bu kadar yeter!" diye bağıyor bir adam aniden sağımda bir yerde. "Bıktım artık!"

Başımı ona doğru çeviriyorum. Tavernanın geri kalanı gibi.

Lekeli işçi kıyafetleri giymiş kaslı bir insan, solumdaki dört ejderha şekil değiştirene doğru ilerliyor.

"Burası bizim meyhanemiz," diyor ve elini şekil değiştirenlere doğru uzatıyor. "Gidin başka yerde için."

Dört ejderha şekil değiştiren sandalyelerini geriye itip ayağa fırlarken tahta tahtaya sürtünüyor, yüzlerinde de öfke titreşiyor.

"Sizin barınız mı?" Turuncu Gözler yankılanıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor insan, kolunu yana sallayıp kapıyı işaret ediyor. "O zaman git kendininkini bul."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Mabona'nın göğüsleri. Tam burada bir kavga başlatacaklar. Bunun ortasında kalamam.

Sandalyemden kayarak gizlice uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama onlarla duvar arasında sıkışıp kaldım. İki insan daha şekil değiştirenlere yaklaşırken bakışlarımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Onu duydunuz," diyor içlerinden biri.

Şekil değiştirenler insanlara odaklanmışken başımı eğerek hızla arkasından geçiyorum.

"Geri çekil!" diye bağıyor gümüş saçlı şekil değiştiren, ben tam yanlarından geçerken. Yan tarafıma ağır bir şey çarptı.

İnsanlardan biri ejderha şekil değiştiren tarafından geriye itildikten sonra aniden bana yandan çarpınca nefes nefese kalıp yana doğru sendeliyorum. İtiş onu o kadar hazırlıksız yakaladı ki ayakta kalmaya bile çalışmadı. Geriye doğru devrildi, bana çarptı ve ikimizin de yere düşmesine neden oldu.

Dört şekil değiştiren masalarına dayadıkları kılıçları kaparken çelik çınlıyor.

Panik içime işliyor. İnsanın ağırlığını iterek kendimi onun bedeninden kurtarmaya çalışıyorum. Sonunda üzerimden yuvarlandı ve ayağa fırladı. Ciğerlerimi yeniden doldurmak için derin bir nefes çekiyorum ve ben de ayağa kalkıyorum.

Tavernada toplu bir soluk sesi yankılanıyor.

Başımı kaldırıyorum ve şekil değiştirenlerin karşlarına çıkan insan erkekleri öldürmeye başladığını görmeyi bekliyorum. Ama onun yerine daha kötü bir şeyle karşılaştım.

Hepsi bana bakıyordu.

Bir elimi kaldırıp pelerininin kapüşonuna uzandım. Bulamayınca korku buz gibi içime işliyor. Yere düştüğümde düşmüştü ve şimdi kafam tamamen görünüyor.

Kulaklarım da öyle.

"Sen," diyor turuncu gözlü kahverengi saçlı şekil değiştiren, sesi aynı anda hem şok olmuş hem de öfkeli geliyor. Bakışları bana kilitlendi.

Yutkunuyorum.

"Herkes dışarı!" Sarışın bağılıyor ve kılıcını havada savurarak kapıya doğru yöneltiyor. "Şimdi!"

Bir an için her şey ölüm sessizliğinde ve hareketsiz.

Hâlâ yerde yatarken kalbim göğsümde çarpıyor. Ve tek bir saniyeliğine, bu tavernadaki insanların yardımına geleceğine ikna oluyorum.

Ama gelmiyorlar.

Büyümle içlerinde biriktirdiğim öfkeye rağmen, kendileri silahsızken, sadece tanımadıkları bir fae kadına yardım etmek için dört ejderha değiştiriciyle kılıçla savaşmaya çalışmanın aptalca olacağına karar veriyorlar.

Hepsi kapıdan kaçıp beni dört ejderha şekil değiştirenle baş başa bırakırken, botlar soluk ahşap döşeme tahtalarına çarpıyor. Yanan ocaktan gelen ateş ışığı bana doğrulttukları kılıçlarda parıldıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Tavernanın hâlâ açık olan kapısına doğru bir bakış fırlattığımda Gümüş Saç, "Aklından bile geçirme," diyor.

Ve yana doğru attığı bir adımla, benimle tek çıkış arasına sağlam bir şekilde giriyor.

Korku vücuduma zehir gibi yayılırken, odanın diğer ucuna doğru geri çekiliyorum.

Bu insanlar gecelerinin büyük bir kısmını benden ne kadar nefret ettiklerini ve köleleri olsaydım bana neler yapabileceklerini konuşarak geçirdiler ve şimdi beni köşeye sıkıştırmış ve yalnız bırakmış durumdalar.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak etrafımdaki masalardan birinde başıboş bir bıçak bulmaya çalışıyorum. Ama sadece kupalar, kaşıklar ve kaseler bana işe yaramaz bir şekilde bakıyor.

Daha önce farkında olmadan göğüslerinde büyüttüğüm öfke, bana doğru ilerlerken gözlerinde yanıyor.

Büyümü çağırarak, göğüslerindeki soluk kırmızı öfke alevlerini itiyorum ve sadece küçük kıvılcımlar haline gelene kadar azaltıyorum.

Ama dehşete düştüm ki, bunun tek yaptığı yüz ifadelerini soğuk ve acımasız bir hale getirmek oldu. Yakıcı öfke onları koordinasyonsuz ve kör bir öfke içinde kaybolmuş hale getirmeden, bunun yerine taktiksel düşünmeye başlıyorlar ve her taraftan üzerime gelecek şekilde dağılıyorlar.

Gümüş Saç odanın diğer ucuna koşup arkama geçtiğinde geri çekilmeyi bırakmak zorunda kaldığım için panikle nefes alıp veriyorum. İki kahverengi saçlı diğer taraftan ilerlerken, Sarışın şimdi kapıya giden yolu kapatıyor. Kör edici öfkelerini yok ettiğim için gözlerinde soğuk bir hesaplama parlıyor.

Tanrım, öfkelerini azaltmamalıydım. En başta arttırmamalıydım. Burada ejderha değiştirenlerin olduğunu daha önce görmeliydim. Daha erken ayrılmalıydım. Milyonlarca şeyi farklı yapmalıydım. Ve şimdi, öleceğim.

Korku ve dehşet bedenimde şimşek gibi çakıyor. Sihrimi kullanmalı, bir silah ya da kaçış yolu bulmalıyım. Ya da başka bir şey. Herhangi bir şey. Ama doğru düzgün düşünemiyorum. İhtiyacım var-

İki kahverengi saçlı adam bana saldırdı.

Geri sıçradım. Bedenim arkamdaki masaya sandalyeleri devirecek kadar sert çarpıyor. Ben kendimi yana atarken sandalyeler yere çarptıkça soluk duvarlar arasında tahta takırtıları yankılanıyor. Birkaç saniye önce göğsümün olduğu yerde bir kılıç havayı kesiyor.

Turuncu Gözler kılıcını geri çekip bana doğru dönerken hırlıyor.

"Atalarım senin yüzünden hayvanlar gibi yaşadı," diye hırlıyor.

bana doğru ilerliyor. "Senin zihin kontrolün ve lanet ejderha çeliğın yüzünden kendilerini ve tüm aile soyumuzu aşağılamak zorunda kaldılar. Ve yarısı Kurtuluş Savaşı'nda öldü." Bana doğru sinsice yaklaşırken gözleri kötülükle parlıyor. "Ben de sana aynısını yapmalıyım."

Ensem karıncalanıyor.

İçgüdüsel olarak, Sarışın beni arkamdan yakalamadan hemen önce eğilip yana doğru daldım. Ben iki adım ötede ayaklarımın üzerinde yuvarlanırken, kolları benim durduğum yerde havada vınıyor. Ama Gümüş Saç çoktan hareket etmişti.

Tekrar ayağa fırladığım anda, o çoktan arkamdaydı. Kollarımı arkadan kavradığında panik vücudumda zonklıyor. Körü körüne tekmeleyerek kaval kemiğine, kasıklarına ya da ulaşabildiğim herhangi bir yere vurmaya çalışıyorum. Bir tıslama

Topuğum bir şeye çarpınca boğazından bir damla kan geldi. Ama kollarımdaki tutuşu daha da sertleşiyor.

Sihrime uzanarak bana yardım edecek bir şey düşünmeye çalışıyorum. Beni serbest bırakmalarını sağlayacak bir tür duygu. Ama daha aklıma bir şey gelmeden yanağıma bir acı saplanıyor ve Turuncu Gözler ağzımın ortasına ters bir yumruk atınca başım yana kayıyor.

Ani darbe kulaklarımı çınlatıyor ve sihrimin kontrolünü kaybediyorum. Gözlerimi öfkeyle kırıpıştırarak kollarımı tutan elleri çekiştirirken, ulaşabildiğim her şeye körlemesine tekme atıyorum.

Ama sonra soğuk çelik boğazımın dibine bastırınca aniden duruyorum.

Görüşüm netleştğinde, Turuncu Gözler'in kılıcı boğazıma dayanmış halde karşımda durduğunu görüyorum. Diğer kahverengi saçlı adam ve sarışın olan Gümüş Saç'ın yanında yerlerini almışlar. Bana bakarken tüm ruhlarından soğuk bir kötülük fişkırıyor.

Turuncu Göz kılıcının ucunu tenime daha sert bastırıyor. "Bu acıtacak."

Dehşet tüm bedenimi donduruyor. Düşünemiyorum. Savaşamıyorum. Kaçamıyorum. Kalbim kaburgalarımı kırmakla tehdit ederken önümdeki kılıca bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beni öldürecek.

Bir acı çığlığı havayı yarıyor. Ölüm sessizliğinde, kulaklarımı çınlatacak kadar şok edici bir ses. Bir an için çığlığın bana ait olabileceğinden korkuyorum.

Ama sonra Turuncu Göz'ün tuttuğu kılıç hareket etmeye başlıyor. Doğruca yere düşüyor.

Ve eli de öyle.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Kesik elinin yere düşüşünü izlerken kafatasımın içinde tam bir şok yaşıyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve kılıcın soluk ahşap döşeme tahtalarına çarpmasıyla çıkan metalik takırtılar bu sesi bastırıyor. Ve tabii ki boğazından çıkan çığlık da.

Hemen yanımdan bir homurtu geliyor.

Sol yanağıma kan sıçrayınca irkiliyorum.

Kollarımı kavrayan eller kaybolurken Gümüş Saç bir şeyler bağılıyor ve solumda duran diğer kahverengi saçlı şekil değiştirene doğru dönüyor. Dönerken kollarımı bırakırken yaptığı hızlı hareketler benim de o yöne doğru dönmeme neden oluyor.

Kahverengi saçlı şekil değiştirenle yüz yüze geldiğimde gözlerim açılıyor. Ağzı şok içinde açıldı. Ve boğazından bir kılıç çıktı.

Kılıç geri çekilirken ıslak bir kayma sesi bir saniyelik ölüm sessizliğini dolduruyor. Şekil değiştiren ayaklarımın önünde yere yığılıyor. Turuncu Gözler ciğerlerini yırtarcasına bağırmaya ve kopan bileğini tutmaya devam ederken ben ona bakıyorum.

Çığlıkları arasındaki kısa duraklamalarda bir vınlama sesi duyuyorum. Ben hâlâ önümdeki ölü adama şaşkın şaşkın bakarken, bir kafa onun yanında yere düşüyor. Bir ceset değil. Sadece bir kafa. Gümüş saçlı bir erkek şekil değiştirenin kafası.

Sonra ceset vuruyor.

Ve daha fazla çığlık başlıyor.

Bakışlarımı tüm bu katliamın kaynağına doğru sürüklüyorum.

Ölümün Gölgesi karşımda duruyor, devasa siyah kanatlarını açmış ve kılıcı kanla lekelenmiş. Altın gözleri öylesine öfke ve intikamla yanıyor ki, kalbim bir anlığına duracak gibi oluyor. Ama bana bakmıyor.

Etrafında kara bulutlar toplanıyor ve bakışlarını kalan iki saldırganım arasında gezdirirken kollarından aşağı beyaz şimşekler çakıyor.

Sarışın kesiliyor ve kapıya doğru koşuyor. Turuncu Göz dizlerinin üzerine çöküyor.

Draven sadece bir bakış atarak uyluk kılıfından bir bıçak çıkarıyor ve Sarışına fırlatıyor. Bıçak tam boynunun arkasına isabet eder. Bir gurgle sesi duyulur. Sonra yere yığılıyor, vücudu kasılıyor.

Draven bakışlarını yüzüme kaydırıyor.

Bakışlarının öfkeli yoğunluğu karşısında keskin bir nefes alıyorum.

Sonra yanağıma sıçrayan kanı görüyor ve ifadesi karararak ölümün ta kendisine dönüşüyor. Fırtına bulutları etrafını yılan gibi sarıyor ve yere şimşekler çakıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor Turuncu Göz yerde, hâlâ umutsuzca kanayan kütüğünü tutuyor. "Lütfen, yapma-"

Draven onun kafasını keser.

Islak bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve Gümüş Saç'ın kopan kafasının yanında durmadan önce yarı yolda yuvarlanıyor. Vücudu öne doğru eğilir ve o da yere düşer. Kara bulutlar kaybolur ve şimşekler durur.

Sonra her şey ölüm sessizliğine bürünüyor.

Kana bulanmış zeminde öylece durup Draven'a bakarken kalbim küt küt atıyor. Odanın diğer ucunda, ocaktaki ateş hâlâ parlak bir şekilde yanıyor ve soluk ahşap duvarlara dans eden bir ışık saçıyor.

Draven akıcı bir hareketle kılıcındaki kanı siliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken kılıcını kınına geri sokuyor.

Geriliyorum, kendimi hazırlıyorum... Ne için? Beni yakalayıp kelepçelemesi için mi? Bana bağırması için mi? Beni tehdit etmesi ve burada ne halt ettiğimi öğrenmek istemesi için mi?

Bunların hiçbirini yapmadı.

Bunun yerine, yanaklarımı öyle yürek parçalayıcı bir nezaketle okşuyor ki neredeyse hıçkırarak ağlayacağım.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek o yoğun gözleriyle yüzümü inceliyor. "Yaralandın mı?"

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu listede bile yoktu. Öfkeleneneceğini düşünmüştüm. Onun yerine, yaralanıp yaralanmadığımı sordu.

"Selena, bana bak." Yanağımdaki bir şeyi silerken gözlerinde endişe titreşiyor. "Yaralandın mı?"

Gözlerimi tekrar kırıştırıyorum, hala tüm bu durumu kafamda oturtmaya çalışıyorum. Ve sonunda yüzüme kan sıçradığını hatırlıyorum.

Draven hâlâ yanaklarımı avuçluyor ama ben elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum sonunda. "Kan benim değildi."

Yüz hatlarından rahatlama okunuyor. Birkaç saniye daha bana öylece sarılıyor. Sonra nefesini tutuyor ve ellerini yanaklarımdan çekip bırakıyor. Bir adım geri çekilip, kafasını temizlemek istercesine hızlıca sallıyor.

"Gitmemiz gerek," diyor Blondie'nin cesedine doğru ilerlerken ve bıçağını adamın boynundan çekip çıkarırken. Bıçağı silip kalçasındaki kılıfına geri soktukten sonra bana döndü. "Şimdi."

Kendimi sersemlemiş halimden kurtararak kafamı birkaç kez hızlıca sallayıp temizledikten sonra Draven'ın olduğu yere doğru koşuyorum. Muhtemelen yaptıklarına kimsenin tanık olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarını bir kez daha odanın içinde gezdiriyor ve sonra sokağa çıkıyor. Onu takip ediyorum.

Ama meyhaneden uzaklaşmak yerine, sokağın hemen dışında durdu. O kadar ani oldu ki meyhaneden çıktıktan sonra ona çarptım.

Elleri dışarı fırladı ve beni sabitlemek için kollarımı tuttu. Kollarımı onun elinden hızla çekiyorum ve bir adım geri atıyorum. Ama başımı geriye eğip tekrar ona baktığımda sadece okunamayan bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Bu soru beni tamamen hazırlıksız yakalıyor ve "Evet" diye cevap vererek kendimi şok ediyorum.

Yüzündeki o boş maske kısa bir an için kırılıyor ve şok onun da yüz hatlarında titreşiyor. Sonra yüzündeki ifadeyi siliyor ve onun yerine çömeliyor.

Bir kolunu dizlerimin, diğerini de sırtımın arkasına geçirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi beni kollarının arasına alırken yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor.

Mabona adına ne yaptığını sormak için ağzımı açıyorum.

Ama kanatlarını çırpıp havaya fırladığında ağzımdan sadece bir nefes çıkıyor.

Yerden yükselirken midem bulanıyor. Kollarımı boynuna dolayarak onu sıkıca kavıyorum ve şehir altımızda küçülürken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Göğsünden yumuşak bir kahkaha yuvarlanıyor. "Yükseklik korkun mu var?"

Büyük bir çabayla gözlerimi tekrar açıyorum. Draven bizi daha da yükseğe uçururken rüzgâr etrafımızı sarıyor, pelerinimi ve saçlarımı çekiştiriyor. Işık

Parlak ay, siyah saçlarında gümüş ışıltılar yaratıyor.

Ona ters bir bakış fırlatıyorum ve inandırıcı olmaya çalışarak cevap veriyorum: "Hayır, bütün bunları Seelie Sarayı'ndan buraya pençeleriyle beni kavrayan ejderhalar tarafından saatlerce uçurulduğumda aştım."

Draven'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bu doğru mu?" "Evet, ve sen-"

Draven aniden kanatlarını sertçe çırpıp bizi daha da yükseğe çıkarınca, dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerimi tekrar kapatırken yanağımı omzuna bastırıyorum.

Draven kıkırdıyor. "Ne diyordun?"

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum boynuna karşı ve kendimi başımı kaldırıp gözlerimi tekrar açmaya zorluyorum. Açtığımda onu bana sırtırken buluyorum.

Kara kaşlarını bana doğru kaldırırken gözleri ay ışığında parlıyor. "Gerçekten bana hakaret etmenin en iyi hamlen olduğunu mu düşünüyorsun, küçük asi?"

Ona sert bir bakışla karşılık veriyorum. "Huysuz ve saygısız olmanın benim doğal halim olduğunu çoktan kabul ettiğimizi sanıyordum."

Dudaklarından kısa bir kahkaha kaçıyor ve başını bana doğru sallıyor.

Bizi dağın yamacındaki pırıl pırıl buzdan kaleye doğru uçururken rüzgâr üstümüzden geçiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ama onun kolları altımda o kadar sabit duruyor ki sonunda etrafımızdaki manzaraya bakmaya cesaret edebiliyorum.

Şehrin etrafında uzanan ay ışığıyla aydınlanmış ovalara bakarken damarlarımdan garip bir özgürlük ve huzur duygusu akıyor. Burada, sanki tüm dünya ayaklarımın altındaymış gibi hissediyorum. Sanki her şey mümkünmüş gibi. Göller ay ışığında gümüş havuzlar gibi parlıyor ve uzaktaki ormanlar otlaklarda koyu renkli yastıklar gibi görünüyor. Sayısız yıldız gümüş tozu gibi üzerimizde parlıyor.

Ufuk sonsuzmuş gibi geliyor. Sanki doğruca ona doğru uçabilir ve hayatımın her günü beni çevreleyen tüm acı, mücadele ve tehlikelerden uzaklaşabilirmişim gibi.

Bakışlarımı ufuktan ayırıp tekrar Draven'a çeviriyorum.

Onun beni incelediğini gördüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sonra gözlerindeki bakışı gördüğümde sertçe çarpmaya başlıyor. Sanki bu dünyadaki tek şey benmişim gibi beni izliyor. Sanki etrafımızdaki muhteşem manzara yüzümün yanında sönük kalıyormuş gibi. Sanki bütün gününü

Tüm hayatı boyunca etrafımızdaki dünyaya hayret ettiğimde yüzümdeki ifadeyi izledi.

Ve bunu görmek kalbimin sıkışmasına ve ciğerlerimin durmasına neden oluyor.

Bana bakış şekli çok fazla şey ima ediyor. Düşünmeye cesaret edemediğim şeyler.

Bu yüzden boğuk bir nefes alıyorum ve anı mahvedeceğini bildiğim bir şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Neden bana kızgın değilsin? Senden kaçmaya çalıştım ve bu süreçte neredeyse kendimi öldürtüyordum. Neden kızgın değilsin?"

Tam düşündüğüm gibi, yüzündeki o inanılmaz ifade bir anda kayboldu. Onun yerine, gözlerini benimkilere kilitlediğinde önceki ateşin bir kısmı geri döndü.

"Kızgınlım," diye cevap veriyor, sesi artık çelikle dolu. "Sadece kapalı kapılar ardında olduğumuz zamana saklıyorum."

Cevabım Draven'ın aniden aşağı doğru dalışa geçmesiyle kesiliyor. Havada hızla aşağı inerken midem bulanıyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve kollarım ona sıkıca sarılıyor.

Ama başladığı gibi aniden aşağı doğru düşüş duruyor. Kanatlarının çırpınışı da öyle.

Gözlerimi açtığımda bizi Draven'ın odasının balkonunda buluyorum. Daha doğrusu, Draven beni hâlâ kollarında tutarken balkonda duruyorduk. Kapıdan içeri girip beni oturma odasının zeminine bıraktığında yutkunuyorum.

Ani dalış yüzünden hâlâ nefesim kesik, bu yüzden Draven balkon kapısını arkamızdan kapatırken ciğerlerime hava çekmek için birkaç saniye ayırıyorum. O kapıyı kilitlerken ben de daha iyi görebilmek için ışıkları açıyorum ve pelerinimi çıkarıp kanepenin arkasına atıyorum. Sonra parmaklarımı rüzgârda savrulan saçlarımda birkaç kez gezdiriyorum.

Draven kapının yanında
doğruldu. "Şimdi..." diye
başlıyor.

Ve tüm tavrı bir saniye içinde değişiyor. Beni manzaraya bakarken izlediği o harika bakış gitti. Şimdi benimle yüzleşmek için dönen adam sıradan bir ejderha değiştirici değil. Ölümün Gölgesi. Dehşet Lejyonu'nun komutanı. Emirler veren ve onlara itaat edilmesini bekleyen bir adam.

Kendini tam boyuna çekerek kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana buyurgan bir bakış fırlatıyor.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye soruyor.

Sanki komuta ettiği yeni bir acemiyle konuşuyormuş gibi küstahça bir ses tonuyla konuşması dişlerimi sıkmama neden oluyor.

"Bir anlaşma yapmıştık," diye devam ediyor, sesi sert. Kollarını açarak etrafımızdaki oturma odasını işaret ediyor. "Burada ne halt istersen yapabilirsin." Elini kaydırıyor ve kapıya doğru uzatıyor. "Ama dışarıda, yapman gereken-"

"Sanki klenmişim gibi davran," diyerek sözünü kestim.

"Biliyorum." "Belli ki bilmiyorsun."

Ona orada gerçekten ne yaptığımı syleyemeyeceğime göre, sadece kaçmaya çalıştığımı düşünmesini sağlamam gerekiyor. Bu yüzden hayal kırıklığıyla kollarımı açtım ve sesimi yükselttim. "Ne bekliyordun ki? Ne mi bekliyordun? Sonsuza kadar klen gibi burada kalacağımı mı? Hiç kaçmaya çalışmayacağımı mı?"

"Kafanı kullanmanı beklerdim!"

Bu beni o kadar sersemletti ki geri çekildim ve ona göz kırptım. Sinirli bir nefes alıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak ilerliyor. Yumuşak ışıklar beyaz buz duvarlarında parılıyor, etrafımızda gerçeküstü bir sakinlik yaratırken içimdeki her şey fırtınalı bir deniz gibi çırpınıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarım duyuyor.

Draven bir adım ötemde, önümde durdu. Çenemi sıkıca kavrayarak başımı geriye yatırıyor, böylece bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri bana kilitlendiğinde elik gibi sertti.

"Kafanı kullanmanı beklerdim," diye tekrarlıyor. "Sen zekisin. Çoğu insanın sana verdiğinden çok daha zekisin."

"Nereden biliyorsun?" Elini enemden uzaklaştırıyorum. "Beni tanıyorsun bile."

Bir an için gözlerinde bir kırıgınlık gördüğüme yemin edebilirim. Ama sonra kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kefaret Denemeleri'ni kazanmanı izledim. Hatırladın mı?" Bakışlarımı tutarak, sanki inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "yle bir turnuva ki, saf büyü türü açısından ilk g gösterisini bile gememen gerekirdi. Ama çok zeki, sinsi ve kurnaz olduğu için tüm bu lanet şeyi kazanmayı başardın. Tüm mdahalelerime rağmen."

Kavga ettiğimizi ve onun kızgın olduğuunu biliyorum ama beklenmedik övgüsü göğsümün derinliklerinde bir şeye çarpıyor. Nefes almayı zorlaştıran bir şey. Çünkü diğer herkes sadece zayıf ve güvenilmez duygu büyüsüne sahip, sevilme için yanıp tutuşan zavallı bir kız görüyor. Ama Draven... onun yerine *bunu* görüyor.

Tekrar çeneme uzanıyor ama sonra yarı yolda fikrini değiştiriyor ve kolunu tekrar bırakıyor. Elini esneterek burnundan uzun bir nefes çekiyor.

"O parlak zekanı kullanmanı beklerdim," diye devam ediyor ve tartışmamızı yeniden rayına oturtuyor. "Ne yapmayı planlıyordun? Ha? Seelie Sarayı'na geri mi yürüyecektin? Nerede olduğunu biliyor musun ki? Ya da oraya nasıl gidileceğini? Peki şehirden nasıl çıkacaktın? Gümüş Klan buradan çıkan her yolu korur. Ve şehrin etrafındaki gökyüzünde de devriye geziyorlar. Onlar seni fark etmeden önce düzlükte yüz metre bile gidemezdin."

Ona gerçekten kaçmaya çalışmadığımı söyleyemediğim için kollarımı kavuşturup kızgın bir sessizlikle ona bakıyorum.

Nefes almakta zorlanıyor ve bir kez daha başını bana doğru sallamadan önce ellerini saçlarında gezdiriyor. "Azaroth'un alevi, ölebilirdin."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Tam o anda ortaya çıkmasaydım ne yapacaktın?"

"I..." Başlıyorum ama sonra aklımdan geçen ani bir düşünceyle vazgeçiyorum. Gözlerimi kısarak Draven'ı şüpheli bir bakışla inceliyorum. "Lafı açılmışken... Beni nasıl buldun?"

Ağzını açıyor ama sonra kaşlarını çatıyor. Kaşlarını indirerek bana kaşlarını çatıyor. Ama belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor.

"Tesadüfen oradan geçiyordum ve gürültüyü duydum," diye ikna edici bir şekilde konuşmaya çalışıyor ve hemen ardından ekliyor: "Ama mesele bu değil. Mesele şu ki-"

"Hayır," diye araya giriyorum. Kollarımı açarak iki parmağımı göğsüne saplıyorum, bu sırada sıkıntı, korku ve beklenti göğsümün içinde yılanlar gibi kıvrılıyor. Kalbim aniden yeniden çarpmaya başlıyor. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Beni nasıl buldun?"

"Sana zaten söyledim. Kavgayı duydum."

"Bana yine o lanet bahaneyi söyleme!" Parmaklarımı bir kez daha kaslı göğsüne saplarken, bakışlarımı yakıcı bir şekilde ona yöneltiyorum. "Tehlikede olduğumu ve beni nerede bulacağını nereden biliyordun?"

Uzanıp güçlü bir elini bileğime doluyor ve elimi göğsünden aşağı çekiyor. "Bu konuşma bitmiştir."

"Hayır, bitmedi. Bu üçüncü kez oluyor. İlk olarak, Kefaret Duruşmaları sırasında Jeb ve Tommen odamda bana saldırdığında beni kurtardın. Sonra dikenli ormanda bir kurt ayısı tarafından öldürülmek üzereyken beni yine kurtardın. Ve şimdi, tam da bir grup ejderha şekil değiştiren tarafından öldürülmek üzereyken, sihirli bir şekilde tekrar ortaya çıktın." Ciddi gözlerle ona bakıyorum. "Tehlikede olduğumu ve beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Bileğimi bırakıyor ve yatak odasına doğru uzaklaşmaya başlıyor. "Sakın benden uzaklaşayım deme!" Arkasından bağırıyorum.

Yürümeye devam ediyor.

"Beni nasıl buldun?" Tekrar bağırıyorum. Uzaklaşırken elini esnetiyor.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. İleri atılarak aramızdaki kısa mesafeyi tekrar kapatıyorum ve kolunu yakalıyorum. Tüm gücümle kolunu çekiştirerek onu bana doğru döndürüyorum.

"Tehlikede olduğumu nereden biliyordun?" Ona tekrar bağırdım. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Çünkü sen benim dostumsun!"

Sanki sözleri fiziksel bir darbeymiş gibi geri çekildim. Kolunu bırakıp bir adım geriye sendelerken hava ciğerlerimde donmuş gibi görünüyor. Başım çınlıyor. Ve diğer her şey doğal olmayan bir sessizlik içinde.

Draven sadece bir adım önümde duruyor. Sanki kıtanın yarısını koşarak geçmiş gibi göğsü kabarıyor. Ve bana bakarken yüzünde beliren çaresizlik, ciğerlerimde kalan azıcık havayı da boğuyor.

Ağzımdan çıkan tek şey "Ne?" oldu. Kırık bir fısıltıdan fazlası değildi.

"Sen benim eşimsin." Draven kararsız bir nefes alıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Jeb ve Tommen sana saldırdığında, kurt ayısı sana saldırdığında, o dört pislik bu gece sana saldırdığında... Korkunu hissedebiliyordum."

"Duygularımı hissedebiliyor musun?"

"Hayır, tüm duygularını hissedemiyorum. Korkunun tamamını bile hissedemiyorum. Şu anda sadece en güçlü duygularını hissedebiliyorum. O da ölmek üzere olduğun zaman hissettiğin katıksız dehşet."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdaki gürültünün arasında Draven'ı zar zor duyabiliyorum.

"Tehlikede olduğunu bu şekilde anladım," diye devam ediyor. "Ve seni nerede bulacağımı."

Gözlerimi ona dikiyorum. Nefes alıp almadığımı hatırlayamıyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum. Görünüşe göre bir süredir nefes almamışım çünkü ciğerlerim rahatlayarak genişliyor. Kafatasımın içindeki devasa çanlar çalmaya devam ederken bir nefes daha almaya zorluyorum.

"Çünkü ben senin eşim," diye bitiriyorum, kelimeler boğuk bir fısıltıyla çıkıyor.

O acı ve çaresizlik Draven'ın yüzünde bir anlığına titreşiyor.

Sonra o kadar yumuşak bir sesle tekrarlıyor ki kalbim sızlıyor: "Çünkü sen benim eşimsin."

Bir adım daha geriye sendeleyerek, destek almak için yanımdaki koyu gri koltuğu kavriyorum. Zihnim dönmeye devam ederken ciğerlerime hava çekmeye zorladığım parmaklarım yumuşak mindere gömülüyor.

Kader arkadaşı kavramını biliyorum. Kaderlerinde birbirleriyle birlikte olmak olan ve normal aşktan daha derin bir bağ paylaşan iki insan. Destansı bir bağla birbirlerine çekilen iki ruh. Kader eşini bulmuş bir fae ile hiç konuşmamış olsam da, hem bizim ırkımızda hem de ejderha şekil değiştirenlerde var. Gerçi ejderha şekil değiştirenler arasında çok daha yaygınlar. Ve türler arası bir bağlantının mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve en önemlisi, kaderli eş kavramından *nefret ediyorum*. Özgür irade benim için çok önemli. Başka birinin, evrendeki başka bir gücün kimi sevip sevmeyeceğine karar vermesi düşüncesinden nefret ediyorum.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırıyorum. Çaresiz bir hıçkırık olarak çıkıyor. "Ben senin eşin değilim!"

Senin eşin olmak istemiyorum!"

Draven'ın yüzünde saf bir acı titreşiyor. Yutkunuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ve bir yanımda bunun için kötü hissetmem gerektiğini biliyor. Bir yanımda az önce söylediğim şeyin zalimce olduğunu biliyor. Ama o parçam şu anda tam bir panik ve yıkım dalgasının altında boğuluyor.

Hayatım boyunca başkalarının kurallarına göre yaşadım. Hiç özgürlüğüm olmadı. Hiçbir şey için. İşimi, kıyafetlerimi, nerede yaşayacağımı ve hatta ne zaman yemek yiyeceğimi seçmeme izin verilmedi. Her şey bir başkası tarafından kontrol edildi. Bu yüzden başka birinin, mistik bir gücün kimi sevmem gerektiğini seçtiği düşüncesi beni yok etmekle tehdit ediyor.

Nefes alamıyorum. Kalbimi göğsümden söküp atmak istiyorum. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum.

Hayatım boyunca hiçbir seçeneğim, hayatımla ilgili hiçbir söz hakkım olmadıktan sonra, kimi seveceğimi seçme yetimin bile elimden alındığını bilmek beni yıkacak.

"Nasıl..." Başlıyorum.

Ama sonra bir farkındalık, dehşet verici bir farkındalık, tüm vücudumda şiddetli bir şimşek gibi çıtırtdayınca sözümü kesiyorum. O kadar yoğun ki sanırım nefesim kesiliyor. Koltuğun arkalığine daha sıkı tutunarak kendimi sabitlemeye çalışıyorum ve derin bir nefes alıp bakışlarımı tekrar Draven'a çeviriyorum.

"Bu yüzden mi Kefaret Denemeleri'ni kazanmamı engellemeye çalıştın?" Nefes alıyorum, ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor. "Bu yüzden mi beni bu kaderden kurtarmaya çalıştın? Çünkü ben senin eşim?"

Draven cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor ve bunun yerine ağırlığını beceriksizce kaydırıp bakışlarını başka yöne çeviriyor. Sanırım bu da yeterli bir cevap.

Boğazımdan hıçkırıkla kırık bir kahkaha arası bir şey kopuyor.

Bunca zaman beni bu kaderden kurtarmaya çalıştığını düşünmüştüm çünkü beni gerçekten önemsiyordu. Çünkü bende bir şeyler görmüştü. Çünkü Kefaret Duruşmaları sırasında beni tanıdı ve beni olduğum gibi sevmeye başladı. Benden hoşlanmaya başladı çünkü gerçekte kim olduğumu gördü. Kimsenin görmediği yanlarımı gördü. Ve bundan hoşlandı.

Ama bunun yerine... Bunun yerine sadece beni kurtarmaya çalıştı çünkü aramızdaki bu lanet olası eş bağı içgüdülerini beni korumaya zorluyordu.

Göğsümün içinde küçük ve çok kırılgan bir şey çatırıyor.

Ve bunun acısı o kadar yoğun ki, titreyerek nefes alırken eğilmek ve bir elimi uyluğuma dayamak zorunda kalıyorum. Diğer elimi koltuktan kaldırıp kalbimin üzerine bastırıyorum ve gömleğimi sıkıca kavırıyorum. Ama bu, içimdeki kırılgan parçadan akan acıyı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda beni gerçekten gören, anlayan ve sihirli tipim yüzünden beni uzak tutmak yerine bana yakın olmak isteyen biriyle tanıştığımı sanmıştım. Ama şimdi Draven ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi asla bilemeyeceğim. Kendi başımıza birbirimiz hakkında ne hissedebilirdik. Çünkü lanet olası evren bizim için ne hissetmemiz gerektiğine çoktan karar verdi.

"Selena," diye fısıldıyor Draven ve eli koluma öyle nazikçe dokunuyor ki neredeyse ağlamaya başlayacağım.

Bunun yerine öfkemi bir kalkan gibi etrafıma çekip doğruluyorum ve elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana."

Gözlerinde yine acı titreşiyor ama elini bırakıyor. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Başımı sallayarak yatak odama doğru geri geri gitmeye başladım. "Bu gece bu odada uyuyacağım."

"Yapma," diye başlıyor, sesini çaresizlik kaplıyor.

Bu mutlak çaresizlik beni yeterince sarsıyor ve tereddüt ediyorum. Bu da beni daha da sinirlendiriyor ve sonunda tersliyorum: "Beni yatağında uyumaya mı zorlayacaksın? Çünkü ben senin eşim ve bu sana ait olduğum anlamına mı geliyor?"

Sanki ona tokat atmışım gibi hafifçe geri sallanıyor.

Pişmanlık ve suçluluk duygusu göğsüme doğru ilerliyor. Onları bastırıyorum. Draven yutkunuyor ve sonra kendini destekliyormuş gibi bir nefes alıyor.

"Hayır, yapmıyorum. *Senden* benim yatağında uyumanı *istiyorum*." "Neden?"

"Çünkü korkunu hissettim. Öleceğini düşündüğün o yürek burkan dehşetinin her saniyesini hissettim ve ben sadece... sadece güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var." Bakışlarımı tutarken gözlerinde çaresizlik parlıyor. "Lütfen."

Kalbim sıkışıyor.

Ve içten içe, acımasız ve tamamen adaletsiz olduğumu biliyorum. Acımı ve öfkemi yanlış kişiden çıkardığımı biliyorum. Sonuçta onun eşi olmam Draven'ın suçu değil. Bu konuda onun da benim kadar az seçeneği vardı.

Sonunda kendimi "Tamam," diye fısıldarken buluyorum.

Yüz hatları rahatlıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Sonra başka bir şey söylemeden yatak odasında kayboldu.

Gece için hazırlandıktan ve kısa siyah geceliğimi giydikten sonra Draven'ın odasına giriyorum.

Bir yanım onun çoktan uykuya dalmış olmasını umuyor. Ama eşikten adımımı attığım anda, yoğun gözleri hemen bana kilitleniyor. Sanki sözümünden döneceğimden ve yine de diğer odada uyuyacağımdan endişelenmiş gibi.

Koyu gri örtüyü kenara iterek yatağa giriyorum ve sırtım Draven'a dönük olacak şekilde yan dönüyorum. O hiçbir şey söylemiyor. Ben de bir şey demiyorum.

Tüm odayı baskıcı bir sessizlik kaplıyor.

Her gece olduğu gibi Draven tamamen insan formuna bürünmüş ve yatağın sadece kendi tarafında uyuyor, ben ise kendi tarafımda kalıyorum. Ama bu gece, sırtım ona dönük yatarken gözlerinin bedenimde delikler açtığını hissedebiliyorum. Kollarını bana dolmasını ve beni kendine çekmesini bekliyorum. Bir yanımda bunu istiyor. Diğer yanımda ise kanımı tadana kadar uçuruma doğru çığlık atmak istiyor.

Çünkü artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum.

Haftalardır Draven'a karşı bir çekim hissediyordum ve bunun bir parçamın ondan hoşlanmasından kaynaklandığını düşünüyordum. Onun kim olduğunu sevdim. Acımasız ve otoriter yanlarını bile. Özellikle de acımasız ve otoriter yanlarını.

Ama artık bilmiyorum. Sadece bu lanetli eş bağı yüzünden mi kendimi ona yakın hissediyordum?

Ani ve acı bir şekilde ironik bir farkındalık boğazımdan safra gibi yukarı tırmanıyor.

Şu anda hissettiğim şey, ben büyürken ailemin her zaman hissettiği şey olmalı. Duygularının gerçek olup olmadığını ya da sadece benim farkında olmadan onları sihrimle manipüle etmemin bir sonucu olup olmadığını asla bilememenin verdiği bu çıldırtıcı his.

Aslında, benim etrafımdayken *herkes* böyle hissediyor olmalı.

Kan ve asit tadında sert bir kahkaha boğazımdan kaçıyor. Yanağımı yastığa daha da gömerken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Aileme yaptıklarımın sonra sanırım bunu hak ettim. En azından evrenin bir mizah anlayışı var.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güçlü kollar beni sarıyor. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Koyu ahşap döşemeli bir odanın diğer tarafında soluk buzdan bir duvar. Koyu gri çarşafli yumuşak bir yatak. Ve sırtıma sıkıca bastırılmış sıcak, kaslı bir vücut.

O şaşkın uyku hali, güçlü bir sabah rüzgârıyla sis gibi dağılıyor ve aniden tamamen uyanıyorum.

Draven.

Gece boyunca bir noktada, dün gece yapmak istediğinden şüphelendiğim şeyi yaptı. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

Üzerimde sadece o kısa ipek gecelik, onun üzerinde de sadece bir çift iç çamaşırı olduğu için, beni sıkıca tutarken vücudunun her çıkıntısını ve her kıvrımını hissedebiliyorum. Ön kolu göğsüm boyunca, göğüslerimin arasında duruyor ve eli tam kalbimin üzerinde duruyor. Sanki hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için kalbimin orada attığını hissetmeye ihtiyacı varmış gibi.

Ve her şey çok doğal geliyor.

Bir yanım kollarını bana doladığı için şok olmak ve öfkelenmek istiyor. Kaslı göğsünün sırtımda yükselip alçaldığını hissedebiliyorum. Aletinin kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum. Bana bu kadar yakından dokunmasına. Ama diğer yanım bu yataktan hiç ayrılmak istemiyor. Bana her gece böyle sarılmasını istiyor. Çünkü *doğru* hissettiriyor.

Bütün bir çelişkili duygu dalgası üzerime çökerken göğsüm sıkışıyor.

Ben.

Boğuk bir nefes çekerek altında boğulmamaya çalışıyorum.

Tüm bunların ağırlığı.

Draven'a olan hislerim, o aptal eş bağıyla ilgili gerçeği açıklamadan önce de karmaşıktı. Onunlayken kendimi özgür, güçlü ve kuvvetli hissediyorum. Şu anda tam anlamıyla onun tutsağı olduğumu düşünürsek bu inanılmaz derecede etkileyici bir başarı. Ama onunla ilgili bir şey var, beni nasıl gördüğü ve bana nasıl davrandığı ile ilgili bir şey, bana hissettiriyor,

Hayatımda ilk kez kendimi geri çekmem gerekmediğini anladım. Onun beni kabul etmesi için kendimi küçültmem gerekmiyor. Aksine, daha da fazla yer kaplamam için bana meydan okuyor. Gerçekten ne düşündüğümü söylemem için. Gerçekten istediğim şeyi yapmam için. Gerçekte olduğum kişi olmaya.

Ama aynı zamanda en büyük düşmanlarım arasında ilk üçte yer alıyor. O, Bane ve Jessina direniş hareketimiz için en büyük tehditler ve Seelie Sarayı'nı özgürleştirmenin önündeki en büyük engeller. Buzyürek Hanedanlığı'nı devirmek için Draven'ı etkisiz hale getirmeliyiz. Bu da onu yakalamak ya da öldürmek demek. Ya da onu dönüştürmek. Ama gördüğüm kadarıyla Buzyürekler'den ayrılmaya hiç niyeti yok. Aktif olarak ve neredeyse tek başına bir kararlılıkla, en önemli insan direniş savaşçısını avlıyor. Başarmak istediğim her şeyin önünde duruyor.

Ve bu yetmezmiş gibi, şimdi de onun kader arkadaşı olduğumu öğreniyorum. Bu da geliştirmeye başladığım duyguların gerçek bile olmayabileceği anlamına geliyor. Sadece eş bağının bir yan etkisi olabilirler. Tıpkı onun bana karşı olan hisleri gibi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdim. Lanet olsun. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Draven arkamda kıpırdanıyor. Ne yaptığını anladığında kollarını geri çekmesini ve yataktan fırlamasını bekliyorum. Ama yapmıyor.

Göğsünün derinliklerinden memnun bir inilti geliyor ve beni daha da yakınımaya çekip yüzünü boynuma gömüyor.

Kalbim göğsümde ters takla atıyor.

Draven sanki beni içine çekiyormuş gibi burnundan derin bir nefes alıyor ve nefesini bıraktığında sıcak nefesi boynumdaki hassas deriyi okşuyor. Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayılıyor.

Arkamda sertleşiyor.

Kalp atışlarımın hızlandığı birkaç saniye boyunca bir heykel gibi hareketsiz kalıyor. Sonra yapacağını tahmin ettiğim şeyi yaptı. Kollarını geri çekti ve hızla yatağın kendi tarafına doğru yuvarlandı.

Onun sıcak bedeninin benimkinin karşısında aniden kaybolması, üzerime bir kova buzlu su dökülmesi gibi bir şey. Ben de hızla yataktan fırladım.

Yerde doğrulurken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Draven yatağın diğer tarafında duruyor ve yakışıklı yüzünde öyle çiğ bir ifadeyle beni izliyor ki, sanki biri yine kalbimi boğuyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerindeki duyguların ne kadarı gerçek hisleri ve ne kadarı eş bağının neden olduğu istemsiz bir içgüdü?

Her gün, dünya görüşümü tekrar tekrar paramparça eden bir şey öğreniyorum. Gerçek olan bir şey var mı ki?

Draven bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ne olduğunu duymaya dayanamıyorum. O tek bir kelime bile edemeden, her şeyi daha da kötüleştireceğini bildiğim bir soruyu ağzımdan geçiriyorum. Ama yine de sordum.

"Bizi sterilize mi ediyorsun?"

Draven sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Gözlerinde bir an için acı titreyiyor ama cevap verdiğinde sesinde çelik var. "Kimseyi kısırlaştırmıyorum." Sesi yumuşuyor. "Ama evet, daha güçlü büyülü soylar üretmek için seçici bir üreme sistemi oluşturdular."

Lavendera'nın bana kulübede anlattıklarından sonra, bunun doğru olduğunu zaten biliyordum. Şekil değiştirenler, hem nüfusumuzun şehri aşmasını engellemek hem de daha güçlü sihir kullanıcıları yaratmak için bir çocuk doğurduktan sonra bizi kısırlaştırıyorlar. Ama Draven'ın bunu bu şekilde doğruladığını duymak göğsüme inen bir darbe gibiydi.

Sendeleyerek bir adım geri atıyorum, kararsız bir nefes alıp "*Seçici bir üreme sistemi*" diye yankılanırken kendimi komodine yaslamak zorunda kalıyorum.

Draven yüzünü buruşturdu. "Kastettiğim bu değildi."

"Tam olarak kastettiğin buydu," diye suçluyorum, acıyı örtmek için içimde yükselen öfkeyle. Kalbimin tamamen kırılmasını engellemek için onu bir kalkan gibi hevesle etrafıma çekiyorum. "Bizi yetiştiriyorsun. Sığır gibi!"

"Bunların hiçbirini yapmıyorum," diye cevap veriyor Draven, ciddi gözlerle bakışlarımı tutarken sesine çelik geri dönüyor. "Ve ben de bunu onaylamıyorum."

"Ama sen onlara yardım ediyorsun! Onları iktidarda tutuyorsun. Mabona'nın hatırı için onlara hizmet ediyorsun. Küçük, hevesli bir fino köpeği gibi."

Draven sinirli bir nefes alarak yatağın etrafında dolanıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sana zaten söyledim. Başka seçeneğim yok."

"Herkesin bir seçeneği vardır!" O önümde durduğunda ben de ona çıkışıyorum. Bir elimi kaldırarak suçlayıcı bir parmağı sert göğsüne saplıyorum. "İster kabul et ister etme, onlara hizmet etmeyi *seçiyorsun*. Dediklerini yapmazsan sonuçları korkunç olabilir, bu yüzden başka seçeneğin yokmuş gibi hissediyorsun ama bir seçeneğin var."

Öfke gözlerinde şimşek gibi çakıyor. Ağzını açıp cevap vermeye hazırlanıyor. Ama sözlerimdeki gerçeği görüyor olmalı, çünkü sonuçta,

Ağzını tekrar kapatır ve sinirli bir nefes daha verirken elini sıkar.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek başını sallıyor ve konuyu değiştiriyor. "Peki ya senin kör güvenin?"

Ben de ona bakıyorum. "*Benim* kör güvenim mi?"

"Evet! Zeki olduğunu biliyorum, bu yüzden Kefaret Denemeleri'ne girmeden *önce* o parlak zekanı neden kullanmadığını bir türlü anlayamıyorum."

"Kefaret Denemeleri *hepimizi* kandırdı," diye karşılık veriyorum.

"Çünkü sen hiçbir şeyi sorgulamıyorsun!" Çaresizlik artık öfkesini bastırıyor, başını inançsızlıkla sallıyor. "Mesela turnuvayı kazandıktan sonra neden hiç kimse ziyarete gelmedi? Ya da bir mektup falan göndermedi? Eğer insanlar yüzyıllardır Kefaret Duruşmalarını kazanıyorsa, nasıl oluyor da tek bir kişi bile geride bıraktıkları sevdikleriyle iletişime geçmiyor?"

Sözleri karnıma saplanan bir bıçak gibi. Çünkü haklıydı. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Sorgulamak şöyle dursun.

Bakışlarımı tutarken gözlerinde o çaresizlik titreşiyor. "Eğer çok geç olmadan bazı şeyleri sorgulamış olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. O yüzden kafanı kullanmaya başlamanı istiyorum. Mantıklı olmayan şeyleri sorgulamaya başlamanı istiyorum. Lütfen."

Başım çatırdıyor. Sanki kafatasımın içinde bir yerlerde dev metal çanlar çalıyor. O kadar yüksek ki hiçbir şey duyamıyorum.

Çünkü Draven haklı. Tanrıça kahretsin, kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Draven haklı.

Hiç sorgulamadığım o kadar çok şey var ki. Gerçek olarak kabul ettiğim o kadar çok şey var ki. Sırf biri bana doğru olduğunu söyledi diye.

Ama şimdi dışarıdan baktığımda, bildiğim her şeyin, Seelie Sarayı'ndaki tüm fae'lerin bildiği her şeyin bize ejderha değiştiriciler tarafından öğretildiğini fark ediyorum. Okulda hiç fae öğretmen yoktu. Sadece ejderha şekil değiştirenler. Bildiğimiz her şeyi bize onlar öğretti. Kendi tarihimiz, kültürümüz ve biyolojimiz hakkında bildiğimiz her şeyi. Her şeyi.

Panik boğazıma kadar tırmanıyor.

Bir nefes çekiyorum. Ama ciğerlerime hava girmiyor. Panikle bir nefes daha çekiyorum ama tıpkı bir öncekinde olduğu gibi boğazımdan geçmiyor. İçime bir panik dalgası daha çarpıyor ve umutsuzca ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalışıyorum.

Ciğerlerim. Ama sanki demir bir yumruk nefes borumu kavrayıp beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

Geriye doğru tökezleyerek önce arkamdaki soluk buz duvara çarpıyorum. Ne kadar hızlı nefes alırsam alayım, hiçbir şey ciğerlerime inmiyor. Ellerimi uzatıp arkamdaki soğuk duvara yaslanıyorum ve umutsuzca panik içinde nefes almaya çalışıyorum.

Draven'in eli çenemin altında beliriyor ve başımı kaldırıyor. Bakışlarıyla buluştuğumda gözlerinde endişe dolaşüyor.

"Selena," diye başlıyor.

"Hiçbir şey gerçek değil,"

diye soluk soluğa

bağırıyorum.

Boğazımdan geçmeyen hızlı nefesler çekerken göğsüm kabarıyor. Bacaklarım sallanırken parmaklarımı yumruk yapıp duvara yaslıyorum.

"Selena," diyor Draven, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Nefes alışını yavaşlatmalısın."

Ama onun sözlerini zar zor algılayabiliyorum çünkü hâlâ boğazımdan geçip ciğerlerime hava alamıyorum. Ellerim karıncalanmaya başlıyor. Panik içimde çatırdıyor. Daha da hızlı nefesler çekiyorum.

"Hiçbir şey gerçek değil," diye tekrar soluk soluğa bağırıyorum. Daralan boğazımdan boğuk bir hıçkırık kopuyor. "Yukarıdaki Tanrıça, hiçbir şey gerçek değil."

Her şey aynı anda tepeme çöküyor. Kefaret Duruşmaları hakkındaki gerçek. Isera'nın annesine ve kazanan diğer tüm fae'lere gerçekte ne olduğu. Biyolojik olarak birden fazla çocuğa sahip olabileceğimizi ama Iceheart'ların daha güçlü büyü kullanıcıları yaratmak için bir çocuk doğurduktan sonra bizi kısırlaştırdıklarını. Atalarımızın sadece küçük bir azınlığının ejderha çeliği kullanma suçunu işlediğini ve geri kalanının masum olduğunu. Bana doğuştan kötü olduğum ve bunun kefareti ödemedim gerektiği öğretildi, oysa gerçekte benimle hiçbir ilgisi olmayan bir suçtan dolayı cezalandırılıyorum. Unseelie Kralı'nın hâlâ hayatta olduğunu. Unseelie Divanı bunca zamandır özgürdü. Draven ve ben sadece kader arkadaşı olduğumuz için birbirimize çekiliyoruz.

Birbiri ardına yalanlar. Birbiri ardına şok edici gerçekler. Birbiri ardına gelen darbeler dünya hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça etti. Bizim hakkımızda. Benim hakkımda.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Draven'in elleri hemen kalçamda ve kolumda beliriyor ve beni dik tutuyor.

"Nefes alamıyorum," diyorum boğazımda durmaya devam eden hızlı nefesler arasında.

"Selena." Draven'ın sesi havayı bir kırbaç şaklaması gibi kesiyor. Bana kilitlediği gözlerinde mutlak bir emir titreşiyor. "Nefes almanı ve tutmanı istiyorum."

"Tutmak mı?" İçimdeki panik artmaya devam ederken hâlâ hızlı nefesler çekerek bastırıyorum. Artık tüm kollarım karıncalanıyor. Ellerim titriyor ve başım dönüyor. "Hayır. Havaya ihtiyacım var."

"Hayatım boyunca panik atak geçiren askerlere yardım ettim. Bana güvenmene ihtiyacım var." Beni dik tutmak için dizini bacaklarımın arasındaki duvara dayıyor ve iki eliyle yanaklarımı kavırıyor. "Nefes al ve tut."

Gözleri o kadar kararlı, o kadar sakın ve kendinden emin ki, alabildiğim kadar nefes alıp tutuyorum. Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyor. Draven gözlerini sıkıca bana kilitliyor.

"Güzel," diyor. "Şimdi, bırak gitsin." Boğazımdaki havayı soluyarak çıkarıyorum.

"Bir nefes daha al ve tut," diye emrediyor Draven. Ben de öyle yapıyorum.

Birkaç saniye sonra nefesi bırakmamı söylüyor. İtaat ediyorum.

"Güzel." Draven ellerini yanaklarımdan çekiyor ve onun yerine aşağı uzanıp bileklerimi kavırıyor. "Zihninin kontrolden çıkmasını engellemeli ve bunun yerine kendini şimdiki zamana odaklamalısın." Kararlı hareketlerle ellerimi kaldırıyor ve çıplak göğsüne koyuyor. "Gözlerini kapat ve derin bir nefes al, birkaç saniye tut, sonra bırak ve bana ne hissettiğini söyle."

İçgüdülerim hızlı nefes almamı söylediği için göğsüm hâlâ kabarıyor ama kendimi bir nefes daha alıp tutmaya zorluyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum. Kollarım hâlâ karıncalanıyor ve bu karıncalanma köprücük kemiklerime kadar ulaşıyor. Draven ellerini kalçalarımın altına koyup beni sabit tutuyor. Nefesimi bırakıyorum.

"Bana ne hissettiğini söyle," diyor Draven. "Ellerin kalçalarımın altına."

"Güzel. Ve?"

Parmaklarımı göğsüne doğru kıvrıyorum, sonra tekrar gevşetip avuçlarımı sert kaslarına bastırıyorum. "Göğsünü."

"Güzel. Bir nefes daha al."

Bir nefes daha çekiyorum. Rahatlıyorum, bu nefes neredeyse ciğerlerime kadar iniyor. Ama tekrar vermeden önce kendimi birkaç saniye tutmaya zorluyorum.

"Nasıl bir his olduğunu tarif et," diyor Draven.

Zihnim hâlâ dönüyor ve beni o korkunç panik haline geri sürüklemeye çalışıyor ama kendimi sadece o ana konsantre olmaya zorluyorum. Nasıl bir his?

"Göğsün sıcak," diye fısıldıyorum.

Sanki dakikalar sonra ilk kez ellerime his geri dönüyor. Yukarıdaki tanrıça, vücudunun ne kadar sıcak olduğunu daha önce fark etmediğime inanmıyorum. Gözlerimi hâlâ kapalı tutarak avuçlarımı kaslı göğsüne daha sert bastırıyorum.

"Ve sıkı," diye devam ediyorum. "Bir nefes daha al."

Bu seferki gerçekten de ciğerlerime kadar iniyor. Bu his karşısında neredeyse nefesim kesiliyor ama nefesi bırakmadan önce birkaç saniye daha tutmayı başarıyorum. Kollarımdaki karıncalanma hissi azalmaya başlıyor.

"Ellerin sabit," diye devam ediyorum, aniden ellerinin kalçalarımdaki rahatlatıcı ağırlığını hissedebiliyorum. Sonra arkamdaki duvarı hissedebildiğimi fark ediyorum. "Duvar tenime karşı serin." Çıplak ayaklarımın altındaki ahşap döşeme tahtalarını da hissedebiliyorum. "Ve zemin sert."

Bana söylenmeden, ciğerlerimin tamamen genişlemesini sağlayan derin bir nefes alıyorum. Sonra yavaşça bırakıyorum ve tekrar yapıyorum. Ellerim ve kollarım artık karıncalanmıyor.

Draven'ın göğsünden derin bir rahatlama nefesi geliyor.

Aniden alnımı alnıma yasladığını hissettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama gözlerimi açmıyorum.

"Güzel," diye fısıldıyor dudaklarıma, parmaklarını kollarımın üzerinde esnetirken. Kalçalar.

Bir süre öylece durduk. Elleri kalçalarımda ve benim ellerini göğsünde birleştiriyor. Yavaş ve derin nefes alırken alnı benimkine değiyor.

Az önceki ezici panik, sonunda tamamen yok olana kadar her saniye azalıyor. Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Sen iyi misin?" Draven ağzıma karşı soruyor. "Evet."

Kelime bir fısıltı gibi çıkıyor.

Ama Draven yine de başını sallıyor. Sonra doğruldu ve alnını benimkinden ayırdı. Sonunda gözlerimi açıyorum. Ve utancımından gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor.

"Özür dilerim," diye kekelerken umutsuzca gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum.

Yanaklarımı tekrar avuçlayıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken yüz hatlarına ciddiyet çöküyor ve bana emredici bir bakış fırlatıyor. "Ağladığın için asla özür dileme. Bu bir zayıflık değil. Çok uzun süre güçlü olmak zorunda kaldığının bir işaretidir."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve tüm göğsümü sabit bir sıcaklık dolduruyor. "Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Ama gözyaşlarım durdu. Ve panik gitti.

Draven'in dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "O zaman benden ne kadar nefret ettiğine odaklan. Çünkü en azından *bunun* gerçek olduğunu biliyorsun."

Ağzımdan hıçkırıkla kırık bir kahkaha arası bir şey kaçıyor ve küçük bir gülümsemeyi başarıyorum.

Draven eğilip alnımdan öperken gülümseme onun dudaklarında da kalıyor. Sonra ellerini yanaklarımdan çekip geri çekiliyor.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tam söyleyecekken kapı gürültüsüyle çalınıyor.

"Komutan!" diye bir ses. "Az önce Kızıl El'in sarayın dışında göröldüğü haberini aldık. Dağın doğu tarafında."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ama sonra aklım başıma geliyor. Doğü tarafı. Acil durum tünelinin çıktığı taraf. Kath'e aramak için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu söylediğim taraf. Draven'in araştırmaya giderken beni de yanında götüreceğini bildiği için Kızıl El'in orada olduğuna dair bir söylenti yaymış olmalı. Mabona'nın memeleri, o bir dahi.

Draven şaşkınlıkla kapıya ve kapının dışındaki haberciye bakıyor. Ama ben şimdiden yanaklarımdaki son gözyaşlarını siliyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. Buzyürek Hanedanlığı'na karşı başarılı bir isyan başlatıp Frostfell'i geride bıraktığımda yıkılıp ağlayabilirim.

Ama şimdilik, tüm o yalanları ve dünyayı sarsan gerçekleri içimin derinliklerinde saklamam gerekiyor. Bir süre daha kendimi toparlamam gerekiyor. Çünkü bulmam gereken gizli bir giriş var.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Draven bizi Buz Sarayı'nın doğu tarafındaki acımasız dağ yamacında uçururken rüzgâr kulaklarımda uğulduyor. Tıpkı dün geceki gibi, devasa kanatları etrafımızda patlarken beni kollarında taşıyor. Boynuna doladığım kollarım dün geceye göre daha az sıkı ama yine de keskin bir şekilde eğilip yere doğru indiğinde midem bulanıyor.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

Bana yandan bir bakış atıyor ve ağzındaki sırıtma yeterli bir cevap oluyor.

"Piç kurusu," diye homurdanıyorum.

Draven'ın botları kayalık zemine değdiğinde bir gümbürtü duyulur. Kanatlarını açıp bir kez hışırdattıktan sonra sırtında daha sıkı tutuyor. Sonra beni de dikkatlice yere bırakıyor.

Havadaki keskin dalıştan sonra kalbim hala kaburgalarıma çarpıyor, bu yüzden vücuduma tekrar sağlam bir zeminde olduğumu hatırlatmak için derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı rüzgârda savrulan saçlarımdan arasından geçirerek düzeltiyorum.

Ama tam geri adım atacakken Draven'ın eli dışarı fırlıyor ve boğazıma dolanıyor. Başlıyorum, şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Ve çılgınca bir an için beni kendine çekip öpeceğini sanıyorum. Ama o daha da şaşırtıcı bir şey yapıyor.

Boğazımın etrafındaki soğuk buz hissi kayboluyor ve Draven boğazımdaki demir tasmayı çıkarırken büyü ve güç bedenime geri akıyor. Ağzımdan rahat bir nefes kaçıyor.

Söyleyecek söz bulamayınca kaşlarımı kaldırıp sessiz bir soruyla ona bakıyorum ve elimi boğazımda gezdirerek son soğukluğu da siliyorum.

Draven bana anlam veremediğim bir bakış atarken tasmayı kemerindeki çantalardan birine yerleştiriyor. "Panik atak geçirdikten hemen sonra enerjinizi tüketen demir bir tasma takmak... ideal değil." Bakışlarını geri çevirmeden önce omzunun üzerinden uzaktaki Buz Sarayı'na doğru bir bakış fırlatıyor

bana. "Ayrıldığımızda takmak zorundaydın. Ama burada kimse göremez." Boğazıma doğru başını salladı. "Özellikle de pelerinin altından."

Siyah pelerini etrafıma daha sıkı sarıyorum ve boğazımın yakanın olması gereken kısımlarını gerçekten kapatması için ön taraftaki tokayı ayarlıyorum.

"Draven sözlerini bitirirken bana sert bir bakış atıyor.

"Uzaklaşmak mı?" Kollarımı açarak ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum. "Bunu nasıl başarabilirim ki? Burada herhangi bir yerde dolaşabilenler sadece dağ keçileri."

Sanki onlardan bahsettiğimi gerçekten duymuşlar gibi, iki dağ keçisi kendini beğenmiş bir meleme sesi çıkarıyor ve ardından engebeli dağ yamacında adeta sekerek uzaklaşıyor. Gri bulutlar gökyüzünü kaplıyor, keskin kayaları ve dik yokuşları kasvetli tonlara boyuyor ve sert rüzgarlar neredeyse çorak manzaranın üzerinde hızla esiyor. Keçilerin böyle bir ortamda nasıl bu kadar mutlu olabildikleri beni aşıyor.

Gezinememe konusunda abartıyorum ama çok da değil. Etrafımızdaki dağlara şöyle bir göz gezdirdiğimde, buraya uçmadan ulaşmanın tek yolunun biraz tırmanma gerektirdiğini fark ediyorum. İnsan asilerin tırmanma teçhizatı var ama yine de buradaki girişe ulaşmaları tehlikeli ve zaman alıcı olacak. Tabii bulabilirsem.

Draven bana kaşlarını kaldırarak, "*Dün gece* tam anlamıyla kaçmaya çalışan sendin," diye cevap veriyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve başımı yana eğip onaylarcasına başımı sallıyorum.

"Peki, şuna bakar mısın?" Draven'ın dudaklarında muziplik ve meydan okuma dolu bir gülümseme beliriyor, elini uzatıp iki parmağını çenemde gezdirdikten sonra çenemi hafifçe yukarı doğru itiyor. "Emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmeyi gerçekten öğreniyorsun."

Öfkeyle elini itiyorum ve "Kibirli pislik" diye mırıldanıyorum.

Sırtışı daha da genişliyor.

Sonra bir adım geri çekilip etrafımızdaki dağ yamacını işaret ederken yüz hatlarına ciddi bir ifade yerleşiyor. "Kontrol etmem gereken birkaç yer var. Burada kal."

Kanatlarını tekrar açarken hışırdıyor, sanki uçmaya hazırlanıyormuş gibi kapalı.

"Gerçekten burada olduğunu mu düşünüyorsun?" O uçup gitmeden ben ağzımdan kaçırdım. "Kızıl El, yani."

"Hayır." Draven sinirli bir huff ile kıkırdama arasında bir şey çıkardı. "Ama yine de kontrol etmem gerek."

Ben daha nedenini sormadan havalanıyor. Başımı arkaya eğerek, yamacın biraz daha yukarısındaki bir noktaya doğru uçarken onu izliyorum. Siyah zırhı ve devasa siyah kanatlarıyla gri manzaranın üzerinde uçarken gerçekten de Ölümün Gölgesi'ne benziyor.

Gözlerimi kısarak, yukarıda bir şeyi incelerken onu inceliyorum.

Bir yanım o kadar uzağa uçup beni gözden kaybetmesini umuyordu, çünkü o zaman o görmeden acil durum tünelinin girişini aramaya başlayabilirdim. Ama diğer yanım bunun bir önemi olmayacağı sonucuna çoktan varmıştı. O geri gelmeden önce burada gizli bir kapı bulabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bu arazide zar zor hareket edebiliyorum ve aramaya nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bakışlarımı acımasız manzaranın üzerinde gezdirirken zihnim çalkalanıyor. Mabona aşkına, kapıyı nasıl bulacağım?

Bir başka soğuk rüzgâr dağın etrafında dönüyor, birkaç kırılğan ve çorak çalının dallarının kayaların üzerinde takırdamasına neden oluyor. Kısa bir mesafe aşağıda, bir grup dağ keçisi mutlu bir şekilde meleyerek yanımdan geçiyor. Bakışlarımı tekrar Draven'a kaydırmadan önce onlara başımı sallıyorum.

Birden aklıma bir fikir geliyor.

Kontrol etmem gereken birkaç yer var. O da öyle dedi. Birkaç bölüm.

Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Ele geçirilmediklerinden emin olmak için kontrol etmesi gereken yerlerden birinin aslında gizli kapı olma ihtimali nedir?

Draven doğrulur ve kanatlarını açar.

Tam yerini hızla ezberlemeye çalışırken içimde paniklemiş bir aciliyet duygusu titreşiyor. Mabona'nın memeleri, keşke yanımda kağıt getirseydim de haritayı burada çizebilseydim. Ama Draven'a haber vermeden bunu yapmamın bir yolu yoktu.

O ilk noktadan kısa bir mesafe ötedeki başka bir noktaya uçarken, ben de kafamı sağa sola sallayarak umutsuzca insanları doğru noktaya yönlendirmeye yardımcı olacak belirli kaya oluşumlarını ya da çalı desenlerini işaretlemeye çalışıyorum.

Solumda kısa bir mesafede garip şekilli bir kaya kümesi fark ettiğimde içimde bir rahatlama oluyor. Bunu belirleyici bir işaret olarak kullanarak, bu konum ile hem şehir hem de kale arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalışıyorum. Daha sonra insan direnişi için oldukça doğru bir harita çizebileceğimden emin olduğumda, bakışlarımı tekrar Draven'a çeviriyorum.

Onun ilkinden kısa bir mesafe ötedeki başka bir yeri kontrol edişini izlerken, zihnim son zamanlarda karşılaştığım tüm ifşaatları işlemeye başlıyor.

Artık alışmak için biraz zamanım olduğuna ve eskiden dünya görüşüm olan yalan denizinde boğulmadığıma göre, bunu daha net görebiliyorum. Neredeyse uzaktan. Bane ve Jessina'dan tüm kalbim ve ruhumla nefret etsem de, bu sistemi nasıl bu kadar uzun süre ayakta tutmayı başardıklarını anlıyorum.

Mükemmel bir şekilde kurdular.

Bizi tamamen izole ettiler. Bizi fiziksel olarak terk edemeyeceğimiz bir şehre hapsedmekle kalmadılar, aynı zamanda tüm bilgi akışını da kontrol ettiler. Tüm yetişkinleri öldürdüler ve tüm tarih kitaplarını yaktdılar. Sonra da bize bilmemizi istedikleri şeyleri öğrettiler.

Nüfusumuzun şehri aşmaması için doğum oranlarımızı kontrol ettiler ve böylece büyümlü soylarımız daha güçlü olacak ve onlar için daha fazla büyü sağlayacaktı. Ve bize sadece bir çocuk sahibi olmanın biyolojimizin işleyişi olduğunu öğrettiler ki isyan etmeyelim. Tüm doktorlar ejderha değiştirciydi, bu yüzden bilmemize imkan yoktu.

Ve tüm öğretmenler de şekil değiştirendi. O öğretmenler bize tarihimizi, kültürümüzü ve ırkımızı öğrenmemizi istedikleri şekilde öğrettiler. Bize doğuştan kötü olduğumuzu öğrettiler. Bir barış anlaşmasını bozan ve tüm ejderha şekil değiştirenleri köleleştiren hainler olduğumuzu. Hayatımızın geri kalanını bunun kefareti için ödeyerek geçirmemiz gerektiğini. Ve geçmişimiz hakkında soracak başka kimsemiz olmadığı için, bize anlattıkları gerçek oldu.

Yeterince yemek yememize izin vermeyerek bizi zayıf ve dikkati dağınık tuttular. İstedğimiz kadar alkol almamıza izin vererek de sarhoş edip dikkatimizi dağıttılar. Karnımız sürekli açlıktan ağrırken ve zihnimiz alkolden bulanıkken öğretmenlerimizin bize yalan söyleyip söylemediğini kim merak edebilir ki?

Başımı sallayarak oflamakla iç çekmek arasında bir şey söyledim. Tanrıça kahretsin, hayatım boyunca bu yüzden acı çekmemiş olsaydım, neredeyse biraz etkilenirdim.

İnsanları kontrol etmek istiyorsanız, onları izole etmek gerçekten yapabileceğiniz en akıllıca harekettir. Yiyecek kaynaklarını, sağlık hizmetlerini, eğitimlerini ve en önemlisi bilgiye ve dış dünyaya erişimlerini kontrol ettiğiniz sürece, karşı koymaları neredeyse imkansız olacaktır.

Jessina ve Bane tüm bunları anladılar, bu da asla unutmamam gereken bir şey anlamına geliyor. İnanılmaz derecede zekiler. Onları hafife almamak için çok dikkatli olmalıyım.

"Neden büyüü bana karşı hiç kullanmadın?"

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Ben Jessina ve Bane'in stratejik dehasını düşünmekle meşgulken, Draven kontrol ettiği son yerden geri dönmüş olmalı. Uçtuğunda kanatlarının havada gümbürdediğini duyabiliyorum. Ama görünüşe göre bu çileden çıkarıcı ejderha şekil değiştirici, onun cüssesindeki bir adamın yapabileceğinden çok daha sessiz yürüyebiliyor.

Yüzümü ona dönerek bir nefes alıyorum ve kalp atışlarımı tekrar yavaşlatmaya çalışıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum, zihnim hâlâ toparlanmaya çalışıyor.

Draven sadece bir adım ötemde duruyor ve beni izlerken yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade var.

"Haftalar oldu," diye başlıyor, bakışlarımı tutarken sesi de gözleri kadar ciddi. "Ve her akşam odalarımıza döndüğümüzde tasmanı çıkarıyorum. Ama sen hiçbir zaman, bir kez bile, kaçabilmek için duygularımı manipüle etmeye çalışmak için büyüü kullanmadın."

Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı.

"Neden?" Draven bastırıyor.

Sorusunun cevabı iki yönlü. İlk neden tabii ki aslında kaçmaya çalışmıyor olmam. Ama bunu ona söyleyemem. Besbelli.

Ama sorun şu ki, çok daha büyük olan ikinci neden de ona söylememeyi tercih edeceğim bir şey. Özellikle de şimdi. Ancak, ikisi arasında en az suçlayıcı olanı bu, bu yüzden bunu paylaşmaktan başka çarem yok.

Bakışlarını üzerimde tutarken ve dudaklarımı endişeyle yalarken nabzım hızla atıyor. "Çünkü..." Derin bir nefes alıyorum ve sonra cümleyi bir kerede söylemeye zorluyorum. "Çünkü gerçek olan tek şey sensin."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde gerçek bir şok ifadesi beliriyor. Sonra kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızda yaşanan onca şeyden sonra, bunu itiraf etmenin beni neden bu kadar gergin ve savunmasız hissettirdiğini bilmiyorum. Yine de söylüyorum. "Hayatım boyunca umutsuzca insanların beni kabul etmesini, bana güvenmesini ve beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Şimdiye kadar sadece onların onaylayacağı şekilde konuştum ve davrandım. Ama seninleyken değil. Seninleyken sadece kendim oldum. Ama duygularını manipüle etmeye başlarsam, etkileşimlerimiz gerçek olmaz." Omuz silkerken dudaklarımdan küçük ve acı bir iç çekiş kaçıyor. "Ama sanırım artık her şey mahvoldu."

Birkaç saniye boyunca gözlerinde dönen şaşkınlıkla beni izlemekle yetindi. Sonra farkına varıyor ve ne demek istediğini anladığında gerçekten irkiliyor. Eş bağı. Eş bağı zaten her şeyi mahvetti.

Omuzlarımı bir kez daha silkiyorum. "Demek bu yüzden hiç-"

Draven kolumdan tutup beni yana doğru çekerken dudaklarımdan bir feryat kopuyor ve cümlemi yarıda kesiyor.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra, eskiden başımın olduğu yerden bir ok fırlıyor. Draven'ın kolunun dış tarafını sıyrıyor çünkü o da beni yoldan çekerken yana doğru eğilmişti ve ejderha pullu zırhından kayarken hafif bir sıyrık sesi çıkarıyor. Ok kısa bir mesafe arkamızdaki kayaya çarptığında tahta çatırtıları onu takip ediyor.

İçimde korku titreşirken saldırganlarımızla yüzleşmek için dönüyorum. Mabona aşkına, sakın bana Kath ve diğerlerinin Draven'ı buraya çekip öldürmeye çalışmak için bu söylentiye yadıklarının söyleme.

Ama şaşkınlıkla arkamı döndüğümde karşılaştığım insanlar değil. Mor zırhlı altı ejderha değiştirici.

Onlara bakarken panik kafatasımın içinde çınlıyor. Ve daha da önemlisi, bize doğru doğrultulmuş altı yaya.

Altı ok havaya fırlarken nefesim kesiliyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Draven büyüünü çağırıp okları havaya fırlatırken, dağın yamacında fırtına rüzgârları esmektedir. Ancak oklar daha kayalara çarpmayı bitiremeden, Mor Ejderha Klanı'ndan altı adam bir yaylın ateşi daha açar.

"Lanet olsun," diye homurdanır Draven.

Etrafında kara bulutlar dalgalanırken, saldırganlara doğru bir rüzgâr patlaması daha gönderir. Çıkıntılı kayaların arkasına eğiliyorlar ama Draven daha öncekileri kenara atmayı bile başaramadan yeni oklar fırlatıyorlar. Bir tanesi neredeyse bize kadar gelmeden önce bir başka fırtına rüzgârı onu kenara savurmayı başardığında yana sıçırıyorum.

"Sadece bir ejderhaya dönüş ve onları kızart!" Tekrar ayağa kalkmaya çabalarken kendimi tutamıyorum.

"Yapamam," diyor Draven sıkılmış dişlerinin arasından, rüzgârları dağın yamacına doğru gönderirken. "Eğer ben değişirsem, onlar da değişir." Çenesini saraya doğru salladı. "Ve sonra onu görecekler."

"Ne-" "Sadece

bana güven!"

İşte yine. *Güven bana*. Ve garip bir nedenden dolayı, güveniyorum.

Bu yüzden tartışmak yerine çenemi aşağı doğru sallayarak onaylıyorum.

Draven kayaların arkasında saklanan adamlara art arda ateş ederken şimşekler taşları çatlatıyor. Kendilerini kenara atarken çıkardıkları çığlıklar rüzgâr tarafından bastırılıyor. Beşi başarıyor. Biri başaramaz. Vücudu yere yığılır, yıldırım çarpmasından sonra uzuvları kontrolsüzce seğirmektedir.

Diğer beşi öfkeli bir savaş çığlığına benzeyen bir şey haykırıyor.

Yaylarını yana fırlatıp kılıçlarını çekerek bize doğru koşarlarken tahta taş çarpıyor.

Draven bir lanet daha savuruyor ve kendi kılıcını omurgasına bağlı kından çıkartıyor. Bana bir bakış fırlatıyor.

Geldiğini bildiğim an için kendimi hazırlıyorum. Kaçmamı ve saklanmamı emrettiğı an.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Bakışlarını tekrar saldırganlara çeviriyor ve savaş duruşuna geçiyor. "Ama sağlayabileceğın her türlü yardım çok değerli olacaktır."

Sözlerini algılamam bir saniye sürdü. Yardım edin. Benden yardım mı istiyor? Yardım edin.

Bir saat önce ağladım ve panik atak geçirdim ama yine de beni hala zayıf olarak görmüyor. Ne kadar tehlikeli ve güçlü olabileceğimi biliyor ve benden savaşmasına yardım etmemi istiyor.

Bu düşünce ruhuma sürekli bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve tüm göğsümün genişlediğini hissediyorum.

Ben kendi sihrimi çağırırken kara bulutlar hızla esen rüzgârda savruluyor ve etrafımızdaki havada şimşekler çakıyor. Draven kendini ilk saldırganla doğru fırlatıyor. Ben de onunla gidiyorum.

Silahım olmamasına rağmen, yana doğru dalıp sanki adama devasa bir kılıçla saldırıyormuşum gibi savuruyorum. Bakışlarını benimle ona gerçek bir kılıç sallayan Draven arasında gezdiriyor ve şaşkınlığı tüm yüzüne yayılıyor.

Sihrimi ona doğru iterek onu bir orman yangınına dönüştürüyorum.

Kafa karışıklığı artık orantısız olduğu için, Draven'ın gerçek silahından kaçmaya çalışırken hareketleri yavaş ve koordinasyonsuz, ben de sahte silahımla saldırımı durduruyorum.

Etrafımda dönerek, Draven'ın kılıcının ucu ilk adamın boğazına temas ederken diğer dört kişinin göğsündeki endişeyi itiyorum. Adam kendi kılıcını bırakıp onun boğazına doğru uzanırken kan derisinden aşağı akıyor ve mor zırhını lekeliyor. Ama Draven'ın kesiğı çok derindi, bu yüzden dizleri bükülürken ağzından ıslak gurultular dökölüyor.

Sonra sersemleme anı sona eriyor ve diğer dördü birden saldırıyor.

Üçü Draven'a saldırdı. Sonuncusu bana doğru hamle yaptı.

Kılıcını bana doğru savururken yana doğru daldım. Ben çömelirken elik başımın üzerinde havada vınıyor. Etrafımda dönerken, Draven'ı aynı anda üç kişiyle savaşmaya çalışırken buluyorum, dördüncüsü bana doğru geri dönüyor.

Draven'ın arkasındaki kişi omurgasına bir bıçak saplıyor. İçimde bir panik havası esiyor.

Ayaklarıma sıçrarken adamın hissettiği endişeyi büyük bir yangına dönüştürüyorum. Bıçağı tam saplanmadan önce tereddüt etmesine neden oluyor ve Draven'a etrafında dönmesi için gereken saniyeyi veriyor. Draven güçlü bir vuruşla adamın kafasını kesiyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Ama kendi saldırganım bana tekrar saldırdığı için kısa sürüyor.

Onu beklediğimden çok daha yakınımda bulduğumda dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Kılıcı gri ışıktaki parlayarak boynuma doğru ilerliyor.

Bir rüzgâr patlaması yan tarafına çarpıyor.

Adam Draven'ın rüzgârının şiddetiyle yana doğru tökezlerken, kılıç bana isabet etmeden hemen önce rotasından sapıyor. Draven kendi iki saldırganına şimşek darbeleri gönderirken ben ulaşamayacağım bir yere kaçıyorum. Kaçmak için geri sıçırıyorlar.

Ama tam şimşek çaktığı anda, büyümü göğüslerinde korkudan oluşan beyaz kıvılcımlara doğru itiyorum. Öfkeli bir sel gibi akarak onları kör bir dehşete sürüklüyorum.

Çılgılık atıyorlar, kaçmak için tökezliyorlar. Draven bir tanesini bir rüzgâr patlamasıyla yere sererken kılıcını diğerinin göğsüne saplıyor. Sonra yere serdiği kişiye doğru dönüyor ama ne yaptığını görecektim yok çünkü kendi saldırganım iyileşti. Ve çok öfkeli.

Bana sert ve hızlı bir şekilde saldırırken yeşil gözlerinde öfke yanıyor.

Taktik değiştirerek, zaten alev alev yanan öfkesini daha da büyütüyorum, bu da onun savuruşunu daha da kuvvetlendirmesine neden oluyor. Eğiliyorum ve savurduğu darbenin arkasına çok fazla kör öfke koyduğu için ıskaladığı darbe tüm vücudunun dengesini bozuyor. Yan tarafa dalarak onunla kayanın arasından sıyrılmayı hedefliyorum. Ama beklediğimden daha çabuk toparlandı.

Kılıcını yan tarafıma doğru iterken kafatasımın içinde alarm çalıyor. Öne doğru dalarak keskin kenardan kaçmayı zar zor başarıyorum. Yere sertçe çarptığımda ciğerlerimdeki hava patlıyor. Nerede olduğunu görebilmek için sırt üstü dönmeye çalışıyorum ama bir çizme pelerinine çarpıyor.

Ben hareket etmeye devam ederken pelerin durduğunda toka boğazıma saplanınca ağzımdan boğuk bir huff çıkıyor. Nefes nefese kalıyorum ve pelerini botunun altından çekip çıkarmaya çalışıyorum.

Üstümde çelik parıldıyor.

Bir kılıç göğsüme doğru hızla ilerlerken panik damarlarımda dolaşiyor.

Kılıç adamın elinden fırlayıp yanımdaki kayaya çarparken metal taşa çarpıyor ve aynı anda adam sendeleyerek yana savruluyor. Rüzgâr onu pelerininimden uzaklaştırdı ve kumaşı geri çekip ulaşamayacağım bir yere yuvarlanırken derin bir nefes alıyorum.

Kara bulutlar Draven'ın etrafında çırpınan iblisler gibi dönüyor ve Mor Ejderha Klanı'ndan kalan askere doğru ilerlerken havada şimşekler çakıyor. Asker sendeleyerek bir adım geri çekiliyor, bakışları etrafındaki ölü yoldaşlarına kayıyor.

Korkusunun içine büyük bir büyü seli akıtıyorum.

Boğazından kan donduran bir çığlık kopuyor ve kılıcını düşürüyor.

Draven kılıcını adamın kalbine sapladı.

Çığlık ıslak bir lıkırtı ile kesiliyor. Sonra Draven kılıcını geri çekerken bir kayma sesi duyulur. Draven'ın hamlesindeki delice güç nedeniyle çatlayan mor zırh parçaları yere düşüyor ve hafif çınlama sesleriyle taşlara çarpıyor. Adam da yere yığılırken bu sesler yüksek bir gümbürtüyle bastırılıyor.

Sonra her şey sessizleşti.

Draven bana dönüyor ve boştaki elini uzatıyor. Onu tutuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Elimi birkaç saniye daha tutuyor ve bir yandan da vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Azaroth'un alevi," diyor, sesi hem şaşırmış hem de etkilenmiş gibi çıkıyor. "Hayatını çatışmalardan kaçınarak geçirmiş biri olarak, bir savaşı nasıl okuyacağını kesinlikle biliyorsun."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha yükseliyor. "Ben-"

Siyah duman dağın yamacında patlıyor. Bir başka güçlü sonbahar rüzgârı manzarayı süpürüp geçerken dumanlar da uçup gidiyor.

Duman dağılıp da Mor Ejderha Klanı'nın altı üyesi daha kısa bir mesafe ötedeki dağın yamacında dikilirken, dehşet damarlarımdan buz gibi sızıyor. Ancak bunlar artık insan formunda değillerdi. Ejderhaya dönüşmüşlerdi.

Önümüzde duran altı mor ejderhaya bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Draven sonsuz bir iç geçiriyor. "Lanet olsun." Sonra onlara doğru yürümeye başlamadan önce bana hızlıca bir bakış atıyor. "Alevlere dikkat et."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan, havaya bir kez daha siyah dumanlar yayılıyor. Üzerime çökerken geri çekiliyorum.

Bir saniye sonra, Draven devasa siyah ejderha formuyla dumanın içinden fırlayıp havaya yükseliyor.

Altı mor ejderha da uçarken kükrüyor. Hepsinin kanatlarının bir arada gümbürdemesi yere doğru çarpan rüzgâr patlamaları gönderiyor ve beni dengemden ediyor. Yedi ejderha havada süzülürken en yakın kayaya doğru tökezliyorum.

Draven devasa boyutlarda ve şimşek çakan kara bulutlar etrafını sarıyor. Ama yine de ondan sadece bir tane ve onlardan altı tane var. Draven'ı başka ejderhalarla savaşırken hiç görmedim, bu yüzden onun için ne tür bir şans olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yukarıdaki yedi ejderhaya bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Hepsi orada öylece durup birbirlerini izlerken o an zamanda asılı kalmış gibi görünüyor.

Sonra büyük bir ateş seli havaya doğru fırlıyor.

İçgüdüsel olarak, üzerimdeki gökyüzü kırmızı ve turuncuya dönerken kayanın arkasına eğiliyorum. Bu mesafeden bile, ateşin sıcaklığı üzerime yıkılıyor. İçimdeki her şey bana kaçıp saklanmam için bağılıyor ama yukarıdaki manzaraya bakarken kendimi tekrar doğrulmaya zorluyorum.

Draven'ın devasa çeneleri açık ve altı mor ejderhaya doğru fırlayan sonsuz ateş fırtınasını soluyor. Hemen dağılmaya çalışıyorlar ama içlerinden biri alevlerden nasibini alıyor.

Mor ejderha Draven'ın alevleri tarafından yutulurken uhrevi çığlıklar havayı yarıyor. Açık havaya kaçmaya çalışırken umutsuzca çırpınıyor. Diğer beşi kendilerini bir tür düzene sokarken, karanlık fırtına bulutları dağın yamacında daha da genişliyor. Draven çenesini kapatarak ateş selini kesiyor ve hepsi hızla ilerlerken başını onlara doğru sallıyor.

Kanatlarını iki kez gürültüyle çırparak, onlar kendisine ulaşmadan hemen önce yukarı doğru fırlıyor.

Draven pençelerini altından geçmekte olan iki mor ejderhanın sırtına batırırken havada daha hayvani çığlıklar yankılanıyor. Ejderhalar çığlık atıyor ve kafalarını ileri geri sallıyor, Draven onları sertçe sallarken çılgınca bacaklarını ısırmaya çalışıyorlar. Sırtlarına gömülü pençeler, her şiddetli sarsıntıda etlerinin yırtılmasına neden oluyor.

Gökyüzünden kan yağıyor, önümdeki yere sıçırıyor.

Bir et parçası botlarımın sadece bir adım önündeki taşlara çarpınca geri çekiliyorum.

Draven sonunda iki mor ejderhayı serbest bırakıyor, onlar kanatlarını tekrar açmayı başaramadan yere düşerken, diğer dört ejderha koordineli bir saldırı yapıyor. Havada hızla ilerliyorlar, her taraftan geliyorlar.

İçimi korku kaplarken nefesim kesiliyor.

Tamamen içgüdüsel olarak büyüme uzanıyorum. Tam ejderha formundayken duygularını manipüle edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Ona zarar vermelerine izin veremem.

Büyümü dışarı atarak, Draven'ın diğer arkadaşlarına yaptıklarından sonra mor ejderhaların göğüslerinde bulmayı umduğum endişe kıvılcımlarına ulaşıyorum. Şok oldum, bağlanıyor. Bir insanla olduğundan biraz daha farklı hissettiriyor. Daha vahşi, bir anlamda. Ama hâlâ orada. Sihrimi onlara doğru itiyorum.

Ama görünüşe göre buna ihtiyacım yokmuş.

Dört mor ejderha Draven'a yaklaşmadan etrafındaki kara fırtına bulutları patlıyor ve tüm alanı kaplıyor. Beyaz şimşekler acımasızca çakıyor. Bulutların neredeyse zifiri karanlığında o kadar kör edici ki gözlerimi sımsıkı kapatmak zorunda kalıyorum.

Ejderhaların göğsündeki endişe kıvılcımlarını serbest bırakmak yerine korkularına ulaşıyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, çoktan alev alev yanmaya başlamıştı. Üzerine daha da fazla büyü döküyorum.

Kapalı göz kapaklarımın ardında şimşekler çakmayı bıraktığında, sihrimi bırakıyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum.

Ciğerlerimden bir çığlık kopuyor.

Mor ejderhalardan biri bana doğru hızla geliyor, çenesi açık ve boğazının arkasında ateş birikiyor.

Tek bir saniyeliğine, sanki zamanın kendisi durmuş gibi. Tek yapabildiğim, parıldayan dişlerle dolu açık çenelere ve ejderhanın boğazının arkasında oluşan titreşimli turuncu ışığa bakmak. Çünkü biliyorum ki bu ateş selinden kaçabilmemin hiçbir yolu yok.

Sonra siyah ve devasa bir şey yandan ona çarpıyor.

Draven çenesini mor ejderhanın boynuna kapattığında nefesim kesiliyor ve sendeliyorum.

Ve kafasını kopardı.

Draven çenesini açarken kopan boyundan yere kan yağıyor. Başsız beden yere düşerken şaşkın şaşkın bakıyorum.

Ayaklarımın altındaki taşları titreten bir gümbürtüyle yere düşüyor. Kafa Draven'ın çenesinden düşüyor ve bir saniye sonra yanına iniyor.

Devasa kanatları havada gürlerken ve devasa vücudu benimle saldırganlar arasında bir kalkan gibi dururken, Draven başını diğer beşine doğru çeviriyor ve öyle öfkeli bir böğürtü koparıyor ki dağlar bile titriyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ve birden, kendi halkının bile ona neden Ölümün Gölgesi dediğini anlıyorum.

İkisi Draven'ın daha önceki saldırısından dolayı ağır kan kaybeden hayatta kalan beş ejderha, kısa bir mesafe uzakta durdukları yerde tereddüt ediyor.

Ancak saldıracaklarına ya da kaçacaklarına karar verme şansları olmuyor çünkü iki devasa gümüş ejderha aniden etraflarındaki kara fırtına bulutlarının arasından fırlıyor.

İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane ejderha formlarıyla mor ejderhalara çarpıp, zaten kanamakta olan ve kaçamayacak kadar yavaş olan ikisinin boğazlarını parçalayınca geriye doğru sendeliyorum. Diğer üçü hemen yön değiştirir ve dağın üzerinden kaçmaya çalışır.

Bane ve Jessina başlarını onlara doğru çeviriyor ve korkunç bir şekilde senkronize bir hareketle çenelerini açıp onlara buz alevleri üflüyor.

İki devasa buz ateşi seli kaçan ejderhalara çarptığında havayı aceleci, çatırdayan bir ses dolduruyor.

Buz vücutlarını sararak kanatlarını dondurup onları içine hapsederken çenem düşüyor. Yere düşüyorlar.

Ve paramparça oluyorlar.

Buzla kaplanmış üç ejderhanın bedenlerinin aşağıdaki keskin kayaların üzerinde parçalara ayrılışını izlerken kafatasımın içinde bir şok yaşıyorum. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum.

İşte bu yüzden Gümüş Ejderha Klanı diğer tüm ejderha klanlarını dize getirmeyi başardı. İşte bu yüzden hükmediyorlar. Nadir buz alevlerinin tehlikeli olduğunu hep biliyordum ama diğer ejderhalar için ne kadar yıkıcı olabileceklerini fark etmemiştim.

Tamamen sersemlemiş bir halde tek yapabildiğim Draven ve Iceheart'lara bakmak olurken içimi bir umutsuzluk dalgası kaplıyor. O tavernadaki insanlar haklıydı. Ejderha değiştiriciler tanrı bile olabilirler. Nasıl oluyor da biz, sarayımızı bile terk edemeyen bir grup fae ve hiçbir şeyi olmayan insanlar

Bunu yapabilen bir ejderha ordusuna karşı savaş kazanması gereken büyüli yetenekler mi?

Fırtına bulutları gökyüzünden kaybolurken Draven bunun yerine doğrudan yere doğru ateş ediyor. Tam önüme düştüğünde şok içinde geriye sıçırıyorum, ejderha formundan çıkarken devasa bir kara bulut yaratıyor.

Bir saniye sonra, yarı-vardiyalı formuyla karanlık sisin içinden çıkıyor.

"Bu da neydi böyle?" diye bağılıyor bana, sesi öfke dolu.

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki gerçekten irkiliyorum. Ama bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, orada öfke yoktu. Tam tersi. Gözleri panik, çaresizlik ve yalvarışla titreyirken önümde durdu ve sanki bana çok kızmış gibi yakamdan tuttu.

Draven'ın arkasından yere inmekte olan Jessina ve Bane'e doğru bir bakış fırlatıyorum. Onlar da yer değiştirirken dağın yamacında dumanlar patlıyor.

Duman onların görüşünü kapattığı anda Draven kemerindeki keseden demir tasmamı çıkarıyor ve onlar tasma takmadığımı anlamadan boynuma geçiriyor.

"Ne olursa olsun, sakın müdahale etmeyin," diye fısıldıyor, sesinde gözlerinde gördüğüm panik ve çaresizliğin aynısı var.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tek bir hece bile çıkaramadan Draven devam ediyor.

"Eğer beni herhangi bir şekilde önemsiyorsan, hiçbir şey yapma. Hiçbir şey söyleme." Pelerinimi sıkıca kavrarken yalvaran gözleri benimkilere dikiliyor. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Sözleri göğsüme bir darbe gibi çarptı.

Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Draven yalvarmaz. Asla. Burada ne haltlar dönüyor?

Jessina ve Bane kaybolan dumanın içinden çıkarken ayak sesleri taşa çarpıyor. Gümüş giysileri ve kocaman gümüş kanatları bulutlu gökyüzünün gri ışığında parlıyor.

Draven telaşlı bir fısıltıyla, "Şimdi, seni aşağı atmışım gibi düş," diye emrediyor. "Ve dizlerinin üzerinde kal."

Beni geri itmek için pelerinimi kavradığında midem bulanıyor. Dediğini yapıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Ben dizlerimin üzerine çökerken çakıl taşları kaval kemiklerime batıyor ve Draven yüzündeki çaresizliği silip yerine yüzüne bir öfke maskesi yerleştiriyor.

"Bir daha yoluma böyle çıkarsan seni gebertirim," diye tersliyor beni, sesi bir kez daha sadece acımasız bir öfkeyle dolu.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, korkmuş gibi görünmeye çalışarak.

"Draven," diyor İmparatoriçe Jessina, Bane'le birlikte hâlâ onun arkasında durdukları yerden. Ses tonu keskin.

Ama Draven onlarla yüzleşmek için arkasını döndüğünde hiçbir korku ya da dehşet belirtisi göstermiyor. Dizlerimin üzerinde oturduğum yerden, Draven'ın vücudu görüşü engellemediği için onları tam olarak görebiliyorum. İfadelerini fark ettiğimde içimi endişe kaplıyor.

Gözlerini Draven'a diktiklerinde gözlerinde hoşnutsuzluk titreşiyor. Draven sadece onlara doğru yürüyor ve başını eğerek onları selamlıyor.

"Evet, İmparatoriçe?" diye yanıtlıyor çenesini tekrar kaldırırken.

"Küstahlığı bırak," diye karşılık veriyor, soluk gri gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyor. "Neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorsun."

Draven ağzını kapatıyor ve sessizce onlara bakıyor.

"Haftalardır buradasınız ve hâlâ Kızıl El'i yakalayamadınız," diyor Jessina, sesi o dondurucu öfkeyle dolu. "Şehirdeki insanların yarısı aniden çalışmayı reddetmeye başladı. Ve şimdi de *bu...*" Elini Draven'ın kafasını kopardığı mor ejderha şekil değiştiricinin cesedine doğru uzatır. "Mor Klan isyan ediyor! Hepsini boyunduruğumuz altında tutman gerekirken sana bu şekilde saldırmalarına izin veriyorsun."

Draven hâlâ bir şey söylemiyor.

"Başarısızlığın bedelini biliyorsun," diyor İmparator Bane. Siyah gözleri parlıyor ve ağzından yavaş ve tüyler ürpertici derecede acımasız bir gülümseme yayılıyor. "Değil mi, Draven?"

Onları izlerken kalbim küt küt atıyor. Birkaç dakika boyunca Draven sadece orada duruyor. Sonra çenesini hafifçe eğip başını sallıyor ve kısa bir mesafe yana doğru yürüyor. Sırtını Iceheart'lara ve bana dönerek kanatlarını genişçe açıyor.

Bu garip jeste şaşkınlıkla bakıyorum. İmparator Bane kemerinden bir şey çıkarıyor ve sonra Draven'ın tam arkasında duracak şekilde hareket ediyor, ama hala kısa bir mesafe uzakta. Sonra kolunu geri çekiyor ve bileğini şaklatıyor.

İnce metal bir kırbaç Draven'ın sağ kanadına çarparken ciğerlerimden bir nefes kopuyor.

İrkildi ve elini yumruk yaptı ama hiçbir şey söylemedi.

Çenemi sıkarak, Draven'ın diğer kanadına da kırbacı şaklattığında Bane'e haykırmak üzere olduğum tehdidi durdurmak için ağzımı kapatıyorum. Draven benden müdahale etmememi istedi, bana *yalvardı*. Eğer yaparsam, muhtemelen işleri onun için daha da kötüleştirecek. Bu yüzden kendimi tam olarak bana söylediği şeyi yapmaya zorladım. Hiçbir şey yapmamaya.

Hâlâ dizlerimin üzerinde oturuyor ve Bane'in Draven'ın kanatlarını tekrar tekrar kırbaçlamasını boş yere izliyorum. O ince metal kırbaç, kanatlarının ince zarını yırtıp geçene kadar çatırdıyor. Metal kırbaç Draven'ın kanatlarını yırtıp açarken, kanatların dokunulmamış birkaç parçasından kan kayıyor, geriye pürüzlü delikler ve parçalanmış parçalar kalıyor.

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, taşların üzerinden fırlayıp Bane'in boğazını çıplak ellerimle parçalamamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Cehennemin kendisini yakabilecek bir öfke, içimde bir fırtına gibi kükrüyor.

Bane'in yanında İmparatoriçe Jessina öylece duruyor ve eşinin Draven'ın kanatlarını kanlı parçalara ayırmasını izliyor. Yüzünde hafiften eğlenmiş bir ifade var. Sanki bu onun için sıradan bir eğlenceymiş gibi.

Draven'ın kaslı vücudu kırbacın her vuruşunda sarsılıyor ve yumruklarını sertçe sıkıyor ama dudaklarından hiçbir ses çıkmıyor. Çığlık yok. Ağlama yok. Acı iniltisi yok. İnleme yok. Hiçbir şey yok.

Soğuk eller kalbimin etrafını sarıyor, onu o kadar sert boğuyor ki göğsüm ağrıyor, her vuruşta irkilmesini izliyorum. Ardından kaburgalarımın arasında soğuk yılanlar gibi kıvrılan yoğun bir suçluluk duygusu geliyor. Çünkü bu benim hatam. Kızıl El'e götürecek ipuçlarını yok eden bendim ve şehre her gizlice indiğimde insanların duygularını manipüle ederek protesto etmelerine ve çalışmayı reddetmelerine neden olan bendim. Ve şimdi Draven bunun bedelini ödüyor.

Kırbaç her vurduğunda kalbim biraz daha kırılıyor.

Ancak Draven'ın kanatları tamamen işe yaramaz hale geldiğinde İmparator Bane nihayet durur. Yırtık zar şeritleri parça parça aşağı sarkıyor ve geriye kalan her şeyi kan kaplıyor. Kanatlarının uçlarından aşağı kayar ve aşağıdaki zemine damlayarak gri taşları kırmızıya boyar.

Draven kıpırdamadan dururken Bane ince metal kırbacı yuvarlayıp kemerine takıyor.

"Bizi bir daha hayal kırıklığına uğratma," diyor İmparator Bane.

"Ya da yap," diye ekliyor Jessina. Yavaş ve acımasız bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Çünkü bir dahaki sefere kırbaç sırası bende."

Bane kıkırdar. Sonra ikisi de parıldayan gümüş kanatlarını açıp havaya fırlıyorlar.

Başım o kadar büyük bir öfkeyle çarpıyor ki, iki Buzyürek'in saraylarına geri uçmalarını izlerken kulaklarımdan akan kanı duyabiliyorum. Sonra bakışlarımı hala aynı yerde duran Draven'a geri çekiyorum. Ona doğru koşmak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Eğer hareket etmiyorsa, bunun bir nedeni vardır.

Gökyüzünde, Bane ve Jessina kaleyle aralarındaki mesafeyi kapattıkça küçülüyorlar. Sonunda gözden kayboluyorlar.

Gittikleri anda Draven titreyen bir nefes çeker. Sonra dizleri bükülür.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Taşların üzerinden koşarak geçip Draven'ın önüne düştüğümde acı kalbimi parçalıyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, avuç içlerini yere bastırmış ve başını öne eğmiş. Parçalanmış kanatları iki yanına sarkmış, uçları kan lekeli zemine sürtünüyor.

"Draven." Ona doğru uzanıyorum ama sonra duruyorum. Daha da kötüleştirir diye ona dokunmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden yalvarırken elimi tekrar kucağıma bırakıyorum, "Lütfen, tasmamı çıkar. Acını dindirebilirim."

Titreyerek bir nefes daha çekti. Ve şimdi ona bu kadar yakın olduğum için, tüm vücudunun acıdan titrediğini görebiliyorum. Kanatları seğiriyor.

"Draven, lütfen," diye yalvarıyorum.

Hâlâ cevap vermeyince yanaklarını hafifçe kavrayıp başını yukarı kaldırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum.

Bakışlarım onunkileri bulduğunda bir bıçak darbesi gibi kalbimin tam ortasına bir sızı saplanıyor. Güzel altın rengi gözleri acıdan cam gibi olmuştu.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim kırılarak.

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor. Kararsız bir nefes daha alarak yavaşça dik oturuyor ve acı dolu gözleriyle bakışlarımı yakalıyor. "Burada olmaz. Daha önce çıkarmak aptalca bir riskti. Neredeyse görüyorlardı..." Bir nefes daha çeker. "Neredeyse görüyorlardı."

Çaresizlik üzerime çöküyor ve ciddi gözlerle ona bakarken yüzünü daha sıkı tutuyorum. "O zaman büyümü boşalt. Seni iyileştirir, değil mi? Büyümüz daha uzun yaşamanızı sağlar çünkü vücudunuzu sürekli iyileştirir, değil mi? O yüzden al!"

Sanki bunu teklif ettiğime inanamıyormuş gibi gözleri açılıyor. Sonra ağzında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Bunu bir daha yaparsam beni öldüreceğini söylediğini sanıyordum."

"Ve şimdi eğer yapmazsan seni öldüreceğim."

Göğsünden yumuşak bir eğlence nefesi çıkıyor ama tek söylediği "Yapamam" oluyor.

Hayal kırıklığı içime işliyor ve ellerimi onun yanaklarından çekip kendi kalçalarım vuruyorum. "Lanet olsun, aptal gibi davranmayı kes! Ben *teklif* ediyorum, seni kalın kafalı büyümüş yarasa, o yüzden kabul et!"

Göğsünden kırık bir kahkaha kopuyor ve bir elini kaldırıp parmaklarını çenemde gezdirirken o neşe titreşimi gözlerindeki acıyı bir saniyeliğine bastırıyor. "Çok inatçısın, küçük asi." Sonra ifadesi tekrar kasvetli bir hal alıyor ve elini bırakıyor. "Ama yapamam. Rin'in onları iyileştirmesini de sağlayamam. Kanatlarım çok çabuk iyileşirse, Bane ve Jessina onları tekrar kırbaçlar. Kendi kendilerine iyileşmelerine izin vermeliyim."

"Bu da ne kadar sürer?" Talep ediyorum.

"Yaklaşık bir hafta. Ama tam insan formuma geçebilmem için kanatlarımın kanamasının durması için sadece iki saate ihtiyacım var."

"Bu acıyı ortadan kaldırıyor mu?" "Evet."

Yüzünü inceliyorum. Şu anda bu kadar acı çekmiyor olsaydı, muhtemelen kendini ele vermeden bu yalanı söyleyebilirdi. "Yalancı."

Yüzünü buruşturarak bunun gerçekten bir yalan olduğunu doğruluyor. "İnsanların kanatlarımın parçalandığını görmesini engelliyor ve en önemli şey de bu."

Ona başımı sallıyorum ama itiraz etmiyorum. Onun yerine, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Kaleye geri dönmemiz gerekiyor ama şu anda vücudumdaki her sinir yanıyor, bu yüzden yürümek... çaba gerektiriyor. Yani sadece..." Sanki yardım istemekten nefret ediyormuş gibi çenesini çalıştırıyor. "Düşersen kafamın yarılmayacağından emin ol yeter."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yürümek mi? Kaleye *yürüyerek* mi dönmeyi planlıyorsun?"

"O taraftan değil." Daha önce kontrol ettiği yerlerden birine doğru bir bakış atmadan önce Buz Sarayı ile aramızdaki dağın yamacını oluşturan keskin kayalar ve dik yamaçlardan oluşan uzun uzantıya çenesini sallıyor. "Bir tünel var."

Kalbim sarsılıyor. Tünel. İşte burada.

Ben bakışlarını tünele doğru takip ederken, o kendini yere bırakıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Parçalanmış kanatlarını kaldırmaya çalışırken boğazından acı dolu bir inilti kopuyor. Ama bu sadece ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oluyor.

Yerden sıçrayıp kolumu beline doluyorum ve vücudumu onunkinin yan tarafına bastırarak onu destekliyorum. Gözlerini kırıştırtıyor ve bana bakıyor. Yakışıklı yüzünde gerçekten okuyamadığım bir ifade var. Bir an için bir şey söylemek üzere olduğu hissine kapılıyorum. Ama sonunda ağzını kapatıyor. Kolunu omuzlarıma atıyorum. O da bana izin veriyor. Sonra tünele doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Acil kaçış tünelinin girişi bir kaya kümesinin arkasına gizlenmiş. Draven'ın geçmesine yardım ederken zihinsel haritamda işaretliyorum. Adımları yavaş ve vücudu hala içini yakıyor olması gereken acıdan titriyor.

Gri gökyüzünü geride bırakıp meşalelerle aydınlatılmış tünelin derinliklerine doğru ilerlerken Draven'ın kanatlarına bir göz atıyorum. Kanatları hâlâ yanlarından sarkıyor, sanki onları düzgün bir şekilde tutamıyormuş gibi. Yürüdüğümüzde yerde sürüklenirken hışırtı ve kazıma sesleri çıkarıyorlar. Kan hala parçalanmış zardan aşağı kayıyor ve arkamızdaki taş zeminde kırmızı bir iz bırakıyor.

Kalbim ağrıyor.

Görevimi tamamladım ve tünelin girişini buldum. Ama ne pahasına?

BÖLÜM OTUZ İKİ

Nihayet odasının kapısını arkamızdan kapattığımızda Draven bayılacak gibi görünüyordu. Acil kaçış tünelinin diğer ucundaki koridorda bulunan gardiyan bize o tüneli kullanma yetkimiz olmadığını söylemeye çalıştı. Ama sonra Draven'ın mahvolmuş kanatlarına bir göz attı ve hemen ağzını kapattı. Ne olduğunu bile sormadı. Sadece oradan çıkmamıza izin verdi. Bu da bana Gümüş Ejder Klanı'ndaki şekil değiştirenlerin Draven'ı ilk kez böyle görmediklerini düşündürüyor. Bu da bende bir şeyleri ateşe verme isteği uyandırıyor.

Ben onu en yakın kanepeye doğru yönlendirirken Draven ayaklarının üzerinde sallanıyor. Tünelde ve sonra da kalede attığı her adımda ağırlığının daha fazlasını bana aktarıyor. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama hareket etmek ona çok büyük acı veriyor olmalı, özellikle de zaten parçalanmış kanatlarını tüm zaman boyunca sert zemin boyunca sürüklemek zorunda kaldığı için, bu yüzden devasa vücudunun ağırlığının benim üzerimde yarattığı gerginliğe karşı dişlerimi sıkıyorum ve onu kanepeye kadar son mesafeye taşıırken elimden geldiğince destekliyorum.

Sonunda onu koltuğa oturttuğumda, gözleri bir odaklanıp bir kayıyor.

Kolunu nazikçe omuzlarımdan indirdikten sonra, kanepede oturduğu yerde tam önünde duracak şekilde hareket ediyorum. Sonra açılmış bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Tasmamı çıkar," diyorum. Bu bir rica değil. Bu bir emir.

Draven gözlerini kırıştırtarak yüzüme odaklanmaya çalışıyor. Kararsız bir nefes alarak dişlerini sıkıyor ve ellerini boğazıma doğru kaldırıyor. Sonunda demir tasmayı çıkarmayı başarana kadar birkaç kez el yordamıyla hareket ediyor. Parmaklarından kayıyor ve bir gümbürtüyle koyu renkli ahşap döşeme tahtalarına çarpıyor.

Çıktığı anda büyümü çağırıyorum ve göğsündeki mor acı alevine kilitleniyorum.

Boğazımdan bir nefes kopuyor.

Acısı o kadar güçlü ki görüşüm kararıyor ve ciğerlerim çalışmayı bırakıyor. Eğitimimi hatırlamak için çabalayarak, kendi duygularımı diğer insanların hissettiklerinden ayırmak için kullandığım zihinsel duvarı umutsuzca yıkmaya çalışıyorum.

Draven'in eli yukarı fırlayıp çenemi kavlıyor ve "Bu canını yakıyor mu?" diye sorarken sesi panik içinde çıkıyor.

Sonunda zihinsel duvarı yerine çarparak onun yakıcı acısını kendi duygularımdan kesiyorum. Zihnimi paramparça eden o yoğun acının hatırası yüzünden kalbim hâlâ çarpıyor ve kendimi toparlamak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Sonra tüm gücümü Draven'in göğsünde kükreyen acı alevini azaltmaya harcıyorum.

Normalde duyguları daha yavaş ve sabit bir hızda azaltırım. Ama Draven'in dünyayı sona erdiren bu tür bir acıya katlandığını bilerek işlevimi yerine getiremiyorum, bu yüzden onu tek bir hamlede söndürüyorum. Yanan bir tencerenin kapağını kapatmak gibi. Muazzam miktarda büyülmüş enerji gerektiriyor ama artık umurumda bile değil.

Özellikle de Draven'in göğsünden saf bir rahatlama nefesi yükseldiğinde.

Büyümü ona akıtmaya devam ediyorum, acıyı öyle kalmaya zorluyorum. Zar zor hissedebileceği en küçük kıvılcımlar gibi.

Sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve çenemi sıkıca kavrarken ses tonuna aciliyet karışıyor. "Cevap ver bana. Acımı dindirmek seni incitiyor mu?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bakışlarını sabit tutarak.

Zaten neredeyse gerçek de bu. Onun acısını azaltırken, ben hâlâ hissedebiliyorum. Ama güçlerimi geliştirmek için bir buçuk asırdan fazla zaman harcadığım için, onu zihinsel duvarımın arkasında da tutabiliyorum. Orada olduğunu biliyorum ama bu hissin bana ait olmadığını da biliyorum, bu yüzden beni onun etkilediği şekilde etkilemiyor.

Draven sanki gözlerimdeki yalanları okumaya çalışıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Ama az çok gerçek olduğu için sonunda derin bir nefes daha alıyor ve başını sallıyor. Çenemi bırakarak, kanepenin kenarlarından sarkarak yere sürtünen yırtık ve kanlı kanatlara bir o yana bir bu yana bakıyor. Kendini destekliyormuş gibi çenesini sıkıyor ve sonra kanatlarını geçici olarak kaldırıyor.

Kanatlarını kanepenin yumuşak minderlerine yaslanacak şekilde kaldırmayı başardığında yüzünde bir şok ifadesi beliriyor.

Şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. "Hiç acı hissetmiyorum. Hem de hiç."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Odanın loş ışığında, parlayan gözlerim onun yüzünü aydınlatıyor ve kendi gözlerine yansıyor. Sihrimi ona akıtmaya devam ediyorum. Bana sanki Tanrıça Mabona'nın kendisiymişim gibi bakıyor. Sanki hayatı boyunca gördüğü en olağanüstü şeymişim gibi.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, sesi boğuk ve derin bir minnettarlıkla dolu. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"R i c a ederim, Shadow of
Ölüm."

Bir eliyle yanağımı kavrarken, diğer eliyle de dudaklarına cevap niteliğinde bir gülümseme yerleştiriyor. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken omurgam karıncalanıyor. Bana bakış şekli kalbimin düzensiz atmasına neden oluyor.

Avuç içlerimi kalçalarına dayayarak kendimi yerden kaldırıp dizlerinin arasına itiyorum ve bir tarafa doğru ilerliyorum. Bir bacağımı kalçasının üzerine atıp kucağına oturduğumda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi hâlâ bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Ellerimi keskin elmacık kemiklerinde ve yumuşak siyah saçlarında gezdiriyorum. "Bütün gün senin acını engellemeye devam edemeyeceğim. Eninde sonunda enerjim tükenecek." Öne doğru eğilerek kulağının altındaki hassas noktayı öpüyorum. "Bu yüzden enerjim yeniden şarj olana kadar sana tutunabileceğin başka bir anı veriyorum."

Çenesini öperken omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyor. Güçlü elleri kalçalarımda belirliyor ve sonra yanlarıma doğru kayarak beni sıkıca kucağında tutuyor. Dudaklarımı boğazının sütununda gezdirirken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve sonra ensesinden aşağıya doğru iniyorum.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor.

Hâlâ ona sihrimi akıtırken, zırhını biraz aşağı itiyorum ve köprücük kemiklerini öpüyorum. İçinden bir ürperti daha geçiyor. Boynunun arkasında alaycı daireler çizerken boğazına doğru öpücükler gönderiyorum.

Sonra ellerimi tekrar saçlarına doğru kaydırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Onu derinden öperken kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve parmakları yanlarımı daha sıkı kavlıyor.

Dilimin ucunu alt dudağına değdiriyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. Titreyen bir nefes alıyor ve bedenimi kucağına daha sıkı bastırıyor. Beni umutsuzca öperken ağzı açgözlülükle doluyor.

İhtiyaç. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dillerimiz birbirine dolanırken bu yakıcı ihtiyacı karşılıyorum.

Hâlâ tüm acısını bloke ederken, dudaklarımı, dilimi, parmaklarımı ve vücudumun her parçasını kullanarak onu Iceheart'ların ona uyguladığı kanlı şiddetin anılarından uzaklaştırıyorum. Onu öpüyorum, yanaklarını okşuyorum ve saçlarıyla oynuyorum ta ki tek hissedebildiği şey tüm ruhunu saran zevk olana kadar.

Çünkü onun acı çektiğini düşünmek kalbimin kırılğan bir cam gibi çatlamasına neden oluyor.

Aramızdaki eş bağından mı yoksa ona gerçekten değer verdiğimden mi bilmiyorum ama onun böyle kör edici bir acıya katlanması düşüncesine katlanamıyorum.

Kalbim ağrıyor ve tüm göğsüm birbirine uymayan, karmakarışık bir duygu yuvasıyla dolmuş gibi hissediyorum. Draven'ı önemsiyorum ama bu duygular gerçek mi yoksa sadece eş bağının bir yan etkisi mi bilmiyorum. Ve hangisi olursa olsun, onu hiç umursamamam gerekiyor. Çünkü o düşman.

İnsanların soygunlarını gerçekleştirmeleri gerekiyor ve benim de Frostfell'deki tüm insan nüfusunu ayaklandırıp Iceheart'lara karşı isyan ettirmem gerekiyor. Seelie Sarayı'nı özgür bırakmamı sağlayacak bir devrimi başlatmanın tek yolu bu.

Ama şimdi bunu düşünmek bile kalbimin korku ve panik içinde sıkışmasına neden oluyor.

Çünkü soygunu başarıyla gerçekleştirmelerine, tüm şehri isyan ettirmelerine ve ardından Isera, Alistair ve Lavendera ile kaçmalarına yardım edersem, bu Draven'ın başarısız olduğu anlamına gelir. Epik bir şekilde.

Ve eğer Buzyıldızları onu sadece hızlı sonuç alamadığı için böyle cezalandırıyorsa, görevimi gerçekten tamamlarsam ona ne yapacaklar?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Omzumun üzerinden **bakarak**, arkamdaki soluk buz koridorunun temiz olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol ediyorum. Ama tıpkı buraya gizlice girdiğim diğer zamanlarda olduğu gibi, kulübelerin dışındaki koridor korumasız. Kapıya olan son mesafeyi de hızla kapatıyorum.

Draven'ın kanatlarının tamamen iyileşmesi için geçen bir hafta boyunca, Kızıl El'i avlamak için gecenin bir yarısı hiç ayrılmadı. Belli sebeplerden dolayı. Bu yüzden gizlice kaçmak ve tünelle ilgili bilgileri bırakma noktasına bırakmak için hiç fırsatım olmadı. Ama bana bir fırsat vermiş olsaydı bile gitmezdim. Çünkü... Bilmiyorum. Belki de onu savunmasız bırakma düşüncesinden hoşlanmadığım içindir.

Kanatlarının kanaması durduğunda, tamamen insan formuna geçti ve sonra hiçbir sorun yokmuş gibi görevlerine devam etti. Klanına komuta etti, şehirdeki Kızıl El'i aradı, Iceheart'ları ilerleyişi hakkında bilgilendirdi. Ve tüm bu süre boyunca hiçbir zayıflık belirtisi göstermedi. Acı çektiğini bilen ben bile yüzünden hiçbir şey okuyamadım.

Ama her gün odasına döndüğümüzde, o boş maskenin düşmesine izin verdi. O zaman ne kadar bitkin görüldüğünü hatırladıkça kalbim hala sızlıyor. Bu yüzden kapalı kapılar ardında saklandığımız ve sonunda tasmamı çıkardığı an, tüm akşamı ve bayılmadan önce başarabildiğim kadarıyla geceyi, acısını engellemek için sihrimi kullanarak geçirdim.

Bugün, kırbaçlanmasından bu yana ilk kez yarı vardiyasını kullanıyordu. Kanatları tamamen iyileşmişti ve onları açtığında bir kez daha eskisi kadar güçlü ve heybetli görünüyorlardı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ama *ben* ne olduğunu biliyorum. Ve unutmadım.

Kulübenin kapısının önünde durup kolu yavaşça aşağı itiyorum ve kapıyı en ufak bir aralıktan açıyorum. Daha önce kulübelerin içinde hiç muhafız olmamıştı ama yine de emin olmam gerekiyor. Bakışlarımı içerideki geniş odanın üzerinde gezdiriyorum. Ama hiçbir muhafız gölgelerden dışarı fırlamıyor.

İçeride beni sadece boş bir zemin ve duvarların karanlıkta bıraktığı kafesler bekliyor.

İçeri süzülüyorum.

Bunu yapıp yapmayacağıma karar vermem bütün haftamı aldı. Bırakma noktasına gizlice inmeyi ve tünelle ilgili bilgilerimi insan direnişçilerle paylaşmayı her düşündüğümde içimi ezici bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Çünkü soygunu gerçekleştirdiklerinde Draven'ın bunun için cezalandırılacağına şüphe yok. Ve ona zarar vermelerini istemiyorum. Ama aynı zamanda, tüm isyanımızı gerçekten durdurabilir miyim?

Sonunda, kalbimin etrafına mümkün olduğunca çok taş duvar ördüm ve Draven'ın cezalandırılması anlamına gelse bile, tüm sarayımı özgürleştirme görevimden vazgeçmeyi haklı çıkaramayacağıma karar verdim. Seelie Sarayı'nda çok uzun zamandır acı çekiyoruz. Buna bir son vermeliyiz.

Tünel girişiyle ilgili bilgileri bıraktıktan sonra Isera, Lavendera ve Alistair'e neler olup bittiğini bildirmek için kulübelere gitmeye karar verdim. Çünkü bir konuda yardımlarına ihtiyacım var.

Arkamdan yavaşça kapattığım kapıdan yumuşak bir tıkırtı geliyor. Odanın derinliklerine doğru gizlice ilerlerken Lavendera'ya doğru bakıyorum.

Orada olmaması dışında.

Durma noktasına geldiğimde, şaşkınlıkla boş kafesine göz kırpyorum.

Sonra şehirde kulak misafiri olduğum şeyi hatırlıyorum. Buzyürekler kendi vatanlarını yakmışlardı. Lavendera'yı bu yüzden almış olmalılar. Yukarıdaki Tanrıça, ona ne yaptıklarını merak ediyorum.

Onu kırmak ve ağaç büyüsünü kendi çıkarları için kullanmaya zorlamak için muhtemelen maruz bıraktıkları işkenceyle ilgili dehşet verici görüntüler zihnimden geçerken içimi korku kaplıyor.

Elimi yumruk yaparak omurgamı dikleştiriyorum ve içimde çelik gibi bir kararlılık titreşiyor. İnsanlara tünel hakkında bilgi vermek doğru bir hamleydi. Bu soygunu gerçekleştirmeli ve sonra da buradan gitmeliyiz. Daha fazla oyalanmak ve avunmak yok. Lavendera, Isera ve Alistair'i bir an önce buradan çıkarmalıyım.

Odanın içinde belli belirsiz bir ses dolaşıyor. Artık tamamen hareketsiz durduğum için sesi net bir şekilde duyabiliyorum. Bakışlarımı Lavendera'nın boş kafesinden ayırarak, Isera ve Alistair'in hapsedildiği yere doğru son bir mesafe daha kat ediyorum.

Kafeslerinin bulanık karanlığında iki figür görünüyor. Ama onları net bir şekilde görebildiğim an, olduğum yerde duruyorum.

O sesin ne olduğunu anladığımda ağzım açık kalıyor.

Alistair ağlıyor.

Kafesin ortasında elleri ve dizleri üzerine çökmüş, başı öne eğik ve parmakları soluk buz zemine karşı yumruk olmuş durumda. Zayıf kaslı vücudu titriyor ve boğazından umutsuz hıçkırıklar dökülürken sarsılıyor.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim orada, yerde donmuş bir şekilde durmak ve tam bir şok içinde ona bakmak oluyor.

Alistair Geller, tüm Seelie Sarayı'ndaki en büyük zorba ve Kefaret Duruşmaları'nda yoluna çıkarsak hepimizi öldürmekle tehdit eden adam, hüngür hüngür ağlıyor.

Bu kavramı sindiremiyorum. Bu şekilde yıkılıp ağlayan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

"Bir planın var mı?"

İçimi bir sarsıntı kaplıyor, beni sersemlemiş halimden kurtarıyor ve bakışlarımı emredici sesin geldiği yöne çeviriyorum.

Isera kafesinin arkasında oturuyor. Tıpkı geçen seferki gibi omuzlarına ve sırtına bir battaniye örtmüş, böylece yarı çıplak vücudunu yaslandığı demir parmaklıklardan koruyor. Ama bunun dışında hiçbir şeyi aynı değil.

Yüzündeki o boş ve donuk ifade gitmiş. Onun yerine, tüylerimi diken diken eden bir şey var.

Kefaret Duruşmaları sırasında Isera her zaman saçma sapan bir insandı. İnsanların onu ezip geçmesine asla izin vermez ve kimsenin fikrini umursamazdı. İnsanlar ona boşuna *buz kadın* demiyordu. Ancak bu soğuk dış görünüşünün altında hala bir sıcaklık hissi vardı. Aslında görüldüğü kadar taş kalpli olmadığını hissettim.

Ama şimdi...

Isera'ya bakarken nefesim kesiliyor.

Yüzünde hiçbir şey yok, sıcaklık yok, merhamet yok, şefkatli bir ruh hissi yok. Gümüş ve mavi gözleri yıldızların arasındaki boşluk kadar soğuk ve ifadesi acımasız bir intikam ve acımasız bir öfke. Artık bir Fae gibi bile görünmüyor. Başka bir dünyanın dondurucu çukurlarından yükselmiş, bu topraklardan intikamını almaya gelmiş kana susamış bir tanrıça gibi görünüyor.

Ve bu beni dehşete düşürüyor.

"Ee?" diye soruyor, soğuk gözleri bana kilitlenmiş. "Bir planın var mı, yok mu?"

"Ben... Evet." Ona bakıyorum, hâlâ ondaki bu değişimi anlamaya çalışıyorum. Sonra çekinerek soruyorum, "Klostrofobin mi var? Nasıl-"

"Duvarlar katı olmadığı ve dışarıyı görebildiğim sürece sorun yok." Bana sert bir bakış attı ve bir kez daha "Plan?" diye sordu.

"Bu... uhm..." Hâlâ hüngür hüngür ağlayan Alistair'e kararsız bir bakış attım. "Yapmamız gerekmez mi...?"

Bir karar vererek Isera'dan uzaklaşıyorum ve Alistair'in kafesinin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Arkadaş olmayabiliriz ama onu böyle görmekten nefret ediyorum.

"Alistair," diye başlıyorum, sesim yumuşak.

Isera kızgınlıkla dilini tıkırdatıyor. Onu görmezden geliyorum.

Alistair kesik kesik nefes alıyor ve "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum" diyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye araya giriyor Isera ben cevap vermeden. "Daha önce ona yardım etmeye çalıştım." Bakışlarını bana kaydırırken yüzündeki o soğuk ifade hâlâ duruyor. "Merak ediyorsan diye söylüyorum." Omuz silkiyor. "Ama haftalar süren psikolojik işkenceden sonra duyguları kızarmış durumda. Her şey fokurduyor. Ve ona yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ona sert bir bakış attım ve pelerinin üst kısmını boğazımdan çekerek tasma takmadığımı gösterdim. Gözleri şok içinde açıldı. Yüzündeki o buz gibi öfkeyi kıran ilk duyguyu gördüm. Bir an için bile olsa.

"Sana bir planım olduğunu söylemiştim," diyorum bakışlarımı tekrar Alistair'e çevirmeden önce. "Bana ne hissettiğini söyle. Acı mı? Korku mu?"

Alistair hıçkırık gibi bir sesle nefes alıyor, vücudu hâlâ kontrolsüzce titriyor. "Umutsuzluk."

Büyümü çağırarak, hemen göğsündeki umutsuzluğun siyah alevine doğru itiyorum.

O kadar büyüktü ki gerçekten nefesim kesildi. Onun duygularını benimkilerden ayırmak için zihinsel duvarımı yukarı çekerken, o siyah alevi giderek azaltmaya başlıyorum.

Çalışırken sersemlemiş bir farkındalık duygusu içimde titreşiyor.

Seelie Sarayı'ndayken Alistair'in pek fazla duygusu olmadığını düşünürdüm. Ama o sırada göğsündeki öfkeyi fark ettiğimde

Kefaret Duruşmaları'nda o kadar güçlü bulmuştum ki beni derinden sarsmıştı. Ve şimdi, umutsuzluğu öfkeli bir cehennem.

Alistair'in titreyen bedenini incelerken, onun hakkındaki ilk izleniminin tamamen yanlış olduğunu fark ediyorum. Alistair tahmin ettiğim gibi duygusuz biri değildi. Tam tersi. Belki de Alistair'in çok fazla şey hissettiğini düşünmeye başlıyorum. Aslında duyguları herkesten daha derinden hissediyor.

Umutsuzluğunu en küçük kıvılcımlara indirgemeye zorladığımda Alistair sonunda derin bir nefes alıyor. Ama bir süre daha elleri ve dizleri üzerinde öylece kalıyor, havayı tekrar ciğerlerine çekiyor. Vücudunun titremesi nihayet duruyor.

Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

Tıpkı Isera gibi o da hâlâ yarı çıplak.

Çıplak sırtına bakarken bakışlarım genişliyor. Geçen sefer buraya geldiğimde, göğsünün ve karnının her yerinde yanık izleri olduğunu fark etmiştim. Ve şimdi ilk kez sırtını net bir şekilde görebildiğim için, sırtının her yerinde de yanık izleri olduğunu fark ediyorum.

Soğuk bir el kalbimin etrafını sarıyor. Bütün bu yara izleri nereden gelmişti?

Sonunda başını kaldırıyor ve ellerini yerden kaldırarak dizlerinin üzerinde dik oturmaya başlıyor. Parlayan gözlerimi gördüğünde turuncu ve yeşil gözlerinde şaşkınlık titreşiyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce boğazıma hızlıca bir bakış atıyor. Kararsız bir nefes alıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi içtenlikle dolup taşıyor.

Onu onaylamak için yavaşça başımı sallıyorum ve sonra dikkatlice büyümü serbest bırakmaya başlıyorum. Onu manipüle etmeyi bırakır bırakmaz umutsuzluğun tekrar alevleneceğinden endişeleniyorum. Ama rahatladım, alevlenmedi. Görünüşe göre, umutsuzluk sarmalını bu şekilde kırmak Alistair'in duygularını tekrar kontrol altına almasını sağladı.

Büyümü tamamen bıraktığımda gözlerim parlamayı bırakıyor.

Birkaç saniye boyunca sessizliği sadece arkamdaki duvarın yanındaki meşalenin hafif tıslaması bozuyor. Sonra Isera neredeyse eğlenen bir nefes gibi bir şey çıkarıyor.

"Ne kadar da sürprizlerle dolusun," diyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Seni buradan çıkaracağımı söylemiştim. Ve bunda ciddiydim."

Ben onlara keşiflerimi, soygun ve kaçış planlarımı anlatırken ikisi de dikkatle dinliyor. Küçük bir umut ışığı

Alistair'in gözleri söylediğim her kelimeyle birlikte büyürken, Isera'nın ağzından acımasız bir beklentiyle dolu soğuk bir gülümseme yayılıyor.

"Hâlâ ihtiyacımız olan tek şey hazinenin düzeni ve içindeki muhafızlar hakkında bilgi," diye bitiriyorum. "Ben oraya ulaşamam. Ama sen gidebilirsin."

"Bu kafeslerden her çıkışımızda hâlâ gözlerimizin bağlı olduğunu unutuyor musun?" Alistair buna dikkat çekiyor.

"Bizi kırmışlar gibi yapmadığımız sürece hayır," diyor Isera, yüzünde entrikacı bir ifadeyle. Gözleri Alistair'e kilitlendiğinde çok keskin. "Bununla başa çıkabilir misin?"

"Yapabilir misin?" diye karşılık veriyor.

"İntikamımı almak için bu kaledeki masum olsun olmasın herkesi katlederim. Bununla başa çıkabilirim."

Omurgamdan bir ürperti daha geçiyor, çünkü söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Soğuk ve kararlı bakışlarını bana çeviriyor. "Yani evet, senin için bilgi alacağız."

Onaylarcasına başımı sallıyorum. Sonra Alistair'e dönüyorum. "İyi olacak mısın?"

Biraz mahcup bir şekilde boğazını temizliyor ama başını sallıyor. "Evet, iyi olacağım."

Yerdeki ince battaniyeyi alıp geriye doğru çekiliyor ve demir parmaklıklara yaslanmadan önce omuzlarına örtüyor. Göğsünden acı bir kahkaha yükseliyor ve başını sallıyor.

"Bu çok ironik," diyor. "Kefaret Duruşmaları'nı tam da bu tür şeylerden kaçmak için kazandım."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için yüz hatlarını kızgınlık kaplıyor. Sonra benimle Isera'nın arasına bakmadan önce tekrar alay ediyor. "Şehrimizde ateş büyüleriyle büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Her zaman bunun büyük bir avantaj olduğunu düşünmüşümdür. Güçlü ve tehlikeli bir fiziksel element. Özellikle de benim duygu büyümlerimle kıyaslandığında.

Alistair sanki tüm bunları yüzümden okuyabiliyormuş gibi sert bir kahkaha attı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Sadede gel," diye tersliyor Isera. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Anlamıyor musun?" İkimize de sert bir bakış attı. "Ateş onların element. Arkadaşlarım, ailem, komşularım, her lanet olası

ateş büyüüne sahip olduğumu öğrendiklerinde beni dışladılar. Sonuçta, inanılmaz derecede nadir bulunan ateş büyüyle doğduysam, bu gizlice ejderha şekil değiştirenlerle aynı fikirde olduğum anlamına gelmeli. Değil mi?" Alay ediyor ve başını sallıyor. "Ya da ben onlardan biriyim."

Ona bakarken kalbim göğsümde küt küt atıyor.

"Peki sence Kızıl Ejder Klanı'ndaki şekil değiştirenler kendi elementlerini kullanabildiğini öğrendiklerinde nasıl tepki verdiler?" Alistair devam ediyor. "Ve onlar için bu sadece normal ejderha ateşi değil. Onların klan büyüü lav büyüü, Tanrı aşkına. İki kere ateş büyüüne sahip olmak gibi bir şey." Bu yakıcı öfke hem sesine hem de gözlerine yansıyor. "Peki sence pis bir fae'nin kutsal ateşlerini kullanabildiğini fark ettiklerinde nasıl tepki verdiler?" Göğsünden soğuk, mizahsız bir kahkaha kopuyor. "Hayatım boyunca beni dövüp durdular. Kazanma şansım olmasın diye bir manga dolusu varken beni hep köşeye sıkıştırdılar. Beni dövüyorlar, aşağılıyorlar, kutsal elementlerini kirlettiğim için özür diletmeye çalışıyorlar."

Şu ana kadar yüzündeki vurdumduymaz maskeyle onu dinleyen Isera, yüzünde neredeyse tanıma ya da anlama gibi bir şey yanıp sönerken biraz geri çekiliyor. Ama bunu yine o soğuk ifadenin altına çabucak gömüyor.

Bakışlarım Alistair'in göğsündeki ve karnındaki yanık izlerine kayıyor ve acı kalbime saplanıyor. Öfke dolu gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. "Seni yakanlar onlar mı?"

"Bu mu?" Cildindeki korkunç yanık izlerini işaret ediyor ve ciğerlerinden bir kez daha sert bir kahkaha kopuyor. "Hayır." Biraz öne eğilirken gözlerindeki öfke daha da alevleniyor. "Bu bizim kendi insanlarımızın işi."

Dehşet damarlarımda dolaşüyor. "Ne?"

"Ejderha şekil değiştirenlere iyi insanlar olduklarını kanıtlamak için o kadar çaresizdiler ki. Kötü ataları gibi olmadıklarını. İyi küçük fae'ler olduklarını. Erdemli ve fedakâr olduklarını ve ejderha şekil değiştirenleri kendilerinden, tüm fae'lerden üstün tuttuklarını."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Ve bunu iyilik adına kendi insanlarını feda ederek yaptılar." Son kelimeyi neredeyse tükürürken Alistair'in ses tonunda tiksinti var. "Böylece beni tutup ejderha şekil değiştirenlerin önünde meşalelerle yakarak onlara ne kadar iyi insanlar olduklarını gösterdiler. Onlara ejderha şekil değiştirenlerin tarafında olduklarını göstermek için. Mutlu bir şekilde

Ejderha şekil değıştirenleri tatmin etmek için beni cezalandır." Alay ediyor. "Beni sadece ateş büyüyle doğduğum için cezalandırın."

Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

İnsanlarımızı hep iyi olarak gördüm. Kontrolümde olmayan bir şey yüzünden bana vebalı muamelesi yapsalar da, onları hiçbir zaman kötü olarak görmedim. Kötü olanlar ejderha şekil değıştirenlerdi. Zalim olan onlardı. Ve biz, tüm sarayımız, iyi olanlardık.

Ama görünüşe göre dünya bundan çok daha karmaşık. *İnsanlar* bundan çok daha karmaşıktır.

Hepimiz aynı dış zulümle karşı karşıya olduğumuzda bile, sırf hepimizden nefret eden insanlar onları onaylasın diye arkadaşlarını ve komşularını satmaya hazır olanlar var. İçimde acıyla eğlence arasında bir şeyler titreyiyor. Belki de mahkememizde umutsuz bir beğenilme ihtiyacıyla büyüyen tek kişi ben değilimdir.

"Eğer onları işaret edersen, boğazlarına bir buz parçası sokabilirim," diyor Isera.

Bu sıradan teklif beni kasvetli düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve şimdiki zamana geri götürüyor.

İkimiz de Isera'ya doğru dönerken Alistair şaşkın bir kahkaha atıyor. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu teklif konusunda gerçekten de ciddiymi.

Alistair'in vücudundaki öfke ve gerginliğin bir kısmı dışarı akıyor ve Isera'ya başını sallarken küçük bir kıkırdama daha çıkarıyor. "Bir gün bu teklifinizi kabul edebilirim, buz kadın."

Isera başını yana eğip yarım bir selam vererek bunu onaylıyor.

Benim de boğazımdan yorgun bir kahkaha patlaması kaçıyor. Pozisyonumu ayarlayarak, sırtımı Alistair'inkinin karşısındaki kafese yaslayacak şekilde geriye doğru kayıyorum ve sonra dizlerimi yukarı çekiyorum. Dirseklerimi dizlerime dayarken parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum.

İçimdeki her şey birbiriyle çelişen duygularla dolu.

Dağın yamacına yaptığım ziyaretten ve orada tanık olduğum ejderha savaşından sonra, ejderha şekil değıştirenlere karşı kendi başımıza bir savaş kazanabileceğimizden artık emin değilim. Ve insanların soygun planlarına yardım ettiğim ve Frostfell'i açık bir isyanın eşiğine getirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü artık Icehearts'ın Draven başarısız olursa ona ne yapacağını biliyorum. Tüm hayatım boyunca bana öğretilen yalanlar yüzünden hâlâ şoktayım.

Hayat. Isera, Alistair ve Lavendera'yı buradan çıkarmak için çaresizim. Kath'i ve diğer insanları bana güvenmeleri için manipüle etmek amacıyla sihrimi kullandığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ve beni tanımadıkları halde bu şehirdeki her şekil değiştirenin benden nefret etmesi kalbimi kırıyor.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Kelimelerin kendi ağzımdan çıktığını fark etmem bir saniyemi alıyor.

Boğazımı temizleyerek başımı kaldırıyorum ve Isera ve Alistair'in gözleriyle tekrar buluşurken ellerimi saçlarımdan indiriyorum. "Herkesin bizden nefret ettiği gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Alistair omuz silkerek, "Çok zarif bir şekilde değil tabii ki," diye cevap veriyor. Ama şimdi gözlerinde yine ışık var. "Tüm hayatımı insanlara zorbalık ederek ve bana nasıl davrandıklarına misilleme olarak kendilerini küçük hissetmelerini sağlayarak geçirdiğimden beri."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha patlıyor. Alistair'in dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve o da bir başka özürsüz omuz silkme hareketiyle kaslı omuzlarını kaldırıyor.

Ama Isera'nın sesi ciddiye, "Sana bunu zaten söylemiştim. Kefaret Denemeleri sırasında o labirentin içinde. Hatırladın mı?"

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

İç çekiyor. "Ne yaparsan yap, bazı insanlar senden her zaman nefret edecek. İstedikleri her şeyi yapabilirsin, onlara sahip olduğun her şeyi verebilirsin ama yine de asla yeterli olmaz. Yine de senden nefret edeceklerdir. Ya kendi güvensizlikleri yüzünden. Ya da onlara sizden nefret etmeleri öğretildiği için." "Tıpkı bize kendimizden nefret etmemizin öğretildiği gibi." diye eklerken ses tonuna acılık karışıyor.

Sözleri derinlerde bir noktaya çarpıyor. Göğsüme saplanan bir hançer gibi. Rahatsız edici duygular içimde yılanlar gibi kıvrılıyor. Çünkü derinlerde bir yerde onun haklı olduğunu biliyorum.

Herkes tarafından sevilme mümkün değil. Şu ya da bu nedenle sizden nefret edecek insanlar her zaman vardır. Sihirli tipiniz, nasıl görüldüğünüz, ailenizin kim olduğu, işiniz ya da ne tür bir yemeği tercih ettiğiniz gibi saçma bir şey bile olabilir. Sebebi ne olursa olsun, sırf kendilerini daha iyi hissedebilmek için başkalarını bok gibi hissettirmek isteyen insanlar her zaman olacaktır.

Ne yazık ki, onların nefretinden yaka silmek söylemekten daha kolay. En azından benim için.

"Peki bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Isera'nın gözleriyle buluşarak soruyorum.

Bakışlarımı tutarken kararlılığı ve kendine olan sarsılmaz inancı tüm varlığından fışkırıyor gibi görünüyor. "Kendime kanıtlayacak bir şeyim olmadığını hatırlatarak."

Ve bunu sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi büyük bir özgüvenle söylediği için kendimi birden gülümserken buluyorum.

Evet. Belki de haklıdır. Belki de haklıdır. Belki de kim olduğum ve ne yaptığım için özür dilemeyi bırakmalıyım. Belki de kendimi sorgulamayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Herkesin beni sevmesini sağlamaya çalışmayı bırakmanın.

Kefaret Duruşmaları sırasında kendi kendime Alistair gibi olmadığımı düşünmüştüm. Kazanmak için onun yaptıklarını yapmak zorunda olmadığımı. Şimdi, her şeyden önce Alistair'i hiç tanımadığımı fark etmeye başlıyorum. Ve ikinci olarak, ona daha çok benzemenin ille de kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum. Belki de hepsine daha çok benzemeliyim.

Daha çok Alistair
gibi. Daha çok
Isera gibi.

Daha çok Draven gibi.

Belki de onların yaptıklarını yapmaya başlamamın zamanı gelmiştir. Bu berbat dünyamızdaki diğer herkesin yaptığı şeyi.

İstedığımı alırım ve diğer herkesin canı cehenneme.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu akşamki etkinliğe katılmamız istendi."

Yatakta dik oturarak Draven'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "*Bizim* varlığımız mı?"

Gözlerini deviriyor. "Peki. *Benim* varlığım talep edildi. Bu da demek oluyor ki sen de geliyorsun."

Ona sinsi bir gülümseme gösterip yatağa uzandım. "Evet, efendim."

Bir adımını kaçırıyor ve neredeyse tökezliyor. Tekrar doğruldu, kalçalarına doğru sarkan havluyu düzeltti ve sonra bir elini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. Banyodan yeni çıktığı için saçları hâlâ ıslaktır ve birkaç damla su yontulmuş karın kaslarından aşağı kayar. Bakışlarını koyu gri çarşaflarının üzerinde yan yattığım bedenimde gezdirirken gözleri şehvetle kararıyor.

"Gerçekten dikkatli olmalısın," diye uyarıyor, gözleri parlıyor ve sesi hınzır vaatlerle dolu. "Yatağında uzanırken, üzerinde sadece küçük siyah bir gecelik varken böyle şeyler söylemek."

"Ne, bu mu?" Elimi çıplak kalçamdan yukarı çekip ipeksi kumaşı kalçama doğru itiyorum. Kaşlarımı alaycı bir meydan okumayla kaldırırken dudaklarımda hâlâ o sinsi gülümseme var. "Kefaret Denemeleri sırasında beni odanızda esir tutarken, vücudumu küçücük bir gecelikle görmenin size hiçbir şey ifade etmediğini söylediğinizi sanıyordum."

Bakışları parmaklarımı kalçama doğru takip ederken elini esnetiyor ve çenesini sıkıyor. Sonra bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor ve başını bana doğru sallamadan önce derin bir nefes alıyor. "Sen gerçekten bir baş belasısın."

Kendimi beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyorum ve yataktan yuvarlanıyorum. Kapıya doğru yürürken ona göz kırpiyorum. "Bunu şimdiye kadar öğrendiğini sanıyordum."

"Görüyorum ki o sivri dilin geri dönmüş."

"Özledin mi?"

"Evet." Aramızdaki mesafeyi kapatırken beni dikkatle inceliyor. "Sen... farklısın. Son birkaç gündür sanki kıvılcımını geri kazanmışsın gibi hissediyorum."

Çünkü öyle. Isera ve Alistair ile yaptığım konuşmadan sonra omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Draven'la aramdaki bağın muhtemelen sadece eş bağının bir sonucu olması sorununu çözmedi ama en azından yapmam gereken şey konusunda kendimi suçlu hissetmeyi bırakma zamanının geldiğine karar vermemi sağladı. İnsanların bu soygunu gerçekleştirmesine yardım etmeli ve Frostfell'i isyan ettirmeliyim ki sonunda Seelie Sarayı'nı özgür kılacak bir devrim başlatabileyim. Sonuçları ne olursa olsun.

Ve sadece buna karar vermek bile hayatım boyunca başkalarına teslim ettiğim gücü bana geri verdi çünkü sırf onların benim hakkımdaki düşüncelerinin kendim hakkında nasıl hissettiğimi belirlemesine izin verdim. Ama şimdi bir kez olsun istediğimi almaya ve diğer herkesin canı cehenneme demeye karar verdiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Daha güçlü. Daha kontrollü.

Ama tabii ki bunu Draven'a söyleyemem, bu yüzden ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. "O kıvılcımı kafanın etrafındaki bu odayı yakmak için kullanana kadar bekle."

Göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. "Gel de dene, küçük asi."

Yanımdan geçip kapıya doğru yürürken ona meydan okuma dolu bir sırıtış fırlatıyorum.

Ama ben daha yanımdan bir adım bile atmadan eli dışarı fırlıyor ve kolumu yakalıyor. Kolumun üst kısmını sıkıca kavradıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Her zaman giymek zorunda olduğum o lanet gümüş balo elbisesini giymek için." "Hayır. Bu gece olmaz." Kolumu bıraktı, dolabına doğru yürüdü ve

kapıyı açıyor. "Bu gece bunu giyeceksin."

Altın detaylara sahip, göz alıcı siyah bir elbise çıkardığında kalbim küt küt atıyor. Kararsız bir nefes alarak bakışlarımı nefes kesici elbise ile Draven'ın yüzündeki memnun gülümseme arasında gezdiriyorum.

"Bu siyah," diyorum, Buzyıldızları'nın neden biz fae'lerin hep gümüş giymesi konusunda ısrar ettiği hakkında bana söylediklerini hatırlayarak.

Üzerinde hâlâ sadece o düşük askılı havlu varken, tekrar yere doğru yürüyor ve elbiseyi bana uzatıyor. "Evet, öyle."

Alırken kalbim küt küt atıyor. "Kızmayacaklar mı?"

"Bırak kızsınlar." Elini boğazıma doğru kaydırıyor. Sahiplenici bir tutuşla başımı arkaya yatırıyor ve sonra dudakları neredeyse dudaklarıma değecek şekilde eğiliyor.

Benimsin. "Sen benimsin. Dünyanın bunu bilmesinin zamanı geldi."

Draven ve ben nihayet zemin kattaki daha küçük balo salonlarından birine girerken içimde endişeli bir bekleyiş dalgalanıyor. Tavanda parlayan ışıklar, odanın etrafındaki oyma buz sütunlarını ışılatıyor. Yiyecek ve içecekler duvarlar boyunca uzanan masalara yerleştirilmiş gümüş tepsilerde bekliyor ama çok az insan bir şeyler yiyip içiyor. Bunun yerine herkes şüpheci gözlerle birbirini izliyor. Sanki bu tür bir etkinlik normal değilmiş gibi.

O siyah elbiseyi giymek ve hazırlanmak olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Ama bunun en büyük nedeni Draven'ın havlusunu yatağın üzerine atması ve kıyafetlerini ve zırhını giymeye başlarken onu tam önümde çıplak bırakmasıydı. Bir zırhı her kaldırışında kasları esnerken ve onu sıkı vücuduna sabitlerken kendi kıyafetlerime zar zor konsantre olabiliyordum. Ve bana doğru attığı kendini beğenmiş bakışlar ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu. Büyük ihtimalle 'evet efendim' yorumunun intikamını alıyordu.

Ama yine de Draven'ı odanın derinliklerine kadar takip ederken Bane ve Jessina'nın elbiseme verecekleri tepki konusunda endişelenmeden edemiyorum.

Iceheart'ları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ve daha da önemlisi, yanlarındaki iki kişiyi.

Isera ve Alistair onların iki adım gerisinde duruyorlar. Başları eğik ve omuzları itaatkâr bir şekilde çökmüş, ama gerçek kıyafetler giyiyorlar. Kelepçe yok. Göz bağı yok. Ağızlarında garip mekanizmalar yok. Sadece boğazlarında demir tasmalar var.

İçimi bir beklenti dalgası kaplıyor.

Bu, Jessina ve Bane'i onları kırdıklarını düşünmeleri için kandırmayı başardıkları anlamına geliyor. Bu da hazine hakkında bilgi sahibi olabilecekleri anlamına geliyor.

Draven ve ben onlarla aramızdaki son mesafeyi kapatırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Jessina'nın keskin gri gözleri hemen elbiseme takılıyor.

Onun ve Bane'in önünde durduğumuzda, "Siyah giymiş," diyor.

"Evet," diye cevaplıyor Draven.

Küçük grubumuzun üzerine gergin bir sessizlik çöküyor. Neredeyse aramızdaki havanın çatırdadığını duyabiliyorum.

Sonra Jessina dilini şaklatıyor. "Bu onu daha da solgun ve hastalıklı gösteriyor." Bileğini küçümser bir hareketle salladı. "Onaylıyorum."

Hem rahat bir iç çekiş hem de sinirli bir kaş çatışı bastırmak zorunda kalıyorum. Draven'ın bir adım gerisinde durarak çenemi aşağıda, gözlerimi yerde tutuyorum.

"Gördüğüm kadarıyla herkes eğleniyor," diyor Draven, sesinde bariz bir alaycılıkla.

Etrafımızda, her renkten güzel kıyafetler giymiş ejderha şekli değiştirenler kalın buz duvarların yanında gergin bir şekilde duruyor. Küçük balo salonunun ortasındaki dans pisti tamamen ıssız. Herkes sadece birbirini ve bizi dikkatle izliyor.

Bane alçak ve hırçın bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, bakın nasıl kıvranıyorlar. Neden burada olduklarını merak ediyorlar."

"Neden buradalar?" Draven rahat bir sesle sorar.

Jessina kendini beğenmiş bir kahkaha atıyor. "Onları tedirgin edebilmek için tabii ki."

"Geçen hafta Mor Klan tarafından size yapılan saldırı kabul edilemezdi," diye devam ediyor İmparator Bane. Hâlâ yere baktığım için yüzünü göremiyorum ama sesi öfkeli geliyor. "Diğer klanlara bize itaat etmeleri gerektiğini hatırlatmanın zamanı geldi."

"Gelecek hafta tüm klan liderlerinin katılması gereken büyük bir balo düzenleyeceğiz," diye devam ediyor İmparatoriçe Jessina. "Ve bu balo sırasında hepsi diz çökecek ve bize olan yeminlerini tekrar edecekler."

"Ve bu çağrılar bu gece doğrudan halklarına iletacağız," diye bitiriyor Bane. "Hadi gidelim."

Jessina ve Bane başka bir şey söylemeden en yakın saray mensubuna doğru yürümeye başlarlar. Isera ve Alistair onları takip etmez. Bunca zamandır durdukları yerde durmaya devam ediyorlar.

Draven bana döndü. "Terbiyeli ol."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum, her ne kadar bunu göremeyecek olsa da.

Üçü insanların gözünü korkutmak için uzaklaşırken, ben de gizlice Isera ve Alistair'in yanında duracak şekilde hareket ediyorum.

"Bilgi elimizde," diye fısıldıyor Isera söze girmeden.

Alistair, "Evet ve son birkaç gündür sergilediğim mükemmel oyunculuk için ödöl almalıyım," diye ekliyor.

"Kapa çeneni," diye tersliyor Isera. "Ve konudan sapma."

Isera hazinenin etrafındaki düzeni ve muhafızların durumunu anlatırken tüm detayları ezberliyorum. Pek iç açıcı değil. Gizli kapı ile hazine arasındaki üç koridorda sekiz muhafız var. Ve son iki koridorda hiç pencere ve saklanma alanı yok. Sadece muhafızlarla dolu uzun koridorlar var.

"Sonuç olarak, çok fazla muhafız var," diye özetliyor Alistair sonunda oldukça gereksiz bir şekilde.

"Tabii biri hepsini öldürmezse," diye ekliyor Isera, sesi bir kez daha soğuk ve acımasız bir tonda.

"Peki bu kim olabilir?" Alistair nefesinin altından homurdanıyor. "Hâlâ tasmalısın buz kadın. Ve sekiz ejderha şekil değiştirenden bahsediyoruz. Kılıçları olan. Ve muhtemelen elit eğitimli. Kim onlara suikast düzenleyecek kadar aptal olabilir ki?"

Ağzımda hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Aslında, sanırım tam olarak kim olduğunu biliyorum."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Draven ve Iceheart'lar odada dolaşmaya, emirleri iletmeye ve insanları korkutmaya devam ederken ben Isera ve Alistair'den uzaklaşıyorum. Kızıl El'e nasıl haber ulaştıracağımı bulmam gerekiyor ve bir daha ne zaman bu şekilde gözetimsiz kalacağımı bilmiyorum. Bakışlarım ana kapı ile bir tür avluya açılan kapı arasında gidip geliyor. Draven kaybolduğumu fark etmeden önce bırakma noktasına gidip geri dönebilir miyim?

"Şuna bak, tasmalı bir köpek gibi onları takip ediyor," diye homurdanıyor arkamdan bir adam sessizce. "Bu beni hasta ediyor."

"Adil olmak gerekirse, bu tam anlamıyla onun işi," diye cevap veriyor bir kadın. "Hayır, değil. Onun işi klanımıza liderlik etmek."

Omzumun üzerinden baktığımda, yan yana duran siyah zırhlı iki ejderha şekil değiştiren görüyorum. Bir erkek ve bir kadın. Onları hemen Draven'ın eski en iyi arkadaşı Galen ve genellikle çok neşeli olan asker Lyra olarak tanıyorum. Ancak Lyra şu anda pek de mutlu görünmüyor. Yine de Galen'in Draven'a yönelttiği yakıcı bakışların yanında bu hiçbir şey.

İkisi de onlara baktığını fark edince hafifçe irkiliyor ama sonra sadece benim olduğumu görünce tekrar rahatlıyorlar.

"Katılmak ister misin?" Galen dudaklarında esprisiz bir gülümsemeyle teklif ediyor. "Eminim sen de ondan nefret ediyorsundur."

Onlara yakın duracak şekilde hareket ediyorum ama şüpheli görünme ihtimaline karşı hemen yanlarında durmuyorum. Sonra bakışlarını Draven'ın şu anda odanın diğer tarafında durduğu yere doğru takip ediyorum. Gümüş ışıltılı odanın ortasındaki dans pisti hâlâ boş olduğu için diğer tarafı net bir şekilde görebiliyorum.

İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane koyu mavi takım elbiseli bir adamla konuşuyorlar. Hararetle başını sallarken onlara bakarken endişesi tüm yüzünde parlıyor. Draven adamın diğer tarafında duruyor, bu da demek oluyor ki

gözlerini Iceheart'lardan ayırmadığı sürece Draven'ın ne yaptığını göremiyor. Ki bunun çok bilinçli bir güç oyunu olduğuna eminim. Draven'ın devasa siyah kanatları, Ölümün Gölgesi gibi orada belirirken genişçe açılıyor.

"Acınası," diye alay ediyor Galen yanımda.

İmparator Bane'in Draven'ın kanatlarını kanlı parçalara ayırdığı ve Jessina'nın bir dahaki sefere sıranın kendisinde olduğunu rahatça söylediği anılar gözlerimin önünden geçiyor. "Eminim o sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordur" diye cevap verirken bakışlarımı Draven'dan ayırmıyorum.

Göz ucuyla Galen ve Lyra'nın dönüp şaşkınlıkla bana baktıklarını görebiliyorum.

"Harika," diye homurdanıyor Galen, sesinden alaycılık akıyor. "Ve şimdi de onu savunuyorsun. Görünüşe göre seni gerçekten kırmış."

Keşke bunun tam tersi olduğunu bilseydi. Draven kendimi asla küçük görmediğim tek insan. Asla kendimi tutmam ya da ağzımdan çıkana dikkat etmem gerekmeyen ilk kişi.

Ama bunu onlara tam olarak söyleyemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Galen aldırıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor, çünkü konuşmaya devam ediyor.

"*En iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmak,*" diye alaycı bir şekilde yineliyor, ses tonunda acı bir ifade var. "Draven'a göre bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ona bir bakış fırlatıyorum ama öfkeli mor gözleri hâlâ odanın diğer ucundaki Draven'a kilitlenmiş durumda. Hemen cevap vermeyince, benim yerime o cevap veriyor.

"Hiçbir şey," diye tükürüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Parıltılı elbiseler giymiş iki saray mensubu önümüzden geçip sağımızdaki duvarın dibinde duran yemek masasına doğru ilerliyor. Bakışlarımı indiriyorum ve Galen ile Lyra onlar uzaklaşana kadar çenelerini kapalı tutuyorlar.

Sonra Galen sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Gümüş Klan'ın adalarımıza geldiği gün ne yaptığını biliyor musun?"

Gerçek bir cevap bekliyor gibi görünmüyor, bu yüzden bir şey söylemiyorum.

Tam da beklediğim gibi, Galen yine de konuşmaya devam ediyor. Konuştuğunda da her kelimesinden tiksinti damlıyor. "Hiçbir şey yapmadı. O hiçbir şey yapmadı. Iceheart'lar kasabanın ortasına inip liderimizle konuşmak istediler. Draven oraya gitti. Ona kendilerine bağlılık yemini etmesini söylediler. Ve yaptı da." Draven'ın boğazından inançsızlık ve aşağılama dolu bir alay kopuyor ve Draven ellerini iki yana sallıyor.

bir yandan da odanın diğer ucundaki Draven'a bakıyordu. "Sadece dizlerinin üzerine çöktü ve bağlılık yemini etti. Savaşmaya bile çalışmadı." Alçak ve acımasız bir küfür savurdu. "Lanet olası korkak."

Aklım hemen dağın yamacında tanık olduğum o savaşa, Bane ve Jessina'nın buz alevleriyle Mor Klan'dan ejderhaları nasıl yok ettiklerine gidiyor. Buzları kanatlarını nasıl dondurmuş ve vücutlarını nasıl kaplamıştı. Gökyüzünden nasıl düştüklerini ve aşağıdaki kayaların üzerinde nasıl paramparça olduklarını.

Muhtemelen kendi klanını da aynı kaderden kurtarmaya çalışıyordu. "Eminim bir nedeni vardır," diyorum usulca.

Galen yine alay ediyor. Ama o daha başka bir şey söyleyemeden, bakışlarım sağımdaki masanın yanındaki birine takılıyor ve ciğerlerimden küçük bir nefes kopuyor. Neyse ki Galen'in alayıyla kısmen bastırılmıştı, bu yüzden o ve Lyra duymamış gibi görünüyor.

Başını ve gözlerini aşağıda tutarak masadaki kirli tabakları temizleyen sarışın insana bakarken içimde sersemletici bir şok yaşıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Bu Peter. Kath'in beni tavernalarına getirdiği o ilk gün tanıştığım insan direnişinin üyelerinden biri. Bana tırmanış malzemelerini veren oydu.

Ona bakarken kafamın içinde bir karmaşa dönüyor. Mabona aşkına, onun burada ne işi var?

Sonra anlayış beni çarpıyor.

Oh Mabona'nın lanet memeleri. Bırakma noktasına böyle ulaşıyorlar.

İnsanların sarayın savunma duvarları içindeki bir yere nasıl talimat bırakıp bilgi alabildiklerini hep merak etmişimdir. Ve bu olmalı. Peter büyük olasılıkla buradaki mutfaklarda düşük seviyeli bir işte çalışıyor, bu da saray arazisine erişmesine izin veriyor ama kalenin içindeki önemli hiçbir şeye erişemiyor.

Galen ve Lyra'ya "Üzgünüm, bir şeyler yemem gerek," diyorum.

Cevap vermelerini beklemeden Peter'ın temizlediği masaya doğru yürüyorum ve gelişigüzel bir şekilde yiyecekleri incelemeye başlıyorum.

"Peter," diye fısıldıyorum.

Hakkını yemeyelim, şaşkınlıkla irkilmedi bile. Başı eğik bir şekilde boş tabakları toplamaya devam ediyor.

"Benimle konuşmamalısın," diye cevap veriyor, başını zorlukla hareket ettirerek dudaklar.

"Biliyorum. Ama mümkün olan en kısa sürede ulaştırılması gereken önemli bilgilerim var." Gümüş tepsilerden birini çeviriyorum, arkasındaki küçük hamur işlerine bakıyormuş gibi yapıyorum. "Gizli kapı ile hazine arasında sekiz muhafız var. Hepsi silahlı ve iyi eğitilmiş. Grup halinde savaşmak intihar olur. Kızıl El'e söyleyin, geri kalanınız oraya varmadan önce onlara suikast düzenlesin."

Peter zorlukla algılanabilen bir baş hareketiyle çenesini eğdi.

"Ve gelecek hafta bir balo olacak," diye fısıldamaya devam ediyorum. "Biliyorum."

"Tüm ve klan liderler olacak olmak Orada. Dahil olmak üzere Draven ve Icehearts."

Bana hızlı bir bakış fırlattı. Anlaşılan bu onun için yeni bir haberd. Sonra hızla tabakları toplamayı bitirdi.

"Diğerlerine haber veririm." Doğruldu, tüm tabakları aldı ve aceleyle uzaklaşmaya başladı. "Geliyor."

Son kelimeyle ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Sonra onu hissettim.

Arkamda beliren güçlü bir varlık. Omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor.

"Sana başkalarıyla flört etme konusunda ne demiştin?" Draven arkamdan söylüyor.

Hem tehditler hem de hınzırca vaatlerle dolu karanlık sesi içimi ısıtıyor.

Onunla yüzleşmek için arkamı dönerken, Draven'ın Peter'dan şüphelenmemesini nasıl sağlayacağıma dair birkaç seçeneği kafamda gözden geçiriyorum.

"Onunla flört etmiyordum," diyorum. Sonra da ona sinsî bir gülümseme gönderiyorum. "Kaçabilmem için birkaç muhafızı öldürmeme yardım edip edemeyeceğini soruyordum."

Draven'ın göğsünden şaşkın bir gülüş koptu. Sonra konuyu kabullenmiş gibi başını yana eğiyor. "Bu en azından flört etmekten daha iyi, o yüzden kabul ediyorum."

Bazen gerçek gerçekten de en iyi yalandır.

Bir adım daha yaklaşarak iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve yukarı doğru iterek boynumu büküp yoğun bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. "Çünkü eğer onunla flört ediyor olsaydın, yarın elleri olmadan uyanırdı."

"Ah, işkence tehditleri." Ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Çok romantik."

Gözleri odanın etrafındaki yanan mumların ve parıldayan ışıkların içinde parıldıyor. Sonra o güzel gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor ve elini çenemden çekip bileğimden tutuyor.

Beni aniden boş dans pistine doğru götürmeye başladığında şaşkınlıkla bir adım tökezliyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Bileğimi tuttuğu yerden çekmeye çalışarak itiraz ediyorum.

Dans pistinin ortasında bizi durdurup beni kendisine doğru döndürürken bana şeytani bir gülümseme veriyor. "Romantizm istiyordun."

Sağ elini kaburgalarımın yanından geçirip sahiplenici bir tavırla belime koyarken diğer eliyle elimi kavradığında kalbim küt küt atıyor. Kararsız bir nefes alarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Hâlâ nasıl dans edileceğini bilmiyorum," diye fısıldıyorum, herkesin şaşkın bakışlarını üzerimizde hissederek.

Dudaklarındaki o şeytani gülümseme genişliyor. "İyi ki emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmekte ustalaşmışsın o zaman."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan, bizi kimsenin yapmadığı bir dansın içine sokuyor. Aslında, köşedeki iki müzisyenin yumuşak yaylı müziğini zar zor duyabiliyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni kalbimin göğsümde çarpıyor olması olabilir.

Etrafımızdaki insanlar bize bakıyor. Saraylılar, hizmetkârlar ve Draven'ın kendi insanları. Nasıl tepki verdiklerini görmek için Jessina ve Bane'e doğru bakmaya bile cesaret edemiyorum. Göğsümde endişe uçuşuyor ve yutkunuyorum.

"Kölenle dans etmen mi gerekiyor?" Tekrar bakışlarıyla buluşarak soruyorum.

Ve yüzündeki mutlak güven ve tam kesinlik, içimdeki endişeyi güçlü bir rüzgâr gibi savuruyor. Draven beni daha yakına çekiyor, avucunu belime daha sıkı bastırıyor.

"Sen benimsin," diyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Seninle ne istersem yapabilirim."

Benden eğlenceli bir huff kaçıyor ve gözlerimi deviriyorum. "Doğru."

Bizi aniden öyle bir döndürüyor ki nefesim kesiliyor. Draven beni tekrar kendine çekerken ciğerlerimi yeniden doldurmak için dengesiz bir nefes alıyorum.

"O göz devirmelere dikkat et, küçük asi," diye uyarıyor. "Kimsenin senin aslında benim itaatkâr küçük oyuncağım olmadığını anlamasını istemem."

Dudaklarımda bir gülümseme belirmesine izin veriyorum ve "Evet efendim" diye cevap verirken sesimi kasten baştan çıkarıcı hale getiriyorum.

Parmakları elbisemin pürüzsüz siyah kumaşını daha sert kavırıyor ve çenesini çalıştırıyor. Kontrollü bir nefes vererek başını bana doğru sallıyor ve şehvetle yanan bakışları ruhumu delip geçiyor. "Ne küçük bir tehdit."

Elini kaburgalarımın yanından yukarı kaydırıp başparmağını göğsümün kıvrımının hemen altına sürttüğünde damarlarımda şimşekler çakıyor. Omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yuvarlanıyor. Draven'ın ağzından memnun bir gülümseme yayılıyor. Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama kaburgalarımın yan tarafını tekrar okşayarak kalbimin hızla atmasını sağlayınca bunu başaramıyorum.

Bakışlarını tutuyorum ve gözlerindeki ışığın nasıl parladığını izliyorum. Odanın geri kalanı etrafımızda kayboluyor. Sadece ben ve o varız. Elleri vücudumda. Arzuyla yanan gözleri benimkilerde. Ruhunun benimkini çağırdığını hissedebiliyorum ve tek yapmak istediğim zırhının önünü tutup o aptal, baş belası ağzını kendime doğru çekmek ve nefes alamayana kadar öpmek.

Çünkü ben de nefes alamıyorum.

Kararsızlık göğsümü parçalıyor.

Ona söylemeli miyim? Iceheart'ların Draven'ı maruz bıraktığı işkence ve aşağılamalardan sonra, o da onlardan benim kadar nefret ediyor olmalı. Eğer ona soygunu ve isyanı anlatırsam, bana yardım etmek isteyecektir. Öyle değil mi? O da en az benim kadar buradan gitmek istiyor olmalı.

Ve onlara giderek daha fazla karşı çıkıyor. Önce bu siyah elbise, şimdi de herkesin önünde benimle dans ediyor. Belki de sonunda karşılık vermeye hazırdır.

Aklım Galen'in daha önce söylediklerine gidiyor. Iceheart'lar evlerine gelip bağlılığını istediklerinde Draven savaşmaya bile çalışmamıştı. Sadece dizlerinin üzerine çöküp teslim olmuş. Draven'a hiç benzemiyor. Ama yine de, onu iki yüz yıl önce tanı mıyordum. O zamanlar sadece seksen altı yaşındaydı. Belki de şimdi yaydığı bu güven ve güç sonradan geldi.

Yani şimdi ona bana katılmasını ve Buzyürek Hanedanlığı'nı ezmeme yardım etmesini istersem, evet diyebilir.

Korku buzdan parmaklarını omurgamdan aşağı çekiyor.

Bu riski gerçekten alabilir miyim? Eğer yanıılıyorsam ve Draven hâlâ Buzyürekler'e karşı çıkmaya cesaret edemiyorsa, sadece Kızıl El'i değil, tüm direnişi mahvetmiş olacağım. İnsan olanı ve bizim fae olanı.

Yutkunarak Draven'ın gözlerinin içine bakıyorum, aklını okumaya çalışıyorum. Ama hiçbir şeye ihanet etmiyorlar.

Ve Bane kanatlarını paramparça ettikten sonra Draven'ın duygularıyla bağlantı kurduğumda hissettiğim o kör edici, dünyayı sona erdiren, tamamen zihnimi parçalayan acıyı düşünmeden edemiyorum. Draven onları yüzüstü bırakırsa işte bunu riske atıyor. Peki onu aktif olarak kendilerini alt etmeye çalışırken yakalarlarsa ona ne yaparlar? Bunu düşününce bile tüylerim diken diken oluyor.

Kararsızlık içimde umutsuzca savaşıırken ona bakıyorum.

"Sen..." Ne yaptığımı bile bilmeden başlıyorum. Ama bilmem gerektiğine karar verdim. En azından bu kadarını sormam gerekiyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. Ama sesimi yumuşak tutuyorum ki sadece o duyabilsin. "Hiç ayrılmayı düşündün mü?"

Kara kaşları hafifçe çatıldı. "Neyi terk etmeyi?"

"Bunu." Odanın etrafına bir göz atıyorum ve şaşkınlıkla diğer insanların da dans etmeye başladığını fark ediyorum. Bakışlarımı dans pistini dolduran saraylılardan ayırıp Draven'in gözleriyle tekrar buluşuyorum. "Icehearts'ın hizmetinden ayrılıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi çenesini sıkıyor ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce bir an için gözlerini kaçırıyor. "Ayrılamam."

"Bunu hiç düşünmedin mi?" Yüzündeki gergin duyguları okumaya çalışarak soruyorum.

"Tabii ki düşündüm." Sıkıntılı bir nefes daha veriyor. "Ama yapamam." "Neden?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor ve uzun, sinirli bir nefes veriyor. "Bir kez denedim. Olmadı... Onlar..." Güçlü bir iç çekiş daha yapıyor ve sonra bakışlarımla yüz yüze geliyor. Ve tekrar konuştuğunda, her kelimesinde ciddi olduğuna hiç şüphe yok. "Buradan ayrılamam."

Hayal kırıklığı mideme bir buz kütlesi gibi çöküyor. Çünkü bu benim sorumun cevabı.

Ona soygunu ve isyanı anlatmalı mıyım? Cevap hayır. Hayır, ona söyleyemem. Asla.

Kanatlarını tekrar kırbaçlamalarını istemediği için olabilir ya da Buzyıldızları'nın kendisine işkence ettikleri gibi klanına da işkence etmelerini engellemeye çalışıyor olabilir ya da başka bir tür mantıklı ama çok uygunsuz bir sebep olabilir, ama işin gerçeği Draven Buzyıldızları'na karşı gelmeyecek.

Bu da demek oluyor ki insanların bu soygunu gerçekleştirmesine yardım etmem, Frostfell'in tüm nüfusu arasında bir isyan başlatmam ve ardından Isera, Alistair ve Lavendera ile kaçmam gerekecek. Ve Draven'ı kaderine terk etmeliyim. Çünkü son zamanlarda kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, Draven ve ben bu savaşta karşı taraftayız.

Bizler düşmanız ve her zaman düşman olacağız.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Draven'ın yatak odasının zemininde garip bir şekilde durup zırhını çıkarışını izlerken kalbim sızlıyor. Bu gece giydiğim güzel siyah ve altın rengi elbise çoktan dolabına geri dönmüştü. Elimi yine üzerimdeki kısa ipek geceliğe sürüyorum.

Bu nedense sonun başlangıcı gibi geliyor. Soygun ve kaçışımız için ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahibiz. Şimdi geriye kalan tek şey bunu gerçekleştirmek.

Balo salonuna döndüğümde Draven'la bağlarımı koparmaya karar verdim. Onu kaderine terk edip kendi halkıma dönmeye. Bu savaşta kendi tarafıma. Ama yine de karar vermek, eylemi daha kolay hale getirmiyor. Özellikle de Draven'a olan duygularım şu lanet olası Tanrıça eş bağı yüzünden zaten karışık ve karmaşıkken.

"Bunların hiçbiri gerçek değil mi?" Kendimi sorarken buluyorum, sesim amaçladığımdan çok daha şaşkın ve çaresiz çıkıyor.

Draven zırhının son parçasını bir gümbürtüyle sehpanın üzerine bırakıyor ve şimdi üzerinde sadece bir çift siyah iç çamaşırı olan bana dönüyor. Bakışlarımla karşılaştığında kaşları gerçek bir şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Duygular..." diye başladım kararsızca. "Bana karşı hissettiklerin. Onlar gerçek mi yoksa sadece eş bağının bir ürünü mü? Aradaki farkı nasıl anlıyorsun? Hangilerinin gerçek, hangilerinin zorlama olduğunu nasıl anlıyorsun? Sahte mi? Yoksa hepsi sahte mi?"

Kelimeler birbiri ardına ağzımdan döküldü. Ama bir kez başladım mı, duramıyorum. Birçok farklı nedenden dolayı kalbim ağrıyor ve sadece birinin bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Ama öz annem bile sihrimi öğrendiği günden beri bunu benim için bir kez bile yapmadı. Beni kurtarmaya gelen tek kişi Draven. Şimdiye kadar üç kez hayatımı kurtardı. Ve onun beni

Bunu beni gerçekten önemseydiği için değil, sadece bu eş bağı yüzünden yapmış olması, göğsümün içindeki kırılđan bir şeyi çatlatmakla tehdit ediyor.

Çünkü eğer tüm duyguları yapaysa, evrenin ona dayattığı bir şeyse, o zaman bu benim başından beri haklı olduğum anlamına gelecektir. Tek başımayım. Ve hep öyleydim.

Draven'ın ifadesi yumuşuyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Başımı arkaya yatırarak kararsız bir nefes alıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Hepsi sahte mi?"

Gözlerinde acı titreşiyor. Sonra ellerini yanaklarımdan geçirip saçlarımdan arasına sokuyor ve beni sabit tutarken gözleri gözlerimin içine bakıyor. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Ciddi gözleri ruhumu yakıp geçiyor. "Bu sana sahte geliyor mu?" Ve sonra beni öpüyor.

Yavaşça, derinden ve acı verici bir tutkuyla.

Boğazımın arkasından kırık bir ses geliyor. Ellerimi çıplak göğsünden yukarı kaydırıp boynunun arkasına kilitliyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Ben de onu öfkeyle öperken göğsünden bir inilti kopuyor.

Ellerini saçlarımdan çekip geceliğimin eteğinden tutuyor. Sert bir çekişle yukarı doğru çekiyor. Kumaşı başımın üzerinden çekerken öpüşmeyi kestiğinde nefes nefese kalıyorum. Siyah ipekli giysiyi yere fırlatıp aramızdaki mesafeyi tekrar kapatırken gözleri şehvetle doluyor.

Bir elini ensemden, diğerini belimden geçirip beni kendisine doğru çekerken damarlarımda ateş yalıyor. Dudakları dudaklarımı tahrip ederken beni sıkıca tutarken göğüslerim çıplak göğsüne bastırıyor. Ağzının içinde inliyorum ve parmaklarımı kaslı sırtında gezdiriyorum.

Kanatları daha da genişliyor. Dudaklarına gülümsüyorum ve ellerimi kanatlarına götürüp parmaklarımı yumuşak zarın üzerinde nazıkçe gezdiriyorum.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve elini ensemden saçlarıma doğru kaydırıyor, emredici bir şekilde kavırıyor ve başımı daha da geriye yatırıyor. Ben parmaklarımı kanatlarında gezdirirken, o dilini benimkine dolayarak ağzıma tamamen hükmederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Parmaklarım yumuşak yüzeye değdiğinde ciğerlerinden en lezzetli inilti kopuyor.

Saçlarımı ve belimi bırakıyor ve öfkeli öpücüğünden geri çekiliyor. Ağzının benimkinin karşısında aniden kaybolması beni bir süreliğine şaşkına çeviriyor.

bir saniye. Sonra parmakları külotumun üstünden kıvrılırken vücudumda bir sarsıntı oluyor.

Külotumun ince kumaşını sıkıca kavrarken gözlerinde şeytani bir parıltı beliriyor.

Sonra külotumu yırtarak açtı.

Yırtık külotum ayak bileklerimin etrafından yere düşerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor ve içimdeki sıcaklık dışarı fırlıyor.

Draven'la gözlerimi kilitleyerek iç çamaşırının üst kısmını tutuyorum ve aynısını ona da yapmaya çalışıyorum. Ama görünüşe göre, görüldüğü kadar kolay değil.

Göğsünden karanlık bir kahkaha yükseliyor ve boynumun arkasını kavrayıp beni sahiplenici bir öpücüğün içine çekiyor. Hala ağzıma karşı gülerken, diğer elini iç çamaşırının altına kaydırıyor ve sonra onun yerine bacaklarından aşağı itiyor. İç çamaşırlarını çıkarıp bir kenara attıktan sonra hemen elimi kalın sikinin etrafına doluyorum ve misilleme olarak başparmağımla ucuyla alay etmeden önce yukarı aşağı kaydırıyorum.

Beni memnun etmek için, boğazından o lezzetli inlemelerden birini daha çıkarıyor.

İntikam almak için alt dudağımlı ısıyor ve hırlıyor: "Tam bir baş belasısın, değil mi?"

Dudaklarına karşı gülüyorum ve diğer elimi kanadını okşamak için kullanırken aynı anda elimi tekrar sikinde yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Dizleri bir an için bükülüyor. Doğrulurken burnundan uzun, sakinleştirici bir nefes veriyor.

"İşte şimdi yaptın," diye tehdit ediyor ağzıma karşı.

Kalçalarımın arkasından tutarak beni yerden kaldırıyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyor. Aletini bırakmak zorunda kalıyorum ve onun yerine parmaklarımı boynunun arkasına kilitliyorum. Beni yatağına doğru taşıırken vahşi öpücüklerle ağzıma hükmediyor.

Beni yatağına atmaya çalışıyor ama ben bacaklarımı sıkıca beline doluyorum. Göğsünden yarı kızgınlık, yarı onaylama dolu bir küfür yükseliyor. Bir kolunu sırtıma doladıktan sonra yatağına tırmanıyor ve öne doğru eğilerek beni yatağına yatırıyor.

Sırtımı yumuşak şilteye dayadıktan sonra kolunu altımdan çekip dizlerinin üzerinde oturacak şekilde düzeltiyor. Sonra hala arkasında kilitli tuttuğum ayak bileklerimi kavlıyor ve bacaklarımı belinden uzaklaştırmaya zorluyor.

Ayak bileklerimi sıkıca kavradıktan sonra bacaklarımı açıyor ve yatağa doğru bastırıyor. Sonra kendinden emin ellerini baldırlarımdan yukarı, kalçalarımın doğru kaydırır. Onun sahiplenici dokunuşuyla tenimde şimşekler çakıyor ve klitorisim ihtiyaçtan ağrıyor.

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, böylece klitorisimdeki zonklamayı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırabiliyorum, ancak Draven ellerini uyluklarımın iç kısmına yerleştiriyor ve bacaklarımı açık kalmaya zorluyor.

Sonra eğiliyor ve dilini amımda gezdiriyor.

Omurgamda bir sarsıntı oluyor ve yataktan kalkarken nefesim kesiliyor.

Draven'ın parmakları kalçalarımın saplanıyor ve dilini ağrıyan klitorisimin etrafında döndürürken beni hapsediyor. Zevk içime işliyor ve dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Ellerimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavıyorum.

Klitorisime yavaş ve lüks dil darbeleriyle işkence ediyor, ta ki ben çarşaflarının üzerinde kıvranıp nefes nefese kalana kadar.

"Draven," diye nefes alıyorum.

Dişleri zonklayan klitorisime sürtünüyor. Omurgamda şimşekler çakıyor. Saçlarını daha sıkı kavıyorum, kıvranıyor ve kalçalarımı oynatıyorum.

"Draven." Adı ağzımdan bir inilti gibi dökülüyor. "Draven, lütfen."

Hassas klitorisime karşı titreşen karanlık bir kıkırdamaya izin veriyor. "Yalvarmanı duymak çok hoşuma gidiyor."

Doğrulurken kalçalarımı serbest bırakıyor ve onun yerine bileklerimi kavıyorum. Ellerimi saçlarından çekmeye zorladıktan sonra, üzerime eğilirken onları başımın üzerindeki şilteye sabitliyor.

Aletin ucu girişime sürtünüyor.

Benden bir inilti daha kaçıyor. Bedenim o kadar sıkı sarılmış ki ruhum titreşiyor gibi hissediyorum. Draven dudaklarıma sahiplenici bir öpücük konduruyor, bu iniltiyi ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Sonra içime giriyor.

Tek bir güçlü hamleyle kendini tamamen içime sokarken ağzının içine doğru nefes alıyorum. Beni tamamen doldurduğu hissiyle içimde zevk titreşimleri oluşuyor.

Zorlu öpücüklerle nefesimi çalmaya devam ederken, sikini dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri sokuyor. Vücudum yumuşak çarşafların üzerinde sarsılıyor. Zevkle iniliyorum ve parmaklarımı kısıyorum. Draven bileklerimi sıkıca kavıyorum ve sonra tekrar içime giriyor.

Yarattığı inanılmaz sürtünmeyle titreyen bir nefes alıyorum. Draven komuta edici bir tempoya başlarken içimde gerginlik artıyor. Kalçalarımı ayarlayarak daha da iyi bir açı yaratıyorum.

Zevk içimde çatırdıyor, beynimde ışıkların yanıp sönmesine neden oluyor. Draven'ın bileklerimi kavramasına karşı çekiyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. "Lütfen sana dokunmama izin ver."

Birkaç saniye daha içime girmeye devam ediyor, isteğimi reddediyor. Sonra ağzıma doğru fısıldıyor, "Kahretsin, yalvardığında çok güzel oluyorsun."

Beni bırakırken güçlü elleri bileklerimden kurtuluyor ve kendini yatağa bırakıyor. Bir elimi boğazından yukarı kaydırıyorum ve çenesinin hemen altından sıkıca kavriyorum.

Gözlerinde şehvet ateş gibi parlıyor.

"Seni buna pişman edeceğim," diye söz veriyorum, dudaklarımda hınzır bir gülümsemeyle. Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Bir saniye bile düşünme, Ölümün Gölgesi, yapmayacağımı-" Draven'ın siki içimde bir noktaya çarptığında sözlerim bir nefesle kesiliyor.

Zevk omurgamdan yukarı fırlıyor ve elimi boğazından omzuna götürmek zorunda kalıyorum, böylece Draven içime girip o noktaya tekrar tekrar vururken kendimi bir arada tutmak için parmaklarımı sertçe içine sokabiliyorum. Dudaklarında bir sırtıma parlıyor. Ama o kendini beğenmiş piç kurusuna ters ters bakmaya bile kıyamıyorum çünkü zevk tüm bedenimi sarıyor ve beynimi eritiyormuş gibi hissettiriyor.

Bedenim pürüzsüz çarşafın üzerinde ileri geri sarsılıyor ve içimdeki bastırılmış gerilim yükselirken orgazma doğru ilerliyorum.

Draven bir elini şilteden alıp göğsümün kıvrımı boyunca kaydırıyor. Sonra meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. Dudaklarımdan umutsuz bir inilti dökülüyor. Ciğerlerime hava çekiyorum ve artan zevk neredeyse dayanılmaz hale gelirken altında öfkeyle kıvranıyorum.

Beni sert, baskın ve tamamen merhametsizce becermeye devam ediyor. Tam da istediğim gibi. Sanki ben onunmuşum ve hep onun olmuşum gibi.

Sert ve ağrıyan meme ucumu çimdiklerken aynı anda siki içimdeki o mükemmel noktaya tekrar çarpıyor.

Serbest bırakma içimde patlıyor.

Damarlarımda dolaşan, bacaklarımı titretecek kadar yoğun zevkle nefesim kesiliyor. Parmaklarımı Draven'ın kaslı omzuna geçiriyorum.

orgazm boyunca beni sikmeye devam ediyor. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Draven her şeyi izliyor. İçine çekiyor. Yüzümdeki her duyguyu sanki sonsuza dek zihnine kazıyormuş gibi incelerken gözleri içimi yakıyor.

Beynim zevkle titremeye devam ederken büyük bir çabayla boştaki elimi kaldırmayı başarıyorum. Kesik kesik bir nefes alıyorum ve sonra elimi Draven'ın kanadının üzerinde kaydırıyorum.

Zevk yüzünde titreşiyor ve boşalırken göğsünün derinliklerinden bir inilti kopuyor.

Kanadını okşamaya devam ediyorum, bu sırada onun bedenini de serbest bırakıyorum. Ağzından çaresiz inilti dökülüyor. Tamamen donmuş bir halde yüzüne bakıyorum.

Bu iniltileri, titremeleri ve bu ham duyguları ondan almayı başarabildiğime hâlâ gerçekten inanamıyorum. Bu sarhoş edici. Kendimi güç sarhoşu hissettiriyor.

Zevkin son dalgaları nihayet bedenlerimizden sıyrıldığında, birkaç saniye daha öylece kalıyoruz. Elim onun kanadında kıpırdamıyor. Aleti hâlâ içimde derinlere gömülü. Gözleri benimkilerde, benimkiler de onunkilerde. Göğüslerimiz kabarıyor.

Sonra eğiliyor ve beni öyle nazıkçe öpüyor ki kalbim neredeyse yeniden kırılacak.

Çekiliyor, yana doğru dönüyor ve sonra yanımdaki yatağa uzanıyor. Ama yatağın kendi tarafına geçmiyor. Yatağın ortasında onun yanında uzanırken derin nefesler alıyorum ve kendimi bunun bir anlamı olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Bunu yapmamalıydım. Bunu yapmamalıydık.

Draven kolunu bedenime doluyor ve beni kendine çekiyor, sıcak bedenine sıkıca sarıyor.

Dudaklarımdan küçük ve kırık bir inilti kaçıyor.

Beni sıkı sıkı tutarken çenesini başımın tepesine yaslıyor, sanki gitmeme izin verirse yok olacağımdan korkuyormuş gibi. Ah bir bilse ne kadar haklı olduğunu. Artık sadece birkaç gün meselesi. O zaman gitmiş olacağım.

"Ben bencil bir insanım, Selena." Saçlarımı karıştıran uzun bir nefes verdi. "Ve her ne kadar Kefaret Denemeleri'ni asla kazanamayacağından emin olmak istesem de, tüm sabotajlarıma rağmen kazanacak kadar inatçı ve zeki olduğun için içten içe memnunum."

Kalbim kaburgalarima çarpıyor.

Derin bir nefes alıp beni içine çekiyor ve kollarını etrafımda sıkıyor.
"Çünkü seninle bu zamanı geçirmeme izin verdi."

Göğsümün içinde çok kırılgan bir şey çatırdayarak açılıyor ve neredeyse ağzımdan çıkacak olan sesi durdurmak için alt dudağımı sertçe ısırarak zorunda kalıyorum.

Ve tüm bunlar olurken zihnimi tek bir cümleyi tekrar tekrar söylemeye zorluyorum.

Biz düşmanınız.

Düşmanınız. Biz

düşmanınız.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bir randevumuz var. Nihayet, tüm casusluk ve sinsiliklerimden ve onların tüm komplo ve entrikalarından sonra, nihayet soygunun ne zaman olacağına karar verdik. Icehearts'ın ev sahipliği yapacağı büyük balo sırasında. Artık sadece dört gün kaldı.

Issız sokakta gizlice ilerlerken hem beklenti hem de korku damarlarımda dolaşıyor.

Haftalardır, sanki bunu yapmak için dünya kadar zamanım varmış gibi hissediyorum. Doğru yapmak için. Büyük kararlar vermeden önce her şeyi enine boyuna düşünmek için. Ve şimdi, aniden zamanım tükeniyor. Dört gün içinde soygun gerçekleşecek. Dört gün içinde Isera, Alistair ve Lavendera ile kaçacağım. Dört gün içinde Draven'ın uğruna çalıştığı her şeyi yok edeceğim ve sonra onu Iceheart'lar tarafından işkence görmeye terk edeceğim.

Soğuk bir el kalbimi kavırıyor, sertçe sıkıyor.

Ama başka yolu yok. Bunu balo sırasında yapmalıyız çünkü tüm klan liderlerinin, Draven'ın ve Buzyüreklerin başka bir yerde meşgul olacağı tek zaman bu. Kimse şehirdeki insanların ne yaptığını düşünmeyecek. Tüm dikkatleri birbirlerinin üzerinde olacak. Bu mükemmel bir fırsat.

Aynı zamanda çok da yakın.

Başımı sallayarak bu rahatsız edici duyguları bir kenara itmeye çalışıyorum. Suçlu hissetmeyi bırakmam gerektiğine çoktan karar verdim. Biraz acımasız olmaya başlamam gerektiğine. Bu yüzden kararlı bir nefes alıyorum ve Nysara'nın evine doğru ilerlerken kalbimdeki şüpheyi bastırıyorum.

Tıpkı geçen seferki gibi, gecenin bir yarısı olduğu için geniş cadde karanlık ve ıssız. Koyu mavi kapılı büyük eve doğru gizlice ilerlerken beni sadece çorak ağaçlar izliyor. Komşusunun evinin önünden geçerken bir an durup pencereleri tarıyorum. İhtiyacım olan son şey onun tekrar ortaya çıkması. Özellikle de bu gece.

Ama pencerelerde hiç mum yanmıyor, bu yüzden aceleyle evinin önünden geçip Nysara'nın arazisinin etrafındaki alçak taş duvardaki kapıya doğru ilerliyorum. Ben gizlice içeri girerken sessiz menteşelerle açılıyor.

Boynumun arkası karıncalanıyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve hızla omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Ama Draven orada değildi. Bir saat önce yatak odamızdan ayrılmış, benim uyuduğumu düşünürken Kızıl El'i avlamak için gizlice dışarı çıkmış. Bu da büyük ihtimalle şehirde bir yerlerde olduğu anlamına geliyor. Ama Ember Hill gibi şık bir mahallede Kızıl Elma'yı arayacağından şüpheliyim.

Yine de bakışlarımı önümdeki eve çevirmeden önce arkamdaki boş sokağı iki kez daha tarıyorum.

Başımı sallayarak patika boyunca Nysara'nın ön kapısına doğru ilerliyorum. Bu sokakta, bu yerde ne var bilmiyorum ama nedense hep izlendiğimi hissediyorum.

Nysara'nın oymalı ahşap kapısını çalarken, bunun Nysara'nın kendisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeden edemiyorum. Buradaki görevinin ejderha şekil değiştirenleri gözetlemek olduğunu söylemişti, bu yüzden bu sokak üzerinde bir tür gizli Unseelie gücü kurmuş olması beni şaşırtmaz.

Geçen seferki gibi aynı üst kat penceresinde mum ışığı titriyor. Koridora ulaşmadan önce odadan odaya geçmesini izliyorum. Sonra kapı açılıyor ve sarışın bir ejderha şekil değiştiren şaşkınlıkla bana bakıyor.

Mavi gözleri yüzüme kilitlendiği anda o sahte şaşkınlık kayboluyor ve onun yerine dudaklarına sinsi bir kedi gülümsemesi yayılıyor. Yine de cazibesini kaybetmiyor.

"Peki, bir randevun var mı?" diye soruyor, doğrudan konuya girerek. "Evet," diye yanıtlıyorum. "Dört gün sonraki baloda."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tam da insan direnişçilerin soygunlarını gerçekleştirecekleri gün ve saate denk geliyor." Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Bunun tesadüf olmadığına eminim."

Kalbim sarsılıyor ve şok içinde ona göz kırptıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Size daha önce de söyledim. Burada neler olduğunu bilmek benim işim. şehir."

"Yeterince adil. Girmek ve çıkmak için gizli bir tünel kullanacağız. Bu tünel dağın doğu tarafına açılıyor. Bizimle orada buluşma şansınız var mı?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı ve bana baktı. "Eğer yardımımı istiyorsan, bana gelmelisin."

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Kısa etkileşimlerimiz sırasında Nysara'nın son derece gururlu bir kadın olduğu hissine kapılmıştım. Yine de denemeye değerdi. Soygundan sonra dört fae'yi görünmeden şehirden geçirmek kolay olmayacak. Ama görünüşe göre fazla seçeneğimiz yok.

"Peki," diye cevap verdim. "Biz size geleceğiz."

Bana o kedi gibi gülümsemelerinden birini daha veriyor. "İyi şanslar." Sonra da kapıyı yüzüme kapatıyor.

Başımı lacivert kapıya ve şimdi yatak odasına dönmekte olan kılık değiştirmiş Unseelie fae'ye doğru sallıyorum. Garip ve biraz kaba olabilir ama onun yardımı olmadan Frostfell'den asla çıkamayacağız.

Ona göremeyeceği bir şekilde başımı salladıktan sonra sokağa doğru dönüyorum. Ve neredeyse yerimden sıçıyordum.

Bir an için arkamda duran birini gördüğüme yemin edebilirim. Ancak ani panik zihnindeki çılgılığı durdurduğunda, bunun sadece pencerenin yanındaki kalın ağaçtan bir dal kümesi olduğunu fark ediyorum.

Başımı yukarı kaldırarak Nysara'nın yatak odasına doğru bir bakış fırlatıyorum. Yemin ederim bana güldüğünü neredeyse duyabiliyorum. Öfkeyle başımı tekrar sallıyorum. Bu tuhaf Unseelie kadının başka ne gibi yetenekleri olduğunu gerçekten merak ediyorum.

Aceleyle sokağa geri dönerken, bu ifadeyi düzeltiyorum.

Tüm Unseelie fae'lerin başka hangi yeteneklere sahip olduğunu gerçekten merak ediyorum. Uzun zamandır dünyanın geri kalanıyla bağlantımız kesik olduğundan, Unseelie Divanı'nın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ejderha değiştiricileri yönetimi ele geçirip tarihimizi silmeden önce bizim de sahip olduğumuz bazı güçlere ya da yeteneklere sahip olabilirler. Bize tekrar öğretebilecekleri yetenekler. Kaybettiğimiz gücün bir kısmını geri kazanmamıza yardımcı olabilirler ki bu da sarayımızı özgürleştirmek için çok önemli olacaktır.

Soğuk bir sonbahar rüzgârı sokakta dolanıyor. Şehrin içinde yoluma devam ederken pelerininin kapüşonunu yüzüme daha sıkı sarıyorum. Ve ne zaman bir insanın yanından geçsem, duygularını manipüle ediyorum. Öfkelerini, hayal kırıklıklarını ve kararlılıklarını arttırıyorum, onları öfkeli ve cesur yapıyorum. İsyan alevlerini körüklüyorum.

Çalışırken zihnimin çalkalanmasına izin veriyorum çünkü Nysara'ya yaptığım bu ziyaret ve onun ağaçla yaptığı küçük numara bana bir fikir verdi.

Kaçıştan sonra Seelie Sarayı'na dışarıda neler olduğunu bir şekilde haber vermek dışında pek bir planım yoktu.

Burada. Ama şimdi en iyi hareket tarzının Unseelie Sarayı'na gitmek olduğunu düşünmeye başladım.

Nysara, Unseelie Sarayı'nın başkalarının sorunlarına karışmadığını söyledi, bu yüzden onları ejderha şekil değiştirenlerle savaşmamıza yardım etmeye ikna edebileceğimden şüpheliyim. Eğer böyle bir istekleri olsaydı, bunu bin yıl önce yaparlardı. Ama yine de ejderha şekil değiştirenlerle kendi başımıza savaşabilmemiz için bize bir şeyler öğretebilirler. Bize sadece büyü ya da biz fae'lerin sahip olabileceği diğer güçler hakkında değil, aynı zamanda tarihimiz ve kıtanın geri kalanındaki siyasi durumun nasıl olduğu hakkında da bilgi verin. Hatta başkaları da olabilir-

Bir anım beni şimşek gibi çarpınca sokağın ortasında duruyorum.

Kadın şeklinde ama ormandan yapılmış bir yaratığın anısı ve bana iki cümle tıslayan keskin sesi.

Ejderha değiştiricilerden nefret ediyorsun. Biz onlardan daha çok nefret ediyoruz. Dryadlardan.

Mabona'nın memeleri, dryadların bize yardım etmesini sağlayabiliriz!

Göğsümde ani bir heyecan patlaması oldu. Ve uzun zamandır ilk kez umutlanıyorum. Gerçekten kazanabileceğimiz umudunu. Eğer Unseelie Sarayı'nın bana öğretmesini ve dryadların savaşmama yardım etmesini sağlayabilirsem, Buzyürek Hanedanı'na karşı gerçekten bir şansımız olabilir.

Tekrar yürümeye başladığımda, hınzır bir sırıtışın ağzıma yayılmasına izin veriyorum.

Önünden geçtiğim tavernalarda, ejderha şekil değiştirenler için çalışmayı hâlâ reddeden insanlar, öfkelerini ve kızgınlıklarını alkolle boğuyorlar. Ben de bu duyguları alevlendirip yangınlara dönüştürüyorum. Pencereleden öfkeli sesler yükseliyor. Baskıya son verilmesini talep eden insan sesleri. Buranın onların şehri olduğunu ilan ediyorlar. Sessiz çoğunluk olduklarını. Sessiz kalmayı bırakmaları gerektiğini. Direnmeleri gerektiğini. Karşı koymaları. Duygularım o kadar güçlenene kadar geçerken hepsine sihrimi akıtmaya devam ediyorum ki neredeyse karanlıkta yandıklarını görebiliyorum.

Ağzımdaki gülümseme hırçınlaşıyor.

Her adımda bunu hissedebiliyorum. Tüm şehir savaşın eşiğinde. Öfkeli bir ayaklanma tüm insan nüfusu arasında asit gibi köpürüyor. Tek gereken bir kıvılcım. Bir kişi kibriti çakacak ve sonra tüm şehir alevler içinde kalacak.

Dört gün içindeki bu soygun, hepsini son çizgiye iten olay olacak.

Ve sonra o kıvılcım ben olacağım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Draven'ın bir hafta önce bana verdiği o nefes kesici siyah ve altın rengi elbiseyi giyerken kalbim göğsümde çarpıyor. İçimdeki korku dalgasını bastırmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Yüzüme en yakın olan saçımı, yüzüme girip görüşümü engellemesin diye her zaman başımın arkasında tutturduğum iki tutam haline getirirken parmaklarım hafifçe titriyor. Neyse ki Draven zırhını giymekle meşgul olduğu için bunu fark etmiyor.

Draven omzunun üzerinden, "Bu gece seni belli sürelerle yalnız bırakmak zorunda kalacağım," diyor.

Kalbim sarsılıyor. *Bu gece*. Evet, büyük balo, insanların sinsi soygunu ve bizim cesur kaçışımız hep bu gece olacak. Ya da daha doğrusu, hemen şimdi. Çünkü Draven ve ben giyinmeyi bitirdiğimiz anda baloya gitmek üzere yola çıkıyoruz.

Sanki kaburgalarımın arasına dikenli sarmaşıklar dolanmış ve kalbimi boğuyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden sesimi hafif ve alaycı tutmak için büyük çaba sarf ediyorum, "Ah? Ben de tüm dikkatini çektiğimi düşünüyordum."

"Öyle."

Cevabı o kadar ani ve içten ki dişlerimin arasında keskin bir nefesi bastırmak zorunda kalıyorum. Lanet olsun, sanki az önce kalbime yumruk atmış gibi hissediyorum. Ellerimi artık bitmiş olan saçlarımdan çekerek ona doğru dönüyorum.

Hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, zırhını giyiyor ama elleri göğsünün yan tarafındaki bir tokada yarıya kadar donmuş durumda. Sanki o da ne dediğini yeni fark etmiş gibi.

Odadaki sessizlik o kadar hissediliyor ki, yemin ederim havadaki çatırtıyı duyabiliyorum.

Sonra Draven boğazını temizliyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Ama Bane ve Jessina beni bazı zor klan liderlerini özel olarak tehdit ederek boyun eğdirmekle görevlendirdi, o yüzden gidip bunu da yapmam gerekiyor."

Bu aslında benim için harika bir şey çünkü soygun bittiğinde sıvışıp kaçma şansım olacak. Ama tabii ki bunu ona söyleyemem, bu yüzden dudaklarıma kasıtlı olarak sinsi bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum ve sesimdeki alaycı notayı koruyarak, "Merak etme. Bu arada flört edecek başka birini bulurum."

Bunun üzerine nihayet arkasını döndü. Ağzı çoktan açık, karşılık vermeye hazır, ama sonra bakışları bana takılıyor. Ve nefesi kesiliyor.

Kalbim acıyla çarpıyor.

Draven bakışlarını bu göz alıcı siyah elbisenin içindeki bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Sonra ağzının hâlâ açık olduğunu hatırlar gibi oluyor. Ağzını kapatarak bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor ve bana doğru ilerliyor. Ama gözlerindeki o ateş hâlâ duruyor.

"Bunu sen yap," diye yanıtlıyor Draven sonunda, önünde durduğu Ben.

Elini omurgam boyunca kaydırırken bir zevk ürpertisi omurgamdan aşağı yuvarlanıyor.

Çenemi kavıyor, yanağımı avuçluyor ve sonra başparmağını alt dudağımın üzerine çekiyor. Yasak vaatlerle dolu hınzır bir gülümseme dudaklarını kıvrırken gözleri ışıklar içinde parlıyor.

"Ama kim karşılık verirse ellerini kaybeder. Ya da dilini." Hain sırtışı genişliyor. "Ya da ikisini de."

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor.

Ardından beni ezmekle tehdit eden bir keder dalgası geliyor.

Çünkü buraya kadarmış.

Bu bizim son vedamız.

Bu odadan çıktıktan sonra insan içine çıkacağız. Bu da demek oluyor ki benim oynamam gereken bir rol, Draven'ın da yerine getirmesi gereken görevleri var. Ve sonra kaçacağım. Gece vakti bir hırsız gibi tek kelime etmeden ortadan kaybolacağım.

Kalbim acıyor.

Draven'ın ayrılmayı ya da Iceheart'larla savaşmak için bir şey yapmayı kesin bir şekilde reddetmesine rağmen, yine de bana elinden gelen her şekilde yardım etti. Hayatımı birden fazla kez kurtardı. Beni işkenceden ve aşağılanmaktan korudu. Buz Sarayı'ndaki hayatımı katlanılabilir kıldı.

Ve o kırık kalbimin derinliklerinde, bunu hak etmediğini biliyorum. İşlediğimiz suçların sorumluluğunu üstlenmek için geride bırakılmayı hak etmiyor. Bu şekilde ihanete uğramayı hak etmiyor. Özellikle de benim tarafımdan.

Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Sırf Iceheart'lar Draven'ı cezalandırmam diye hayatım boyunca burada köle olarak kalamam. Bunu yapmam gerek. Sadece

Benim için, ama Isera, Lavendera ve Alistair için de. Ve Seelie Sarayı'ndaki herkes için.

İçinde yaşadığımız gerçeklikten ne kadar nefret edersem edeyim, bunun bizim gerçekliğimiz *olduğu* gerçeğini değiştiremem.

Bunu yapmam gerekiyor.

Az önce verdiğim iç savaştan habersiz olan Draven bana tatmin olmuş bir gülümseme veriyor ve sonra elini yanağımdan çekip bırakıyor. Bir adım geri çekiliyor, bunun son kez bu kadar yakın olacağımızı bilmeden. Birbirimizle son kez bu kadar rahat konuşacağız. Vedalaşmak için son şansımız.

Göğsümde bir panik şimşegi çıkıyor ve o gitmeden önce elim bileğini tutmak için fırlıyor.

Bana dönüyor ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Rol yapmıyordum," diyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. Ama bunu söylemem gerekiyor. Bunu bilmesine ihtiyacım var. "O yeraltı ormanında. Yüzüğü çalmak için dikkat dağıtmak amacıyla seninle seks yapmadım. Tam tersi oldu."

Gözlerinde şok, şaşkınlık ve yürek parçalayıcı bir umut titreşimi.

"Sen daha suya girmeden yüzüğü çalmıştım," diye devam ediyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Ve sen nehirde yıkanmakla meşgulken benim sıvışıp kaçmam gerekiyordu. Seni becermek asla planın bir parçası değildi. Tam tersi oldu. Yüzüğü çaldığımı fark etme riskini artırmaktan başka bir işe yaramayacak, son derece tehlikeli ve pervasız bir seçimdi. Ama yine de yaptım. Çünkü istedim." Her kelimemde ciddi olduğumu anladığından emin olmak için ciddi gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Bunu sadece istediğim için yaptım. Çünkü *seni* istedim."

Kısa ve kararsız bir nefes alıyor.

Bileğini bırakıyorum ve bedenlerimiz arasına biraz mesafe koyarak hızla bir adım geri çekiliyorum. Çünkü şu anda ona çok yakın durursam, asla ayrılamayacağım.

Boğazımı temizleyerek, "Sadece bunu bilmeni istedim," diye bitirirken bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Draven için hissettiklerimin ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarının eş bağının beni zorladığını hâlâ bilmiyorum. Ama yukarıdaki Tanrıça, bir şeyi biliyorum.

Bu gece ona ihanet etmek kalbimden geriye kalanları da paramparça edecek.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Güzel balo salonu ile içindeki gerçek atmosfer arasındaki çatışma o kadar sarsıcı ki, burada iki saat geçirmiş olmama rağmen hala tam olarak alışabilmiş değilim. Şimdiye kadar gördüğüm en görkemli odalardan biri. Heybetli buz sütunları, tamamen ışık mücevherleriyle kaplı, inanılmaz derecede yüksek tonozlu tavana doğru uzanıyor. Başımı arkaya doğru eğdiğimde, sanki sıvı bir yıldız ışığı havuzuna bakıyormuşum gibi hissediyorum. Gümüş ve buzdan süslemeler sergileniyor ve devasa dans pistinin kenarında bekleyen bir grup müzisyen var.

Böyle büyük bir baloda dans eden, gülen ve eğlenen insanlar görmeyi beklerdim. Ama bunun yerine, herkes parlayan buz pistinde sessiz ve gergin duruyor. Herkes zaman geçirmek için kristal kadehlerden endişeyle bir şeyler içerken, öfke, yılgınlık, dehşet, kızgınlık ve bir dizi duygu fırtınası odanın üzerinde bir ölüm kefeni gibi asılı duruyor.

Bakışlarımı odanın ön tarafına, yükseltilmiş bir kürsünün bulunduğu yere kaydırıyorum. Üzerinde oyulmuş buzdan yapılmış iki taht var. İmparator Bane ve İmparatoriçe Jessina üzerlerinde oturuyor, devasa gümüş kanatları genişçe açılmış ve süslü gümüş giysileri ışıklar içinde parlıyor.

Sonra bir saat çalar ve tam bir saatin daha geçtiğini gösterir.

Toplanan kalabalığın içinden bir dalgalanma geçiyor.

Mor zırhlı dişi bir ejderha şekil değiştiricinin daha aşağıdaki bir gruptan ayrılıp kürsüye doğru ilerleyişini izlerken keskin bir nefes alıyorum. Bu Mor Ejderha Klanı'nın lideri. Draven'ı dağın yamacında pusuya düşürüp öldürmeye çalışan klanın.

İki buzdan tahtın önünde yerde durduğunda herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor. Jessina ve Bane mağrur ifadelerle ona bakıyor. Diana bir dizinin üzerine çöküyor ve başını eğiyor.

"Ben, Diana Artemisia, Mor Ejderha Klanı adına Buzyürek Hanedanlığı'na sadakat yeminimi yeniliyor ve bağlılık yemini ediyorum," diyor sesi sessiz seyirciler denizinde yankılanarak.

Bakışlarımı hiçbir şey söylemeyen Jessina ve Bane'e çeviriyorum. Kalabalığın içinden bir endişe dalgası geçiyor. Kızıl Ejderha Klanı'nın lideri Greinar Fireclaw bir saat önce bağlılık yemini ettiğinde, bunu hemen kabul etmişlerdi. Ama bu sefer öyle olmadı.

"Diana," diyor İmparatoriçe Jessina, sanki küçük ve aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi heceleri uzatarak. "Bunun yeterli olacağını gerçekten düşündün mü? Klanının geçen hafta bize gösterdiği... *saygısızlıktan* sonra."

Çoğu insan Mor Klan'ın Draven'a saldırdığını bilmiyor ama Diana kesinlikle biliyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını eğerek tek dizinin üzerinde duruyor.

"Eğer affımızı kazanmak istiyorsan," diye devam ediyor İmparator Bane, dudaklarına vahşi bir gülümseme yayılıyor, "bunun için ayaklarına kapanmalısın."

Diana iki dizinin üzerine çöküyor ve alnını yere bastırıyor. Ayaklarına kapanarak af dilemesini izlerken boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Iceheart'lar sonunda tatmin olduklarında, onun halkına dönmesine izin veriyorlar.

Ama başka hiçbir klan lideri öne çıkmıyor. Herkes cilalı buz zeminde dikilmeye, gergin bir şekilde köpüklü şarap içmeye ve birbirlerini ve hükümdarlarını izlemeye devam ediyor. Odadaki gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirdim.

"Neden böyle uzatıyorlar?" Draven'a fısıldıyorum.

Draven son iki saattir bu şekilde yanımda duruyordu. Odasında söylediklerinden sonra kalabalığın içinde daha fazla dolaşmasını beklerdim. Ama bir saniye bile yanımdan ayrılmadı. Ve bu beni endişelendirmeye başladı.

Soygun, balo başladığı anda başladı. Bu iki saat önceydi, yani insanlar en azından dağın yamacındaki tünelin girişine ulaşmış olmalı. Eğer hızlı hareket ettilerse, çoktan sarayın içine girmiş olabilirler. Hazineyi boşaltmayı bitirdiklerinde dikkat dağıtıcı bir şey yapacaklar, böylece geri kalanımız kaostan içinde sıvışıp gitme şansı bulacak. Ama Draven bütün gece yanımda kalırsa bunu yapamam.

"Bu bir güç oyunu," diye yanıtlıyor Draven. "Her saat başı sadece bir klanın bağlılık yemini etmesine izin veriyorlar, böylece hepimizin bağlılık yemini etmesi sekiz saat sürecek."

Ve bu süre zarfında baloda eğlenemeyiz çünkü kimse bayram havasında değil. Tek yapabileceğimiz burada sekiz saat boyunca gergin bir sessizlik içinde durmak. Bu bizi yıpratmak ve üzerimizdeki güçlerini göstermek için yaptıkları psikolojik bir hile."

Şaşkınlıkla dönüp ona bakıyorum. "Bu... korkunç derecede zekice."

Esprisiz bir nefes verdi. "Biliyorum. Bunu öneren bendim."

"

Avluya açılan kapılar ittirilerek açıldı, çatırdayan Sessizlik. Kahverengi ejderha pullu zırh giymiş geniş omuzlu bir adam, hüsrana uğramış gibi görünen bir ifadeyle dışarı çıkar.

Sonunda büyü bozuldu. Herkes alçak sesle konuşmaya başladığında odada bir mırıltı yayılıyor. Kimse dans etmiyor ya da eğlenmiyor ama en azından konuşuyor ve hareket ediyorlar. Odadaki gerginlik biraz azalırken derin bir nefes alıyorum.

Birkaç dakika sonra Galen, Kahverengi Ejder Klanı liderinin avluya çıkmadan önce geldiği yönden bize doğru adım atarak geliyor. Galen, Draven'ın önünde dururken onlara yer açmak için biraz yana çekiliyorum.

Galen avlunun hâlâ açık olan kapılarına doğru ihtiyatlı ama sivri bir bakış fırlatıyor ve konuşurken sesini sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak tutuyor. "Bunu yapmayacağını söylüyor. O yapmadan önce taşların eğileceğini söylüyor."

"Kahverengi Klan inatçı mı davranıyor?" Draven bir kahkaha atıyor ve gözlerini deviriyor. "Ne kadar şaşırtıcı."

Galen'in ağzında bir gülümseme oluşmaya başlar. "Biliyorum, değil mi?"

Sonra, sanki Draven'la artık arkadaş olmaması gerektiğini aniden hatırlamış gibi, ağzını kapatıyor ve yüzündeki her türlü eğlence izini siliyor. Bunun yerine kaşları çatılır.

Draven'ın davranışları da hemen değişir. Omurgasını dikleştiriyor ve o boş maske yüzüne inerek Galen'e emredici gözlerle bakıyor.

"Ben hallederim," der Draven. Sonra çenesini ana kapıya doğru salladı.

"Tüm adamlarımızı al ve kışlaya geri dön."

Galen'in yüzündeki çatık kaşlar derinleşir.

"Neden?" "Ne zamandan beri emirleri sorguluyorsun?"

"Omurgasız bir korkak olduğundan beri."

Draven çenesini sıkar. "Sadece dediğimi yap."

Galen başını biraz da alaycı bir şekilde eğiyor. "Evet, Efendim."

Galen itaat etmek için uzaklaşırken, Draven uzun ve yüksek bir sesle Kontrollü bir nefes.

Ona bakıyorum. "Onları neden gönderiyorsun?"

Draven bir nefes daha alıyor ve bana dönüyor. Şaşırtıcı bir şekilde yüzünde hiç hayal kırıklığı yoktu. Tek bir iz bile. Mabona adına, gerçekten mükemmel bir aktör.

"Dehşet Lejyonu'nun Komutanı olabilirim," diye başlıyor. "Ama aynı zamanda Kara Ejder Klanı'nın lideriyim." İki buzdan tahta ve üzerlerinde oturan kendini beğenmiş hükümdarlara doğru bir bakış fırlatıyor. "Bu da gecenin sonunda benim de diz çöküp bağlılık yemini etmem gerektiği anlamına geliyor."

Anlayışım içime işliyor.

"Ve sen de halkının bunu görmemesini tercih edersin," diye bitiriyorum.

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ama gözlerindeki ifade yeterince doğrulayıcı. Kalbim aniden yeniden ağrıyor. Draven boğazını temizliyor.

"Gidip bununla ilgilenmem gerek," diyor ve başıyla verandanın açık kapılarını işaret ediyor. "Neredeyse tüm saatimi alacakmış gibi bir his var içimde. Kahverengi Klan'ın inatçılığı dillere destandır." Sonra gözlerinde bir ışık belirliyor ve ekliyor: "Ben yokken biriyle flört edersen..."

Tüm bunlara rağmen dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Dillerini keseceksin. Ya da ellerini. Ya da ikisini birden. Evet, evet, biliyorum."

"Gördün mü? Gerçekten öğreniyorsun."

Bir gülümsemeyi ve göz devirmeyi daha bastırmak zorunda kalıyorum. Draven bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor ve uzaklaşıyor.

Dikkat çekmemek için, en az on dakika boyunca iyi bir hayat kölesi gibi başımı hafifçe eğerek orada duruyorum. İnsanlar benim orada olduğumu bile unutarak kendi aralarında sessizce konuşmaya devam ederken bu bir tılsım gibi işe yarıyor.

Az çok görünmez olduğuma emin olduktan sonra bakışlarımı hızla odanın üzerinde gezdiriyorum. İnsanlar hala büyük odanın her yerinde durdukları yerde kısık seslerle konuşuyorlar. Bir haberci aceleyle katın karşısına geçiyor ve memnun kediler gibi gülümseyen Bane ve Jessina'ya bir şeyler fısıldıyor. Onların dikkati dağılmışken ben yavaşça etrafta dolaşmaya başlıyorum.

Isera ve Alistair'in kürsüye yakın durdukları yere doğru ilerledim.

Giyinirken tırmanma ekipmanımı elbisemin altına saklamayı başardım. Yani insanlar dikkat dağıtmaya başladığında, hepimiz buradan çıkmak için onu kullanabilmeliyiz. Tek sorun, sırayla tırmanmamız ve sonra tırmanma ekipmanını bir sonraki kişi için geri bırakmamız gerekiyor. Ayrıca Lavendera'yı bir şekilde kulübeden çıkarmamız gerekiyor.

Endişeli bir şekilde i im titriyor. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. Ya dikkat dağıtmak Buzyıldızları balo salonundan uzaklaştırmaya yetmezse? Ya duvara tırmanırken fark edilirse? Kararsızlık göğsümü delip geçiyor. Belki de gizli tüneli kullanmak yerine yan kapıdan kaçmayı denemeliyiz? Bu şekilde, Nysara'nın cazibesıyla beklediği yere daha yakın oluruz.

Ama muhafızlar alarmı  almadan o yoldan gerçekten çıkabilir miyiz? Benden korkması için duygularını manipüle etmiş olabilirim, ama yanımda  c fae daha varken bu yeterli olacak mı? Ve bu sefer sihrimi bile kullanamayacağım. Ve Isera, Alistair ya da Lavendera da kullanamayacak, çünkü hepimiz demir tasmalar takıyoruz. Yüce Tanrıça, keşke kaçmadan önce tasmaları çıkarmanın bir yolu olsaydı. Ama işte bu. Bu bizim tek şansımız. Ve bunu kullanmak zorundayız.

Balo salonuna doğru ilerlerken mümkün olduğunca rahat hareket etmeye çalışırken gerginlik tüm sinirlerimde şimşek gibi çakıyor. Isera ve Alistair'e bir kez daha bakıyorum.

Hem Isera hem de Alistair'in gözlerinde tam anlamıyla panikle bana baktıklarını gördüğümde  iğerlerimdeki hava çekilip alınıyor. Kalp atışlarım, göğsümdeki g mb rt y  neredeyse hissedebileceğim kadar hızlanıyor. Dikkat çekmeden olabildiğince hızlı hareket ederek rotamı değiştiriyorum ve doğruca iki suç ortağıma doğru ilerliyorum. Etrafımdaki kalabalık, sanki zihnim aniden alarm çığlıkları atmıyormuş gibi yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ediyor.

Neden bu kadar panikle miş görünüyorlar? Sakın bana Lavendera'nın diğerleri kulübeden ayrılmadan önce başka bir yere götürüldüğünü söylemeyin. Ya da Draven'ın bir şekilde ne yaptığımı anladığımı.

Jessina ve Bane sırtarak birbirlerini bir konuda tebrik etmekle meşgulken, Iceheart'ların dikkatini çekmeden Isera'ya olabildiğince yaklaşarak duruyorum.

"Ne oldu?" Beni duyabileceğini umarak fısıldıyorum.

Bakışlarını odanın karşısındaki duvara odaklıyor ve "Bane az önce tuzağın işe yaradığını söyledi," derken ağzı neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Kalbim duracak gibi oluyor. Kulaklarımda ani bir ses duyuyorum ve sanki tüm oda yana yatıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne tuzağı?" Nefes alıyorum, ağzım aniden kum gibi kuruyor. "İnsan direnişini yakaladılar."

KIRKINCI BÖLÜM

Kalenin duvarını son sürat tırmanırken rüzgâr elbisemi yırtıyor. Panik ve korku kafatasımın içinde dev çanlar gibi çınlıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz. Gizli tünele açılan kapı ile hazineye doğru devam eden kapı arasındaki koridorun pencerelerine ulaşmak için umutsuzca tırmanırken saçlarım arkamda dalgalanıyor.

Isera habercinin Iceheart'lara, askerlerinin kapıdan çıktıkları anda insanları her iki taraftan da başarıyla köşeye sıkıştırdığını ve şu anda koridorda kapana kısıldıklarını söylediğini duyduğunu söyledi. Bu doğru olamaz. Doğru olması mümkün değil. Nasıl öğrenmiş olabilirler? Çok dikkatliydik. Uzun zamandır plan yapıyorduk. Bu doğru olamaz.

Ama eğer öyleyse, kaçmalarına yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Özellikle de Kızıl El'in. Eğer insan direnişi Kızıl El'i kaybederse, ne olacağını kimse bilemez.

Midem bulanıyor ve elbisemin eteğinin pürüzsüz kumaşı ayakkabımla duvar arasına girip kaymama neden olunca ciğerlerimden bir nefes kopuyor.

Aşağı doğru düşerken ellerimle pürüzlü buzu sertçe kavıyorum.

Ağırlığın yükünü kollarım çekerken boğazımdan bir nefes kopuyor. Uzun elbisemin eteği bacaklarıma dolanıyor. Panik damarlarımda zonkluyor. Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı çekmeye çalışırken bir yandan da akan kumaşı tekmeleyerek yoldan çekmeye çalışıyorum.

Kalenin etrafında başka bir rüzgâr dönüyor.

Saçlarım ve elbisem yana savruluyor. Saç tellerini yüzümden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum ama rüzgâr en azından elbisemin eteğini kenara çekmeyi başarıyor.

Sonunda ayaklarımı yeniden yere bastığımda omuzlarımdan ve kollarımdan rahatlama akıyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Bir an için duvara öylece yapışıyorum ve derin bir nefes alıp verirken gözlerimi kapatıyorum. Sonra tekrar yukarı doğru çıkmaya başlıyorum. Kaybedecek daha fazla saniyem yok. Eğer muhafızlar insanları gerçekten köşeye sıkıştırdıysa, çok geç olmadan onlara yardım etmeliyim.

Sonunda pencereye ulaştığımda, çoktan açılmış olduğunu fark ediyorum. Kalbim yerinden fırladı.

Kızıl El. Gelmiş bile. Lanet olsun.

Acele etmem lazım.

Pencereyi tamamen açarak kendimi yukarı kaldırıyorum ve neredeyse yuvarlanarak pencereden içeri giriyorum. Elbisem etrafımda hışırdayarak mandala takılıyor. Kumaşı çekip kurtarıyorum ve ayağa fırlayıp tırmanış malzemelerimi çıkarıp tekrar elbisemin altına saklıyorum.

Köşeden boğuk bir boğuşma sesi duyuluyor. Buraya son geldiğimde bu köşede bir nöbetçi duruyordu. Şimdi orada değil. Bu benim için iyi olsa da, insanlara karşı kurulan pusuya dahil olduğu anlamına geldiği için kötüye işaret.

Köşeye doğru daldım. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Kendimi duvardan yukarı çekerek ilerliyorum ve köşeye bakıyorum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Köşedeki soluk buz koridor gümüş zırhlı ejderha şekil değiştirenlerle dolu. Ve insanlarla. Orada gerçekleşen öfkeli savaşa bakarken panik kafatasımın içinde çınlıyor.

Kath ve Kyler sırt sırta savaşıyor, ikisinin de elinde bir çift bıçak var. Ami ve Peter umutsuzca acil kaçış tünelinin kapısını kapatan ejderha şekil değiştirenlerden oluşan duvarı geri itmeye çalışıyor ve hepsinin dışarı kaçmasını engelliyor. Ami'nin siyah saçları çenesinin etrafında dalgalanırken, bir yandan da elindeki küçük bıçağı boş yere muhafızlara saplamaya çalışıyor.

Hazinedeki her şeyi taşımaya yardım etmek için orada bulunan diğer insanlar da etraflarında aynı öfkeyle savaşıyor. Ama bu kaybedilen bir savaş. Ejderha şekil değiştirenlerin hepsi gümüş ejderha pullu zırhlarını giyerken, insanlar sadece ince kumaştan yapılmış kıyafetler giyiyor. Ve tüm şekil değiştirenlerin kılıçları var, bu da onlara insanların daha küçük hançerlerine karşı daha iyi erişim sağlıyor.

Bakışlarımı bir o yana bir bu yana savurarak onlara yardımcı olabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Muhafızların dikkatini dağıtmanın bir yolu, böylece insanlar

kapıyı açabilir ve en azından tünelden geri kaçmak için küçük bir şans elde edebilir.

Ama hiçbir şey yok.

Silahım yok, büyülerime erişemiyorum ve koridorda kullanabileceğim hiçbir şey yok. Yan sehpa yok, süslemeler yok, dikkat dağıtmak için söküp pencereye fırlatabileceğim bir aplik bile yok.

Aklıma bir fikir geliyor. Kesinlikle aptalca bir fikir. Ama elimdeki tek şey bu.

Kendimi dikkat dağıtıcı olarak kullanabilirim. Beni kovalamalarını sağlayabilirsem, insanlar için bir açıklık yaratabilirim. Ve muhafızlar yarı vardiyayı kullanamazlar, bu yüzden onlar bana ulaşmadan pencereden geri tırmanırsam, yere inmeyi başarabilirim.

Bu aptalca, delice ve saçma bir risk. Ama bir şeyler yapmalıyım.

Omurgamı dikleştirerek köşeye doğru kararlı bir adım atıyorum.

Ama sadece bir adım atabildim, o da kavganın gürültüsünü kesen keskin bir ses duyduğumda olduğum yerde donup kalmadan önce.

"Yeter! Onları sana gümüş tepside sundum ve sen onları tutuklamak gibi basit bir görevi bile yerine getiremiyorsun. Beceriksizliğiniz yüzünden cezalandırılmayı reddediyorum."

Kıvrılan ağaç dalları koridorun tamamını kaplıyor, insanların etrafından dolanıyor ve onları oldukları yere hapsediyor.

Kalbim duracak gibi oluyor ve damarlarımdan buzlar akıyor.

Uzun kahverengi saçları, buz zemin üzerinde yürürken sırtından aşağıya doğru dalgalanıyor. Tavandaki ışıklar onun muhteşem yüz hatlarını, yanağındaki ve çenesindeki korkunç yara izini aydınlatıyor.

Zihnim gördüklerimi algılayamıyor.

Sonra o çarpıcı pembe ve mor gözler bana doğru kayıyor ve doğrudan yüzüme kilitleniyor ve gerçeklik göğsüme bir darbe gibi çarpıyor.

Lavendera.

Daha adı kafatasımda yankılanmaya başlamadan bir dal fırlıyor ve belimi sarıyor.

Şok içinde soluk soluğa kalıyorum, sersemliğimi üzerimden atıyorum ve ellerimi belimi saran dalın üzerine indiriyorum.

Lavendera koridorda bana doğru ilerlerken muhafızlara, "Toplayın şunları," diye bağırıyor.

Avuçlarını havaya kaldırıyor ve arkasından yükselen kalın bir ağaç dalı yuvası ikimizi de koridorun geri kalanından ayırıyor.

Umutsuzca tahtaya vurup tekmeleyip kıpırdandıkça kafamın içinde alarm çığlıkları yükseliyor. Dallar belimi sıkıca sarıyor.

"Buraya gelmemeliydin," diyor Lavendera aramızdaki son mesafeyi kapatırken. Sesi sert ama gözleri kederle dolu.

"Bizi sattın!" Yüzüne karşı bağıryorum, her kelimemde öfke ve çaresizlik var.

Güzel yüzünü bir hüznün dalgası kaplıyor ve konuştuğunda sesi daha yumuşak. Neredeyse nazik. "Hayır, seni satmadım. Başından beri senin tarafında değildim."

Sözleri kafatasımın içinde dev bir çanın yankısı gibi birkaç saniye boyunca çınlıyor ve sonunda bana gerçekte ne söylediğini algılayabiliyorum. Kararsız bir nefes çekiyorum, tüm dünya görüşüm yeniden yan yatıyor.

"Onlar için çalışıyorsun." Bu aslında bir soru değil ama Lavendera yine de cevaplıyor.

"Evet."

Ona bakarken kulaklarıma kan hücum ediyor. "Ne kadar zamandır? Kefaret Denemeleri sırasında da onlar için mi çalıştın?"

"Evet. Benim işim en güçlü büyü kullanıcılarının bir sonraki denemeye geçmesini sağlamak." Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor ve bakışlarımı tutarken başını eğiyor. Sanki bunu daha önce fark etmediğime inanamıyormuş gibi. "Maximus'u neden öldürdüğümü sanıyorsun? Hile yaptım. Bunu hepimiz biliyorduk ama kimse kanıtlayamıyordu. Ben de onlar adına kuralları uygulamak zorunda kaldım."

Ve aniden, hiçbir zaman mantıklı gelmeyen bir sürü şey kristal berraklığına kavuştu.

"Alistair, Isera ve Trevor'ı yüzüklere sen götürdün," diye ağzımdan kaçırıldım. "Sen yönlendirdin"

Onları orada. Çünkü onlar en güçlü büyü kullanıcılarıydı."

"Evet. Ama sonra Trevor kafasındaki sakatlık yüzünden kendi başına bıraktı. O zaman başka birinin kazanması gerekiyordu." Dudaklarında küçük bir gülümseme daha belirdi. "Bu yüzden seni ormanın kenarında bulduğumda yüzüğü senden almadım."

Ruhum kendi içinde parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Boğazımda düğümlenen korkuyu yutkunarak, "Bu yüzden bu kadar çok şey biliyordun. Kısırlaştırma ve büyülü soy ıslahı hakkında."

"Evet."

"Hayır!" İçimdeki öfke mızrak gibi saplanırken çığlık atıyorum. Umutsuzca savaşıarak yumruklarımı beni hapseden kalın dala indiriyor, onu parçalamaya çalışıyorum. "Nasıl büyü yapabiliyorsun? Mabona aşkına, senin de boynunda demir bir tasma var!"

Lavendera parmaklarını boğazındaki metal tasmanın üzerinde gezdiriyor. "O gerçek demir değil. Benden şüphelenmeyeceğinden emin olmanın bir yoluyla sadece."

"Neden?" Kelime boğazımdan yırtılırcasına çıkıyor, çiğ, öfke ve umutsuzlukla damlıyor. "Bunu bize neden yaptın? Bunu bize neden yapıyorsun?"

Pembe ve mor gözlerinde derin bir keder dolaşıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ne planladığınızı nereden biliyordun?" Yumruklarımı tahtaya vurmaya ve öfkeyle kıpırdanmaya devam ederken patlıyorum. "Isera ve Alistair'e planı anlattığımda sen orada bile değildin!"

"Seni Ember Hill'deki o sarışın ejderha şekil değiştirene kadar takip ettim. İki seferde de. İlkinde sadece sokaktaki ağaçlardan izleyebildim. Ama ikincisinde tüm konuşmanızı duydum. Sizi zıplatan ve ayrılmadan önce ters baktığınız o dal kümesi... o bendim."

"Hayır!" Umutsuzluk ve çaresizlik beni altına çekip soğuk ve karanlık derinliklerinde boğmakla tehdit ederken tekrar çığlık atıyorum. Lavendera'nın acı ve inançsızlık dolu gözlerine kilitlenirken beni hapseden dala vuruyorum. "Bunu yapamazsın! Onlardan biri olamazsın! Yapamazsın-"

Sesim kesiliyor ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Bu noktaya gelmek için yaptığım onca şeyden sonra," diye bastırıyorum, sesim çaresiz ve kırık. "Aldığım onca riskten ve başardığım onca mucizeden sonra, Isera ve Alistair'e verdiğim onca sözden sonra, bu şekilde bitemez. Kendi halkım tarafından ihanete uğradım!" Acı göğsümü keserken Lavendera'ya bakıyorum. "Arkadaşım olduğunu düşündüğüm biri tarafından."

Yüzünde bir anlığına acı ve derin bir tanıma duygusu beliriyor.

Sonra dal aniden belimden kayboluyor. "Git," diyor.

Ani düşüşün ardından sendeleyerek ayağa kalktım ve şok içinde ona baktım.

"Sana bir avans vereceğim, çünkü..." O derin keder ve derin acı bir an için gözlerinde dönüyor. Sonra çenesini geldiğim koridora doğru salladı. "Sadece git."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açamadan topuğunun üzerinde dönüp kavgaya doğru yürümeye başladı.

Onlarla aramızda yükselttiği dallardan oluşan duvar tekrar yere düşüyor ve tüm insanların şimdi zincirlenmiş ve dizlerinin üzerinde olduğunu ortaya çıkarıyor. Peter'ın yüzünün yan tarafından kan damlıyor, Ami ise başını eğmiş duruyor. Kath etraflarındaki muhafızlara hançer gibi bakıyor, ama onun yanında Kyler korkudan bembeyaz kesilmiş ve kusacakmış gibi görünüyor.

Köşeye doğru geri dönerken hızlıca hepsinin yüzünü tarıyorum.

Kızıl El'in her zaman taktığı o kırmızı iblis maskesinden eser yok ve yakalanan grubun arasında Hector'un yüzünü de göremiyorum.

Bu da onun hâlâ burası ile hazine arasında bir yerde olduğu anlamına geliyor. Diğer koridora doğru koşarken kararsızlık göğsümü parçalıyor. Hem onun hem de benim tırmandığımız açık pencere sağında beliriyor ve bir anlığına, Lavendera'nın bana verdiği bu avantajı kendi başıma kaçmak için kullanmaya neredeyse kendimi ikna etmeyi başarıyorum. Ama yapamadım.

Eğer gidersem, Isera ve Alistair hâlâ burada kapana kısılmış olacaklar. Ve eğer Kızıl El'i uyarmazsam, yakalanacak ve sonra da öldürülecek. Bu da direnişi bitirir.

Draven'ın beni öldürmelerine izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden yakalansam bile hayatta kalacağım. Ama Kızıl El kesinlikle kurtulamayacak.

Koridordan aşağıya, hazineye doğru koşarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Onu uyarmak zorundayım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Koridorda koşarken ayaklarım yere çarpıyor. Her adımda, yakalanan insanlara emirler yağdıran ejderha şekil değiştirenlerin sesleri daha da azalıyor. Bir sonraki köşeyi dönerken elbisem bacaklarımın etrafında savruluyor.

Zıplıyorum, duvara yaslanmış yatan cesede neredeyse takılıp düşecekken kendimi duvardan yakalamak için bir kolumu dışarı atıyorum. Tekrar ayağa kalkarak gümüş zırhlı erkek ejderha şekil değiştirene bakıyorum. Gri gözleri şoktan hâlâ kocaman ama görmeden karşısındaki duvara bakıyorlar. Duvarda kırmızı bir leke var ve duvara yaslanarak oturduğu yerin arkasında son buluyor. Sanki biri göğsüne bir kılıç saplamış ve dizleri büküldüğünde duvardan aşağı kaymış gibi.

Uzanmış bacaklarının etrafından dolanarak tekrar koridora çıkıyorum.

Faelight mücevherleri tavanda parlıyor ve burada pencere olmadığı için tek ışığı sağlıyor. Ama o kadar parlaklar ki sıradaki iki muhafızı onlara ulaşmadan çok önce görebiliyorum. Koridorun zemininde yüzüstü yatıyorlar. Kan gölleri kafalarının etrafına yayılmış. Ama vücutlarının ön tarafını göremediğim için hangi yaralardan öldüklerini bilmiyorum.

İki cesedin üzerinden atlayıp bir sonraki köşeye doğru koşarken nabzım kulaklarımda atıyor. Panik vücudumda şimşek gibi çakıyor. Kızıl El'e ulaşmalıyım ve sonra Lavendera ve diğerleri bu yoldan gittiğimi fark etmeden önce ikimiz de tekrar pencereli koridora çıkmalıyız ki dışarı tırmanabilelim. Hazineden çıkan tek yol bu. Eğer bizi burada avlamaya gelirlerse, hiçbir çıkış yolu olmadan kapana kısılrız.

Duvarın kenarına tutunarak kendimi bir sonraki köşeye doğru sallıyorum. Kalbim yerinden fırladı.

Önümdeki koridorda iki ceset daha yığılmış yatıyor. Kan buz zemini ve gümüş zırhlarını kırmızıya boyuyor. Birinin boğazı Kızıl El'in imza hareketiyle kesilmiş. Ama diğeri daha fazla mücadele etmiş gibi görünüyor, çünkü göğsünün tamamı uzun bir kesikle açılmış.

Karnından dışarı dökülen bağırsakları görünce bir anlık safrayı yutuyorum.

Kendimi zorlayarak bir sonraki köşeye doğru koşuyorum.

Gizli kapı ile hazine arasında üç koridor ve sekiz muhafız olması gerekiyordu. Bu iki muhafız toplamda beş ölü yapıyor. Ve bu üçüncü koridor. Bu da demek oluyor ki ilerideki köşeyi döndüğümde hazineye ulaşacağım. Ve kalan üç muhafıza.

Her adımda bir boğuşma sesi yükseliyor. Kalbim sıkışıyor.

Lütfen hala zamanımız olsun. Yukarıdaki Tanrıça, lütfen tekrar dışarı çıkmak için hala yeterli zaman olsun.

Draven, Kahverengi Ejder Klanı'nın inatçı lideriyle uğraşmak zorunda kaldığı için şanslıyız. Ama geri dönüp neler olduğunu öğrendiği an, doğruca buraya uçacak. Kızıl El yetenekli olabilir ama Draven'a karşı hiçbir şeyi yok.

Günün sonunda, Hector, Kızıl El'in hayattan daha büyük kişiliğinin arkasında bile hala sadece bir insan. Ve Draven... Draven. Devasa kanatları, fırtına büyüsü ve kılıç kullanma becerisiyle güçlü, yetenekli, acımasız Draven. Bizi yakalayacak olsa, onu Hector'u bırakmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum. Onu yakalayamaması yüzünden çektiği onca acı ve aşağılanmadan sonra olmaz.

Yaptığım şeyi öğrendiğinde Draven'ın yüzünde belirecek ihanet ifadesini hayal ederken, soğuk eller kalbimin etrafını sarıyor ve sertçe sıkıyor. Ne yapmaya çalıştığımı. Ve onu cezalandırılması için bırakmaya razı olduğum şeyi.

Sahip olduğum tüm irade gücünü kullanarak bu düşünceleri zihnimin gerisine itiyorum. Şu anda bunları düşünemem. Bizi buradan çıkarmalıyım. Hemen şimdi. Çok geç olmadan.

Son köşeden kayarak geçiyorum, neredeyse karşı taraftaki buz duvara çarpıyorum.

Ve bir savaşın ortasında çılgılık atarak durdum.

Gümüş zırhlı bir ejderha şekil değiştirici çoktan yerde ölü yatıyor. Diğer ikisi ise uzun boylu ve kaslı bir adama karşı öfkeyle savaşıyor.

koyu gri pelerin ve kıyafetler. Yüzünde de resimde gördüğüm o kırmızı şeytan maskesi var.

İçime bir rahatlama

çöktü. Kızıl El.

Hector.

Hâlâ hayatta.

Muhafızlardan biri kılıcını Hector'un boynuna doğru savururken, diğeri de diğer taraftan ona saldırıyor. Hector bir çift uzun hançeri çekerek her iki saldırıyı da aynı anda engeller. Sol bileğinin bir hareketiyle kılıcı üzerinden kaydırır ve hançerini muhafızın boynunun yan tarafına saplar.

Muhafız kılıcını bırakıp boğazına uzanırken boğazından bir nefes kopar ama daha çok ıslak bir lıkırtı gibi çıkar. Ama Hector onun şahdamarını delmiş olmalı, çünkü yaradan kan fışkırıyor ve parmaklarının arasından kırmızı bir sel halinde akıyor.

Diğer muhafız geri sıçramaya çalışır ama Hector çoktan hareket etmiştir.

Ölmekte olan muhafıza bakmadan arkasını dönüyor ve diğer hançerini ejderha değiştiricinin kalbine saplıyor. Şok içinde bakakaldım. Ejderha pullu zırhı bu şekilde delmek için gereken güç miktarı çılgıncaydı.

Köşeden sıyrılmış beş saniyeden az olmuştu ama Kızıl El'in az önce sergilediği çılgın dövüş becerileri inanılmazdı. Draven'in onu yakalamayı bu kadar takıntı haline getirmesine şaşmamalı. Yeniden inşa etmeyi planladığım direniş için gerçek bir değer olacak. Draven buraya gelmeden onu çıkarabilirsem tabii.

"Hector!" Köşeden uçarken çarptığım duvardan kendimi iterek uzaklaşırken sesleniyorum.

Hector bana doğru fırladı ve sonra şokla geri çekildi.

Gerçek adını öyle bağırmamam gerektiğini fark ederek irkildim. Ama buradaki herkes çoktan ölmüştü, yani bunu duyacak kimse kalmamıştı.

Sanki bir işaretmiş gibi, az önce öldürdüğü iki muhafız bir gümbürtüyle yere düştü. Kan hızla etraflarındaki soluk zemine yayılır.

"Bu bir tuzak," diye devam ediyorum ona doğru acele ederken, o kadar hızlı konuşuyorum ki neredeyse kelimelere takılıyorum. "Iceheart'lar geldiğimizi biliyordu. Diğer herkes çoktan yakalandı. Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

Maske yüzünden yüzünü göremiyorum ama tüm vücudunu bir şok sarsıntısı sarıyor ve başını üç koridor ötedeki gizli kapıya doğru çeviriyor.

"Yapmamız gereken-" Ben başlıyorum.

"Bir erkek sesi o kadar yüksek sesle bağırıyor ki koridorlarda yankılanarak bize kadar geliyor. "Hazineye doğru gidiyorlar!"

Panik bir şimşek şiddetiyle omurgamda çatırdıyor ve bir an için beynimi çalıştıramıyorum.

Cesetleri görmüşler. Burada olduğumuzu biliyorlar.

Geliyorlar.

"Kapana kısıldık," diye bağırıyorum.

Yukarıdaki tanııça, buradan başka çıkış yolu yok. Burada kapana kısıldık. Ve geliyorlar.

Bu düşünceler ölüm çanları gibi içimde çınlarken zihnim kontrolden çıkıyor.

Sonra tek bir nefeslik netlik, ıııık ııııkııa paniği bastırıyor.

Hector'a doğru dönerek elimi hazinenin açık kapısına doğru uzatıyorum. Sanki altın dağlarının üzerine ışık düşüyormuş gibi parlayan altın yansımalar kapıdaki boşluktan dışarı dökölüyor.

"Saklan!" Ölü muhafızlardan birinden bir kılıç kapmak için eğilirken Kızıl El'i tersliyorum. "Bunu yapan benmişim gibi davranacağım. Beni götördüklerinde pencereye geri koş ve buradan defol git."

Arkamı dönüp tekrar koridora bakıyorum ve elimdeki kılıcı düzeltiyorum.

Köşeden gelen bot sesleri yankılanıyor ve benim nabzımla uyum içinde atıyor.

Eldivenli bir el omzumu kavıyor ve beni geri çekiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve başını öfkeyle sallayan Kızıl El'le yüz yüze geliyorum.

"Kahraman olmaya çalışmayı bırak!" Ona hırlıyorum, panik ve hayal kırıklığı içimde bir fırtına gibi esiyor. "Tek yol bu! Draven beni öldürmelerine izin vermez. Ama *seni* öldürecek. Aylardır gece gündüz seni avlıyor! Sen isyanın yüzüsün. Ben değilim. Sana ihtiyaçları var. Hepimizin sana ihtiyaçı var." Kılıcı kaldırıp tekrar hazineye doğru sapladım. "O zaman oraya saklan ve bunun cezasını benim çekmeme izin ver!"

"Orta yol muhafızları da düştü!" diye bağııyor biri bu koridordan hemen önceki koridordan. "Hazineye ulaştılar."

Bize doğru koşarken botlar yere vuruyor.

Onlara doğru dönmeye çalışıyorum ama Hector kolumdan tutup beni geri çekerek tekrar onunla yüzleşmemi sağlıyor.

"Bu kadar inatçı olmayı kes!" diye bağııyor ve uzanıp maskesini çıkarıyor.

şok içinde geri çekildim.

Ve sonra dünya durdu.

Çünkü maskenin altından bana bakan Hector değildi.

Bu Draven Ryat.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"Sen..." Kekeliyorum.

Sanki kafam şiddetli bir patlamanın ardından yankılanan boş bir kabukmuş gibi hissediyorum. Draven'ın altın rengi gözlerine bakıyorum ama zihnim gördüklerimi işlemeyi reddediyor.

Bu bir çeşit hile olmalı. Bir oyun. Draven onu yakalamak için Kızıl El kılığına girmiş.

Ama kan dolu görüntüler zihnimde hızla yanıp sönerek bu teoriyi çürütüyor. Draven'ın bu muhafızları katledişini izledim. Sadece rol yapıyor olsaydı bunu yapmazdı. Bu da sadece şu anlama gelebilir.

"Sen Kızıl El'sin," diye soluk soluğa bağıyorum.

Sanki biri ayaklarımın altındaki zemini parçalamış ve beni aşağıdaki bilinmeyen uçuruma göndermiş gibi hissediyorum.

Draven hançerlerini kınlarına geri sokarak, "Evet," diye cevap verir. "Ne-

"

"Bu konuşmanın zamanı değil, küçük asi."

Bağırışlar ve ayak sesleri köşeden yankılanıyor.

Draven beni boğazımdan yakalıyor ve daha yakına çekiyor. Boğazımdaki demir tasmayı hızla çıkarıp yere fırlatırken bir nefes daha çekiyorum. Draven koyu gri pelerinin yırtıp yerden kalan kılıcı kaparken, tıngırdayan bir sesle buza çarpıyor.

"Buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek," diyor. Yarı vardiyaya geçip devasa kanatlarını açtığında havada dumanlar patlıyor. "Hazır olun."

Daha son kelime ağzından çıkmadan, gümüş zırhlı bir ejderha şekil değiştiren sürüsü köşeden fırlıyor.

Kılıcı yere fırlatıp yerine Draven'ın kemerindeki iki hançeri çekiyorum. Kılıçla nasıl dövüşülür bilmiyorum. Eğer bundan kurtulma şansımız olacaksa, gerçekten kullanabileceğim silahlara ihtiyacım var.

Draven kılıcı bırakıp bıçaklarını çaldığımda ne yaptığım konusunda bir an bile irkilmiyor ya da endişelenmiyor.

Sadece başıyla onaylıyor. "Geri çekilme." Ben cevap veremedim ilk muhafız dalgası bize ulaştı.

Ama sonra onun Draven olduğunu fark edince bir an tereddüt ettiler. Büyümü çağırarak göğüslerinde beliren kafa karışıklığı kıvılcımlarına doğru itiyorum, ta ki onları daha da tereddütlü ve şaşkın hale getirene kadar. Draven kılıcını savuruyor ve ilk adamın kafasını kesiyor.

Bu, diğerlerini sersemliklerinden kurtarıyor ve ileri atılıyorlar. Yine de onları beceriksiz ve kararsız hale getirdiği için büyümü onlara akıtmaya devam ediyorum. Draven kılıcını bir adamın göğsüne doğru savuruyor ama diğer altısı da aynı anda ona doğru hücum edince saldırmaktan vazgeçmek zorunda kalıyor.

Fırtına rüzgârları odaya çarpıyor.

Saldırganlardan altısı Draven'ın büyüyle geriye doğru savruluyor ama bana en yakın duran sonuncusu, fırtına rüzgârı ona çarpmadan hemen önce ileri atılıyor.

Tam bana çarparak ikimizi de geriye savurup hazineye açılan kapıdan içeri girmemize neden olurken ciğerlerimdeki hava patlıyor. Buz zemine sertçe çarptığımda kürek kemiklerime vuran acı, sihri olan hakimiyetimi kaybetmememe neden oluyor.

Draven kafasını bize doğru savuruyor ama bir saniye sonra üzerime düşen ejderha şekli değiştirenin vücudunun üzerinden zar zor görebiliyorum. Yana doğru yuvarlanarak onu üzerimden itiyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Ben iyiyim!" Draven'a sesleniyorum.

Ama cevap verecek zamanı yok çünkü diğer altı muhafız toparlanıp tekrar ona saldırmaya başladılar.

Tam saldırımla aynı anda yerden kalkıyorum. Kahverengi saçları dağılmıştı ve bana bakarken gözlerinde şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı. Bir an için öylece birbirimize bakarak duruyoruz.

Etrafımızdaki geniş odayı altın rengi ışık dolduruyor. Duvarlarda sıra sıra raflar var ve hepsi neredeyse hazine dolu. Altın, gümüş, mücevherler ve her türlü değerli nesne rafları dolduruyor ve madeni para yığınları zeminin bir kısmını kaplıyor. Odanın ortasında pırıl pırıl eserlerin sergilendiği kaideler var. Ve tüm bunlar tavandaki ışıltılı faeligh mücevherleri tarafından aydınlatılıyor, değerli metallere yansıyor ve tüm oda parlıyormuş gibi görünüyor.

Etrafım Buzyürek Hanedanlığı'nın birikmiş servetinin tamamıyla çevrili. İnsan direnişinin çalmak için çok uğraştığı hazine. Ve onların lanetli görevlerini tamamlamak için hiçbir şey yapamıyorum. Çünkü her şey için çok geç.

Muhafız bana doğru hamle yaparken omurgamda alarm zilleri çalıyor.

Geriye sıçrayıp, saldırısını engellemek için hançerimi çekiyorum. Kılıcı kesişen bıçaklarıma o kadar sert çarpıyor ki geriye doğru sendeliyorum. Yanlara doğru dönerek kılıcını serbest bırakıyor ve sola doğru vurmadan önce sağa doğru çalım atıyor. Kaçmak için zamanında geldiğini zar zor görebiliyorum.

Kılıcı kaburgalarımın yanından geçerken içime bir acı saplanıyor. Elbisemin pürüzsüz siyah kumaşında bir yarık beliriyor ve yan tarafımdaki kesikten kan akıyor. Acı içinde nefes alıyorum. Bıçaklardan birini bırakıp elimi yaraya bastırma dürtüsüne direnerek, bunun yerine kılıcının darbeden dolayı hâlâ yerinde olmadığı o değerli anı kendi hançerimi boğazına saplamak için kullanıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama tam zamanında geri çekiliyor ve bıçağım boş havada vınlayarak ilerliyor. Iskaladığım darbeyle dönüp misilleme yapan kılıcının altından eğildiğimde kaburgalarımın yanından ılık kan süzülüyor. Başımın üzerinden sadece bir nefesle geçiyor.

Panik tüm sinirlerimi çatırdatıyor ve bir başka darbeden kaçmak için geriye sıçırıyorum.

Kalbim çarpıyor ve zihnim bana bağılıyor. Çünkü hiç şüphesiz bu adama karşı üstün olduğumu biliyorum. Gümüş Ejderha Klanı'nın seçkin bir muhafızı ve muhtemelen çocukluğundan beri o kılıçla eğitim görüyor. Ben ise duygu büyüğü olan bir balık kesiciyim. Bu düelloyu asla kazanamayacağım.

Koridorun dışında, buzdan duvarların arasında kara fırtına bulutları ve rüzgârlar dönüyor. Draven diğer altı muhafızla tek başına dövüşürken şimşekler çakıyor ve çelikler çarpışıyor.

Saldırgan kılıcını doğrudan göğsüme saplarken kendimi yana doğru atıyorum. Duvar boyunca sıralanmış raflara çarptığımda yaralı tarafımdan acı fişkırıyor. Altın fincanlar devriliyor ve metal bir şangırtıyla yere düşüyor. Kendimi raftan uzaklaştırıyorum ve bir kase mücevherin tam kenarda sallanmasına neden oluyorum. Bir an sonra muhafızın kılıcının çarpmasıyla yere düşüyor ve beni kıl payı iskalıyor.

Ulaşamayacağım bir yere kaçmaya çalışırken zihnim panik içinde çığlık atıyor. İhtiyacım var.
için-

Kendini bana doğru fırlattı.

Bu gece ikinci kez, bu lanet gardiyan tam göğsüme çarparken ciğerlerimdeki hava patlıyor. Ama bu sefer, o buna hazır. Ben hazır değilim.

Kolları vücudumu sarıyor ve ben geriye doğru devrilirken kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor. Yere çarpmamın etkisiyle hançerlerden biri ellerimden fırlıyor. Muhafız üstüme düştüğünde nefesim kesiliyor, kolları hala etrafımda kilitli. Ama neyse ki bu aynı zamanda onları bedenimin altına hapsediyor ve elindeki kılıcı hareketsiz hale getirerek yan tarafıma bastırıyor.

O da bunun farkına varmış gibi görünüyor çünkü bacaklarını bana binecek şekilde değiştiriyor ve sonra kollarını altımdan çekerken dik bir şekilde sarsılıyor. Bunu yapabilmesi için kılıcını bırakması gerekiyor. Geri çekildiği o saniyeyi kendi avantajıma kullanıyorum.

Sağ elimi kaldırarak kalan bıçağımı boğazına doğru savuruyorum.

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve geriye doğru sarsılıyor.

Bıçağım yine sadece boş havayı kestiğinde boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Bu adam çok iyi eğitilmiş. Refleksleri çok hızlı.

Hâlâ bana sarılmış durumda, eli kılıcına doğru gidiyor. Ama benim elim daha yakın. Boştaki elimi dışarı doğru savurarak, parmakları kabzaya değmeden kılıcı itmeyi başarıyorum. Kılıç odanın içinde kayarken buz zemine sürtünüyor ve bir yığın bozuk paraya çarpıyor.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde muhafızın gözlerinde öfke çıtırtiları beliriyor. Ama kalan bıçağımı boynunun yan tarafına sapladığımda tekrar kaçmaktan başka bir şey yapacak zamanı yok.

Kendini yana atarak hançerden kurtuluyor. Ama bunu yaparken, yana doğru eğilirken ağırlığını kalçalarımın da kaldırıyor. Aynı yönde dönerek, boştaki elimi omzuna vururken aynı anda kalçalarımı yukarı doğru itiyorum. Zaten yana doğru eğilmiş olduğu için bu hareket onu daha da yana yatırıyor.

Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor ve altından kalkmak için geriye doğru çabalıyorum.

Bana doğru geri çekilirken ciğerlerinden bir hırıltı kopuyor.

Ben daha elini çekmeden eli bileğime dolanıyor. Sertçe çekerken nefesim kesildi. Yerde geriye doğru kayarken elbisemin eteği kalçalarımın etrafında toplanıyor. Diğer ayağımı tekmeleyerek, umutsuzca tutuşunu kırmaya çalışıyorum. Tekrar çekiyor ve sert bir çekişle beni tamamen kendisine doğru sürüklüyor.

Bir kez daha üstüme çıkmaya çalışırken hançerimi körlemesine savuruyorum. Ama bileğime isabet etmeden önce bileğimi ustalıklı kenara itiyor. Sonra ağırlığı kalçalarımın biniyor ve elleri boğazıma dolanıyor.

Sertçe sıkıp havamı keserken dehşet göğsümü delip geçiyor.

Zihnim panik içinde çılgılık atıyor ve öfkeyle çırpınıyorum. Ama kör panik beni aptallaştırıyor ve tek yapabildiğim çırpınan kollarımı ve bacaklarımı yanımdaki raflara çarpmak oluyor. Bir çuval devrilerek rafın üzerine yan yatıyor. İpin bir kısmı çözülünce ağzından minik inciler dökülüyor. Yere çarpıyor ve pürüzsüz buzun üzerinde yuvarlanıyorlar.

Gardiyan bir saniyesini bile boşa harcamıyor. Birini nasıl boğarak öldüreceğini çok iyi biliyor ve tüm kritik noktalara baskı uygulamaya devam ediyor.

Gözlerimin önünde siyah yıldızlar dans ediyor ve içimde panik çılgınlıkları yükseliyor.

Düşün! Lanet olsun, düşünmem gerek.

Berraklık, kör edici paniği bir saniyeliğine kesiyor.

Hançerimi çekerek muhafızın bileğine saplıyorum.

Hançer saplandığı anda büyümü çağırıyor ve sahip olduğum her şeyi göğsünde alevlenen soluk kırmızı acı kıvılcımına fırlatıyorum.

O küçük acı kıvılcımını ölümü dilemesine neden olacak kadar derin bir ıstıraba dönüştürdüğümde nefesi kesiliyor ve geri çekiliyor. Bıçağı geri çekerken ciğerlerinden kan donduran bir çılgılık kopuyor. Elleri boğazımdan kayboluyor, onun yerine kanayan bileğini kavırıyor.

Havayı ciğerlerime geri çekiyorum. Umutsuzca öksürerek gözlerimin önünde uçuşan siyah noktalara karşı gözlerimi kırıştırıyor ve kesik kesik nefesler alıyorum. Ama bu anı boşa harcamam. Yukarı doğru sıçrayarak, bıçağı boğazına saplarken tüm bedenimi onunkine çarpıyorum.

Ama içine akıttığım dünya kadar acıya rağmen içgüdüleri devreye giriyor ve elini bileğime çarparak darbeyi vuramadan yönünü değiştirmeyi başarıyor. Ancak bu hareket onun yere yan yatmasına neden oldu.

Dizlerimin üzerine çöküp onu sırt üstü yatırıyorum ve bıçağı tekrar boğazına saplıyorum. Elleri havaya kalkıp bileğimi kavırıyor ve bıçağı durduruyor.

Bıçağı boynuna saplamaya çalışırken hayal kırıklığı içinde hırlıyorum. Ama o çok güçlü.

Kapının dışından şimşeklerin çıtırtısı ve kılıçların çarpışması yankılanıyor, tam üstümdeki çantadan damlamaya devam eden incilerin hafif takırtısını bastırıyor. Tüm gücümü ortaya koyarak öne doğru eğiliyor ve kılıcın ucunu yerine saplamaya çalışıyorum. Ama muhafız ellerini bileğime dolamış, hareketsiz tutuyor, gözleri büyümün verdiği acıyla cam gibi olsa da.

Bir hüsrân çığlığıyla diğer elimi yukarı çekiyorum ve yumruğumu yaralı bileğime indiriyorum. Sonra büyümle tekrar itiyorum.

Acıyı büyüttüğüm için ciğerlerinden kulakları yırtan bir çığlık kopuyor.

Ve ağzını açtığı anda elimi yukarı çekip üstümüzdeki çantanın ipini koparıyorum.

Torbadan küçük incilerden oluşan bir sel akıyor ve muhafızın açık ağzına doğru akıyor.

Acısını dindirmek için elimi bırakıyorum, onun yerine büyümü doğrudan göğsünde canlanan kemik beyazı korku kıvılcımına yönlendiriyorum. Panik ve korku içinde çığlık atmaya çalışırken gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ama bu sadece daha fazla inci yutmasına neden oluyor. Dehşetini o kadar arttırıyorum ki, boncuk denizinde boğuluyormuş gibi hissediyor olmalı, hava yerine minik yuvarlak inciler yutuyor.

Ve o altımda panik içinde çırpınırken, sonunda bileğimi onun elinden çekip alıyorum ve hançeri boğazına saplıyorum. Nefes nefese kaldı ve sarsıldı. İnci seli hâlâ ağzından aşağı dökülüyor. Bıçağımı geri çekiyorum.

Boğazındaki yaradan küçük inciler yuvarlanırken midem bulanıyor.

Ancak gözleri tamamen camlaştığında ve büyümün göğsündeki artık var olmayan duygularla bağlantısının kesildiğini hissettiğimde yerimden kıpırdamaya cesaret ediyorum. İncilerin son damlaları da zaten dolu olan ağzına çarparak akıyor ve buz zemine çarpmadan önce yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Birden midem bulanarak ondan uzaklaşıyorum.

Mabona adına, bu ölmek için gerçekten korkunç bir yol olmalı.

Ağrıyan boğazımdan gergin bir nefes çekerek kendimi yeniden yönlendirmeye çalışıyorum. Dışarıdaki koridordan hâlâ çakan şimşekler ve çarpışan çelik sesleri geliyor. Gerçeklik bana geri dönüyor. Draven. Ona yardım etmem gerekiyor.

Yanımdaki yaranın kanaması büyük ölçüde durdu ama etrafındaki çıplak deriyi hâlâ kan kaplıyor. Sendeleyerek ayağa kalkarken yarayı rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum ve sonra aceleyle açık kapıya doğru geri dönüyorum.

Gümüş zırhlı dört ölü muhafız yere saçılmış yatarken Draven kalan iki muhafızla kapıya yakın bir yerde savaşıyor. Her iki taraftan da üzerine geliyorlar ve onu odağını dağıtmaya zorluyorlar. Bir gölge gibi hareket ediyor, ileri geri savrularak her bir saldırıyı daha vuramadan karşılıyor.

Bakışlarımı üçü arasında gezdiriyorum. Muhafızlardan birinin sırtı bana dönük.

Hançeri sol elime kaydırarak arkasından yaklaşıyorum.

"Arkanda!" diye bağılıyor arkadaşı beni fark edince.

Ama artık çok geç.

Hançerimi boynunun yan tarafına sapladım.

Bağırarak yaptığım uyarı ikinci muhafızın bir an için Draven'ı gözden kaybetmesine neden oldu. Draven boğazını keserken ıslak bir nefesle soluk soluğa kalıyor.

Her iki muhafız da yere yığılır, vücutları hafifçe seğirir ve sonra hareketsizleşir.

Sonra her şey aniden ölüm sessizliğine bürünüyor.

Göğsüm kabarıyor. Draven'inki de öyle. Yüzüne ve ellerine kan sıçramış ve zırhını gizlemek için giydiğine şüphe olmayan koyu gri kıyafetleri de kanla lekelenmiş. Onun mu yoksa başkasının mı kanı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra Draven'ın bakışları elbisemdeki yarığa ve tenimdeki kana takılıyor. Ağzını açıyor. Ama daha ağzından tek kelime çıkmadan, başka bir ses sessizliği yarıyor.

"Bu Komutan Ryat!" diye bağılıyor bir sonraki koridora açılan köşeden bir ses.

Kafamı oraya doğru çevirdiğimde, orada kocaman gözlerle duran bir haberci buluyorum.

"Asilere yardım ediyor ve-" diye bağırmaya devam ederken bile Draven'a ve etrafımızdaki katliama şok içinde bakıyor.

Havada bir şimşek çakıyor.

Göğsüne isabet ettiğinde haberci kaskatı kesilir. Sonra geriye doğru devrilir, uzuvları ölüm halindeyken bile seğirmektedir.

"Siktir," diye homurdanır Draven. Kana bulanmış elini saçlarının arasından geçirerek birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırır. "Umarım bunu kimse duymamıştır."

Sersemliğimden sıyrılıp harekete geçiyorum. "Bir pencereye ulaşmalıyız. Takviye gelmeden önce."

"Biliyorum." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce hazineye doğru bir bakış fırlattı. "Ölmüş mü?"

"Hem de çok."

"Güzel." Bakışlarını diğer herkesin üzerinde gezdirip onların da öldüğünden emin olduktan sonra çenesini salladı. "O zaman gidelim."

Koridora doğru koşarken yorgunluk üzerime çöküyor. Vücudum yan tarafımdaki yarayı iyileştirmek için çok fazla enerji harcıyor. Bir şeyler yemem gerekiyor. *Çok* yemeliyim. Ve yakında.

Bir mucize eseri, koridorların geri kalanı boş.

Lavendera ve diğer muhafızlar, yoldaşları hazinede olduğumuzu fark etmeden önce insan tutsaklarla birlikte ayrılmış olmalılar.

Draven pencereyi iterek sonuna kadar açıp bana döndüğünde soğuk akşam rüzgârları pencereden içeri doluyor.

İçimi sessiz bir anlayış duygusu kaplıyor. Kızıl El, Buz Sarayı'nın kısıtlı bölümlerine bu şekilde girip çıkıyordu. Tırmanarak girmiyordu. Uçuyordu.

"Buraya gel," diyor Draven.

Dövüş sırasında bastırdığım o akıl almaz şok hissi tekrar içime işlemeye başlıyor, bu yüzden uyuşuk bir şekilde Draven'a doğru yürüyorum.

Yürek parçalayıcı nazik hareketlerle beni kollarına alıyor ve göğsüne bastırıyor. Sonra kanatlarını sıkıca kapatıyor ve pencereden dışarı atlıyor.

Bir anlığına serbest düşüşe geçerken midem bulanıyor.

Sonra kocaman kanatlarını açıyor ve bizi uçuruyor. Bu gece olan onca şeyden sonra beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama soramayacak kadar yorgun ve şok olmuş durumdayım. Bu yüzden onun kollarında uzanıyorum ve dünyayı değiştiren o tek vahyi zihnime yerleştirmeye çalışıyorum.

Draven Ryat Kızıl El'dir.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Draven balkon kapısından içeri girip beni oturma odasının ortasına bırakana kadar nerede olduğumuzu nihayet fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak ahşap döşeme tahtalarına ve mobilyaların koyu gri kumaşına bakıyorum. Beni odasına mı geri getirdi?

Draven banyoya girerken, "Daha iyi kıyafetler giymelisin," diyor. Elindeki ve yüzündeki kanı yıkarken su sıçırıyor. Sonra duvarın yanındaki çekmecelerden birine doğru ilerliyor. "Daha hızlı iyileşebilmesi için yaranı temizlemem gerekiyor. Elbiseni çıkar."

Ama zihnim hala öğrendiklerimi kabullenemiyor, bu yüzden ağzımdan çıkan tek şey "Sen Kızıl El'sin" oluyor.

Draven bir çekmeceyi çekip açıyor ve bir çeşit tıbbi kit gibi görünen bir şeyi çıkarmaya başlıyor. Ama sözlerime omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve yüzünde bir güvensizlik ifadesi belirliyor. "Bu konuşmayı gerçekten şu anda mı yapacağız?"

Ben de aynı güvensizlikle ona bakıyorum. "Evet!"

"Bizim için geliyor olabilirler."

"O zaman gidelim."

"Önce yaranı tedavi etmem gerek."

"Aynen öyle. O zaman hem bunu yapıp hem de konuşabilirsin." Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum ve tekrarlıyorum: "Sen Kızıl El'sin."

Çekmeceyi tekrar itip kapatıyor ve kollarında bir sürü malzemeyle bana doğru geri geliyor. "Evet." Eşyaları masasının üzerine bırakırken nesneler takırdıyor ve sonra çenesini yanındaki sandalyeye doğru sallıyor. "Otur."

Sandalyeye doğru sendeleyerek ilerlerken, "Neden bana insan direnişi için çalıştığını söylemedin?" diye soruyorum.

"Ben insan direnişi için çalışmıyorum. Bu hafta başında ağları üzerinden haber yayana kadar bu gece lanet bir soygun planladıklarını bile bilmiyordum.

Hazinenin dışındaki muhafızlar." "Neden bana isyan için çalıştığını söylemedin?" diye karşılık *verirken* delici gözlerini üzerime kilitliyor.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra haklı olduğunu fark ettim. Ben kendi sırlarım konusunda ona güvenmezken, neden ondan bu tür tehlikeli sırlar konusunda bana güvenmesini bekliyorum? Haftalardır yapmayı düşündüğüm gibi ona tüm bunları gerçekten anlatmış olsaydım, muhtemelen bana kendi gizli görevlerinden de bahsedecekti. Esprili olmayan bir kahkaha attım. Sanırım ikimizin de üzerinde çalışmamız gereken bazı güven sorunları var.

"Ne zaman gizlice dolaşıp onlar için bu tür işler yapma fırsatın oldu?" diye soruyor.

"Kızıl El'i avlamak için gece gizlice dışarı çıktığında. Daha doğrusu Kızıl El *olmak* için sanırım." Ona başımı sallıyorum. "Bunca zamandır onlara gerçekten yardım ettiğine inanamıyorum."

Sonra Draven beni kalçalarımдан tutup oturmam gerektiğini çoktan unuttuğum sandalyeye iterken dudaklarımdan küçük bir feryat dökülüyor. Ben oturduktan sonra başka bir sandalyeyi sürükleyerek yanıma oturuyor. Yırtık kumaşı kenara iterken ve yarayı incelerken parmakları nazik.

Draven masanın üzerindeki şişeye uzanırken, "Benim amaçlarım zaman zaman insanların görevleriyle örtüşüyor," diye devam ediyor. "Yani evet, zaman zaman Kızıl El olarak onlara yardım ettim. Ama benim kendi görevim her zaman Frostfell'i mümkün olduğunca istikrarsızlaştırmak oldu. Ve tek başıma çalıştığımda işleri halletmek çok daha kolay, bu yüzden bu şehirde aslında direnişe hiç katılmadım." Şişenin tıpasını çıkarıp bir kısmını temiz bir bez parçasının üzerine dökerken sinirli bir iç çekişle kahkaha arasında bir şey söylüyor. "Bunu ilk denememden öğrendim, ki o da pek iyi gitmiyor."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. Öne doğru eğiliyor ve bez parçasını yaramın üzerinde gezdiriyor. Üzerine döktüğü sıvı açık yarama temas ettiğinde canımı yakarken dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor. Sonra aniden bir şey fark ediyorum.

"Mabona'nın memeleri." Draven yaramdaki kurumuş kanı hızla temizlerken ona bakakalıyorum. "İşte bu yüzden sözde Kızıl El'i ararken insanlara karşı gereksiz yere zalimce davrandın. Onları kızdırmaya çalışıyordun. Bilerek tüm şehri Iceheart'lara karşı kışkırtmaya çalışıyordun."

"Evet." Artık kırmızı olan kumaş parçasını masanın üzerine atıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bunun dikilmesi gerek."

"O zaman dik."

"Acıyı dindirecek hiçbir şeyim yok."

"Ben halledebilirim."

Yavaşça başını sallamadan önce birkaç saniye bakışlarımı tutuyor. Sonra malzemelere doğru geri döndü. Küçük bir kutu alıp içinden bir iğne çıkarırken hafif metalik tıkırtılar duyuyorum. İplik makarasına uzanırken, söylediği başka bir şey sonunda aklımdan geçiyor.

"Bekle," diye başlıyorum, şaşkınlıkla ona bakarak. "Ne demek istiyorsun? *Bu şehirde isyana hiç katılmadın mı?*"

Bakışlarımdan kaçınarak iğneyi geçiriyor. "Aynen söylediğim gibi."

Birden sanki zamanın kendisi durmuş gibi hissediyorum. Kalbimin her atışını duyabiliyorum. Kulaklarımda dev çanlar gibi çarpıyor. Sandalyede oturmuş Draven'a bakarken, anlayış soğuk bir su gibi içimi yıkıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum.

Draven hiçbir şey söylemiyor, sadece ipliği iğnenin deliğinden geçiriyor ve sonra öne doğru eğiliyor.

"Maske beyaz," diyorum, Seelie Sarayı'nda fae direnişinin üyeleri olduğumuzu gizlice bildirmek için kullandığımız kod cümlesinin ilk yarısını söyleyerek.

Draven başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ve çıkarması çok zor," diye cevap veriyor, kendisinin de direnişin bir üyesi olduğunu ve konuşmanın güvenli olduğunu gösteren kod cümlesinin ikinci yarısını söyleyerek.

Ciğerlerimden bir solukla dengesiz bir nefes arası bir şey kopuyor. Başım çatlayacak gibi oluyor.

"Bu acıtacak," diyor Draven ve cevap vermemi beklemeden iğneyi derime batırıyor.

Acının nabızı beni şoktan çıkarıp şimdiki zamana geri döndürüyor.

Masanın kenarına sıkıca tutunarak, ağzım açık bir şekilde Draven'a bakarken aklımı başımda tutmaya çalışıyorum. "Sen direnişimizin bir üyesisin."

"Evet," diye onaylıyor. Sonra yaramı dikmeye devam etmeden önce bakışları bir an için bana kayıyor. "O gün neden orada olduğumu düşünüyorsun?"

Ona bakarken zihnim dönüyor. "Hangi gün?"

"İçkini yüzüme fırlattığın gün." Bakışları iğneye odaklanmış durumda ama söylediği her kelimedede gerçeğin cınladığını duyabiliyorum: "Merdivenlerden aşağı koşan maskeli insanlardan biriydim. Maskeyi ve pelerini attıktan sonra devriyeyi oyalamak için yan kapıdan içeri girdim. Ve sonra seni orada buldum."

"Hayır," diye tekrar nefes alıyorum, doğruyu söylediğini bilsem de.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve sanki inanmıyormuş gibi başını bana doğru sallıyor. "Yoksa neden orada olayım ki? Ben Dehşet Lejyonu'nun lanet olası komutanıyım. Rastgele bir öğleden sonra Seelie Sarayı'nda rastgele bir tavernada ne işim olabilir ki?"

Draven dikiş atmaya devam ederken yan tarafımda bir acı hissediyorum ama bunu zar zor hissedebiliyorum. Şoktan başka bir şey hissetmiyorum. Ve kendi aptallığıma duyduğum öfke. Bunu daha önce nasıl göremedim? Nasıl daha önce fark edemedim?

"Ve sonra sen oradaydın, devriyenin dikkatini dağıtmaya çalışıyordun," diye devam ediyor Draven. "Ama takım liderinin seni cezalandırmasına izin veremezdim, bu yüzden müdahale etmek zorunda kaldım." Dudaklarından kısa bir kahkaha kaçıyor. "Sonra da içkini yüzüme fırlattın." Başını iki yana sallıyor. "Azaroth'un ateşi, küçük asi, biri beni böyle şaşırtmayı başarılı onlarca yıl oldu."

Küçük asi. Bunca zamandır bana *küçük asi* diyordu, Mabona'nın hatırı için. Bunu nasıl anlamamış olabilirim?

Sonra tekrar bakışlarımla buluştuğunda ifadesi ciddileşiyor. "Seni yıllardır izliyorum. Her zaman nasıl yardım etmeye çalıştığını ve herkesi nasıl öncelediğini gördüm. Ve insanların sana nasıl güvenmediklerini ve senin hatan olmayan bir şey için senden nasıl nefret ettiklerini gördüm. Ve bir bağ hissettim. Seçmediğin bir şey yüzünden nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan birini bulduğumu biliyordum."

Kalbim sıkıca sıkışıyor.

Draven o yoğun gözleriyle bakışlarımı tutuyor. Bir şey söylememi bekliyor gibi hissediyorum ama dudaklarımı kıpırdatamıyorum. Küçük bir iç geçiriyor ve dikiş atmaya devam ediyor. Ama konuşmaya devam ediyor.

"Seni terfi ettirmeye çalıştım," diyor. "Seni direnişte daha önemli pozisyonlara getirmek için. Ama diğer liderler sana güvenmedi. Reddettiler. Ve her zaman orada olamayacağım için, bensiz verimli bir şekilde çalışmalarına ihtiyacım vardı, böylece hepinizin Icehearts'ı devirmek için isyanınızı başlatmanızı sağlayabilirdim. Bu yüzden size izin vermek zorundaydım."

gözcü olarak kal." İpliği bağladı ve iğneyi masanın üzerine geri koydu. "Ama ben seni izledim."

Duygular göğsümün içinde boğucu sarmaşıklar gibi kıvrılıyor.

Draven sandalyeden kalktı. Ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Sonra seni o sahada diz çökmüş halde buldum ve bu saçma sapan denemeye katıldığını fark ettim," diye devam ediyor. "Kimliğimi açığa çıkarmadan davadan çekilmen için elimden gelen her şeyi yaptım."

Kararsız bir nefes alıyorum, göğsüm çok kalabalık hissediyor. Draven'ın gözlerinde bir an için neredeyse acıya benzer bir şey parlıyor.

Uzanıp parmaklarını çenemin üzerinde hafifçe kaydırıyor ve sonra yanağımı okşuyor. "Yıllardır sana uzaktan aşkıttım ama Kefaret Duruşmaları sırasında seni gerçekten tanıdım." Yakışıklı yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Ve sonra yanağımı okşayıp *iyi konuşmalar* dediğin o gün, sana tamamen aşık oldum."

Kalbim göğsümde sarsılıyor ve boğazımın arkasından kırık bir ses geliyor. Aşk. Beni *seviyor* mu? Sanki odada yeterince hava kalmamış gibi hissediyorum. Kalbim aynı anda hem ışıkla şişiyor hem de kırılgan bir cam gibi çatlıyormuş gibi hissediyorum.

Draven bakışlarımı tutuyor. "Eşlik bağının yerine oturduğu o güne kadar eş olduğumuzu bile bilmiyordum. Ve ondan sonra ellerimi senden uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Senden uzak durmak." Gözlerinde yine acı titreşiyor ve elini yanağımdan çekip bir adım geri atıyor. "Ve şimdi, gitmen gerekiyor."

Yanağımdaki sıcak elinin aniden kaybolması beni nefessiz bırakıyor, sanki buz gibi bir göle dalmışım gibi. Ama Draven çoktan harekete geçti.

"Git ve normal kıyafetlerini giy," diye emrediyor kitaplığın yanındaki dolaba doğru yürürken. "Sana biraz yiyecek getireceğim. Yaranın iyileşebilmesi için buna ihtiyacın olacak."

Kendimi şok olmuş hissederek sendeleyerek odama doğru yürüdüm. Elbisemi hızla çıkarıp pantolonumu, gömleğimi ve botlarımı giyerken, umutsuzca dünyamı yeniden şekillendirmeye çalışıyorum, böylece her şey yeniden anlam kazanıyor.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Draven gizlice hem insan isyanı hem de fae direnişiyle çalışıyor. Ve yıllardır da öyle. On yıllardır. Bunca zaman onu en büyük düşmanım olarak gördüm, oysa gerçekte davam için herkesten daha çok şey yaptı. Ve benden çok daha fazla. Hayatını riske atıyor

yıllardır gizlice her taraftan isyanlar başlatmaya çalışıyor. Ama aynı zamanda Iceheart'ların her sözüne itaat ediyordu. Bu hiç mantıklı değil.

Oturma odasına geri döndüğümde kalbim ağrıyor, artık daha pratik kıyafetler giymiştim. Draven kılık değiştirmek için kullandığı koyu gri kıyafetlerini çıkarıp atmış, altındaki siyah ejderha pullu zırhını ortaya çıkarmış ve devasa kılıcını da beline bağlamıştı. Ayrıca dolabından biraz kurutulmuş et ve peynir almayı da başarmış. Masanın üzerinde küçük bir yığın halinde bekliyorlar.

"Ye," diye emrediyor ve ona doğru işaret ediyor.

Uyuşuk bir şekilde sandalyeye çöküyorum ve yemeği içime çekmeye başlıyorum. Zihnim hala dönüyor. Aklımı toplamaya çalışırken bir yandan da başımı sallıyorum.

"Yukarıdaki Tanrıça," diye nefes alıyorum ısırmalar arasında. "Keşke bana beni."

Yanımda durup beni izlerken yüzünde pişmanlık titreşimleri vardı. Yemeği mideye indiriyorum. Yutkunuyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. "Seni korumaya çalışıyordum." Sonra derin bir nefes alıyor ve bakışlarıyla yüzleşiyor. "Ama yanılmışım. Senin korunmaya ihtiyacın yok." Yüzüne onay dolu hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Asıl dünyanın senden korunmaya ihtiyacı var."

Peynirin son lokmasını da yuttuktan sonra kurutulmuş etin son şeridini kapıyorum. Enerji vücuduma geri akmaya başladı bile.

Draven bir iç geçiriyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sana güvenmediğim için özür dilerim. Geriye dönüp baktığımda, güvenmem gerektiğini biliyorum. Ama bunun seni daha da fazla tehlikeye atacağından korktum. Isera ve Alistair'e ne yaptıklarını gördün. Ben de aynı sebepten dolayı kendi insanlarımı karanlıkta tutuyordum. Buzyürekler hayal edebileceğinizden çok daha acımasız."

Yemeğin son lokmasını da yuttuktan sonra Draven'a küçük bir gülümseme veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben de sana güvenmeyi seçebilirdim. Ama güvenmedim. Yani tek suçlu sen değilsin." Ona sert bir bakış attım. "Keşke beni Lavendera hakkında uyarmış olsaydın."

Vücudunda bir sarsıntı hissediyor ve yüzünde panik titreşirken dimdik ayağa kalkıyor. "Lavendera mı?"

"Evet." Hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. "Bizi satan oydu. Neden bana onun Icehearts için çalıştığını söylemedin?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Kapiya doğru telaşlı bir bakış fırlatırken gözlerinde hayal kırıklığı ve endişe dolaşiyor.

"Lavendera ile bu konuyu konuştun mu?"

"şey, evet ve-"

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde panik tüm yüzünde parlıyor. "Seni dışarı ıkarmalıyım. Hemen."

Büyük bir g n kapıya çarpar.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biri tüm vücut ağırlığını bir kez daha kapıya doğru savururken tüm kapı titriyor ve "Komutan Ryat! İnsan isyancılara yardım etmekle suçlanıyorsunuz. İmparatorluk Majesteleri sizden bir açıklama bekliyor."

Kapıdan bir gümbürtü daha gelirken sandalyeden sıçırıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Draven elime bir bıçak tutuştururken. "Birisi habercinin uyarısını duymuş ve Bane ile Jessina'ya haber vermek için koşmuş."

Bakışlarım bıçağa kaydı. Sıradan bir bıçak değil. Benim bıçağım. Seelie Sarayı'ndan buraya getirdiğim bıçak.

Ben bıçağa bakmakla meşgulken Draven beni kollarının arasına alınca bir çığlık atıyorum. Tekrar balkona koşup atlarken bakışlarımı yüzüne dikiyorum.

Midem bulanıyor.

Ama kanatları açılıyor ve sonra uçuyoruz.

"Seni ve klanımı dışarı çıkarmalıyım," diyor sertçe eğilip rotasını batı tarafındaki savunma duvarlarının dışındaki barakalara çevirirken.

"Hayır!" İtiraz ediyorum. "İsera ve Alistair olmadan olmaz."

Sert bakışlarını üzerime kilitlediğinde bakışları ruhumu yakıyor. "Ya onlarsız gidersin ya da hiç gitmezsin."

"Onları bırakmayacağım!" Ona hırlayarak karşılık veriyorum.

Onlara bir söz verdim, lanet olası Tanrıça. Ve bunu tutmaya niyetliyim. Onları dışarı çıkaracağıma yemin ettim. Alistair zaten kırılmanın eşiğinde ve İsera burada her geçen gün o korkunç soğğun daha da derinlerine düşüyor. Onları bu kadere terk edemem. Reddediyorum.

Draven bana ters ters bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum.

"Azaroth'un lanet alevi," diye küfrediyor. Sonra sert bir dönüş yaparak balo salonunun dışındaki avluya açılan kapıya yöneliyor.

Draven kapıların dışında sert bir şekilde yere düştüğünde içimden bir sarsıntı geçiyor. Aralarındaki hafif boşluktan, sohbet edenlerin sesleri geliyor.

geceye doğru sürükleniyor. Oradaki insanların neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Komutanlarının az önce onlara ihanet ettiğinden haberleri yok.

Beni yere bırakıp hafifçe öne eğiliyor ve en yakın pencereden içeri bakıyor. Birkaç saniye sonra geri çekiliyor.

"Bane ve Jessina burada değil," diyor bana dönerken. "Bu da demek oluyor ki dışarıda beni arıyorlar. Bize biraz zaman kazandırabilirim."

Başımı salladım. "Pekâlâ. Isera ve Alistair'i dışarı çıkaracağım."

Çelik gibi bir sesle bana emredici bir bakış fırlatıyor ve "İki dakikan var. Sonra oraya gelip seni kendim çıkaracağım. Bunu yapmak için tüm balo salonundaki herkesi öldürmem gerekse bile. Isera ve Alistair dahil."

"Peki," diye karşılık verdim.

"Beni buna pişman etme."

Ben daha karşılık veremeden havaya fırladı.

Bir saniye bile kaybetmeden kapıya doğru koştum ve içeri girdim.

Saray mensupları ve diğer ejderha klanlarının liderleri hâlâ odanın etrafında küme küme duruyor. Fakat Iceheart'lar artık burada olmadığından, atmosfer çok daha az gergin. Tıpkı daha önce olduğu gibi, çoğu insan zaman geçirmek için alkol dolu bardaklardan yudumluyor.

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirirken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Isera ve Alistair hâlâ eskisi gibi aynı yerde duruyorlar. İki buzdan tahtın bulunduğu yükseltilmiş kürsüye yakın. Başları eğik ve gözleri Buzkartların tercih ettiğı o itaatkâr şekilde yerde, bu da beni göremeyecekleri anlamına geliyor.

Endişe göğüs kafesimin içinde düzensiz kuşlar gibi uçuşuyor.

Ejderha şekil değiştirenlerle dolu koca bir balo salonundan kimse fark etmeden buradaki tek iki fae'yi nasıl gizlice çıkarabilirim ki?

Bakışlarım herkesin elindeki kadehler arasında geziniyor.

Bir fikir oluşmaya başladı.

Bu işe yarayabilir.

Parlayan gözlerimi kimsenin görmemesi için başımı eğerek sihrimi çağırıyorum. Hazineadaki dövüş sırasında çok fazla enerji harcadım ve vücudum da bunu yan tarafımdaki yarayı iyileştirmek için kullanıyor. Ama Draven yarayı temizleyip diktığı için iyileşmesi için daha az çaba gerekiyor. Ve bana yemek verdiği ve oturup dinlenmeme izin verdiği için

Yarayı tedavi etti, kaybettiğim enerjinin çoğunu geri kazanmayı başardım. Bu yeterli olmalı.

Mabona'ya umutsuz bir dua göndererek, zihnimde sessizce yalvarıyorum. *Lütfen yeterli olsun. Lütfen bu işe yarasın.*

Sonra büyümü tüm odaya yayıyorum.

Sarhoşluk kıvılcımları her göğüsten beni karşılıyor. Bazıları küçük. Diğerleri daha büyük. Ama buradaki herkes en azından biraz alkol almış.

Derin bir nefes alarak, kendimi toparlamak için gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum.

Sonra odadaki herkese sihrimi gösteriyorum.

Hiç bu kadar çok insanı aynı anda manipüle etmeye çalışmamıştım. İşe yaramak zorunda. Lütfen, Mabona, işe yaramalı.

Büyü, onların sarhoşluk hisleriyle kurduğum bağlantılardan akıyor ve onları alevlendiriyor. Normalde yaratabildiğim büyük yangınlara değil. Ama insanların yüksek sesle gülmeye ve ayaklarının üzerinde biraz sallanmaya başlamasına yetecek kadar. Sanki gerçekte olduklarından çok daha sarhoşlarmış gibi.

Bir tür neşeli kaos hızla odaya yayılıyor.

Kalbim göğsümde gergin bir şekilde çırpınırken ve enerjim sabit bir hızla tükenirken, kalabalığın arasından hızla geçiyorum. Neredeyse kürsüye geldiğimde, Isera nihayet başını kaldırıp bakıyor. Etrafındaki çok sarhoş görünen ejderha şekil değiştirenlere şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Dışarı çıkıyoruz," diye tıslıyorum ikisine. "Hemen şimdi."

Alistair de kafasını kaldırdı.

Ve ikisi de tereddüt etmedi. Ben kapıya doğru dönmeye başlarken, onlar da arkamdan hızla harekete geçiyorlar. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Etrafımızda insanlar yüksek sesle konuşuyor, tökezliyor, birbirlerinin kollarına vuruyor ve kıkırdıyor. Hiçbirinin bizi fark etmemesi için hararetle dua ediyorum. İçimden sihir akıyor. Onu bir an önce serbest bırakmalıyım, yoksa enerjimin tekrar toparlanması çok uzun sürecek.

Dış duvarın dibinde, pırıl pırıl gümüş tepsilere içecek ve yiyeceklerin yerleştirildiği masanın yanından geçiyoruz. Şık takımlar giymiş iki ejderha değiştirici masaya yaslanmış. Sanki onlara hissettirdiğim sarhoşluk yüzünden görüşlerini düzgün tutamıyorlarmış gibi gözleri kayıyor. Başımı eğerek yanlarından geçerken mümkün olduğunca görünmez kalmaya çalışıyorum.

"Hey," diyor siyah saçlı olan aniden. Eli dışarı fırlar ve Isera'nın koluna uzanır, ancak onu gerçekten yakalayamayacak kadar beceriksizdir. O sırada

Başarısız yakalayışının ardından doğrulurken, bakışlarını kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirir. "Neden sana yine kıyafet verdiler? Yarı çıplak olmanı tercih ederim."

Isera masanın üzerinde duran çatal bıçak takımından bir bıçak alır.

Ve boğazına sapladı.

Nefesim kesildi.

Bıçağı geri çektiğinde şahdamarından kan fışkırıyor. Isera'nın yüzüne sıçırıyor ama o hiç irkilmiyor. Sadece adamın arkadaşına doğru dönüyor ve bıçağı onun da boğazına saplıyor.

Birkaç saniye içinde iki ejderha şekil değiştiren yere yığılıyor, hayatları kan kaybından sönüyor.

Isera'nın mavi ve gümüş gözleri o kadar soğuk ve her türlü pişmanlık duygusundan yoksun ki tüylerim diken diken oluyor. Elini bıçağın sapına dayamış, henüz katliamın farkına bile varmamış olan bir sonraki ejderha şekil değiştiren grubuna doğru dönüyor.

Ama onlara doğru bir adım bile atmadan Alistair öne atılıyor ve kollarını arkadan beline doluyor. Onu yerden kaldırarak, Isera'yı taşıırken bana doğru dönüyor.

Isera onun tutuşuna karşı sertçe mücadele ediyor ve hırlarken sesi hırçınlaşıyor, "Onların ölmesini istiyorum. *Hepsinin* ölmesini istiyorum."

"Onları öldüreceğiz," diye tersliyor onu avluya açılan kapıya doğru çekerken. "Yemin ederim bize yaptıkları için hepsini öldüreceğiz. Ama önce buradan defolup gitmemiz gerek."

Isera küfürler savuruyor ama sertçe karşı koymayı bırakıyor. Alistair homurdanarak Isera'yı yarı itiyor, yarı kapıdan dışarı atıyor. O da aceleyle verandaya çıkarken, bakışlarımı tekrar balo salonunda gezdiriyorum.

İşıltılı faelighlar süslemelerde parıldıyor ve kadın saray mensuplarının taktıkları mücevherlerde ışıldıyor. Herkes hâlâ gülüyor ve sanki çok sarhoşmuş gibi tökezliyor. Kimse bir şey fark etmemiş.

Beklenmedik bir gurur dalgası içimde dalgalanıyor. Büyü konusunda sandığımdan çok daha güçlü olabilirdim.

Avluya fırlayarak büyüümün akışını kestim ve arkamdan kapıları tekrar kapattım.

Sadece bir adım ötemde bir çift altın göz bana bakıyor.

Draven.

Yüzüne birkaç damla kan sıçramış ama onun dışında zarar görmemiş görünüyor.

"On saniye kaldı," diye anons ediyor. Sonra çenesini sallayarak batı tarafındaki yan kapıya doğru ilerliyor. "Herhangi bir sorun var mı?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum.

Balo salonundaki biri şok içinde çığlık atarken bir çığlık geceyi yarıyor. Artık büyüm duyularını bulandırmadığına göre, birileri Isera'nın geride bıraktığı iki cesedi fark etmiş olmalı.

Draven'a özür dilercesine yüzümü buruştururken tek söyleyebildiğim "Uhm..." oluyor.

"Azaroth'un lanet alevi," diye homurdanıyor. Kışlaya doğru koşuyoruz.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Draven kapıyı açıp içeri koşarken kapı duvara çarpıyor. Isera, Alistair ve ben peşinden aceleyle Kara Ejderha Klanı'nın kışlasına giriyoruz. Duvar boyunca meşaleler yanıyor, titrek ışıkları taş duvarlarda dans ediyor ve koridor boyunca birkaç odadan yumuşak sesler geliyor.

"Herkes toplantı salonuna!" Draven bağılıyor, sesi sakın atmosferi bir patlama gibi kesiyor. "Şimdi!"

Herkes ayağa fırlayıp kapılardan dışarı fırlarken odalardan takırtılar, hışırtılar ve gıcırıltılar geliyor. Koridora çıktıklarında bize şaşkın bakışlar atıyorlar ama durmuyorlar. Bunun yerine, Draven'ın emrettiği gibi aceleyle büyük toplantı salonuna giriyorlar.

Draven Alistair'e dönüyor. "Sen, gökyüzünü izle." Bakışları Isera'ya kayar. "Ve sen de yolu gözle. Eğer bu tarafa doğru gelen birine dair en ufak bir ipucu bile görürsen hemen buraya koş ve bana haber ver."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmıyorlar. Ya da Draven'ın onlara emir vermesinden rahatsız olmuş gibi bile görünmüyorlar. Sadece başlarını sallayarak çenelerini aşağı indiriyorlar ve kapıdan dışarı fırlıyorlar. Muhtemelen buradan tek çıkış biletlelerinin Draven olduğunu anlamışlardı.

Son birkaç asker odalarından dışarı fırlar, koşarken zırhlarını giyerler. Draven onların ardından toplantı salonuna doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Fazla zamanımız yok, o yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diyor Draven içeri girip odanın ön tarafına yerleşirken.

Ben de kapının yanındaki duvarda bulunan tıbbi dolabın yanında yerimi alıyorum. Diğer herkes, Draven'ın klanındaki tüm askerler, tüm oda boyunca düzenli sıralar oluşturmuşlardı bile. Yüzlerinde şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle onu izliyorlar.

"Hepiniz gidiyorsunuz," diyor Draven, sesi taş duvarların arasında yankılanarak. "Hemen şimdi. Geride bırakmaya dayanamadığınız şeyleri almak için iki dakikanız var. Sonra hepiniz adalarımıza geri uçacaksınız."

Şok, ejderha şekil değiştirenlerin bulunduğu odada şimşek gibi çakıyor.

Galen şaşkınlıkla geri çekildi ve komutanına göz kırptı. "Ne?" "Hiçbir şey ya da hiç kimse için durmayın," diye devam etti Draven.

konuşuldu. "Yabancılardan gelen hiçbir emre itaat etme. Ve eğer herhangi biri, ama *herhangi* biri, gelip seni buraya geri döndürmeye ya da Icehearts'ın hizmetine girmeye zorlamaya çalışırsa, cehennem gibi savaşacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Ne?" Galen cevap veriyor, o şok ve şaşkınlık hâlâ yüzünde titreyiyor. "Hayır. Sen neden bahsediyorsun?"

"Artık Buzyürek Hanedanı'na hizmet etmiyorsun. Evine git." "Ne-"

"Draven Kızıl El," diye araya giriyorum, sesim odadaki karmaşayı bir bıçak gibi kesip geçiyor.

Herkes konuşmayı bıraktı. Galen, Lyra ve diğerleri dönüp bana bakıyorlar. Draven bana bıkkın bir bakış fırlattı. Ben de ona bir tane fırlatıyorum. Halkı bunu bilmeyi hak ediyor. Yapmadığı bir şey yüzünden halkı tarafından nefret edilmemeyi hak ediyor.

Bakışlarımı tekrar sersemlemiş askerlere çeviriyorum. "Ve Iceheart'lar bunu yeni anladılar. Bu yüzden hepimizin gitmesi gerekiyor. Hemen şimdi."

"Onu duydunuz," diyor Draven ve dikkatini tekrar klanına çeviriyor. "Eşyalarınızı toplayın ve gitmeye hazırlanın. Tüm gücünüzle yola çıkın."

Kimse kıpırdamıyor.

"Bu bir emirdir," diye homurdanıyor Draven hayal kırıklığı içinde. Ama hepsi şok içinde ona bakmaya devam ediyor.

"*Sen* Kızıl El misin?" Galen söylüyor. Bu soru ile şaşkınlık ifadesi arasında bir şey. "Gizlice Iceheart'lara karşı mı çalışıyordun?" Yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor ve "Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sorarken ses tonuna yansıyor.

"Çünkü seni bu şekilde tehlikeye atamazdım," diye tersliyor Draven. "Şimdi harekete geç!"

"Bizi tehlikeye atmak mı? Eğer senin-"

"O ilk altı yıl boyunca neden hiç yarım vardiya kullanmadığımı biliyor musun?" Draven onun sözünü keser, her kelimesi hayal kırıklığıyla doludur.

Galen kaşlarını çatıyor ve şaşkınlıkla başını sallıyor. "İtaatkâr olduğun ve onların baskınlık göstermesine izin verdiğin için mi?"

"Çünkü kanatlarımı kırbaçladılar. Her gün. Altı lanet yıl boyunca."

Tüm oda keskin bir nefes aldı. Lyra'nın turuncu gözleri dehşetle irileşti. Onun yanındaki Galen, sanki Draven ona fiziksel olarak vurmuş gibi bir adım geriye sendeliyor.

"*Bana* yaptıkları buydu ve ben onların ihtiyaç duyduğu biriyim," diye devam ediyor Draven. "Onlar için hepiniz harcanabilir durumdasınız. Peki insan isyancılara yardım ederken yakalansaydınız size ne yaparlardı sizce?"

Herkes gözlerini kocaman açmış ona bakıyor.

"Ama artık bunun bir önemi yok," diye devam ediyor Draven. "Çünkü benim Kızıl El olduğumu anladılar. Ve bana bir ders vermek için seni cezalandıracaklar." Duvardaki saate bir bakış atarken sesine bir parça panik karışıyor. "Yani gitmen gerekiyor. Şimdi!"

Herkes hareket etmeye başladığında giysiler hışırdıyor. Ama sonra Lyra konuşunca hepsi yeniden durur.

Draven'ın bakışlarını tutarken gözleri çok yoğun. "Sürekli diyorsun ki *Sen*."

Dehşet damarlarımda buz gibi çatırdıyor ve bakışlarımı Draven'a çeviriyorum. Çünkü Lyra haklıydı. Şu ana kadar bunu fark etmemiştim bile. Draven '*gitmemiz* gerek' demiyor. Her zaman '*gitmeniz* gerek' diyor.

"Neden '*gitmemiz* gerek' demiyorsun?" Lyra talep ediyor.

Şimdi adımlarının ortasında donmuş olan diğer askerler de Draven'a dönüyor.

Draven sinirli bir nefes alır ve elini bükerek homurdanır: "Çünkü gidemem."

"Ne?" "Ne?" diye çıkışıyorum. Panik göğsümü parçalarken duvarı iterek ona doğru ilerliyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sana zaten söyledim," diye cevap veriyor, sesi gergin, bakışlarımla buluşmak için dönerken. "Gidemem."

"Nedenmiş o?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor ve sinirli bir nefes daha veriyor. "Söyleyemem."

"Bu yeterince iyi değil!"

"Gerçekten söyleyemem!" Bana bakarken gözlerinde çaresizlik parlıyor. "Ya önümüzdeki otuz saniye içinde bunu çözersin ya da bensiz gidersin."

Yüzündeki saf çaresizlik karşısında afallayarak geri çekiliyorum.

Panik ve korku, Iceheart'ları bizi bulmaya daha da yaklaştıran her saniye göğsümü parçalıyor. Ama Draven olmadan gitmiyorum.

Zihnim çalkalanıyor.

Gidemez ama nedenini söyleyemez. Bu da ne demek oluyor?

Haftalar önce, panik atak geçirdiğim gün söylediği bir şey zihnimde yeniden canlanıyor. Başka bir şey hakkında olduğunu düşündüğüm bir şey.

Mantıklı olmayan şeyleri sorgulamaya başlamamı istiyorum. Lütfen.

Bana söylediği buydu.

Anlamsız olan ne peki? Her şey. Hiçbir şey mantıklı değil.

Draven dünyadaki en güçlü ejderha değiştiricilerden biri. Kara Ejder Klanı'nın lideri. Fırtına güçleri. Yarı değişim yeteneğine sahip. Neden gidemesin ki?

Hatta en başta neden Buzyürekliilere hizmet etsin ki? Ve neden adalarına geldiklerinde savaşmadan onlara boyun eğdi? Draven hakkında bildiğim her şey bana onun bunu asla yapmayacağını söylüyor. O gururlu, kibirli ve otoriter biri. Savaşmadan asla boyun eğmez. Peki neden yaptı?

Sözleri yine kafamın içinde çınlıyor.

Söyleyemiyorum. Gerçekten söyleyemiyorum.

Anılar beynime hücum ediyor. Ona bir soru sorduğum ve onun cevap verecekmiş gibi ağzını açıp sonra tekrar kapattığı onca zamanın anıları. Bunu çok sık yapıyor. Sanki cevap vermek istiyor ama... fiziksel olarak cevap veremiyor.

Ve sonra en büyük soru geldi.

Draven Ryat gibi biri neden Iceheart'lara sadık küçük bir köpek gibi itaat etsin ki?

Nefesim kesiliyor ve ani bir farkındalık göğsüme bir darbe gibi çarptığında bir adım geri sendelerken ağzım açık kalıyor. Draven'a bakarken kalbim küt küt atıyor.

"Lanet olsun," diye bağıriyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "Ejderha çeliği kullanıyorlar, değil mi?"

Draven ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Ama yüz hatlarını bir rahatlama kaplıyor.

Kararsız bir nefes alıyorum. "Tanrılar aşkına, haklıyım, değil mi?"

"Ne?" Galen hem kafası karışmış hem de aniden dehşete düşmüş bir sesle bastırıyor. Draven'a bakarak, inanamıyormuş gibi başını sallar. "Hayır. Bu olamaz... Onlar... Bu mümkün değil. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra tüm ejderha çeliğini yok ettiler. Ellerinde kalsa bile kullanamazlar." Gözleri çaresiz. Paniklemiş. "Ona dokunamazlar bile. *Biz* bile dokunamayız. Hiçbir ejderha değiştirici dokunamaz."

Ve sonra son parça da yerine oturdu.

Tüm o yarım kalmış işler, garip davranışlar ve şok edici sırlar nihayet zihnimde dönmeyi bırakıp net bir görüntü ortaya çıkınca nefesim kesiliyor. Anlaşıp damarlarımda dolaşıyor.

"Lavendera," diye nefes alıyorum. "Oh Mabona'nın memeleri. Lavendera'yı kullanıyorlar, değil mi?"

Tüm Kara Ejder Klanı'nda bir şok dalgası yayılıyor.

Ama ben onlara aldırmiyorum. Gözlerim sadece Draven'a odaklanmış durumda. Cevap vermiyor ama haklı olduğumu biliyorum.

Yukarıdaki Tanrıça, Icehearts bir şekilde Lavendera'yı ejderha çeliğini Draven'a takması için ikna etmiş. Ve bir fae olarak, Draven'ı kontrol etmek için büyüsünü metalden geçirebilir. Onu her dediğini yapmaya zorlayabilir.

"Nereye?" Draven'a bakarken içimde yeniden yükselen panikle soruyorum. "Nerede o? Seni birçok kez çıplak gördüm ve kolye, tasma, bilezik ya da herhangi bir şey takmıyorsun. Peki nerede?"

Bir kez daha ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle bana bakıyor ve sonra elini büküyor. Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum.

"Sağ elin mi?" diye

soruyorum. O da bana

öylece bakıyor. "Ön kolun

mu?" Bastırıyorum.

Yumuşak bir nefes veriyor.

"Sağ kolunda mı?" Yüz

hatlarından rahatlama akıyor.

"Lanet olsun." Panik şimdi içimde bir fırtına gibi esiyor.

Zaman kaybediyoruz. Hızla. "Bunu nasıl çıkaracağız?"

Galen, Lyra'yı peşine takıp aniden bize doğru koşarken, "Kesip a t m a l ı s ı n , " diyor.

Diğer ejderha şekil değiştirenler hâlâ gözlerinde korku, suçluluk ve panik karışımı bir ifadeyle Draven'a bakıyorlar. Galen kemerinden bir bıçak çıkarıp elime tutuştururken çelik şakıyor.

Ona bakakaldım. "Ben mi?"

"Sen Fae'sin. İçimizde ona dokunabilecek tek kişi sensin." Saate panikle bir bakış attı. "Yap şunu. Şimdi!"

"Ve geri kalanınız, hala burada ne yapıyorsunuz?" Draven bu şok edici ifşadan sonra ilk kez konuşarak bağılıyor. "Eşyalarınızı toplayın ve gitmeye hazırlanın!"

Harekete geçerler. Sonunda onun emirlerine uymak için koşarken botları yere vuruyor.

Bıçağın kabzasını sıkıca kavrayarak Draven'ın bileğini tutuyorum ve ön kolunu kendime doğru çekiyorum. Galen zırhı ustalıkla çıkarıyor, böylece Draven'ın tenine ulaşabiliyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki ön koluna bakarken düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Ejderha çeliği kolunun iç kısmında olamaz. Orada çok fazla büyük damar var. Ve deri çok ince. Dışarıda olmalı. Ama nerede?

"Sadece yap," diyor

Draven. "Siktir," diye

bağılıyorum.

Bıçağın ucunu ön kolunun üst kısmına, dirseğinin hemen altına yerleştirerek bastırıyorum ve derin bir kesik açıyorum.

Draven dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor.

Hemen büyümü çağırıyorum ve göğsündeki menekşe rengi acı alevine çarpıyorum. Alevi azaltırken, bıçağı ön kolundan aşağı çekiyorum.

Deri yarılrken mide bulantısı boğazıma doluyor. Ama sonra onu görüyorum.

Sert, çelik rengine bir şey kemiğin hemen üzerinde görünür hale geliyor. Sanki içinden parlıyormuş gibi belli belirsiz parlıyor.

Yanımda Lyra soluk soluğa kaldı.

"Ne kadar sürecek?" Galen kekeliyor. "Bu ne zamandır içinde?"

Ama Draven hâlâ cevap veremiyor. Bakışlarımı yüzüne doğru kaydırıyorum. O da bana bakıyor, bakışları sabit.

Bıçağı sersemlemiş Galen'a uzatarak, kesiğin altındaki parıldayan metale doğru uzanıyorum. Parmaklarım yarayı kazdıkça Draven'ın içinde acı alevleniyor, ama onu bastırmak için bağlantıya daha fazla büyü akıtıyorum. Kan parmaklarımı kaplıyor. Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Sonra nihayet parmaklarımı parıldayan uzun metal parçasının etrafına doluyorum. Dokununca garip bir şekilde ısınıyor. Draven'a bakıyorum. Bana başıyla onay verdi.

Sıkıca kavrayıp yukarı doğru çekiyorum.

Sanki kemiğe yapışmış gibi, mide bulandırıcı bir *çıtırtıyla* kurtuluyor.

Draven'ın göğsündeki acı yeniden artıyor ama hemen büyümle onu bir kez daha indiriyorum.

Ve elimde parıldayan ejderha çeliğinden uzun bir parça tutuyorum. Draven'ın bedeniyle temasını kaybettiği anda, o parıltılı ışıltı kayboluyor. Ve daha önce metalin içinde olan o garip sıcaklık da kayboluyor.

Draven ruhunun derinliklerinden rahat bir nefes alır.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda güzel altın rengi gözlerinde ham duygular dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Kalbim neredeyse paramparça oluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Yanımda duran Galen ve Lyra'ya dönüyor, hâlâ şaşkınlık ve çaresizlik içinde Draven'a bakıyorlar.

Draven sonunda Galen'in sorusunu yanıtlayarak, "Daha adımıza gelmeden önce," diye cevap verdi. "Ben eğitimdeyken bir sürü beni pusuya düşürdü. Beni bağladılar ve Lavendera'yı ejderha çeliğini yerleştirmek için kullandılar. Sonra da günler sonra geri döndüklerinde alenen teslim olmam için bana önceden emir vermesini sağladılar."

Galen kararsız bir nefes alıyor.

"Ayrıca ejderha çeliğinden kimseye bahsedemeyeceğimden de emin oldular. Ya da Lavendera'dan." Bakışları bana kayıyor. "Bu yüzden seni onlar için çalıştığı konusunda uyaramadım. Aslında bu yüzden pek çok şeyi yapamadım. Bir keresinde kaçmaya çalıştım, bu yüzden Lavendera'nın bana, onaylanmış bir görev için bile olsa, ayrılırsam üç gün içinde Icehearts'a dönmem gerektiğini emretmesini sağladılar. Ve son Kefaret Denemeleri sırasında bazı fae'lere bunun bir düzmece olduğunu anlatmaya çalıştım. Bu yüzden Lavendera'ya söylediğim fae'leri öldürttüler ve sonra bana gerçeği asla başka bir fae'ye açıklamamamı emrettiler." Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Ve bir fae ejderha çeliği aracılığıyla büyü kanalize edip bir emir verdiğinde, fae onu iptal edene kadar aktif kalır."

Kalbim ağrıyor ve acı göğsümün içinde kıvrılıyor. Onun için. Katlanmak zorunda kaldığı şey için. Ona yönelttiğim tüm öfke için. Onun kontrolünde olmayan şeylere duyduğum öfke.

Galen'e döndüğünde gözlerindeki o korkunç acı derinleşiyor. "Herkes bir yana senin bunu anlayacağını sanmıştım. İki lanet yüzyıl önce. Sen benim en iyi arkadaşımydın. Beni herkesten daha iyi tanıyordun. Klanımızı böyle satacağıma nasıl inanabildin?"

Galen irkildi. Draven'a çaresizce bakarken acı ve suçluluk duygusu tüm yüzüne yayılıyor. "Ben sadece... Ben..."

Draven esprisiz bir kahkaha attı. "Hepinizin benim basitçe bir... Bana ne demiştiniz? Omurgasız bir korkak mı? Değersiz bir hain mi? Ne olursa olsun, bundan sonra hepinizin benden nefret etmesine izin vermek daha kolaydı."

Galen sanki Draven az önce kalbini söküp çıkarmış gibi bakıyor. Onun yanında, Lyra ağzını açar. "Draven, ben-"

Kapı çarparak açıldı.

Alistair, Isera'yı peşine takıp koridorda koştururken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yüzünden panik okunuyordu.

"Geliyorlar!"

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Draven'ın kolundaki yaradan kan akıyor ama tıbbi dolaptan bir bandaj alıp ön koluna sardıktan sonra zırhın parçalarını tekrar yerine yerleştiriyor.

"Dışarı!" Draven koğuşun diğer ucundan bağıyor. "Şimdi!"

Alistair ve Isera kayarak önümüzde duruyorlar, yerdeki kana şaşkınlıkla bakıyorlar ama soru sormuyorlar. Birkaç bandaj daha alıp ejderha çeliği parçasının etrafına sardım. Sonra da kemerime bağlıyorum. Iceheart'ların başka birine karşı kullanması için onu burada bırakmamın imkânı yok.

"Hazırlanın," diyor Draven Galen ve Lyra'ya. "Buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek." Bakışları Alistair ve Isera'ya kayıyor. "Ve siz de bize yardım edeceksiniz."

Draven onu boğazından yakalayınca Alistair telaşla geri çekilir. Ama Alistair onunla mücadele etmeye çalışmadan, Draven onu daha yakına çeker. Ve sonra yakasını çıkarır.

Alistair'in ciğerlerinden bir rahatlama nefesi kopar.

Muhtemelen Alistair'in büyüsünü boşaltacağını düşünen Isera şok içinde gözlerini kırıştırır.

Draven onu bir kenara fırlatıp Isera'ya doğru dönerken demir tasma taş zemine çarpıyor. Birkaç hızlı hareketle onun da tasmaşını çıkarır ve yere atar.

Bir anlığına ve sersemliğinden sıyrıldığından beri ilk kez Isera'nın gözlerinde acımasız buzdan başka bir şeyin izi var. Neredeyse minnettarlık gibi bir şey. Ya da umut.

Draven ikisine de emredici bir bakış atıyor. "Siz tüm Seelie Sarayı'ndaki en güçlü iki büyü kullanıcısısınız. Bunu kanıtlayın."

Sonra kapıya doğru ilerliyor.

Geri kalanımız da harekete geçti. Altımız aceleyle koridoru geçip dışarıdaki geceye geri dönerken nabzım kulaklarımda atıyor. Bütün

Siyah Ejder Klanı'nın askerleri çoktan taşların üzerinde bekliyor. Kapıdan koşarak çıkarken başımı kaleye doğru çeviriyorum.

Gümüş giysili iki kişinin bize doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kocaman gümüş kanatları genişçe açılmış ama yürüyorlar. Sanki Draven'ın onların yaklaştığını görünce korkudan titremesini istiyorlarmış gibi. Aceleleri yok çünkü Draven'ın hâlâ ejderha çeliği giydiğini ve bu yüzden gidemeyeceğini düşünüyorlar. Onları bir saniye daha izliyorum. Bu iş şiddete dönüşecek. Hızlı.

"Doğruca Batı Adalarına doğru uçun," diye sesleniyor Draven halkına. "Durmayın. Yavaşlamayın. Arkanıza bakmayın. Şimdi, yer değiştirin!"

Askerler dağın yamacında koşarak birbirleriyle aralarına mesafe koyuyor. Sonra ilk insanlar yer değiştirmeye başlar. Askerler ejderha formlarına geçerken taşların üzerinden dumanlar yükseliyor. Siyah ejderhalar dumanın içinden fırlayarak gökyüzüne doğru yükselir.

Buz duvarlarından alarm zilleri çalıyor.

"Lyra, Alistair'i al," diye emrediyor Draven. "Galen, sen Isera'yı al. Diğerlerine zaman kazandırmalıyız."

"Almak mı?" Alistair ağzından kaçırır. "*Almak* da ne demek?"

"Tırman, sıkı tutun ve savaşmamıza yardım etmek için lanet büyünü kullan demek," diye tersliyor Draven. Sonra bakışları bana kayıyor. "Sen benimlesin. Atla."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan, hatta ne dediğini bile anlayamadan, bir ejderhaya dönüşüyorum.

Lyra ve Galen de aynısını yapınca etrafımızda dumanlar patlıyor. Devasa kanatlar çırpınarak dumanı uzaklaştırıyor. Yanımda kendini yere bırakan Draven'a bakakalıyorum. Isera ve Alistair de aynı şekilde donup kalıyorlar. Draven bize doğru kükrüyor.

Sersemliğimi üzerimden atarak, diğer fae dostlarıma hızlı bir bakış fırlatıyorum. Bir saniyeliğine bakışlarımla buluştular. Sonra üçümüz de önümüzde duran ejderhaların üzerine tırmanıyoruz.

Draven'ın boynunun vücudunun geri kalanıyla birleştiği boşluğa yerleştiğimde inançsızlık tüm kafatasımın içinde çınlıyor. Sanki birinin oraya oturması için yapılmış gibi bir şekli var. Kalbim göğsümde çarparken, boynundaki çivileri kavriyorum ve yerimde kalmak için kalçalarımı sıkıca sıkıyorum.

Draven başını Iceheart'lara doğru çeviriyor, meydan okurcasına kükrüyor ve sonra gökyüzüne doğru fırlıyor.

Karnım düşüyor ve yukarı doğru fırladığımızda vücudumdan bir dalgalanma geçiyor. Rüzgâr kıyafetlerimi ve saçlarımı yırtıyor. İki yanımızda Galen ve Lyra, sırtlarında Isera ve Alistair'le birlikte yerden havalanıyorlar.

Gümüş ejderhalar kalenin savunma duvarlarını aşıyor. Sonra İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane de ejderhaya dönüşürken dağın yamacında yeniden duman patlıyor. Öfkeyle kükrerken devasa gümüş bedenleri ay ışığında parılıyor. Sonra doğruca bize doğru ateş ediyorlar.

Draven aniden sola dönünce nefesim kesildi. Galen ve Lyra diğer yöne doğru sertçe savruldu.

Bir saniye sonra, buz alevleri eskiden işgal ettiğimiz alandan geçip gidiyor. Bane yine öfkeyle kükrüyor ve çenesini açıyor. Buz alevleri bize doğru fırlıyor.

Ve buzdan yapılmış kalın bir duvara çarpıyor.

Galen'in sırtındaki Isera, sanki ejderha imparatorunun kalbini çıplak elleriyle sökecekmiş gibi Bane'e bakıyor. Yüzündeki dondurucu ve tamamen uhrevi öfke ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve korkunun omurgamda dalgalanmasına neden oluyor. Seelie Sarayı'nda Isera'yı bir arada tutan her neyse şimdi koptu. Ve artık ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok.

Draven, Galen ve Lyra'nın da aynısını yapmasıyla aynı anda Iceheart'lara alev püskürtürken havada ateş çıtırtıları yükseliyor. Ateş üç yönden onlara doğru fırlıyor ve bir saniye sonra Alistair'den gelen devasa bir alev seliyle birleşiyor.

Buzyıldızları kaçmaya zorlar, baş aşağı uçuşlarını kırarak
Biz.

Ama Gümüş Klan'dan ejderhalar buz duvarlarının üzerinde süzülüyor ve bize doğru geliyorlar. Birkaç dakika içinde sayıca üstün olacağız. Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Siyah Ejderha Klanı'nın diğer ejderhaları tıpkı Draven'ın emrettiği gibi ufka doğru hızla ilerliyor. Onlara sadece birkaç dakika daha kazandırmamız gerekiyor.

Ama sonra dışarı çıkmamız da gerekiyor. Ve bunu nasıl yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Midem bulanıyor ve Draven aniden dönüp Iceheart'ların etrafından uçarak onlara arkadan yaklaşırken bacaklarımı Draven'ın pullarına daha sıkı bastırıyorum. Sanki bu hareketi daha önce birkaç kez yapmışlar gibi, Lyra ve Galen de aynı şeyi diğer yönlerden yapıyorlar.

Draven büyüünü çağırırken etrafımızda kara bulutlar toplanıyor. Şimşek havayı yararak Jessina'nın kanatlarını kıl payı iskalarken çivilerini daha sıkı kavıyorum. Öfkeyle kükrüyor ve bize doğru buz alevleri fırlatıyor. Draven tam zamanında dalıyor.

Ama sonra diğer gümüş ejderhalar bize ulaşıyor.

Draven bize saldıran ejderha yığınının kaçmak için sağa sola savrulup dalarken, vücudum ileri geri sarsılıyor. Etrafımızda kara bulutlar, fırtına rüzgârları ve şimşekler çakıyor, saldırganların bir kısmını geri püskürtüyor.

Ateş ve buz havada çarpışıyor, gece gökyüzünü aydınlatıyor ve patlamalar manzarada yankılanıyor.

Lyra saldırganlara ateş püskürürken, Alistair onunla mükemmel bir uyum içinde çalışıyor ve onu arkadan kuşatmaya çalışan ejderhalardan korumak için ateş büyüünü kullanıyor.

Öte yandan Isera kimseyi korumuyor. Bane'e öyle bir öfkeyle saldırıyor ki dağın kendisi titriyor. Buz, devasa mızraklar gibi havaya fırlıyor ve Bane'in kanatlarını hedef alarak amansız bir saldırı yağmuru oluşturuyor. Ve hepsini kendi buz alevleriyle engellemek için yapabileceği tek şey bu.

Draven bir grup saldırganın etrafından dolanarak pençeleriyle onları kesiyor. İçlerinden biri çığlık atıyor. Draven çenesini gümüş ejderhanın boynuna doluyor ve boğazını parçalıyor. Dağın yamacına kan yağıyor, ardından gümüş ejderhanın bedeni buzdan duvarlarda yankılanan bir gumbürtüyle taşlara çarpıyor.

Ve benim tek yapabildiğim işe yaramaz bir şekilde onun sırtında oturmak. Isera ve Alistair gibi savaşmalarına yardım edebilecek bir büyüm yok. Ama lanet olsun, bir şeyler yapmalıyım.

Ejderha Şekil Değiştirenler sürüsü sayıca bizi ezmeye çalışırken etrafımda gümüş ışıklar parlıyor. Sadece Bane ve Jessina bile yeterince tehlikeli. Bu şekil değiştirenlerin geri kalanını bizden uzaklaştırmalıyız. Özellikle de onlar buraya daha fazla ejderha getirmeden önce.

Aklıma bir fikir geldi.

"Draven!" Hızla esen rüzgâra karşı çığlık atıyorum. "Bizi şehrin üzerine çıkar."

Pençelerini başka bir ejderhaya geçirirken, Jessina'ya doğru yıldırımlar gönderiyor ve yandan gelen başka bir saldırıdan kaçıyor.

"Güven bana!" Bağırıyorum.

Bir kükreme sesi çıkarıyor ve ardından önümüzde uzun bir duvar oluşturacak şekilde ateş püskürüyor. Sanki onu anlayabiliyorlarmış gibi, Lyra ve Galen hemen

ayrılıyorum ve şehre doğru koşarken onu takip ediyorum. "Bizi aşağıya indir," diye sesleniyorum ona.

Draven tam binaların üzerinde uçacak şekilde dalışa geçerken çatılar hemen altımızdan geçip gidiyor. Kalede neler olduğunu görmek için sokaklara dökülen insan kalabalığı korku içinde çığlık atıyor ve yere eğiliyor.

"Kızıl El yakalandı!" Sokaklardan sokaklara süzülürken avazım çıktığı kadar tekrar tekrar bağıriyorum. "İnsan direnişçiler yakalandı! İdam edilmek üzereler!"

Ve sonra sihrimi çağırıyorum.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Muazzam miktarda enerji gerektirecek. Ve bir şekilde bunu yapabilecek kadar güçlü olsam bile, sadece birkaç saniye işe yarayacak. O yüzden bunu iyi değerlendirmeliyim.

Dişlerimi sıkarak enerji rezervlerimin derinliklerine ulaşıyorum.

Ve sonra büyümü tüm Frostfell şehrine gönderiyorum.

Haftalardır insanların göğüslerinde oluşturduğum soluk kırmızı öfke alevlerine kilitleniyor. Bu alevler, Buzyıldızları'nın Kızıl El'i ve direnişin geri kalanını infaz etmek üzere olduğu haberiyle daha da alevlendi.

Sahip olduğum her şeyle itiyorum.

Ve on muhteşem saniye boyunca, öfke her göğsümde alev alev yanan bir öfkeye dönüşüyor.

Sonra enerjim tükeniyor ve Draven'ın boynunda öne doğru yığılırken nefes nefese kalıyorum, çivilerini zar zor tutabiliyorum. Gümüş ejderhalar arkamızdan bizi kovalarken umutsuzca üzerinden uçtuğumuz sokaklara bakıyorum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmuyor. Sonra şehir... kopuyor.

Öfke çığlıkları, on yılların, yüzyılların bastırılmış öfke ve hiddet çığlıkları sessiz sokakları yırtıyor. İnsanlar büyük bir sel gibi taşların üzerine dökülür. Şehrin içinde koşuştururken, silah olarak kullanılabilecek her şeyi taşıyor, bir yandan da kan ve hesaplaşmanın yankılandığı savaş çığlıkları atıyorlar.

Tüm insan nüfusu Buz Sarayı'na hücum ederken öfke tüm şehri yakıp kavuruyor.

Başımı arkaya yatırıp gökyüzüne doğru çığlık atıyorum. Yorgunluktan çığlık atıyorum. Rahatlamadan. Ve katıksız intikam duygusuyla.

Kıvılcım çaktı.

İsyan ateşlendi.

Bizi kovalayan gümüş ejderhaların yarısı ayrılmak ve kaleye doğru geri uçmak zorunda kaldı.

Draven onaylar gibi bir kükreme çıkarıyor ve sert bir şekilde dönerek bir kez daha düşmanlarımızla karşı karşıya geliyoruz. Galen ve Lyra da aynısını yapıyor ve bizi kuşatacak şekilde uçuyorlar.

Çatıların ötesinde, bize doğru hızla gelen Bane ve Jessina var. Ejderha formlarında bile, askerlerinin diğer yarısıyla birlikte bize doğru uçarken gözlerindeki öfkeyi okuyabiliyorum.

Bu, mevcut sayılarının yarısını oyun dışı bıraktı ama daha fazla ejderha Buz Sarayı'ndan uçmaya başladı bile. Şehirden çıkmamız gerek. Ve bunu şimdi yapmalıyız.

Draven, Lyra ve Galen çenelerini açarken Isera ve Alistair de sihirleriyle hazırlanır.

Ama sonra Bane ve Jessina çığlık atarak havada dururlar. Diğer tüm ejderhalar onlara çarpmamak için etraflarından dolanmak zorunda kalıyor. Şok içinde önümdeki manzaraya bakıyorum. Hem Jessina hem de Bane sanki bizi arıyorlarmış gibi başlarını bir o yana bir bu yana sallıyorlar.

Ama tam önlerindeyiz. Bizi görebilmeleri gerekirdi.

Sonra Draven'ın siyah pullarının hafifçe parladığını fark ediyorum. Bakışlarımı Lyra ve Alistair'e çeviriyorum. İkisi de parlıyor. Galen ve Isera da öyle. Aşağı bakarak, hâlâ Draven'ın sivri uçlarını kavrayan kendi ellerime bakıyorum. Ben de parlıyorum.

Neler oluyor böyle?

Jessina hüsrana dolu bir kükreme sesi çıkarıyor ve başını bir o yana bir bu yana sallarken sarsıntılı hareketlerle ileri geri uçmaya başlıyor. Etrafında Bane ve diğer ejderhalar da aynı şeyi yapıyor.

Bizi arıyorlar. Neden nerede olduğumuzu göremiyorlar... Farkına varıyorum.

Başımı aşağı doğru sallayarak, şu anda üzerinde gezindiğimiz şehrin bir kısmına bakıyorum.

Ember Hill.

Ve orada, koyu mavi kapılı bir evin önündeki bakımlı çimenlerin üzerinde, uzun siyah saçlı bir Unseelie fae duruyor. Bize bakarken sarı ve mor gözleri parlıyor.

Ciğerlerimden baş döndürücü bir kahkaha kaçıyor.

Bizi büyölüyor. Bizi gece gökyüzünün ya da binaların bir parçası gibi gösteriyor ya da görünmez olmamızı sağlayan bir şey yapıyor.

"Bu bizim şansımız!" Mütteliklerime sesleniyorum. "Büyöleniyoruz."

Draven bir saniye bile tereddüt etmez. Kanatlarını sertçe çırparak batı ufkuna doğru ilerliyor.

Bir elimi alnıma götürerek Nysara'ya teşekkür selamı veriyorum. Yemin ederim ki dudaklarındaki kedi sırtışını neredeyse görebiliyorum.

Şehri hızla geçerken Galen ve Lyra da yanımızda uçuyor.

Bane çok uzağa uçtu ama Jessina başını bize doğru çeviriyor. Görünmez olabiliriz ve herhangi bir ses herkesin gürleyen kanatları tarafından bastırılabilir, ama yine de Draven, Lyra ve Galen'in yanımızdan hızla geçerken yarattıkları acele havayı *hissedebilirler*.

Jessina başını bize doğru çevirip çenesini kocaman açtığında içimi bir korku kaplıyor.

"Dikkat et!" diye bağıriyorum.

Başını bir yandan diğer yana çevirirken ağzından devasa bir buz alevleri seli fişkıriyor ve buz ateşini geniş bir duvar gibi soluyor. Gökyüzünde bize doğru hızla ilerliyor.

Alistair ve Isera etraflarında dönüp büyölerini ona doğru itiyorlar.

Yakıcı alevler Alistair'in tarafındaki buzı yakıp eritiyor ve ivmesini durduruyor, böylece geri kalanı aşağıdaki binaların üzerine buz kütleleri gibi çöküyor, Isera ise bizim tarafımızdakilere doğru buzdan bir bariyer fırlatıyor.

Jessina'nın buz alevlerine tüm kırsalda yankılanan bir *çatırtıyla* çarpıyor.

Her iki saldırı da şiddetli bir güçle vuruyor ve iki duvar çarpışırken buz pathıyor. Parçalar ve parçalar aşağıdaki şehrin pencerelerini kırmaya yetecek bir güçle her iki yöne doğru savruluyor.

Bir tanesi sırtıma isabet edince nefesim kesiliyor ama Draven'ın sivri uçlarını sıkıca kavradığım için beni sırtından düşürmesini engelliyorum.

Jessina hayal kırıklığı içinde kükrüyor ve biz hızla uzaklaşırken başını çeviriyor.

Şehir altımızdan kaybolduğunda ve bunun yerine Frostfell'i çevreleyen tarlalar ve çiftlik arazileri üzerinde uçtuğumuzda içimi bir rahatlama kaplıyor. Ve kanatlarının her vuruşunda bizi o açık ufka daha da yaklaştırırlar.

Yorgunluk bedenimi sarıyor ama önümdeki ışıltılı gece göğüne bakıp gülümsemeyi başarıyorum.

Başardık. Dışarı çıktık. Isera ve Alistair özgür. Draven özgür. Tüm Kara Ejder Klanı özgür. *Ben* özgürüm.

Soygun başarısız olmuş olabilir ama yine de Frostfell'deki tüm insan nüfusunu ayaklandırmayı ve Iceheart Hanedanlığı'na karşı isyan ettirmeyi başardım. Şehirleri kaos içinde. Dehşet Lejyonu'nun komutanını kaybettiler. Ve Draven benim tarafımda.

Frostfell'deki isyanı ateşleyen kibriti ben çakmıştım ve Draven'ın yardımıyla bu sadece bir başlangıç olabilir. Seelie Sarayı'nı özgür bırakabilir ve tüm Buzyürek Hanedanlığı'nı devirip Bane ve Jessina'yı sonsuza dek öldürmenin bir yolunu bulabiliriz.

Ve artık düşman olmadığımıza göre, nihayet bana yatak odasında söylediği şeyi düşünmeme izin verebilirim. Bana aşık olduğunu. Bana aşık olduğunu.

Bunu düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor.

Kader arkadaşı olmamızdan hâlâ nefret ediyorum. Seçme şansım olmamasından nefret ediyorum. Onu kendi başıma seçmeme izin verilmemesinden. Ama artık zamanımız olduğuna göre, artık gerçeği bildiğime göre, en azından duygularımızın ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarının eş bağı tarafından bize dayatıldığını anlamaya başlayabilirim.

Dudaklarıma kırılğan bir umutla dolu bir gülümseme yayılıyor. Bu olabilir-

Draven yan yatıyor ve ben yana doğru kaydığımı hissediyorum. Çiviye daha sıkı kavrayarak, kalçalarımı onun pullarına daha sıkı bastırırken kendimi kalmaya zorlamaya çalışıyorum. Yukarıdaki Tanrıça, yoruldu. O kadar yorgunum ki bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum.

Neyse ki Draven tekrar doğruldu da kaymamı engelledi.

Bacaklarıma bakıyorum. Sonra öksürüyorum. Islak olduğu için elimi tersiyle silmek zorunda kalıyorum.

Elimin arkası önümdeki çiviye döndüğümde kıpkırmızı olduğunda içimde şaşkınlık dönüyor. Pozisyonumu tekrar ayarlamaya çalışıyorum ama bacaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Neden...?

Arkama uzanarak, buz parçasının daha önce bana çarptığı sırtımı sıvazlıyorum.

Elim sırtımdan çıkan sert ve keskin bir şeyle karşılaşınca kalbim duracak gibi oluyor. İçimdeki her şey aniden doğal olmayan bir sessizliğe bürünüyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, omurgamdan çıkan kocaman bir buz parçası görüyorum. Ama onu hissedemiyorum.

Tekrar öksürüyorum ve sonra tekrar bacaklarıma bakıyorum. Aslında belimden aşağısını hissedemiyorum.

Bir nefes alıyorum ve kan gömleğimin üzerine sıcıyor.

"Draven," diye seslenmeye çalışıyorum, ama sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor ve hızla esen rüzgâr tarafından bastırılıyor.

Göğsüme daha fazla kan öksürüyorum.

Geriye uzanıp omurgamı parçalamış gibi görünen buz parçasına dokunurken kafamın içinde garip bir sessizlik var. Sanki bunlar benim başıma gelmiyormuş gibi. Sanki bedenimin dışından izliyormuşum gibi.

Draven rotasını Batı Denizi'ne çevirirken tekrar yan yatıyor.

Bacaklarım işe yaramaz bir şekilde boynuna dolanıyor ve uyluklarımla tutunamadığım için, o döndüğünde yana doğru kaymaya başlıyorum.

"Draven," diye mırıldanıyorum ve daha fazla kan kusuyorum. "Bacaklarımı hissedemiyorum."

Hâlâ bankacılık yapıyor. Tehlikeli bir şekilde yana doğru kayıyorum. Çaresizce önümdeki sivri uçlara tutunmaya çalışırken bitkin bedenim titriyor.

"Hissedemiyorum-"

Sonra kaslarım gevşiyor.

Sırtından düşüp karanlık gökyüzüne doğru yuvarlanırken rüzgâr kulaklarımı tırmalıyor.

Bonus sahne

Draven'ın o ilk bölümde ne düşündüğünü bilmek ister misiniz? Özel bonus sahneyi buradan indirin ve başlangıcı Draven'ın bakış açısından okuyun: <https://dl.bookfunnel.com/uf6p1jlexv>

Lütfen dikkat: Bu bonus sahne kitabın geri kalanı için büyük spoiler içermektedir, bu yüzden sadece kitabın tamamını okuduktan sonra okuduğunuzdan emin olun.

Ve şimdi, Selena ve Draven, Alev ve Dikenler serisinin 3. kitabı olan *Yalan ve Aldatma Mahkemesi*'nde sizi bekliyor. Hikayelerine buradan devam edin: books2read.com/flameandthorns3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

